

Jane Archer

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

www.vnthuquan.net, 2008

Mở đầu

Vàng trắng tròn vành vạnh lơ lửng giữa bầu trời đen sẫm, toả làn ánh sáng bạc lên khắp phố phường New York đêm khuya. Tháng Tư rồi mà thời tiết vẫn còn lạnh giá.

Trên hè phố vẫn tấp nập người đi lại, nhưng họ bước vội vã. Ai cũng mong chóng về đến ngôi nhà ấm cúng đang chờ họ. Ngay cả những người không có mái nhà nào ấm cúng chờ đợi, cũng rào bước cho ấm người bởi làn gió lạnh buốt vẫn lùa qua mọi khe hở trên áo quần họ, lùa cái lạnh bên ngoài vào thân thể họ. Gió thổi mạnh, rú rít qua những cành lá của cây cối hai bên đường. Những con ngựa kéo xe cũng đập vó nhanh trên mặt đường lát đá và mũi chúng phả ra những làn hơi ẩm ướt như khói.

Chiến tranh kết thúc chưa được bao lâu, đó là cuộc nội chiến Nam Bắc. Tuy quân đội chính phủ trung ương chiến thắng quân đội của Liên minh các bang miền Nam, và chiến tranh đã không lan rộng lên đến đây, nhưng dân chúng New York cũng như các thành phố khác ở miền Bắc vẫn phải chịu ảnh hưởng: kinh tế đình đốn, lương thực phải dồn cho mặt trận. Sau chiến tranh các doanh nghiệp mới tiếp tục phát triển và lại phát triển vô cùng mạnh mẽ.

Hãng tàu “Clarke” mở mang rất nhanh, trở thành một trong những doanh nghiệp lớn nhất thành phố. Tuy nhiên cách đây một năm, chủ hãng, ông Alexander Clarke, bị tai nạn ngoài biển, đột ngột qua đời. Hôm ấy ông đích thân theo đội thủy thủ cho chạy thử chiếc tàu đóng theo kiểu mới và tàu gặp bão mạnh đã bị đắm, kéo theo ông chủ cùng đội thủy thủ xuống đáy biển. Hôm ấy không may lại có cả bà vợ ông, bà Deirdre đi cùng và cũng chịu số phận thảm thương.

Cũng may là trước khi lên đường ra biển, ông Alexander Clarke lại chính thức ký giấy giao toàn bộ việc điều khiển hăng tàu cùng với việc trông nom đứa con gái duy nhất của hai ông bà cho người trợ lý tin cẩn, một ông già gốc Thụy Điển tên là Olaf Thorssen.

Con gái của hai vợ chồng Alexaner và Deirdre Clarke tên là Alexandra Clarke năm nay hai mươi tuổi. Đó là một cô gái xinh đẹp giống hệt mẹ cô, thậm chí còn có nhiều nét duyên dáng hơn, do thừa hưởng cả của cha. Ông Alexander Clarke hồi trẻ nổi tiếng là điển trai. Với làn tóc hung đỏ, ôm lấy khuôn mặt thanh tú, làn da trắng hồng và cặp môi đỏ chót hơi mọng, thân hình thon thả với bộ ngực tuyệt mỹ, đôi chân dài, hễ Alexandra bước ra đường là nàng thu hút cặp mắt mọi người, kể cả các ông già, những người tưởng như đã không còn quan tâm đến những cô gái non trẻ nữa...

Trong lúc ngoài đường phố gió lạnh thổi ào ào và mọi người kéo vạt áo vào sát người, ấn mũ sâu thêm xuống che gáy, thì trong phòng khách của ngôi nhà nhỏ này ấm cúng lạ thường. Lửa cháy bùng bùng trong lò sưởi. Gian phòng trông giản dị, vừa làm phòng khách vừa làm phòng làm việc. Đồ đạc đơn sơ, trên tường chắt rất nhiều sách, chứng tỏ chủ nhân là người có chí quyết vươn lên.

Bốn người đàn ông mỗi người ngồi một góc, mặt cau có, hình như họ không thấy được là họ đang sung sướng bên lò sưởi ấm áp. Bởi trong lòng họ lúc này cái giá lạnh đang ngự trị. Cái giá lạnh trong đáy lòng mà bất cứ ngọn lửa nào bên ngoài cũng không sưởi ấm lên được.

Chủ nhân ngôi nhà giả dối này là một người đàn ông trạc ba mươi tuổi, tóc đen, dáng gầy và cặp mắt sắc lạnh. Y có kiểu nhếch mép cười, độc ác thâm

hiểm. Y tên là Stanton Lewis. Y đứng phắt dậy, giận dữ nói:

- Tôi đã bảo phải giết lão Olaf. Càng sớm càng tốt! Thời gian gấp lắm rồi mà ba cậu cứ chần chừ, không chịu dứt khoát. Chỉ bốn tháng nữa thôi là con Alexandra tròn hai mươi một tuổi. Lúc đó nó đủ tuổi thành niên và sẽ là chủ cái hãng này. Ba cậu ra rìa, có gỡ lại cũng chẳng được nữa.

- Nhưng cậu nghĩ rằng tránh được việc đó thì vẫn tốt, - ông Winchell trạc năm mươi tuổi chậm rãi xoắn hàng ria mép nói, nhìn đứa cháu gọi ông bằng cậu, nhưng thân tình với ông như con trai.

- Việc đó là việc gì? - Wilton Clarke, em Winchell ngược mắt nhìn lên hỏi.

Từ nãy đến giờ ông như nghĩ chuyện đầu đầu.

- Anh Stanton bảo phải giết lão Olaf, - ông Winchell uể oải đáp. Ông có thân hình phì nộn và lúc nào cũng như mệt mỏi với cái trọng lượng quá nặng nề trên đôi chân khẳng khiu.

Stanton đi đi lại lại hung hăng như con thú trong cũi sắt. Đột nhiên y đứng sững lại đưa mắt giận dữ nhìn ba ông cậu:

- Tôi đã nói với ba cậu rồi. Chúng ta chỉ có hai con đường, một là giết lão Olaf, đoạt lấy quyền điều khiển hãng và buộc con Alexandra phải tuân theo chúng ta. Hai là mất sạch cơ nghiệp. Tôi chỉ thấy con đường thứ nhất là hơn vì tôi không muốn chúng ta mất cả cơ nghiệp. Tôi đã đề ra ý kiến này ngay sau khi bố con bé chết mất xác ngoài biển khơi. Và tôi đã chờ ba cậu quá lâu rồi. Bây giờ tôi không thể chờ thêm được nữa.

Wilton Clarke hít điều xì gà, thở khói về đăm chiêu rồi thở dài nói:

- Phải chi con bé Alexandra chịu lấy một trong mấy thằng con trai của các cậu, có phải mọi chuyện đơn giản không?

Ông nhìn khói thuốc từ từ bay lên cao, nghĩ đến đứa con trai bảnh bao, hai

mười tư tuổi của ông.

William Clarke, em thứ ba của họ, từ nãy vẫn ngồi im lặng ở một góc, giờ này mới lên tiếng:

- Con bé thật quá quắt. Giống hệt tính nết của thằng bố nó ngày trước.

Alexander ngày còn sống cũng có kiểu tính khí như vậy. Ông ta đã quyết cái gì thì đổ ai ngăn nổi. Ngay cả việc đóng con tàu kia cũng vậy. Hăng Clarke đã có bao nhiêu tàu, vội gì mà phải đóng thêm? Mà nếu đóng, thì cứ theo mẫu cũ mà đóng, việc gì tìm kiểu mới, để đến nỗi tốn bao nhiêu tiền mà rồi mất cả mạng!

- Con Alexandra giống cả tính mẹ nó nữa chứ, - Winchell cũng bùng lên nổi uất hận ghìm nén từ lâu. – Bà Deirdre tính nết cũng chẳng nhu mì chút nào.

- Đúng, đúng! – Wilton, ông em thứ hai của Winchell tiếp lời. – Bà Deirdre thưở trẻ nổi tiếng xinh đẹp nhất New York nhưng cũng đồng thời nổi tiếng là cô gái kiêu kỳ. Nhưng mọi thứ đều là do Alexander. Anh còn nhớ cái buổi tối hôm đó không, Winchell? Đã hai chục năm trôi qua rồi mà tôi vẫn nhớ như in cái buổi tối vũ hội hôm đó ở nhà Deirdre. Ba anh em chúng mình cùng khách khứa đang nhảy nhót vui vẻ thì Alexander đến. Ông ta hiên ngang bước vào phòng như thể đó là nhà ông ta vậy. Rồi không thèm nhìn ai, chào ai, Alexander bước thẳng đến trước mặt Deirdre đưa tay mời bà ấy nhảy. Tôi còn nhớ cả nụ cười Alexander lúc đó, nụ cười sao mà kiêu hãnh đến thế.

- Vênh váo thì có. – William, ông em út đệm theo. - Nhất là kiểu đi vênh vênh váo váo như con gà trống ấy. Hắn ta có kiểu đi sao mà tự tin đáng ghét đến thế. Hình như hắn không thể đi theo kiểu nào khác được.

Kỷ niệm đau xót kia khiến Winchell không thể giữ bình tĩnh được nữa. Ông đứng phắt dậy trên đôi chân khẳng khiu và ưỡn cái bụng phệ ra uất ức nói:

- Chú quên rồi. Trước khi Alexander đưa tay mời Deirdre nhảy, ông ta còn

ngiên đầu rất điệu đà nói: “Em là cô gái đẹp nhất trong đêm vũ hội hôm nay. Tôi sẽ cưới em!” Ông ta nói giọng trâng tráo đến như vậy, ai cũng tưởng Deirdre sẽ cho ông ta một cái tát, vậy mà bà ta lại nhoẻn một nụ cười rạng rỡ và đặt ngay bàn tay lên vai Alexander, để mặc cho ông ta ôm và cuốn đi trong điệu nhạc cuồng loạn, làm cả ba anh em mình đứng trơ mắt ếch.

Nói xong, ông Winchell ho sặc sụa. Wilton và William đưa mắt nhìn nhau. Nghe ông anh gợi lại chuyện vết thương hai mươi năm về trước, họ không chịu nổi. Không khí trong phòng lặng đi. Nỗi ghen tức với Alexander cháy bùng lên trong lòng họ. Người anh con ông bác kia đã đoạt của họ mọi thứ: cả nàng Deirdre kiều diễm quý phái, cả hãng tàu Clarke này.

Thật ra hồi đó hãng tàu mới chỉ là một hãng trung bình: do ông nội của họ xây dựng nên. Chỉ từ khi Alexander nắm quyền điều khiển hãng, nhân đã phục hồi kinh tế sau nội chiến Nam - Bắc và dưới quyền lãnh đạo thông minh, táo bạo của ông, hãng Clarke mới lớn lên nhanh chóng và trở thành một trong vài ba hãng tàu lớn nhất của Hoa Kỳ ngày nay.

Sau khi ông nội của họ qua đời, Alexander là cháu đích tôn nên được thừa hưởng chân tổng giám đốc hãng, trong khi ba anh em Winchell, Wilton và William là con ông thứ hai, chỉ được hưởng mỗi người một số cổ phần ít ỏi và làm công ăn lương cho Alexander không hơn gì các nhân viên khác của hãng. Họ quan niệm Alexander đã “cướp” của họ, cả hãng tàu với vốn liếng mỗi ngày một lớn, cả nàng Deirdre xinh đẹp và kiều kỳ...

Hình như đoán được tâm trạng của ba ông cậu, Stanton lên tiếng mỉa mai:

- Thôi đi! Ba cậu nhắc lại chuyện cũ để làm gì? Phải nghỉ đến ngày hôm nay. Đây là dịp rất tốt để đoạt lại những gì thuộc lẽ ra phải thuộc về ba cậu. Và thời cơ ngàn năm có một đó chỉ kéo dài bốn tháng nữa thôi. Chần chừ là tự sát, là mất trắng. Ông Alexander dù sao còn là anh họ ba cậu. Nhưng con

bé Alexandra thì coi ba cậu chẳng là thứ gì hết. Nhất là chồng nó sau này sẽ
thăng tay gạt ba cậu ra cho mà xem.

- Nó sắp lấy chồng à? Đứa nào thế? – ông Winchell hoảng hốt hỏi.

- Hiện thì chưa có thằng nào, - Stanton cười gằn đáp. – Nhưng nó sẽ phải lấy
chồng. Một thằng cha diễm phúc nào đó sẽ lấy nó, đấy là lẽ đương nhiên.
Stanton hình dung tấm thân tuyệt đẹp của Alexandra một lúc nào đó sẽ nằm
gọn trong tay y. Y rắp tâm kiên quyết phải lấy được cô và kèm theo đó là gia
tài kếch xù cô sắp được hưởng quyền thừa kế, chỉ bốn tháng nữa thôi, khi cô
đạt tuổi thành niên. Y nói tiếp:

- Cho nên tôi phải giết lão Olaf Thorssen! Khi đó hãng tàu Clarke sẽ tự rơi
vào tay chúng ta, ba cậu và tôi.

Stanton là con trai em gái của Winchell, chị của Wilton và William. Năm
mười bốn tuổi bà bị hiếp, có thai sinh ra y và bà bị chết trong lúc sinh nở. Y
được ba ông cậu nuôi nấng. Y biết thân phận nên chỉ lủi lủi sống và vùi đầu
vào học, ôm ấp mối hận thù với số kiếp hẩm hiu và quyết tâm đoạt lấy mọi
thứ gì mà y không được may mắn thừa hưởng một cách tự nhiên.

Stanton biết nỗi uất hận của ba ông cậu nên y khai thác họ. Y trở thành
“quân sư” cho ba anh em Winchell, Wilton và William, gả cho họ những thủ
đoạn để làm hại Alexandra Clarke. Y nói tiếp:

- Con bé Alexandra còn bướng bỉnh vì nó có lão Olaf Thorssen bên cạnh.
Nếu ta giết lão đi thì ta bắt nó làm gì nó chẳng phải nghe. Chỉ cần ba cậu gạt
đầu. Tôi sẽ giúp ba cậu giết lão Olaf. Tôi có cách giết lão thật gọn, không ai
có thể nghi ngờ gì hết. Mà có nghi ngờ cũng không có chứng cứ để kết tội
tôi. Ba cậu không dám làm thì tôi làm hộ ba cậu.

- Nhưng... – William nhìn đứa cháu. – Nhưng sau đấy, có gì đảm bảo là anh
không gạt cả ba chúng tôi ra?

- Cậu nói lạ chưa? – Stanton bật cười hô hô. – Tôi là cháu của ba cậu kia mà.

Vả lại xưa nay tôi đã làm gì trái ý ba cậu chưa? Chưa kể một mình tôi làm sao điều khiển nổi các hăng tàu to lớn này? Nhưng thôi được, ba cậu có biện pháp nào khác thì cứ nêu ra chúng ta cũng bàn. Nếu không phải giết lão Olaf thì càng tốt.

Winchell, Wilton và William đưa mắt nhìn nhau. William nói:

- Tốt nhất là thuyết phục để con Alexandra chịu lấy một trong hai đứa con trai của anh Winchell hoặc thằng con trai của anh Wilton tôi. Cả ba đều cao lớn, đẹp trai. Chúng thừa sức lấy được vợ vừa đẹp vừa giàu, nhưng chúng bằng lòng lấy con Alexandra để giữ cho cơ nghiệp dòng họ Clarke không lọt vào tay người ngoài.

Stanton bật cười hô hô. Y cười rất lâu và cười sặc sụa. Y cố nén cười lại, nói:

- Cả ba thằng đấy đều không đủ sức trị nổi con Alexandra nông cạn. Đời nào Alexandra chịu lấy cái thứ công tử bột ấy. Và con bé đã thắng thùng từ chối đó rồi còn gì?

Winchell thở dài:

- Khó quá nhỉ! Nếu nó chịu lấy một trong ba thằng con chúng ta thì không phải giết lão Olaf.

- Thôi được, – Stanton thấy cuộc bàn bạc đã quá kéo dài. – Vậy thì ba cậu bằng lòng trao cho cháu toàn quyền hành động chứ? Miễn là sao hăng tàu Clarke lại thuộc về chúng ta?

Lát sau, khi ba ông già buồn bã bước ra khỏi nhà, Stanton mỉm cười hiem độc. Y lẩm bẩm:

- Alexandra, cô sẽ phải thuộc vào tay ta!

Biển tình sóng gió

Alexandra bồn chồn đi lại trong gian phòng khách nhỏ nhưng sang trọng trên gác toà biệt thự của nàng. Nàng đang lo lắng chờ ông Olaf Thorssen. Ông già có lệ chiều nào cũng đi bách bộ một lúc, nhưng chưa bao giờ ông về muộn như hôm nay.

Sau khi thấy cha mẹ nàng thiệt mạng ngoài biển, Alexandra cảm thấy hoang mang cực độ. Nàng chỉ còn tro tro một thân một mình trên cõi đời. May mà còn có ông già Olaf thường xuyên chăm sóc nàng. Ông già trở thành người thân duy nhất của Alexandra và nàng cũng dồn mọi tình cảm cho ông, coi ông như cha. Tối nào, hai ông cháu cũng ngồi ăn bữa cơm tối với nhau, trò chuyện đến tận khuya. Ông già luôn lo lắng cho tương lai của Alexandra còn non trẻ và quen được hưởng sung sướng. Ông luôn căn dặn nàng phải dừng cảm, đón đợi mọi chông gai sẽ đến với nàng. Bởi như ông nói, sắc đẹp và sự giàu có của nàng dễ làm môi cho những kẻ xấu. Alexandra hiểu như vậy nhưng nàng cảm thấy làm theo được những điều ông dạy dỗ quả là khó. Nhiều lúc nàng vô cùng hoang mang trước tương lai mà nàng linh cảm thấy sẽ đầy sóng gió. Nhưng nàng đã hứa với ông già là nàng sẽ không chịu đầu hàng.

Bởi cách đơn giản nhất là nàng cam chịu lấy một rong mảy em họ con các ông chú họ. Nhưng cả mấy người đó đều quá tầm thường khiến nàng khinh bỉ. Và lại ông Olaf cũng căn dặn nàng chỉ lấy người nào nàng thật sự yêu. Nếu lấy một trong mấy em họ kia, nàng sẽ không còn bị ba ông chú hằn thù nữa, nhưng cuộc đời của nàng sẽ bất hạnh vô cùng. Không! Nàng sẽ chỉ lấy người nào nàng thật sự yêu. Người đó phải có bản lĩnh, vững vàng, tự tin và hiểu biết trường đời.

Alexandra chốc chốc lại nhìn qua cửa sổ xuống đường. Vẫn không thấy bóng dáng ông Olaf đâu. Hay ông già làm sao? Nàng biết ba ông chú họ nàng rất căm uất ông Olaf. Từ sau khi cha nàng mất đi, trao lại toàn quyền cho ông, Olaf tiếp tục điều khiển công việc hãng tàu Clarke theo đúng cách thức của cha nàng ngày trước. Ông đối xử với ba người em họ của cha nàng vẫn nghiêm khắc như xưa, mặc dù họ đều mang họ Clarke. Thái độ của ông làm họ rất căm giana.

Biết vậy, Alexandra luôn nhắc ông Olaf không nên đi đâu một mình, nhưng

ông già không chịu nghe. Năm nay ông đã bảy mươi tuổi nhưng vẫn cường tráng và bảo không kẻ nào dám làm gì ông hết.

Trời đã sẩm tối, vẫn không thấy ông về. Đột nhiên Alexandra nhìn xuống đường thấy một đám người tụ lại chỗ ngã tư. Đám đông mỗi lúc một nhiều thêm và thái độ mọi người có vẻ nhốn nháo. Linh cảm thấy điều gì bất thường, Alexandra chạy xuống thang gác. Một vụ tai nạn giao thông? Hay là ông Olaf? Alexandra đã chạy đến nơi. Khách đi đường vẫn tiếp tục đứng lại ghé vào xem. Và một cảnh tượng khủng khiếp hiện ra, đúng như nàng linh cảm. Ông Olaf nằm ngửa ngay trên mặt đường, áo quần đầy đất cát, cả mặt mũi đầu tóc. Ông già nằm im bất động:

- Olaf! – nàng hét lên.

Mấy người đứng xúm bên cạnh ông già giãn ra, nhường chỗ cho nàng.

Alexandra run rẩy quỳ xuống đất nắm vai ông già lay nhẹ:

- Olaf! - nước mắt chảy ròng ròng trên má nàng.

- Ôi, tại cháu. Tại cháu hết cả. Lẽ ra cháu không cho ông đi một mình như thế này.

Nàng nhắc đầu ông lên đặt lên đùi nàng, tiếp tục lay gọi:

- Ông Olaf! Ông Olaf!

Ông già đã hơi tỉnh. Ông từ từ mở mắt ra lơ lơ nhìn nàng:

- Alexandra... - giọng ông rất khẽ.

Nàng vội vã cúi xuống, ghé tai vào sát miệng ông già, cố lắng nghe.

- Cháu phải trốn đi ngay, - ông cố gắng lắm mới thốt lên được. - Đừng chần chừ! Chúng sẽ giết cả cháu đấy. Hoặc bắt cháu lấy một thằng con chúng.

Cháu phải coi chừng thằng Stanton Lewis. Nó độc ác lắm...

Ông già đã quá mệt. Ông thở phì phò, rồi ho. Đờm ông lẫn máu. Mặt ông xám lại. Alexandra vội vã vuốt ngực ông. Nàng vẫn chưa tin ông già bỏ nàng mà đi. Lúc này nàng đang cần đến ông vô cùng. Vô cùng,

Ông già lại lấp bấp môi. Nàng vội cúi xuống, lắng nghe.

- Hãy đến New Orleans, tìm thằng Jacob cháu ngoại của ông. Nó sẽ giúp cháu. Đi ngay đi, lúc này vẫn còn kịp. Hãy trốn khỏi cái gia đình này. Ít nhất cũng đến lúc cháu đủ tuổi thành niên...

New Orleans! Đây là nơi con gái ông Olaf sống chung với gia đình. Trong những tối trò chuyện ông già đã kể nàng nghe về cuộc đời riêng của ông. Con gái ông đã yêu một người không được ông chấp thuận và đã bỏ nhà trốn theo người đàn ông kia, quê ở bang Louisiana thuộc miền Nam nước Mỹ, tại thành phố New Orleans. Sau đó ông đã từ con gái.

Nàng hét lên:

- Olaf! Ông đừng chết! Ông đừng bỏ cháu!

Ông già khẽ mở mắt nhìn cô gái mà ông quý như cháu ruột ông. Mắt ông rơm rớm. Ông cũng khóc.

- Alex... Hãy hứa với ông là cháu sẽ trốn đi. Ngay bây giờ. Đến New Orleans, tìm con gái của ông và thằng cháu ngoại của ông, thằng Jacob, bảo hai mẹ con nó rằng ông mãi mãi yêu chúng... Bảo chúng hãy tha thứ cho ông...

- Không! – Alexandra hét lên. – Ông không có lỗi gì hết! Ông là người tốt nhất trên đời...

- Không, Alex... - Ông già thu hết tàn lực để nói câu cuối cùng. – Ta đã giận con gái ta... Ta đã bỏ nó... Alex... cháu phải đi ngay. Đừng chờ mai táng ta... Hãy dừng cảm... Hãy sống cho xứng đáng với ba cháu... mẹ cháu... Đột nhiên ông ngừng nói, mắt đại hăn đi và đầu nghẹo sang một bên. Ông đã chết. Alexandra từ từ đặt ông nằm xuống đất. Cổ họng nàng nghẹn lại. Mọi thứ xung quanh chao đảo. Vậy là người thân yêu duy nhất còn sót lại trên thế gian này cũng đã bỏ nàng ra đi. Bây giờ nàng hoàn toàn cô độc giữa cõi đời. Xung quanh nàng chỉ toàn những người xa lạ và những kẻ căm ghét nàng. Ba ông chú lúc nào cũng nhìn nàng bằng cặp mắt giận hờn, thù địch. Rồi Stanton Lewis với nụ cười độc ác, thâm hiểm...

Stanton! Chính hăn đã giết Olaf? Alexandra tin chắc như vậy. Chỉ hăn mới đủ gan làm chuyện này. Đúng lúc đó, có tiếng đám người xung quanh chuyển động. Alexandra ngoái đầu lại và thấy Stanton gạt mọi người ra bước vào. Bộ mặt hăn đúng là bộ mặt của con quỷ. Bộ mặt của một kẻ giết người. Nàng muốn chồm lên, cầu xé cái bộ mặt gớm ghiếc tàn bạo kia. Nhưng nàng cố gìm mình lại.

- Ôi, ông già Olaf! Sao thế này? – Alexandra thấy rõ giọng nói của hăn giả tạo. Hăn quỳ xuống bên cạnh ông già. – Ôi, tắt thở rồi. Tội nghiệp ông già quá!

Alexandra chỉ muốn vả vào cái miệng giả dối kia. Hăn quay sang nàng:

- Alexandra! Tôi định đến thăm cô, nhưng thấy đám đông, ghé lại xem ai ngờ lại là ông già Olaf và có cả cô ở đây nữa. Tội nghiệp ông già quá, - miệng tên khốn nạn cứ déo quẹo quẹo. – Cô nên về nhà đi! Ông Olaf đã chết rồi, không còn làm gì được nữa. Vả lại cô cũng không nên ở chỗ đông người thế này, không tiện. Để tôi đưa cô về. May mà tôi ghé vào đây. Thôi, đứng dậy đi.

- Hăn xốc nách nàng lên. Alexandra rất muốn cưỡng lại nhưng linh tính mách bảo nàng nên giấu kín ý nghĩ riêng của mình.

- Nhưng còn ông già Olaf? – nàng chỉ dám hơi nhích ra.

- Sẽ có người lo. Nhưng trước tiên cô phải về nhà đã. Tiểu thư Alexandra, con gái ông Clarke, ai lại ngồi bệt xuống đất cát trước mặt mọi người thế

này. Nào dậy đi.

Stanton nửa diu nửa đẩy nàng ra ngoài, đến cỗ xe ngựa của hắn.

- Nhưng ông già bị làm sao thế? – nàng hỏi.

- Thế cô không nhìn thấy à? Vậy thì may, bởi cô không nhìn thấy, - Stanton nói. – Tôi nghe họ bảo, ông già đang đi thì bị một cỗ xe ngựa cán phải, hất ông già ngã xuống và cả cỗ xe lẫn chân ngựa đè lên...

- Ôi, lạy Chúa tôi! – Alexandra rên rỉ.

Stanton đã gửi nàng vào ngồi trong xe. Trên quãng đường ngắn ngủi từ ngã tư đến nhà nàng, hai người ngồi im lặng, không nói một lời. Xe đỗ, Stanton đỡ nàng xuống, diu vào nhà, lên thang gác và đặt nàng ngồi xuống đi văng. Sau đó hắn lắc chuông gọi người hầu.

Alexandra rất muốn bảo hắn đi, nhưng nàng cố ghì lại để mặc hắn. Cô hầu vào.

- Lấy cho cô chủ và tôi hai ly rượu mạnh, - Stanton nói.

- Thưa ông, vâng. – Cô hầu đi ra và lát sau bưng vào hai chiếc khay trên đặt hai ly rượu rồi đi ra.

- Uống đi, cô Alexandra, - Stanton dịu dàng nói.

- Không. Tôi không uống.

- Cô cần phải uống, để ấm người lại và dịu thần kinh. Chuyện vừa rồi khủng khiếp quá.

Alexandra đỡ chiếc ly trong tay Stanton, đưa lên môi. Chát rượu mạnh như cháy môi, lưỡi, cháy cả cổ họng nàng. Nhưng liền sau đấy nàng cảm thấy trong người ấm lại và cơn xúc động cũng dịu xuống.

- Alexandra! – Stanton nói, cúi xuống sát mặt nàng.

Nàng ngước lên và hoảng hốt thấy cặp mắt Stanton rục lên một nỗi thèm thuồng. Nàng đứng bật dậy, lùi lại.

- Anh về đi, Stanton!

- Alexandra! – y năn nỉ. – Cô đừng thương tiếc ông già thêm nữa. Chuyện đã qua không thể nào gỡ lại. Tôi sẽ lo việc mai táng ông thật chu đáo. Cô quên chuyện ấy đi. Hãy nghĩ đến tương lai. Cuộc đời cô còn dài, còn bao nhiêu điều tốt đẹp đang chờ cô phía trước...

- Thôi được, cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà. Bây giờ tôi muốn được ngồi một mình. Anh về đi. Khi nào cần tôi sẽ cho người mời anh đến.

- Không, tôi phải ở lại đây săn sóc cô, - Stanton nói và nắm cánh tay nàng ấn nàng ngồi xuống.

- Stanton, anh làm tôi đau đấy, buông tôi ra. Để tôi yên.

- Ôi, xin lỗi cô. – Y nói lỏng bàn tay nắm vào cánh tay nàng, nhưng không chịu buông hẳn. Giọng y trở nên hỗn hển. – Alexandra! Tôi đâu muốn làm cô đau. Tôi chỉ muốn giúp cô. Cô thấy đấy, xưa nay bao giờ tôi cũng giúp cô. Hôm nay cũng vậy, tôi muốn giúp cô...

Thấy Alexandra im lặng, Stanton bèn dần tới luôn. Y nói:

- Tôi cần phải nói với cô một chuyện. Lẽ ra tôi chưa nói hôm nay, nhưng việc Olaf đột ngột bị tai nạn, khiến tình thế của cô đâm phức tạp. Bản di chúc của cha cô không còn tác dụng nữa. Luật pháp sẽ đặt cô dưới quyền bảo trợ của người họ hàng gần nhất. Trong trường hợp này là ông Winchell, cho đến lúc cô đủ tuổi thành niên. Tôi biết cô không ưa ông ấy và ông ấy cũng không ưa gì cô. Cho nên điều tôi dự tính từ lâu tôi phải nói với cô ngay và chúng ta phải tiến hành gấp, trước khi co rơi vào tay ông chú họ Winchell...

- Tôi hiểu. Vậy anh định thế nào, Stanton? – Alexandra cố nén cơn uất hận và ghê tởm đang chỉ chực trào lên trong lòng.

- Cô hãy lấy tôi, ta phải cưới nhau ngay. Cô đã biết tôi đủ khôn ngoan để che chở cho cô. Và nhất là tôi yêu cô. Alexandra, tôi rất yêu cô. Hạnh phúc lớn nhất của tôi trên đời là được lấy cô làm vợ. Lấy cô tôi sẽ có đủ tư cách giữ lại quyền điều khiển hăng tàu này cho hai vợ chồng chúng ta...

- Anh điên rồi sao. Stanton? Không! Tôi không yêu anh và tôi không thể lấy anh được! – Alexandra hét lên.

- Lúc này cô chưa yêu tôi, bởi cô chưa hiểu tôi! Nhưng rồi cô sẽ thấy không người nào yêu quý cô hơn tôi. Và lại, ngoài chuyện yêu đương, cô còn cần phải giữ lại hăng tàu. Cô còn phải đối phó với ba ông chú họ đang rình rập cướp hăng tàu của cô. Một mình cô không thể nào chống lại họ được đâu. Cô cần một chỗ dựa vững chãi. Trước đây có ông Olaf, nhưng bây giờ ông già không còn nữa. Tôi là người duy nhất cô có thể dựa vào. Alexandra, cô phải thật tỉnh táo mà suy xét. Ba ngày nữa tôi sẽ tiến hành lễ mai táng ông già Olaf và ngày thứ tư ta sẽ làm lễ cưới.

- Không! – Alexandra thét lên và đẩy Stanton khiến y bị bất ngờ, loạng choạng suýt ngã.

- Alexandra! Tôi biết là tôi nói chuyện đó quá sớm. Lúc này cô chưa bình tĩnh được để suy tính. Nhưng tình hình quá cấp bách. Cái chết của ông Olaf buộc tôi phải thúc đẩy sự việc nhanh lên.

- Không đời nào! – Alexandra lại hét lên lần nữa và nàng chạy ra cửa. Nhưng Stanton đã đuổi kịp, níu nàng lại. Bàn tay cứng như gọng kìm của y nắm chặt cánh tay nàng.

- Alexandra! Cô đừng vội từ chối tôi!

- Tôi không bao giờ chịu lấy anh, Stanton! Không bao giờ hết! Anh đừng bao giờ hy vọng vào điều đó. Anh có thể giết tôi, nhưng cưới tôi thì không bao giờ!

Alexandra nói và cố thoát ra khỏi bàn tay bám chặt của Stanton. Nhưng nàng không thoát nổi. Nàng bèn giơ cánh tay còn lại tát một cái rất mạnh vào giữa mặt y. Cơn uất ức làm nàng gần như phát điên. Stanton bây giờ nắm cả hai

cánh tay nàng.

Alexandra giãy giụa cố thoát. Nàng cắn vào bàn tay y. Stanton vẫn giữ chặt và sự chống cự của nàng kích thích cơn thèm khát của y. Trong lúc vật nhau, mấy lần bộ ngực mềm mại của nàng đè vào bắp tay y làm toàn thân y như bốc lửa. Nét mặt hung hãn đỏ ửng của nàng làm y thấy nàng đẹp kỳ lạ.

Bây giờ y đã ôm chặt nàng.

- Alexandra! Đừng chống cự! Tôi sẽ làm em đau mất thôi. Tôi yêu em, Alexandra! Tôi yêu em vô cùng! Em phải lấy tôi, dù em muốn hay không, dù em có chịu hay không. Bởi Stanton này đã muốn gì là nhất định phải đạt được. Tôi đã muốn lấy em làm vợ thì em phải là vợ tôi. Ba ngày nữa làm lễ mai táng và ngày thứ tư em sẽ là vợ tôi. Sẽ có đám cưới đàng hoàng. Em là của tôi!

Y cúi xuống và đặt môi lên môi nàng. Alexandra mím chặt môi nhưng nàng không giãy giụa nữa, nàng đang nghĩ. Phải trốn ngay trong đêm nay. Không thể dùng tàu của hãng. Nàng tính sẽ thuê một chiếc tàu nào đó để chở nàng ra biển., đến thành phố cảng New Orleans ở phía Nam. Nhưng trước đó nàng còn mấy việc phải làm gấp: rút tiền ở ngân hàng, thu dọn áo quần và tư trang, những thứ cần thiết nhất.

- Alexandra! Tôi biết em đâu có thói lạnh lùng như vậy! – Stanton đã nhắc cặp môi ra khỏi cặp môi nàng. - Tại em chưa lần nào gần đàn ông đấy thôi. Tôi sẽ dạy em cách hưởng tình ái...

Lừa lúc Stanton không cảnh giác, Alexandra đâm một quả vào giữa mặt y và vùng chạy. Nhưng không kịp, bàn tay y đã nắm được cổ tay nàng. Và bây giờ thì y đã đè nàng xuống sàn nhà. Y cười gằn:

- Alexandra! Vậy ra nói ngọt cô không chịu nghe. Tôi muốn dạy cô cách hưởng tình ái, vậy mà cô bướng bỉnh không chịu. Cô đã không tự nguyện thì tôi đành cưỡng bức vậy thôi.

- Cút! Cút ngay! – Alexandra gầm lên – Mi điên rồi, Stanton! Mi hãy bước ra khỏi cái nhà này ngay và đừng bao giờ đến đây nữa.

Stanton phá lên cười. Cái cười của y man rợ làm sao, khiến Alexandra rùng mình, sởn gai ốc. Y buông nàng, từ từ bước ra cửa, khoá trái cửa rồi quay lại tiến đến gần nàng. Alexandra bật dậy lùi lại, nhưng lưng nàng đã áp vào tường, không còn lối nào thoát. Hai bàn tay rắn như thép đã nắm chặt hai vai nàng

- Buông ra! Buông ra! – Alexandra hét lên.

Nhìn cô gái tóc xõ ra rũ rượi, quần áo xóc xệch, mặt đỏ ửng, mắt long lanh, Stanton càng cảm thấy cơn thèm khát đang dâng lên trong khắp cơ thể y.

Alexandra kinh hoàng đến tột độ, nhìn thấy cặp mắt rực sáng lên như hai hòn than của y. Nàng giãy giụa, cắn lên bất cứ chỗ nào có thể cắn được trên

người y. Nhưng Stanton đã xé toang được áo quần trên người nàng...
“Thà chết chứ nhất định không chịu nhục”, nàng thoáng nghĩ và tuy hết sức mệt, càng cũng chồm dậy, vớ mảnh áo vừa bị xé ra che tạm lên chỗ kín, chạy vào nấp sau lưng chiếc ghế bành.

Stanton cười gằn nhìn nàng:

- Cô có chạy đi đằng trời! Biết điều thì ngoan ngoãn, kéo rồi cuối cùng vẫn bị mà lại đau đớn thêm rất nhiều. Stanton này có thói đã định làm gì thì quyết làm bằng được, – hẳn cười khoái trá một cách vô cùng khả ố. – Thật ra cũng chỉ là giống tính cha mẹ cô mà thôi. Đã định làm gì là quyết làm cho bằng được. Mà cô cũng có cái tính đấy, đúng không, Alexandra?

“Hay là ta liều chết với hắn?” Alexandra suy nghĩ rất nhanh. Không được, ta còn phải thực hiện điều ông già Olaf nhờ cậy: đến New Orleans, nói với con gái ông cùng người cháu ngoại của ông là ông đã tha thứ cho họ đồng thời cũng mong họ tha thứ cho ông. Vả lại, đã đến nỗi nào mà phải chết? Mình có thể thua tên khốn kiếp này một lần nhưng mình sẽ trả được cái thù này. Tên Stanton bước đến. Hắn đi khoan thai, hoàn toàn tin rằng kế hoạch của hắn sẽ thành công. Hắn vòng ra sau lưng ghế, giơ tay giáng một cái tát rất mạnh vào má Alexandra làm nàng loạng choạng, rồi ngã vật xuống sàn. Một ý nghĩ tinh táo lướt qua trí óc nàng: “Có chống cự cũng vô ích. Ta đành chịu thua keo này!”

Nàng nhắm mắt lại, phó mặc thân thể cho hắn. Stanton quy xuống bên cạnh, bóp mạnh vào cặp vú nàng. Hắn thấy Alexandra chỉ nhắm mắt lại khẽ kêu lên vì đau, nhưng không cưỡng lại. Hắn bật cười hô hố:

- Vậy mà ai cũng bảo cô em bướng bỉnh! Ta lại thấy cô em ngoan ngoãn đấy chứ. Mà như thế là đúng! Bướng với ai chứ bướng với Stanton này thì chỉ có đại.

Alexandra vẫn nhắm mắt để mặc cho tên khốn kiếp tha hồ giày vò. Nàng thẫn lập đi lập lại trong óc “Đây là một cơn ác mộng rồi! Rồi sẽ qua đi! Đây là một cơn ác mộng! Rồi sẽ qua đi! Đã không thể chống lại thì đành cam chịu!” Nàng không dám mở mắt để thấy thân thể mình loã lồ và cả thân thể loã lồ của hắn. Bởi nàng nghe thấy tiếng hắn cởi áo của hắn, quăng xuống sàn nhà.

Lần đầu tiên trên đời nàng thấy hai bàn tay lạ, hai bàn tay đàn ông đụng vào da thịt nàng, vào những chỗ kín đáo trên thân thể nàng. Hắn vuốt ve những chỗ đường cong trên người nàng. Hắn ngậm vào hai núm vú của nàng rồi lướt lưỡi hắn xuống thấp dần.

Alexandra rùng mình. Nàng thấy một cảm giác kỳ quái, vừa sợ vừa khoan

khoái và nàng tự giận mình về cái cảm giác khoan khoái đó. Thỉnh thoảng chắc do quá hăng, hắn bóp mạnh làm nàng đau. Nàng chỉ nghĩ rằng chịu đựng nhưng Stanton đã thấy, hắn cười mon trớn:

- Ôi tôi không định làm cô em đau đâu!

Đến khi hắn kéo hai chân nàng ra và định đi vào nàng, Alexandra vội mở mắt hốt hoảng nói:

- Dừng! Stanton! Để sau khi cưới đã.

Stanton cười nhăn nhó:

- Vậy là cô em chịu bằng lòng lấy tôi rồi chứ gì? Thế là ngoan. Dù sao tôi cũng hơn mấy thằng công tử bột con ông Winchell và ông Wilton, cô em công nhận không?

Nàng mở mắt định ngồi dậy, nhưng Stanton đã ấn nàng nằm xuống.

- Em đã đồng ý làm vợ tôi thì tôi làm trước cũng chẳng sao!

- Dừng. Chỉ bốn ngày nữa thôi mà, - Alexandra nài nỉ.

Hắn lại cười hô hô:

- Nhưng ta vẫn chưa tin! Ta có tính không tin ai hết. Cứ nắm đằng chuôi vẫn hơn.

Alexandra nhắm mắt lại và một cảm giác nhói đau làm nàng không ghim được, thét lên.

- Sắp xong rồi, xong rồi.

Nàng thở phào. Một cảm giác lâng lâng lan toả và bất giác nàng đưa tay ôm hắn, lúc này nằm trên người nàng. Nhưng sức nhớ, nàng giận dữ vội buông tay ra.

Lát sau, Stanton đứng dậy. Alexandra lại thấy nổi uất ức trào lên cổ họng.

Nàng bị tên côn đồ kia hãm hiếp ngay trong nhà nàng. Nàng mệt rũ rùi, không buồn vớ những mảnh áo quần tung toé trên sàn che người nữa.

Stanton cười đắc thắng nhìn nàng:

- Vậy em đã là của ta? Alexandra đã thuộc về ta! - Hắn ngăm ngửa nàng. - Ta không ngờ vợ ta lại đẹp đến thế này!

Alexandra vội kéo tấm váy trên sàn lên che người.

- Khoan! Ta đã ngắm xong đâu nào, Alexandra! - Stanton nói.

- Đi đi! Để tôi yên, - Alexandra giận dữ nói. - Để mặc tôi một mình. Anh đi đi!

- Thôi được, ta đi. Nhưng ta nhắc lại lần nữa. Ba ngày nữa sẽ là tang lễ ông già. Và ngày thứ tư là đám cưới chúng ta. Bây giờ thì cô không còn hy vọng sẽ lấy được thằng nào khác, bởi không đứa nào chịu lấy con gái mất trinh.

- Đi đi, đồ khốn nạn! - Alexandra hét lên.

- Dừng quên em đã là của tôi, Alexandra, - Stanton bật lên tiếng cười khà ồ rồi đi ra.

Alexandra không còn đủ sức đứng lên. Nàng buông thả người trên sàn, lẩm bẩm một mình:

Không đâu Stanton Lewis. Tao chưa phải là của mày, đồ khốn khiếp. Không đời nào tao chịu lấy mày. Thà không có chồng thì thôi, tao không bao giờ chịu làm vợ mày.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Phần 1 - Chương 1

BIỂN XANH

Alexandra ngồi co mình trong cabin chật hẹp trên con tàu đánh cá mang tên “Charlotte”. Nàng đắm đắm nhìn ngọn đèn dầu le lói chập chờn theo chuyển động của con tàu, nghĩ đến cơn ác mộng xảy ra cách đây vài ngày mà tưởng như chuyện không có thật.

Nàng không ngờ rằng cái chết của ông già Olaf và chuyện bị tên Stanton hãm hiếp lại xa lạ đối với nàng đến như vậy. Nàng hầu như vẫn giữ lại được sự tỉnh táo lạ lùng để lo chuyện đi trốn. Nàng khôn khéo rút được phần khá lớn trong số tiền của cha nàng gửi ở nhà băng New York, đã thu dọn những hành lý cần thiết và điều đình ổn thỏa chuyến đi này.

Mà tất cả những chuyện đó đâu có dễ dàng, nhất là thời gian quá gấp gáp. May thay cả ba ông chú cũng như Stanton đều không nghi ngờ gì nên để mặc nàng đi lo liệu. Bọn họ định ninh rằng sau cái chết của ông già Olaf, chắc chắn nàng chưa thể làm gì được từ nay cho đến khi ông già được chôn cất xong.

Còn tên Stanton thì định ninh thế là hắn đã “nắm chặt” Alexandra và nàng không còn rời được hắn nữa.

Có lần, tình cờ gặp nàng ngoài phố, hắn đã bảo nàng:

- Cô yên tâm, Alexandra. Tôi đã nói là giữ lời. Tôi sẽ cưới cô. Tôi không bỏ mặc để cô bị người đời hắt hủi đâu...

Alexandra đã gạt mọi xúc cảm để lo chuyện đi trốn. Nàng rất thương tiếc ông già Olaf nhưng nàng nghĩ, càng thương càng phải thực hiện lời ông già căn dặn.

Không may là nàng chỉ có thể thuê được con tàu đánh cá này. Nàng đâu có thể đăng hoàng kiêu hãnh trên một con tàu biển chở khách trên đường New York – New Orleans? Nàng đã phải trả gã thuyền trưởng như bản Sully này một khoản tiền khổng lồ để gã banglòng chở nàng đến New Orleans. Ngay khi đến gặp gã, nàng đã cảm thấy đây là con người không lương thiện chút

nào và đi trên tàu đánh cá của gã rất có thể không an toàn.

Nhưng nàng đã cố gạt đi những nghi ngại ấy, cho rằng mình quá lo xa. Và lại nàng không còn phương tiện nào khác. Lúc thấy đồng hồ xiềng của nàng, gã Sully nhớ sao nàng mang nhiều đồ đạc thế. Biết gã vói tiền, nàng đã hứa trả thêm một khoản tiền lớn, cho cả nàng lẫn đồ đạc của nàng. Cuối cùng gã sai thủy thủ đưa đồ đạc của Alexandra lên tàu.

Cabin dành cho nàng quá hẹp, chỉ đủ để nàng đem vào đó chiếc hòm đựng tiền, đồ nữ trang quý và những vật dụng tối cần thiết. Các hòm xiềng khác đều bị vứt lăn lóc trên boong tàu và nàng buồn rầu nghĩ, sau khi đến New Orleans, chúng sẽ còn lưu lại mùi cá tanh tươi rất lâu.

Rời bến New York vào buổi chiều, sau một đêm men theo ven biển Đại Tây Dương về phía Nam, sáng hôm sau, khi mặt trời ló lên rực rỡ trên mặt biển phía đông, Alexandra cảm thấy trong người tỉnh táo. Nàng ra khỏi cabin lên boong. Vừa lên đến nơi, nàng nhận thấy ngay rằng nàng là người phụ nữ duy nhất, đơn độc giữa đám thủy thủ mặt mũi góm ghê và gã thuyền trưởng gian xảo. Nàng hơi rùng mình.

Các thủy thủ, tên nào cũng áo quần lem luốc, tóc tai bờm xờm. Tuy là thuyền đánh cá, nhưng nàng không thấy họ làm lụng gì cả. Họ tùm nãm tùm ba trên boong đánh bài, nhậu nhẹt, dường như họ coi đây là chuyến ngao du chơi bời chứ không phải chuyến đi đánh cá.

Gã thuyền trưởng đứng điều khiển bánh lái, thấy Alexandra lên boong, bèn trao tay lái cho một thủy thủ rồi bước ra chỗ nàng. Thấy nụ cười hèn hếch trên cặp môi dày của gã Sully, nàng thấy ngay mình đã đại dột rơi vào một cái bẫy. Tránh được tên Stanton quỷ quyệt và độc ác, bây giờ nàng lại sa vào tên thuyền trưởng rõ ràng là dâm dăng. Mà nơi đây giữa biển khơi mênh mông, nàng làm sao thoát được tay gã, nếu như mọi lời thuyết phục cũng như đe dọa của nàng đều vô hiệu quả.

Alexandra nghĩ rất nhanh xem nên cư xử thế nào với gã Sully đây. Thân cô thế cô, nàng không thể cự tuyệt một cách phũ phàng. Gã bước đến, vẫn cái cười hèn hếch, nhớ:

- Cô ngủ ngon chứ, Alexandra? Sáng nay trông cô tươi tỉnh hẳn lên, – gã nói rồi quàng tay ngang người nàng.

Câu nói rõ ràng có mục đích xấu xa, Alexandra muốn đấm một quả vào giữa bộ mặt khả ố kia nhưng nàng chỉ cười lịch sự:

- Cảm ơn ông, Sully.

Đồng thời rất khê khàng, nàng gỡ cánh tay gã ra, rồi tuy vẫn giữ vẻ mặt tươi vui, nàng bước chân thoăn thoắt xuống thang, quay vào cabin, khoá trái cửa lại. Nàng ngồi lì ở trong đó suốt ngày hôm đó. Để chắc chắn, nàng còn chèn thêm chiếc hòm nặng vào cánh cửa. May mà đầu bếp là một người có tuổi, lẩm lỉ, có vẻ hiền lành, đều đặn đem thức ăn và nước uống đến cho nàng, đặt

bên ngoài cửa cabin. Nàng chỉ hé mở cửa, thò tay ra lấy và đóng cửa lại ngay.

Sau khi cha mẹ nàng bị nạn trên con tàu kiểu mới đưa ra chạy thử, ông Olaf rất chu đáo chăm sóc nàng. Ban ngày, điều khiển hoạt động kinh doanh của hãng tàu “Clarke”, tối ông già đến ngồi ăn bữa tối với nàng và trò chuyện đến khuya. Trong những lần trò chuyện đó, nàng đã biết được nỗi lòng thầm kín của ông già.

Sau khi vợ ông qua đời để lại một đứa con gái, ông dồn toàn bộ tình cảm cho cô, tên là Eleanor. Ai ngờ Eleanor gặp một người tên là Jarmon quê vùng Louisiana đến liên hệ kinh doanh ở New York. Cô yêu anh ta. Ông Olaf phản đối nhưng Eleanor vẫn cứ cưới Jarmon và theo anh ta về bang Louisiana. Ông già Olaf Thorssen giận quá, từ con gái ông. Ông đã quá gần bó với Eleanor nên không thể chịu nổi con ông rời xa ông đi đâu. Tận bang Louisiana! Nhưng ngược lại Eleanor cũng quá yêu chàng trai miền Nam Jarmon đến nỗi bằng bất cứ giá nào cũng không thể không lấy anh ta. Sự chia ly đã dần vặt ông già Olaf rất lâu. Gần đây, khi nói chuyện với Alexandra, ông tỏ ý hối hận. Ông suy nghĩ lại, đã tha thứ cho con gái nhưng lòng tự ái còn cản trở ông chủ động làm lành lại với cô. Alexandra đã thoáng có ý nghĩ lúc nào đó sẽ hỏi địa chỉ của Eleanor, viết thư cho bà báo tin ông cụ đã tha thứ cho con gái và đề nghị bà chủ động liên hệ với ông cụ. Nhưng nàng chưa kịp hỏi và chưa kịp làm gì thì ông Olaf đột ngột qua đời. May mà nàng còn biết được tên của họ: Eleanor Jarmon và con trai bà tên là Jacob Jarmon.

- Tên Stanton khôn kiếp kia đã giết ông già! – nàng thầm nghĩ. Và sự việc hôm trước bị hấn làm nhục càng làm nàng phẫn uất.

Con tàu đánh cá “Charlotte” vẫn tiến về phía Nam. Đám thủy thủ trên tàu bây giờ suốt ngày đánh bạc và nhậu nhẹt. Chúng say khướt và cãi nhau chí choé vang động cả buồng tàu. Alexandra ngồi trong cabin nghe những tiếng la hét, cười hô hố, hát ầm ĩ và nàng càng run sợ. Nàng chuẩn bị đối phó bởi bất cứ lúc nào chúng cũng có thể kéo vào đây gây chuyện với nàng.

Đến ngày thứ tư thì trên bên ngoài tối sầm lại. Mây đen kéo đến đầy trời.

Alexandra thầm mong gã thuyền trưởng Sully sẽ ghé tàu vào đậu ở bến cảng nào đó để tránh cơn bão sắp kéo đến. Nàng ngồi trong cabin và chốc chốc một ánh chớp loé dọi qua lỗ thông hơi lấp kính vào bên trong cabin. Gió thổi mạnh và con tàu trông trơn tru hơn lúc trước.

Đột nhiên có tiếng chân rầm rập chạy bên ngoài rồi tiếng đập cả. Nàng nghe rõ đám thủy thủ đang đứng chật bên ngoài cánh cửa ngăn cabin nàng với khoang tàu. Nàng nhận ra giọng khàn khàn của gã thuyền trưởng Sully:

- Cô mở cửa ra. Alexandra! Đêm hôm rét mướt thế này chúng tôi rất cần cô sưởi ấm cho đây!

Alexandra hoảng hốt chui vào góc trong cùng. Toàn thân nàng run lên bần bật.

- Nào, mở ra, cô em! Mau lên!

Tiếng gã thuyền trưởng đã gần như lú lịm.

- Ông đi đi cho, ông Sully! Các ông phá giấc ngủ của tôi. Các ông đi đi, để tôi yên. – Nàng cố lấy giọng bình thản nói với họ. Tiếng cười hô hô bên ngoài rõ ràng của người đang say.

- Cô không mở, chúng tôi đành phải phá đây, – liền sau đấy một tiếng hích rất mạnh làm cánh cửa cabin rung lên.

Alexandra không còn hồn vía nào nữa. Nàng cố giữ đầu óc tỉnh táo xem phải làm thế nào bây giờ.

Không thể thoát đi đâu được. Xung quanh là biển cả mênh mông.

Tiếng phá cửa ngày một mạnh và cuối cùng của cabin bật tung. Chiếc hòm chặn cửa bị hất lùi vào trong. Đám thủy thủ nhảy qua hòm ủa vào.

- Trật tự, chúng bay! Rồi khắc đến lượt tất cả! – Gã thuyền trưởng Sully quát.

Gã gạt đám thủy thủ sang hai bên, đồng dặc bước lên, đứng dạng chân trước mặt Alexandra. Lúc này nàng đã quần chặt tấm chăn vào người, đứng nép vào góc cabin.

- Cô em thân mến. Tất cả chúng tôi đang rất cần cô em. Cô em hãy bỏ hết quần áo thừa ra khỏi người cô em đi! – Gã Sully nói bằng giọng đều dặt.

- Ông điên rồi, ông thuyền trưởng! Ông quên mất tôi là khách đi tàu của ông và trả tiền hàng hoàng, đầy đủ. Ông phải chịu trách nhiệm an toàn cho tôi chứ?

Nàng nói bình thản, cố dùng giọng tự tin để thức tỉnh lý trí tỉnh táo của gã, mặc dù nàng biết hy vọng vào điều đó hết sức mong manh.

Gã thuyền trưởng ngửa đầu cười ngặt nghẽo.

- Xưa nay tôi chở khách đàn bà bao giờ họ cũng dễ tính, sẵn sàng cho chúng tôi hưởng chút hơi ấm của da thịt họ. Đôi khi cũng có người không thích thú lắm nhưng cuối cùng cũng phải nể và ngoan ngoãn vâng chịu. Chúng tôi để yên cô bỗng ngày vừa rồi đã là quá lịch sự với cô rồi. Ta nói có đúng không chúng bay?

Đám thủy thủ reo hò khoái trá:

- Đúng! Sếp nói rất đúng!

Một tên mặt mũi hung ác tiến đến:

- Cô em thông cảm! Dân thủy thủ chúng tôi đều khỏe mạnh, vậy mà lệnh dênh trên biển bao nhiêu ngày trời. Xa vợ, chúng tôi chịu sao nổi? Mà cô em lại xinh đẹp đến thế kia! Chưa bao giờ ông thuyền trưởng lại kiếm được khách quá giang xinh đẹp, mỡ màng như cô đấy! Nào, cởi ra! Mau lên, kẻo chúng tôi phải cởi hộ thì bộ áo váy đắt tiền kia sẽ rách tung ra đấy. Nào,

ngoan, cô em!

- Đúng đấy, – một thủy thủ khác, người nhỏ bé gầy còm nói – Biết điều thì ngoan ngoãn cởi ra và cho chúng tôi lần lượt hưởng. Chúng tôi sẽ rất trật tự. Đầu tiên là thuyền trưởng, sau đấy thủy thủ trưởng...

Alexandra hét lên:

- Tôi thấy các ông đang say và các ông không còn biết các ông đang noi gì nữa.

Một ánh chớp loé bên ngoài. Alexandra nói ngay:

- Các ông không sợ Chúa Trời trừng phạt hay sao?

Đám thủy thủ cười ồ:

- Chúa Trời cũng thông cảm với đàn ông xa vợ lâu ngày.

Một tên xông tới. Alexandra co chân đạp thật mạnh vào giữa bụng tên thủy thủ làm hắn mất đà ngã bổ chửng vào giữa đám thủy thủ đứng sau. Hắn đã đẩy nàng lao ra phía cửa. Những bàn tay túm nàng lại, nhưng nàng vẫn lao đi. Nàng thấy quần áo trên người đã bị xé toang. Nàng trèo qua được chiếc hòm vẫn nằm cạnh cửa băng ra ngoài, chạy lên boong.

Cuối cùng, Alexandra đã thoát được bọn chúng. Gió biển thổi vào da thịt nàng mát rượi. Trên người nàng lúc này chỉ còn tấm áo mặc trong mỏng dính. Nàng nhìn quanh rồi chạy ra chỗ lan can đang tối. Đám thủy thủ cùng tên thuyền trưởng Sully đã chen chúc được ra ngoài đang leo thang lên boong. Chúng ngơ ngác nhìn quanh. Bỗng một tên hét lên:

- Cô ta núp ở kia kia! – Hắn trở về phía nàng.

Alexandra hoảng quá vội quỳ xuống, nhấc chiếc mái chèo to bằng gỗ rất nặng ra khỏi cọc, cầm chắc vào tay đứng thế thủ. Đám thủy thủ và lão Sully đã chạy đến. Nàng dùng cả hai tay giơ mái chèo lớn ra chuẩn bị chiến đấu. Đám thủy thủ chững lại, tản ra vây cả phía trước mặt nàng. Sau lưng nàng là biển.

Chúng từ từ thắt chặt vòng vây, tin chắc phen này thì nàng không thể thoát ra được tay chúng. Gã thuyền trưởng Sully đi giữa. Một ánh chớp loé và nàng nhìn thấy mấy chục bộ mặt hung hãn và thèm khát đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Alexandra vẫn lăm lăm chiếc mái chèo bằng gỗ rất nặng có hai mũi mai chèo, đâm vào ngực hắn. Hắn gạt mái chèo ra. Chiếc mái chèo quá nặng làm nàng loạng choạng và đột nhiên mất đà nàng bật hai chân khỏi sàn tàu. Đầu mái chèo ngửa ra phía sau và nàng bị bênh lên khỏi lan can. Nàng cố nắm lại chiếc mái chèo, liền bị nó kéo nàng bật ra ngoài, rơi xuống biển.

Nàng thấy mình chạm mặt nước biển và cùng với chiếc mái chèo nắm chặt trong tay, nàng chìm ngấm.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng
Chương 2

Thuyền trưởng con tàu “The Flying” đứng trên cầu tàu nhìn những đám mây đen hung dữ đang ùn ùn kéo tới. Sắp bão. Mặt chàng cau lại dăm chiêu. Chàng đã bao nhiêu lần lái tàu chạy trốn trên vùng biển này trong thời kỳ chiến tranh Nam - Bắc, khi biển bị quân chính phủ trung ương phong tỏa. Nhưng đây là lần đầu tiên chàng phải trốn chạy một cơn bão.

Mọi lần chạy khác chàng đều thành công, nhưng lần này liệu chàng có đưa được con tàu vào bến kịp trước khi cơn bão đến không? Tình hình này thì chàng khó mà đưa được con tàu vào bến cảng Nassau trước cơn bão.

Ôi, chàng hoàn toàn không muốn trở lại quần đảo Bahamas này, quần đảo có cái cảng Nassau kia. Nhưng biết làm sao được? Đành vậy thôi. Nguyên nhân chính chàng không muốn ghé vào Nassau bởi chàng không muốn gặp lại Caroline chút nào. Mọi điều cần nói với cô ta chàng đã nói hết rồi, chẳng còn điều gì phải nói thêm nữa.

Chàng mỉm cười chua chát nhớ lại là đã có thời hể xa Caroline vài ngày chàng đã nhớ đến phát điên phát dại. Nhưng thời đó đã lui vào dĩ vãng.

Ngày ấy chàng còn non trẻ, thơ ngây. Ngày đó thị trấn cảng Nassau cũng khác hẳn bây giờ. Nassau bây giờ là một hải cảng tấp nập. Cuộc sống náo nhiệt, tiền bạc tung ra như rác và mỗi lần tàu cập bến là thủy thủ kéo lên ăn uống chơi bời cho thỏa thích. Bởi thời chiến tranh Nam - Bắc, đường biển tiếp tế cho quân đội liên minh các bang miền Nam bị hải quân chính phủ trung ương phong tỏa. Nassau thuộc chính quyền nước Anh nên trở thành hải cảng yên bình và là trạm nghỉ chân của những chuyến tàu vận tải luân lách qua hàng rào phong tỏa kia.

Chàng cau mặt lại nhớ tới những ngày gian nan trong thời gian nội chiến. Nhưng khi chiến tranh đã kết thúc, liên quân các bang miền Nam phải đầu hàng quân đội của chính phủ trung ương, tình hình lại còn tồi tệ hơn. Bây giờ là sự tan rã của quân đội nhưng cũng là sự tan rã của cả một cách thức tư duy. Nếu như cảng Nassau náo nhiệt là nhờ nội chiến thì sau nội chiến nó lại tàn nhanh chóng.

Chàng thuyền trưởng tàu “The Flying” không sao quên được mùa hè khủng khiếp năm 1864 khi bệnh dịch cơn sốt vàng tiêu diệt một phần tư số dân ở thị trấn cảng Nassau. Rồi đến nạn đồng tiền mất giá vào năm 1866. Đồng thời một nạn dịch khác xuất hiện, dịch thương hàn, diệt khoảng một nửa số dân. Số sống sót cũng dần dần bỏ đi vì kinh tế đình đốn, việc kiếm ăn ngày càng khó khăn.

Vì những lẽ đó, chàng thuyền trưởng tàu “The Flying” càng chẳng buồn ghé

chân vào đây. Nhưng lần này gặp bão, chàng không còn cách nào khác. Nếu như không gặp bão, chàng đã lao nhanh về New Oranles. Đến đó sớm hơn, chàng sẽ được thưởng một khoản tiền lớn. Cộng với số chàng dành dụm được qua những lần chở hàng trước, chàng có thể thực hiện được ước mơ: Xây dựng cơ sở sinh sống ở bang Texas.

Ôi, nghĩ đến đất Texas, chàng đã thấy bầu máu trong người như sôi lên. Những miền đất mênh mông vắng vẻ khiến con người ta được hít thở thoải mái dễ dàng và họ muốn làm gì ở đó tùy thích. Chàng đã sống và đã quan sát kỹ miền Nam và tuy công nhận phong cảnh tuyệt đẹp chàng vẫn thấy đất này khó sống. Chỉ ở miền Texas, chàng mới dễ dàng làm giàu và sống như một ông hoàng.

Chàng yêu biển, đúng thế, nhưng đất đai Texas bao la như một đại dương; tha hồ phóng tầm con mắt, thiên nhiên luôn biến đổi và chứa đầy thách thức. Đúng thế, chỉ miền đất Texas mới đáng để chàng cắm rễ sâu vào đất đai màu mỡ tại đó.

- Cái gì thế kia? – chàng khẽ sừng sốt kêu lên và dòng suy tưởng triền miên của chàng đột nhiên bị đứt đoạn.

Trên đại dương bập bênh sóng, một vật gì nổi vật vờ. Đứng trên cầu tàu cao nhìn xuống chàng cố đoán, nhưng không thể đoán đây là thứ gì.

- Thừa thuyền trưởng Jake! Người cá! Có người cá! - tiếng bác thủy thủ già từ dưới boong tàu gọi.

Vừa lúc đó, một ánh chớp loé. Tia lửa điện chạy ngoằn ngoèo giữa những đám mây đen kịt. Liền theo sau là một tiếng sét rất to. Tất cả các thủy thủ đang hối hả làm việc đều dừng tay lại, nhìn cả ra mặt đại dương.

Bây giờ thì họ đã nhìn thấy vật kia là gì rồi. Nó giống như một ảo ảnh, một giấc mơ thì đúng hơn. Một phụ nữ tóc đỏ, da thịt trắng nõn, chỉ có một tấm áo trong mỏng, dính sát vào người đang trôi rất chậm về phía con tàu “The Flying”.

Mọi người như lặng cả đi. Đột nhiên một thủy thủ lên tiếng, giọng nói rất khê:

- Cô ta còn sống hay đã chết?

- Chưa biết.

Câu trả lời vừa dứt thì chàng thuyền trưởng vội vã đưa ra một loạt mệnh lệnh cần thiết. Hai thủy thủ phải lập tức bơi ra vớt cô gái. Đồng thời tàu giảm tốc độ đến mức gần như đứng dừng lại trên biển cả.

Mọi người lúc này đã đứng dọc theo lan can trên boong tàu, vừa ngẩng đầu lo lắng nhìn những đám mây đen đang hung dữ kéo đến rất nhanh, vừa nhìn xuống biển theo dõi hai thủy thủ đang bơi ra chỗ cô gái nổi vật vờ trên mặt đại dương.

Không khí u ám với bầu trời tối tăm khiến các thủy thủ đều nghĩ đến chuyện

mê tín. Người con gái kia là ai? Đây là điềm lành hay điềm dữ? Người hay ma quỷ hiện hình?

Hai thủy thủ bơi rất nhanh về phía cô gái. Gần đến nơi, họ giảm tốc độ để khỏi tạo sóng mạnh trào lên người cô. Khi còn cách vài mét, họ chuyển sang bơi đứng, thận trọng tiếp cận. Họ thấy cô gái đang ôm chặt một mái chèo bằng gỗ rất lớn. Họ hiểu rằng mái chèo kia thừa sức giữ cho một cô gái mảnh mai nổi trên mặt nước nhưng họ băn khoăn, không biết tại sao cô lại ở đây, một mình giữa biển khơi bao la hung dữ, chỉ bám vào một chiếc mái chèo? Chưa bao giờ họ thấy một cô gái đẹp đến như vậy, đồng thời thoi thóp sát liền cái chết như thế này.

Một thủy thủ nhẹ nhàng gỡ cô ra khỏi mái chèo, đặt cô lên lưng, giữ cho đầu cô gái nhô lên khỏi mặt nước rồi khẽ nhoài người sai tay bơi trở lại tàu.

Người thủy thủ thứ hai tiếc rằng mình không được ôm cô gái xinh đẹp nõn nà kia để đưa về tàu. Nhưng liền sau đó anh ta thầm nghĩ mình không đụng vào người cô gái cũng là may, bởi rất có thể những thần linh của biển cả run rủi cô gái đến đây và như vậy đụng vào cô ta biết đâu sẽ mắc mưu các thần linh. Anh ta vừa bơi theo bạn, vừa ngẩng lên nhìn trời. Những đám mây hung hãn kia phải chăng là do các thần linh đưa tới để đòi cướp lại con mồi của các vị bị thủy thủ trên tàu tranh cướp mất?

Anh này bơi về đến tàu trước người bạn còn vương cô gái trên lưng. Anh ta bơi rất chậm, bởi một tay phải quặt đằng sau ôm cô gái nên chỉ bơi được một tay. Sóng biển trào lên, làm nổi rõ thân thể tuyệt mỹ của cô: cặp vú cao, trắng nõn, bụng cô phẳng, cặp đùi thon dài.

Đúng là của thần linh rồi. Người thường đâu có đẹp đến như vậy? Tóc lại đỏ rực. Người thường đâu có màu tóc ấy? Người thủy thủ thứ hai nghĩ như vậy và bám vào thang dây treo lên boong, miệng lẩm nhẩm câu cầu nguyện thần linh trên biển cả. Người thủy thủ thứ nhất cũng đã nắm được thang dây, chuyển cô gái nằm úp lên vai anh rồi bám dây leo. Hai thủy thủ cùng cô gái vừa lên đến boong tàu thì trận bão ập đến dữ dội. Sóng biển nổi cao, làm con tàu nghiêng ngả. Nhưng các thủy thủ đâu có quan tâm đến chuyện đó, họ còn đang chăm chăm nhìn vào cô gái trẻ xinh đẹp tuyệt vời, người thủy thủ bạn vừa nhẹ nhàng đặt lên sàn tàu, ngay dưới chân thuyền trưởng. Sau khi đặt cô gái xuống, anh đã thận trọng kéo cổ tấm áo lót của cô lên để che hai núm vú với bộ ngực non trẻ của cô gái nhô lên hạ xuống theo nhịp thở, dưới làn vải mỏng tang và ướt dính chặt vào da thịt. Hai núm vú nhô lên thành hai chấm mầu thắm dưới lớp vải gần như trong suốt.

Đám thủy thủ đứng thành vòng tròn xung quanh cô gái, không cần biết đến gió mạnh đang gào rú xung quanh. Alexandra dần dần tỉnh lại. Cặp môi nàng dần dần hồng lên, cặp môi mọng trên khuôn mặt trái xoan thanh tú, với làn tóc đỏ xoã xuống hai vai nõn nà. Cuối cùng nàng đã mở đôi mắt mầu

xanh biếc nhìn chằm chằm vào chàng thuyền trưởng, rồi quay sang nhìn đám thủy thủ xung quanh.

Một tiếng nửa như nấc, nửa như thở dài thoát ra khỏi miệng nàng. Đám thủy thủ sững sốt lùi lại một bước và tiếng xì xào lan ra:

- Tóc đỏ...

- Mắt xanh lục...

- Cầu các thần linh! Nếu phải là sở hữu của các vị thì xin các vị tha tội, bởi chúng tôi đâu có biết, nên đã phạm tội với các thần linh.

Cơn bão đã lên đến mức cao nhất và sóng biển dâng cao, trào lên boong tàu. Các thủy thủ nhìn thuyền trưởng như ý hỏi:

- Có nên giữ cô gái lại trên tàu không, hay thả xuống biển trả lại cho các thần linh. Bởi trận bão này đúng là do các thần linh nổi giận tạo ra để nhấn chìm tất cả chúng ta?

Alexandra hình như đoán được dòng ý nghĩ trên gương mặt các thủy thủ.

Nàng vội đưa tay ôm ngực và co hai chân lại như để tự vệ. Cử chỉ đó của cô gái lạ không lọt qua mắt thuyền trưởng. Chàng ra lệnh cho mọi người ai về vị trí người đó, rồi quay sang nói với bác thủy thủ già đứng bên cạnh chàng:

- Morley! Bác mang cô ta xuống cabin của tôi, rồi lên đây ngay. Nhớ khoá cửa cabin lại. Nhanh lên, tất cả mọi người đều cần thiết để đối phó với trận bão quái ác này.

Bác Morley già gật đầu rồi cúi xuống nhắc bổng Alexandra lên. Nàng lộ vẻ hoảng sợ:

- Tôi... tôi đi được...

Nhưng câu nàng nói chưa dứt thì một đợt sóng lớn trào lên sàn tàu, làm bác thủy thủ già loạng choạng suýt ngã. Chàng thuyền trưởng vội đỡ cho bác và dìu bác già đến đầu cầu thang dẫn xuống khoang. Bác thủy thủ già nhẹ nhàng, trêu mến đặt cô gái nằm xuống tấm phản hẹp của thuyền trưởng vội vã cởi tấm áo lót ướt sũng của nàng ra. Bác không thể không đứng lặng đi vài giây đồng hồ trước tấm thân tuyệt mỹ ông chưa thấy bao giờ. Ông vội vã lấy tấm chăn của thuyền trưởng phủ lên cô gái rồi hấp tấp trèo lên boong, tham gia đối phó trận bão.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 3

Một tiếng động làm Alexandra choàng thức giấc. Nàng ngơ ngác, trí nhớ nàng trở lại khi nghe thấy tiếng bão táp hung hãn đang quăng quật con tàu.

Nàng rùng mình nghĩ, lúc này bị khoá chặt trong cabin, nếu như tàu bị đắm thì nàng chỉ còn cách là chìm xuống đáy biển và đại dương sẽ là nấm mồ của nàng. Lúc này nàng đã bị cơn say sóng hành hạ khủng khiếp. Suốt hai chục năm trên đời đã nhiều lần đi biển nhưng chưa bao giờ nàng bị cơn say sóng dữ dội đến như vậy. Nàng nôn thốc nôn tháo mọi thứ còn lại trong dạ dày.

Lúc này nàng đã mệt rũ rời, nhưng nàng thầm cảm ơn số phận là nàng đã sống sót. Cơn bão xem chừng đã dịu xuống và nàng thấy mình đang đung đưa theo nhịp đều đặn của con tàu. Nàng đưa mắt nhìn gian phòng chật hẹp và đột nhiên nàng giật mình thấy một người đàn ông quần áo tả tơi trước mặt. Rõ ràng là quần áo thủy thủ màu xanh lam đã bạc màu. Ông ta chăm chú nhìn nàng vẻ sỗ sàng.

Nàng hoảng hốt thấy ông ta nhìn mặt nàng rồi đưa luồng mắt dần dần xuống phía dưới có vẻ thích thú với những đường cong của cơ thể nàng hằn lên dưới lớp chăn mỏng, như một tướng cướp trên biển ngắm nghía chiến lợi phẩm của hắn. Nàng bỗng nhận ra dưới tấm chăn, mình không mặc thứ gì. Ai đó chắc đã cởi hộ nàng tấm áo lót ướt sũng và đắp tấm chăn này lên. Nàng xấu hổ, toàn thân nóng bừng. Máu dồn cả lên cổ, lên mặt nàng. Và Alexandra chợt nhận ra tấm chăn tụt xuống quá thấp. Nàng vội vã kéo chăn lên che kín bộ ngực trần.

Đồng thời một cơn giận trào lên trong lòng và nàng cau mặt nhìn người đàn ông mặc bộ y phục thủy thủ bạc màu, rách bươm. Vậy mà thấy nàng giận dữ, y lại còn cười, nhe hai hàm răng trắng bóng.

- Ông không biết xấu hổ à? – nàng giận dữ nói.

- Xấu hổ chuyện gì? – y bĩu môi giễu nàng.

Alexandra chớp mắt liên mấy cái, cố đoán con người kia vừa nói gì. Vì giọng nói ủa ông ta đặc sệt giọng miền Nam, thậm chí rất có thể đã từ cầm súng chống lại quân đội miền Bắc của nàng trong thời gian nội chiến. từ nhỏ đến nay chưa bao giờ nàng được thấy một người thuộc phe miền Nam và nàng nhìn ông ta chăm chú.

Ông ta rất cao, đầu gần như chạm trần cabin. Bắp thịt nổi lên cuộn cuộn. Vóc người cân đối. Alexandra nhớ, hình như mình chưa nhìn thấy ai có cặp vai rộng như của con người này. Bộ đồng phục thủy thủ bạc phéch rách bươm làm hở ra những bắp thịt rắn chắc trên ngực, bụng, bắp tay và bắp chân của ông ta.

Nhưng điểm đặc biệt nhất là khuôn mặt ông ta rám nắng đến mức thành nâu sẫm, tương phản với làn tóc vàng rơm để xoã trên hai vai. Con người này chắc suốt ngày phơi ngoài nắng đây. Da mặt đen đui nhưng đường nét lại tinh tế: mũi dọc dừa cao, cặp mắt xanh biếc. Tuy nhiên mặt ông ta gồ ghề không có vẻ dịu hiền chút nào. Alexandra bỗng bối rối, trông ông ta toàn

những nét tương phản rất khó đánh giá ông ta thuộc loại người nào.

- Cô không biết xấu hổ à? – Ông ta cười hỏi rõ ràng nhắc lại câu nàng nói lúc nãy để giễu nàng.

Alexandra càng lúng túng, quả là vừa rồi nàng nhìn ông ta cũng có quá số sòng. Hồi ở nhà nàng vẫn được khen là có ý tứ, lễ độ và lịch thiệp, vậy mà vừa rồi nàng đã giương mắt lên nhìn ông ta chòng chọc như vậy.

- Chào cô, con chuột đấm tàu của tôi! – Ông ta nói và tiến chậm chạp đến gần nàng.

Mặt ông ta cau lại khi thấy nàng nhích vào phía trong và kéo chăn lên che đến tận cằm.

- Tôi không phải con chuột, cũng không phải của ông! – Nàng giận dữ nói.

- Vậy tôi phải gọi cô ra sao, thưa nàng tiểu thư kiêu kỳ?

- Tốt nhất là ông ra ngoài để mặc tôi, – nàng đã cảm thấy mình bình tĩnh dần trở lại.

- Ra ngoài? Nhưng đây là cabin thuyền trưởng mà tôi lại là thuyền trưởng, – ông ta khoát tay – Cabin này của tôi.

- Nếu vậy thì tôi sẽ ra ngoài. – Nàng nói và đưa mắt tìm quần áo. Nhưng không có thứ gì của mình, nàng ngượng ngùng quay mặt lại nhìn người lạ.

- Lúc cô đến đây, trên người cô chẳng có nhiều nhận áo quần đâu và lại ướt sũng.

Alexandra sức nhớ lúc mình được đưa lên, nằm trên sàn tàu, trên người chỉ có mỗi tấm áo lót mỏng và ướt dính sát người. Nàng đỏ mặt nói:

- Ông vui lòng kiếm cho tôi thứ gì mặc tạm vậy.

- Cô có thân hình tuyệt đẹp như vậy thì mặc áo quần vào làm gì?

- Ông có im đi không? – Alexandra thét lên – Ông không được ăn nói như thế với tôi. Tôi không phải là loại người đàn ông có thể sàm sỡ được!

Người đàn ông mắt vẻ giễu cợt rồi nhe răng cười:

- Cô đâu có quyền ra lệnh cho ai!

Alexandra bất giác rùng mình. Mọi thứ xung quanh mờ đi, kể cả khuôn mặt của người đàn ông đứng trước nàng. Nàng lại mê đi và khi nàng bừng tỉnh, nàng nghe thấy tiếng xôn xao của đám thủy thủ.

- Cô ta vẫn ở trong cabin à?

- Phải chăng cô ta xuống biển đi thôi, chính vì cô ta mà có trận bão vừa rồi. Chúng ta đã xúc phạm thần linh.

- Nhưng thuyền trưởng đã khoá mắt cửa.

- Ta phải nói với thuyền trưởng. Còn để cô ta trên tàu lúc nào thì chỉ kéo thêm tai hoạ lúc ấy.

Tiếng thuyền trưởng đồng dục:

- Bọn các anh nói gì thế?

Đám thủy thủ im lặng tản đi. Alexandra nghe rõ tiếng chân họ bước lên

boong. Tiếng chìa khoá vặn ở ổ. Thân hình to lớn của viên thuyền trưởng che lấp cửa rồi ông ta bước hẳn vào, theo sau là bác thủy thủ già bé nhỏ bụng khay thức ăn. Bác ta đặt khay lên chiếc bàn nhỏ, rồi bước đến gần nàng, tươi cười:

- Chào cô. Tên tôi là Morley. Lúc này cô bị say sóng rất nặng cho nên bây giờ cô cần ăn một chút để lấy lại sức. Ngoài ra nếu cô cần gì cô cứ nhờ ai gọi tôi, Morley này sẽ tới.

Alexandra gật đầu. Mùi thức ăn nóng sốt bốc lên làm bụng nàng cồn cào. Bác thủy thủ già Morley nhìn bàn tay của nàng quặp chặt mép chân, hiểu ý bèn quay sang nói với thuyền trưởng

- Cô ấy cần quần áo để mặc, thưa thuyền trưởng.

Viên thuyền trưởng càu nhàu rồi cũng mở hòm tìm. Lát sau ông ta tìm thấy một chiếc áo sơ mi dài bằng vải mềm có thêu khá đẹp, quăng cho bác thủy thủ già. Morley nhe răng cười, đỡ chiếc áo bằng cả hai tay rồi lễ phép đưa cho cô gái.

Nàng suýt bật cười thấy tấm áo vạt rất dài, rồi nàng nhìn thẳng vào mắt hai người đàn ông:

- Hai ông vui lòng quay đi cho.

Bác già Morley quay ngay lưng lại Alexandra. Viên thuyền trưởng vẫn nhìn nàng. Lát sau bác già phải kéo tay, ông ta mới miễn cưỡng quay mặt đi.

Alexandra vội vã xỏ hai tay vào hai ông tay áo rồi tung chăn đứng dậy. Tấm áo dài phủ kín đến tận đầu gối nàng. Nàng vội vã cài khuy.

Thuyền trưởng quay lại chăm chú nhìn nàng trong lúc bác thủy thủ già loay hoay giúp nàng ăn. Nhưng thuyền trưởng ngăn bác ta lại, ra hiệu bảo bác ta ra ngoài. Morley đành miễn cưỡng đi ra, nhưng ra đến cửa, bác ta quay lại nhón một nụ cười động viên nàng rồi mới ra hẳn, đóng cửa lại.

Lúc này trong cabin chỉ có hai người, thuyền trưởng nhìn Alexandra một lần nữa rồi nói:

- Cô ăn đi kẻo nguội.

Alexandra nem nép ngồi xuống giường, ngượng ngùng thấy hai chân hở quá nhiều mà thuyền trưởng cứ nhìn mãi vào đó. Tuy vậy, đói quá, nàng vẫn cầm thìa ăn lấy ăn để món xúp cá nóng sốt ngon lành.

Bỗng viên thuyền trưởng nói gì đó. Nàng ngừng ăn, hỏi:

- Xin lỗi, tôi chưa nghe rõ câu ông vừa nói.

- Tên cô là gì? – giọng ông ta như thể hỏi cung.

Alexandra lạnh người. Nàng vẫn hồi hộp chờ câu hỏi này. Nàng hoàn toàn không muốn ai biết tung tích.

- Alex, – nàng đáp.

- Alex? Đây không phải tên của phụ nữ. Dù cho phụ nữ miền Bắc. Nhưng thôi, cũng được. Vậy ra cô là Alex?

Alexandra tiếp tục ăn, biết viên thuyền trưởng vẫn chăm chú nhìn mình. Nàng ngừng ăn ngẩng đầu lên. Nàng không chịu nổi cặp mắt xanh kia sở sảng nhìn nàng mãi. Cặp mắt của người thuyền trưởng này gợi nàng nhớ đến cặp mắt gã thuyền trưởng tàu đánh cá “Charlotte” và cặp mắt tên Stanton Lewis. Thuyền trưởng tàu “The Flying” từ từ bước đến gần nàng.

Alexandra hoảng hốt co rúm người lại.

Ông ta chìa hai tay ra, nói:

- Alex! Tôi đâu định làm gì khiến cô phải sợ hãi?

- Vẫn thấy cặp mắt lo lắng nhìn, ông ta nói tiếp:

Hình như có kẻ nào đã làm gì cô, khiến bây giờ cô dễ hoảng sợ đến như vậy?

Nghe thấy hai chữ “hoảng sợ” Alexandra rất tự ái. Nàng vênh mặt nói:

- Tôi không hoảng sợ chút nào hết. Chỉ có điều ông cần lịch sự với tôi.

Thuyền trưởng mỉm cười:

- Cô là khách của tôi kia mà, Alex. Và tôi nghĩ phần nào tôi cũng là người bảo trợ cô, – ông ta nói và ngồi xuống chiếc ghế đầu gần giường – có thể tôi đối xử với cô chưa được đúng như cô mong muốn, nhưng cô hiểu cho. Hiện tôi chưa biết tại sao cô lại một mình lênh đênh giữa biển, hai tay ôm mỗi một cái mái chèo? Tôi nghĩ rằng tôi đã cứu cô và tôi tưởng tôi phải được cô biết ơn phần nào về việc làm của tôi chứ?

Alexandra không biết câu nói vừa rồi là ý gì. Phải chăng ông ta cũng đòi nàng trả ơn bằng thân xác của nàng? Dù sao nàng cũng cảm thấy mình chịu ơn ông ta.

- Tôi rất biết ơn ông, thưa ông thuyền trưởng. Và rất tiếc là tôi không có gì trong tay lúc này để đền đáp ơn ông. Tôi hy vọng sau đây...

- Cô làm rồi! Tuy cô không có tài sản gì trong người nhưng vẫn có thể trả ơn tôi đầy đủ. – Thuyền trưởng nói.

“Ra vậy!” Alexandra thầm nghĩ. Vẫn là thứ đàn ông dâm dục không hơn gì gã Sully, thuyền trưởng tàu “Charlotte” và tên Stanton Lewis khôn kiếp kia.

- Tôi muốn được ông tôn trọng tôi. – Alexandra cau mặt nói.

- Vậy là cô làm đấy, Alex. Tôi hết sức tôn trọng cô. Tôi dám nói rằng rất ít người phụ nữ trên đời đã từng nằm trên giường tôi mà được tôi tôn trọng như cô đâu. Nhưng thôi, cô đang mệt và tôi cũng rất mệt. Để lần khác ta nói chuyện nhiều hơn.

- Thưa ông thuyền trưởng, tôi...

- Cô cần gì cứ nói, Alex. – Thuyền trưởng giục.

- Tôi cần đi đến New Orleans, – Alexandra nói, vẻ khẩn khoản.

- Đừng, Alex. Thái độ rụt rè không hợp với cô đâu. Kiểu rụt rè năn nỉ đó cô hãy nhường cho phụ nữ miền Nam, họ giỏi kiêu hạ mình hơn cô nhiều. Cô nên đối xử đàng hoàng với tôi.

- Tôi cần đến New Orleans, - Alexandra nhắc lại.
 - Cô có tiền để đi đường không?
- Toàn bộ tiền bạc, hòm xiềng của nàng đã nằm lại trên tàu “Charlotte” còn gì. Thậm chí áo quần nàng cũng chẳng có. Lần đầu tiên trên đời, Alexandra cảm thấy bị lệ thuộc vào một người nào đó. Nàng cảm thấy mình bị rơi vào tình trạng thảm hại quá đáng. Nhưng nàng vội gạt ngay cái ý nghĩ hèn kém ấy đi.
- Ông tên là gì, ông thuyền trưởng?
 - Jake.
 - Họ của ông? – Alexandra hỏi.
 - Cô cứ gọi tôi bằng tên là đủ. Jake. Nhưng cô chưa trả lời tôi. Cô làm gì mà lênh đênh giữa biển khơi như vậy và cô là ai?
- Nàng suy nghĩ rất nhanh:
- Xin ông cho phép tôi được tạm giấu tung tích, bởi lúc này tôi đang trong tình trạng rất nguy hiểm, mong ông hiểu cho.
 - Không sao. Xin cô cứ giữ bí mật tung tích. Vậy là cô cần đến thành phố New Orleans? Cô có biết hiện giờ cô đang ở đâu không, Alex?
- Alexandra lắc đầu.
- Đáng tiếc là chúng ta lại đang ở trên đảo Bahamas, cho nên...
 - Đảo Bahamas? Nhưng...
 - Chúng ta đang ở đảo Bahamas, cho nên tôi có thể đoán cô từ New York tới. Trận bão đã làm chúng tôi không đi được theo hướng đã định, không những thế, còn làm tàu tôi bị hư hại nặng. Đúng là một ngày rủi ro cho cả cô lẫn tôi.
- Alexandra khẽ gạt đầu rồi nàng ngẩng lên nhìn Jake:
- Các thủy thủ của ông...
 - Họ làm sao?
 - Tôi nghe thấy họ xì xào, bảo tôi đã làm cho họ gặp bão. Ông không để họ ... – Alexandra nói và nàng rung mình.
 - Cô lạnh à?
 - Không phải vì lạnh.
- Jake bật cười:
- Một số đứa mê tin ấy mà. Họ cho rằng trên tàu có phụ nữ là dễ bị xúi quẩy. Một số còn cho rằng cô là do thân linh trên biển hoá phép ra để thử chúng tôi. – Jake cười, nhìn thẳng vào mắt nàng – Họ nảy ra ý nghĩ mê tin đó cũng một phần là tại cô.
 - Tại tôi? – Alexandar ngạc nhiên.
 - Cô đẹp quá! Anh em thủy thủ mà cả tôi nữa, chưa bao giờ được thấy người phụ nữ đẹp như cô.
 - Cảm ơn ông quá khen, – Alexandra lạnh lùng nói.
 - Nhân đây cũng phải nhận rằng cô may mắn được chúng tôi vớt lên.

- Lúc trước tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ tôi bắt đầu thấy giá như tôi cứ bị các ông bỏ mặc dưới biển lại hay hơn.

- Sao cô lại nghĩ như vậy? Đừng, cô đừng nên nghĩ hấp tấp như vậy. Tại cô chưa hiểu tôi đây. Nhưng không sao, rồi ta sẽ hiểu rõ nhau hơn. À, xin báo cô là tại đây tôi có vài người bạn tôi quen từ hồi nội chiến. Tôi đã cử người đi lấy tiếp tế và kiếm một cỗ xe ngựa để chở chúng ta đến một đồn điền cách đây không xa.

Alexandra ngược đầu nhìn Jake. Liệu ông ta có nói thật không? Nếu đúng như ông ta nói thì nàng sẽ không bị nhốt mãi trong cabin này. Cặp mắt Jake không có vẻ gì dối trá. Nàng thở phào hi vọng.

- Chủ đồn điền đó là bạn của ông? – Alexandra khẽ hỏi.

- Anh bạn tôi có một cô em gái, cũng tầm thước như cô, có lẽ thế. Tôi nghĩ cô ấy sẽ vui lòng cho cô mặc tạm quần áo của cô ấy.

Lần đầu tiên Alexandra mỉm cười với thuyền trưởng Jake. Nụ cười hàm ý biết ơn. Jake nhìn nàng thêm một lần nữa. Lần này vẫn sỗ sàng nhưng Alexandra có linh cảm đây chưa phải đã là một điềm gì xấu.

- Tôi đang có nhiều việc phải làm gấp, – Jake nhẹ nhàng nói, giọng ông ta đượm chút tiếc rẻ. – Cô chịu khó ở lại trong này. Tôi hãy cứ khoá cửa để cô được yên tĩnh. Khi nào có xe, tôi sẽ đưa cô đến đồn điền anh bạn tôi.

Nói xong, Jake bước nhanh ra ngoài.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 4

Trời bên ngoài tắt nắng thì có tiếng vặn chìa khoá. Thuyền trưởng Jake chạy hối hả vào cabin, nét mặt rạng rỡ. Chàng chạy thẳng đến chỗ Alexandra đang ngồi trên giường, tấm chăn quàng kín đến tận cổ.

- Nhanh lên, nhanh lên, cô em! Ta đi thôi!

- Nhưng tôi không thể đi đâu được. Tôi không có áo quần gì hết.

- Tôi đã nghĩ rồi, không còn cách nào khác là quấn cô vào tấm khăn trải giường rồi vác cô ra ngoài. Cô thấy được không?

Alexandra tròn mắt nhìn Jake, hình dung đến lúc nàng vào nhà một chủ đồn điền giàu có nào đấy theo cách bị bọc kín trong một tấm khăn trải giường.

- Không được! – Nàng kêu lên.

- Vậy ra cô vẫn chưa thấy được tình trạng thảm hại của cô rồi. – Jake vẫn vui vẻ nói trong lúc chàng mở hòm lục lọi, và lôi ra một tấm khăn trải giường màu sắc sặc sỡ. – Thứ này được đây.

Jake nói và tiến lại gần Alexandra.

- Không! Không được đâu!

Nàng hét lên và chạy vào một góc, vớ bất cứ thứ gì ném vào Jake. Jake vừa né tránh những vật lớn, vừa giơ tay bắt những thứ nhỏ. Cuối cùng Alexandra không còn gì để ném nữa. Jake bật cười:

- Cô hung dữ thật! Tôi không ngờ đấy. Nhưng tôi lại khoái cái tính hung dữ ấy!

Alexandra vội chạy ra cửa, nhưng Jake đã nhanh hơn nàng. Chàng túm được nàng, nhanh nhẹn cuốn nàng vào tấm khăn trải, không để nàng kịp phản ứng gì hết. Nàng giương cặp mắt giận dữ nhìn Jake trong khi chàng thì nhả răng cười.

- Quán cô lại như thế này là cách tốt nhất buộc cô phải ngoan ngoãn, – chàng cười khúc khích nói rồi ngồi xuống ghế, đặt Alexandra nằm ngang đùi.

- Ông đối xử với tôi như vậy sao? – Alexandra uất hận quát.

- Cô không thấy là nếu tắm rửa sạch sẽ xong cô sẽ xinh đẹp vô cùng ư? Cô đúng là một báu vật. Cô đúng là một nhan sắc siêu phàm. Người ta bảo dưới biển có nhiều kho báu và ai may mắn thì vớ được. Vậy là họ nói đúng, – Jake nói rồi cúi xuống hôn nhẹ vào mũi nàng.

Alexandra nhắm mắt ghê tởm trong khi Jake thì cười vang thích thú.

- Tôi phải nói tôi thấy rõ cô không phải là con gái miền Nam. Con gái miền Nam nhu mì ngoan ngoãn chứ đâu như cô, – Jake vui vẻ nói.

- Vậy ông thích con gái nhu mì à?

- Ôi chuyện ấy ta sẽ còn nhiều dịp tranh luận. Còn bây giờ phải đi thôi. Xe đang đợi ở dưới kia rồi. cô biết không, Alex.

- Ông định vác tôi bọc kín như thế này đi khắp nơi sao?

Jake chỉ cười, nhắc bổng nàng lên vác ra cửa.

- Tôi sẵn sàng vác cô đi bất cứ nơi đâu, vào bất cứ giờ giấc nào.

Ra đến cửa Jake vấp phải thanh gỗ, loạng choạng suýt ngã, may được bác thủy thủ già Morley đỡ kịp.

- Morley, bác hãy thu dọn cabin cho tôi nhé. Cô gái này làm đồ đạc tung toé hết cả. Tôi không ngờ cô ấy lại khoẻ đến như vậy.

Nói xong chàng vác Alexandra ra ngoài. Bác già Morley mỉm cười nhìn nàng để trấn an:

- Thuyền trưởng chú ý để cô ấy được săn sóc chu đáo đấy!

- Ô không lo! Ở đây đã có Caroline, – Jake nói.

- Ôi giá được người khác thì tốt hơn. – Morley có vẻ không ưng khi nghe thấy tên Caroline.

- Bác biết gì người ta mà đã nói thế? Caroline sẵn sàng làm mọi việc theo ý tôi.

Jake vác nàng lên boong tàu. Từ lúc cơn bão, bây giờ Alexandra mới được nhìn bầu trời thoáng đãng, được hít thở không khí mát mẻ và ngắm nghĩa mặt đất xanh tươi. Nàng cảm thấy khoan khoái được thoát khỏi cái cabin chật hẹp và ngột ngạt.

Lúc Jake vác nàng đi trên boong. Alexandra quan sát đám thủy thủ đứng trên đó nhìn hai người

- Cô lạnh à?

- Không, – Alexandra đáp. – Nhưng những người kia...

- Họ đã nhận được lệnh của tôi. Có tôi bên cạnh, cô không phải lo gì hết.

Alexandra tựa đầu lên bên vai vạm vỡ của chàng thuyền trưởng Jake. Một cảm giác an toàn lan toả trong người nàng. Jake vác nàng ra đầu thang dây, leo xuống. Đến bậc cuối cùng, chàng hét:

- Joe!

Một thủy thủ đứng trên con xuống nhỏ chìa hai tay ra. Jake nhẹ nhàng quăng cái bọc đựng nàng vào tay anh ta rồi nhảy xuống theo, đỡ nàng lại trong tay người thủy thủ tên là Joe kia. Tiếng mái chèo ập oạp và lát sau Jake vác nàng lên bờ. Một cỗ xe ngựa đã đợi sẵn. Chàng vác nàng chui vào xe. Cỗ xe chuyển bánh.

Bên trong xe lạnh và tối. Jake đặt nàng nằm ngang trên đùi chàng và nàng cảm thấy như họ tách khỏi thế giới, chỉ có hai người với nhau.

- Tàu có hư hỏng nhiều lắm không? – Alexandra hỏi.

- Nhiều.

- Bao lâu thì sửa xong?

- Phải khá lâu đấy.

- Vậy chúng ta sẽ còn phải chờ ở đây lâu à? – Alexandra lo lắng hỏi.

- Có lẽ thế.

Alexandra không còn hỏi thêm nữa. Nàng cảm thấy Jake đang nghĩ gì đó và không muốn trả lời những câu nàng hỏi.

Lúc họ đến đồn điền thì trời đã tối hẳn. Alexandra nhìn ra mặt đất lờ mờ phủ đầy cây cỏ rậm rạp, thoang thoảng mùi các loại cây dại và tiếng động của các loài sinh vật ăn đêm. Một cảm giác hồi hộp choán ngợp nàng. Nơi đây hoàn toàn xa lạ. Số phận sẽ đưa đẩy nàng đến đâu?

Xà ích đỗ xe lại trước một toà nhà rất lớn, tối đen, in hình trên nền trời tím sẫm. Jake vác nàng ra khỏi xe. Nhưng nàng nhoài người cưỡng lại. Những người trong nhà kia là ai? Họ sẽ đối xử với nàng ra sao? Nhưng Jake như không cần biết đến tất cả những lo lắng của nàng. Chàng ôm chặt nàng và cứ thế bồng nàng đi thẳng vào nhà.

- Cô yên tâm, Alex. Sẽ không kẻ nào dám làm gì cô đâu. Tôi chịu trách nhiệm bảo vệ cô. – Chàng thâm thím vào làn tóc đỏ của nàng.

Alexandra không trả lời chỉ thăm tịt nhr, không còn cách nào khác là phò

mặc cho số phận và Jake sẽ không bỏ rơi nàng. Và điều nàng hoàn toàn bất ngờ là cô gái ra đón họ lại đẹp đến thế. Cô ta mừng rỡ chạy ra thêm đón.

- Ôi Jake! Vậy là cuối cùng anh đã quay lại với em!

Và cô ta đứng sững lại trên bậc thềm, ngạc nhiên nhìn vật Jake bế trên tay.

Cặp mắt đang tươi vui của cô ta hơi tối xuống và môi cô bĩu lại.

- Anh bảo anh đưa một người nữa đến. Vậy chính là người anh bọc kín trong tấm khăn trải giường kia à? Em không thể ngờ được đây.

- Caroline! Cô không được nói với tôi một lời nào trước khi tôi lo xong cho người này. Sau đây tôi sẽ giải thích với cô. Còn nếu chưa xong mà cô đã nói, dù chỉ một lời thôi, tôi sẽ không kể gì với cô hết.

Caroline vội vã ngậm miệng, ngoan ngoãn theo Jake vào trong nhà.

Alexandra thụt đầu vào trong tấm áo sơ mi của Jake nàng mặc, cố không để ai thấy mặt nàng. Vào đến gian tiền sảnh, một người đàn ông bước ra trong bóng tối, tay cầm ly rượu.

- Jake! Rất mừng lại được gặp cậu. Cậu không may gặp bão nhưng mình và Caroline lại may mắn là được cậu ghé vào đây. – Anh ta vồn vã nói rồi ngạc nhiên nhìn bọc vải trên tay bạn.

- Anh không được nói gì hết Hayward, kéo anh Jake không chịu nói gì với chúng mình đâu. – Caroline nói khẽ với người đàn ông mà Alexandra đoán là anh của cô, theo như Jake kể.

- Mọi thứ đã được chuẩn bị như thứ mình yêu cầu chứ? – Jake hỏi.

- Tất nhiên rồi, anh yêu. – Caroline nói giọng mượt như nhung.

- Tốt. Nếu vậy tôi sẽ tự lo lấy. Và chuẩn bị sẵn rượu nữa, lát nữa tôi xuống.. Nói xong Jake vác Alexandra chạy lên thang gác. Chàng sải chân theo một hành lang dài, rồi đập vào một cánh cửa. Gian phòng bên trong rất rộng và trang hoàng sang trọng. Một phụ nữ da đen đứng tuổi, to béo ngồi trên ghế xích đu đang chờ.

- Chào bà Leona! – Jake thân mật nói. Vác Alexandra đi thẳng vào bên trong.

Bà da đen vội đứng dậy đón.

- Ôi, cậu Jake! Tôi đang đoán xem điều bí ẩn cậu nói là thứ gì đây, – bà da đen cười nói và nhìn vào mặt Alexandra. – Cậu chuyên môn có những điều bí ẩn, cậu Jake ạ.

- Tôi cần bà giúp đây, Leona! Tôi vớt được thứ quý giá này ngoài đại dương đây. Bà thấy giá trị chưa?

Bà da đen chăm chú nhìn nàng.

- Cậu bảo cậu vớt được ngoài biển à? Không phải người cá chứ, cậu Jake? – Bà da đen lo lắng hỏi.

- Không phải người cá đâu, – Jake đặt Alexandra đứng lên sàn rồi giở tấm khăn trải giường ra.

Bà da đen rú lên một tiếng hoảng hốt khi thấy làn tóc đỏ rực của Alexandra xoắn xung quanh nàng và cặp mắt xanh lục của nàng. Bà lắp bắp:

- Tôi chưa thấy ai có màu tóc lạ thế này! Cậu Jake! Đây không phải người đâu, tôi cam đoan với cậu. Ma quỷ đấy. Cậu hãy đem thứ này ra trả cho đại dương mau. Giữ nó ở đây sẽ có tai họa đấy. Tôi không nói sai đâu, cậu Jake!

Alexandra vội vã nói ngay:

- Bà đừng ngại. Tôi bị ngã xuống biển và được ông Jake cứu sống. Có vậy thôi. Tôi chỉ là người bình thường và điều tôi mong muốn nhất lúc này chỉ là xin bà cho tôi tắm tấp một cái.

Cậu nàng nói nhắc bà gia nhân Leona sức nhớ đến bồn phận.

- Tất nhiên rồi. Bồn tắm đã sẵn sàng. Nhưng quần áo cô đâu cả? Cô không có áo quần gì chăng?

Bà da đen đưa mắt nhìn Jake rồi lại nhìn Alexandra. Bà vẫn còn sợ hãi, Jake đang rộng hai tay, lùi lại một bước:

- Cô ấy không còn áo quần không phải lỗi tại tôi. Nếu bà kiếm được thứ gì mặc vào cho cô ấy, tôi rất biết ơn bà, Leona!

- Cậu ra ngoài đi, mặc hai chúng tôi. Đây là công việc của phụ nữ với nhau. Đợi Jake ra ngoài xong, bà da đen đóng cửa lại, quay vào ngắm nghía cô gái lạ.

- Cô quả là đẹp! Bây giờ cô tắm. Trong khi đó tôi chuẩn bị áo quần cho cô. Cô cao hơn cô Caroline tôi một chút. Cho nên tôi phải sửa lại ít nhiều.

Alexandra sung sướng bước vào bồn tắm. Hơi ấm và mùi thơm tho làm nàng thấy nhẹ nhõm hẳn trong người. Nàng bước vào bồn, thả dần cho làn nước nóng pha nước hoa ngập dần ngang thắt lưng rồi ngực. Nàng nói vọng ra ngoài:

- Tôi vui lòng mặc thứ gì cũng được. Bà lựa những thứ cô chủ bà không dùng ấy.

Bà da đen Leona đáp:

- Muốn gì thì gì chứ con gái ra đường không được mặc váy quá ngắn, dù dân miền Bắc thì cũng vậy thôi.

Alexandra kỳ cọ và chà xát mạnh cho đến khi da nàng đỏ ửng lên rồi nàng gội đầu cho trôi hết nước mặn và làn tóc nàng lại ánh lên màu đỏ thắm.

Trong bồn tắm bước ra, Alexandra thấy mình trở lại hoàn toàn như xưa, chỉ có điều nàng vẫn mệt do cơn say sóng đêm qua. Và thêm vào đó là nỗi hồi hộp, chưa biết số phận nàng sẽ ra sao trong những ngày này.

- Đây là bộ áo váy cô chủ tôi lâu nay không dùng. Cô mặc tạm. Tôi sẽ tìm cho cô thứ gì đẹp hơn cho cô mặc sau.

- Chiếc áo dài này tốt lắm rồi. Tôi không cần gì hơn.

Trong lúc Alexandra lau khô làn tóc, bà da đen viên lại gấu váy được thả thấp xuống. Nàng mừng thấy kiểu áo và màu hợp với làn da nàng. Caroline

có vẻ tốt bụng và rất thân tình với Jake. Lúc này nàng nghe thấy cô ta có lúc gọi Jake là “anh yêu”. Không hiểu sao Alexandra thấy không thích mối quan hệ thân tình ấy.

Lát sau Leona mặc bộ áo liền váy vào cho Alexandra và dẫn nàng đến trước tấm gương lớn. Hồi còn ở New York, nàng quen mặc đồ bằng xoa và cổ cao, nhưng tấm áo dài loại này lại bằng vải bông và mở cổ quá rộng và thấp, lộ ra một nửa hai bầu vú. Kèm thêm là làn tóc của nàng chưa khô buông thả xuống tận hông khiến cho hình nàng trong gương quá khêu gợi.

Alexandra cảm thấy nàng biến thành một cô gái hoàn toàn khác, không còn kín đáo, trinh trắng như cách đây ít ngày mà gần như thành một cô gái ăn chơi, ăn mặc hở hang và chuyên quyến rũ đàn ông. Nàng giật mình tự hỏi, hay là sau khi bị mất trinh, cơ thể nàng đã phát triển theo hướng “đàn bà” chẳng.

- Ôi cô đẹp quá! Hẳn nào cậu Jake mê cô đến thế. – Leona nói sau lưng nàng. – Nhưng cô đừng quên, cậu Jake của của Caroline đấy. Cô mà đụng vào cậu Jake là sẽ chết với cô Caroline.

Alexandra quay phắt lại nhìn bà da đen xem bà nói thật hay đùa. Nhưng nàng không tìm thấy một vẻ gì trên khuôn mặt đen bóng của bà gia nhân.

- Tôi mới chỉ gặp ông Jake và ông hề có ý định kết thân với ông ấy. Ông quan tâm đến tôi chỉ là do lòng thương người, thấy tôi gặp hoạn nạn thì cứu vớt thôi.

Bà Leona bật cười, trở ra cửa:

- Mọi người đang đợi cô dưới phòng khách đấy. Cô xuống đi.

- Cám ơn bà, Leona! Cám ơn bà rất nhiều. Bà tốt quá...

Alexandra nói trước khi bước ra khỏi phòng để xuống nhà.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 5

Đến trước cửa phòng khách, Alexandra đứng lại nhìn vào trong phòng khách sáng rực và mọi người chuyện trò vui vẻ. Jake đứng dựa lưng vào lò sưởi. Chàng đã thay quần áo và bây giờ trông đặc sệt một chàng trai quý tộc miền Nam bánh bao, khắc hẳn viên thuyền trưởng tàu “The Flying” nhem nhuốc. Tuy nhiên Jake vẫn có nét của con người điếm tỉnh và vẻ bản lĩnh của một kẻ lặn lội trong đời.

Đây là lần đầu tiên Alexandra ngắm kỹ hai anh em chủ nhân của toà nhà lớn này. Jake gọi họ là Hayward và Caroline. Cả hai đều có vẻ quý tộc, với cặp

mắt đen và màu tóc cũng đen. Trông họ lịch sự và tươi vui, tuy nhiên bên cạnh vẻ hoạt bát của Jake, trông họ có vẻ gì đó thiếu tự tin.

Cảm thấy họ đã nhìn thấy mình, Alexandra mỉm cười bước vào. Jake reo lên khi thấy nàng đã hoàn toàn biến thành một cô gái khác hẳn với lúc trên tàu. Hayward niềm nở ra đón và lịch sự dẫn nàng đến ngồi vào một chiếc ghế bành êm ái bên cạnh ghế của Caroline, phía trước lò sưởi đang cháy bùng bùng tỏa hơi ấm.

Alexandra mỉm cười khẽ nghiêng đầu cảm ơn Hayward rồi nhẹ nhàng ngồi xuống ghế bên cạnh Caroline xinh đẹp. Nàng hơi lúng túng và khó chịu thấy ba cặp mắt đều chăm chăm nhìn nàng. Nàng nhận thấy thái độ Caroline thoát đầu hơi lạnh với nàng nhưng lát sau cô ta giấu biến đi thái độ ấy và tỏ vẻ niềm nở trở lại.

- Cho phép tôi giới thiệu với cô, Alex, hai người bạn thân của tôi. Đây là ông Hayward Graves và đây là cô Caroline, em gái Hayward.

- Rất sung sướng được quen biết ông và cô. Nhân đây cũng xin tỏ lòng biết ơn về sự quan tâm nồng nhiệt của ông và cô.

- Chuyện vặt ấy mà. – Caroline nói và giọng đượm chút lạnh lùng.

- Chúng tôi rất sung sướng được giúp cô đôi chút. – Hayward nói và Alexandra cảm thấy ông ta nhìn mình hơi thiện cảm quá mức bình thường.

Jake vui vẻ nói to:

- Còn đây thì các bạn biết rồi, cô Alex! Thật ra từ lúc vớt được cô ấy ngoài đại dương, tôi cũng chưa kịp hỏi gì mấy. Nhân tiện ở đây ta có thể bình thản trò chuyện, cô hãy kể đôi điều về cô cho chúng tôi nghe đi. Alex.

Alexandra mỉm cười lễ phép nói:

- Ôi, chính tôi cũng không nhớ gì hết. Tôi quên sạch mất quá khứ. Chính tôi không nhớ tôi là ai, trước đây ở đâu. Ôi, tôi mất hẳn trí nhớ về những gì trước khi tôi rơi xuống biển. Nhưng những gì ông Jake và hai anh em cô đây giúp đỡ, tôi nghĩ quá to lớn, khiến tôi không bao giờ có thể đền đáp được công ơn ấy.

- Giúp được cô chúng tôi rất vui. – Caroline nói. – Anh Jake đã kể lại cho chúng tôi nghe hoàn cảnh của cô. Thật khủng khiếp! Tôi hình dung, lúc Jake vớt cô lên, chắc cô trông thảm hại lắm.

- Nhưng do đâu mà cô có cái tên Alex? Có phải đấy đúng là tên cô không? – Hayward hỏi.

- Đấy là thứ duy nhất tôi còn nhớ, Alex! Đúng thế! Tên tôi là Alex. – nàng nói.

Caroline liếc nhìn Jake rồi nói:

- Đấy là một cái tên đàn ông. Hay Alex là tên chồng cô và do mất trí nhớ, cô ngỡ đấy là tên cô?

- Tôi không biết. Nhưng hình như đó là tên tôi. – Alexandra nói.

Hayward vội nói:

- Tôi nghĩ có lẽ Alex là tên gọi tắt của một cái tên khác. Tôi nghĩ ra rồi. Alex là tên gọi tắt của Alexandra. Vậy tên cô là Alexandra! Đúng thế không? –

Hayward nhìn chăm chăm vào nàng. – Có phải thế không, Alex? Có phải tên đầy đủ của cô là Alexandra không?

- Ôi, – Alexandra nói. – Tôi không nhớ gì hết. Có thể sau này trí nhớ của tôi được phục hồi...

Caroline ngắt lời:

- Chúng tôi sẽ gọi cô theo cái tên nào cô thích phải không, anh Hayward?

- Tôi sẽ gọi cô là Alexandra! Tôi thích cái tên ấy. Đây là một cái tên hay.

- Cũng được! – Alexandra nói. – Ông gọi tôi theo cái tên nào ông thích, thưa ông Hayward.

- Còn em và anh Jake vẫn cứ gọi cô ấy là Alex phải không, Jake? À, cô có cười ngựa được không, Alex?

- Thích, hình như thế.

- Chúng tôi rất thích cưỡi ngựa dạo chơi, nhất là mỗi khi anh Jake đến đây thăm chúng tôi. Chưa chắc Jake đã ở đây lâu cho nên ta phải tranh thủ. Sáng mai nhé?

- Đừng đặt kế hoạch cho tôi, Caroline, – Jake nói ngay – Tàu của tôi bị hư hại nặng, cho nên hầu hết thời gian tôi sẽ phải ra đây trông nom việc sửa chữa.

Caroline nũng nịu:

- Nhưng anh cũng phải dành thời giờ của anh cho anh Hayward và cho em chứ. Bạn bè thân thiết lâu ngày không gặp mà anh lại bỏ đi suốt thì không được.

Gia nhân vào báo bữa tối đã chuẩn bị xong. Hayward vội vã đứng lên đưa tay cho Alexandra khoác. Caroline khoác tay Jake và họ sang phòng ăn. Đi dọc hành lang Alexandra có dịp quan sát toà nhà. Đồ đạc rất sang trọng nhưng trông tiêu điều vì lâu không được sửa chữa. Nàng đã nghe thấy nói những chủ đồn điền ở đảo Bahamas rất giàu có. Phải chăng gần đây kinh tế đảo này sa sút?

Bữa ăn phong phú và rất ngon. Alexandar cảm thấy hoàn toàn mãn nguyện, nếu không có cặp mắt của Jake luôn luôn nhìn nàng như muốn moi ở nàng những điều chàng muốn biết về nàng. Alexandra không phải không mến Jake, thậm chí nàng bắt đầu tin cậy chàng, nhưng kiểu nhìn sỗ sàng của Jake làm nàng khó chịu. Phải chăng vì ấn tượng những chuyện đã qua tạo cho nàng như thế?

Chính nàng cũng bối rối, không hiểu lòng mình ra sao.

Ăn xong, họ ra phòng khách uống cà phê.

- Tôi đoán cô Alexandra vẫn rất mệt. – Hayward nhìn nàng nói.

- Tất nhiên rồi! – Caroline đứng dậy. – Alex cần nghỉ ngơi cho lại sức. Tôi đưa cô ấy lên phòng rồi cũng đi nghỉ luôn. Hai anh là đàn ông tha hồ phí sức, chúng tôi là phụ nữ cần giữ gìn nhan sắc.

- Đúng thế! – Alexandra nói và đứng dậy theo.

Hai người đàn ông cũng đứng dậy. Hayward lịch sự nâng bàn tay Alexandra lên, đặt nhẹ môi trên đó.

- Xin cô cứ coi ở đây như nhà cô. Chúc cô ngủ ngon và chóng lại sức. – Hayward nói.

- Cám ơn ông, Hayward. – Nàng lịch sự đáp.

Jake thì chỉ giờ tay nói to:

- Ngủ ngon nhé, Alex! Mai không cần dậy sớm. Cô được cả ngày hoàn toàn nghỉ ngơi.

- Ôi, anh nói như thể anh là người bảo trợ Alex ấy. – Caroline nói, giọng đượm chút mỉa mai.

Jake coi như không nghe thấy, vẫn cười nhìn theo Alexandra.

Caroline bước nhanh đưa Alexandra lên phòng như thể để tách nàng cho mau khỏi hai người đàn ông. Cô ta mở một cánh cửa, nói:

- Đây là phòng của cô, Alex. Nhưng tôi muốn vào trò chuyện một lúc, được không?

Biết là không nên từ chối, Alexandra nói:

- Được chứ, mời cô.

Họ ngồi lên chiếc ghế bên lò sưởi chạy leo lét, toả ánh sáng mờ mờ.

- Cô có ưng ý phòng này không? – Caroline mở đầu.

- Rất ưng. Cám ơn cô! – Nàng đáp.

- Tôi biết cô không phải người miền Nam. Nghe giọng cô thì thấy ngay. Tôi tò mò muốn biết chuyện của cô.

Alexandra im lặng chờ đợi. Caroline tiếp:

- Từ ngày chiến tranh kết thúc, tàu bè chỉ đi ngang qua bên ngoài nên rất ít khi ghé vào đậu ở cảng này. Cho nên khi có tàu vào là chúng tôi biết ngay. Trước khi cơn bão xảy ra, có một chiếc tàu đánh cá ghé vào cảng này để tránh bão. Tên tàu đó là “Charlotte”.

Alexandra từ nãy vẫn nghe hững hờ vì quá mệt. Nhưng cái tên “Charlotte” làm nàng giật mình. Bao mệt mỏi biến đâu mất sạch. Hình ảnh gã thuyền trưởng Sully tởm lợm vụt hiện lên trong óc nàng. Không biết Caroline có nhận thấy thái độ đó của nàng không. Cô ta vẫn tiếp tục kể:

- Tôi có gặp và nói chuyện với ông thuyền trưởng. – Caroline liếc nhìn Alexandra rồi nói tiếp. – Ông ta là người quen lâu năm của anh Hayward tôi từ thời nội chiến. Ông ta sắp rời cảng. Tôi nghĩ nếu cô cần đi thì lên tàu ông ta. Tàu của Jake xem chừng còn phải sửa lâu.

- Ôi, tôi chưa muốn đi. – Alexandra vội nói. – Tôi cần tỉnh dưỡng ít hôm cho

khoẻ hẳn đã.

- Đúng, cô cần tỉnh dưỡng. Biết đâu cô chẳng phục hồi lại được trí nhớ. À, tôi nói thêm rằng tàu đánh cá “Charlotte” cập bến vừa đúng trước cơn bão. Rất có thể cô rơi xuống biển trong thời gian đó. Cho nên tôi nghĩ cô nên gặp ông thuyền trưởng đó xem, biết đâu ông ta giúp cô nhớ lại điều gì đó.

- Tôi không muốn phiền ông ấy. – Alexandra nói.

- Không phiền đâu. Vì ông ấy là người quen cũ nên tôi đã mời ông ấy đến ăn bữa tối mai với gia đình. Nhân tiện lúc đó cô có thể làm quen và hỏi chuyện ông ấy. Cô bằng lòng chứ?

Caroline nhìn thẳng vào mắt Alexandra như thăm dò.

- Tất nhiên rồi. Mà đúng thế, ông ấy có thể giúp tôi nhớ lại đôi điều.

- Có vậy thôi. Cô nghỉ đi. – Caroline đứng dậy, đi ra phía cửa. – À! Alex!

- Có chuyện gì nữa? – Nàng run run hỏi.

- Sáng mai Jake bận, cuộc cưới ngựa dạo chơi ta hoãn đến buổi khác. Và lại cô cũng đang cần nghỉ ngơi.

- Cảm ơn Caroline. Chúc ngủ ngon.

- Chúc ngủ ngon, Alexandra thân mến.

Caroline ra rồi. Alexandra còn lại một mình trong phòng, rất đổi hoang mang. Nàng rất sợ giáp mặt lần nữa với gã Sully kia. Nhưng lát sau, bình tĩnh lại, nàng tự nhủ, gặp gã, ta sẽ đòi lại hòm xiềng của ta... Cũng tốt thôi. Và lại, việc không thể tránh, ta cứ đương đầu... Để lấy lại hành lý, đành phải chủ động cuộc giáp mặt chẳng lý thú chút nào vậy.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 6

Suốt từ hôm ông già Olaf chết, chưa đêm nào Alexandra được ngủ một giấc ngon lành đến như vậy. Lúc thức dậy, nàng cảm thấy đã gần giữa trưa. Nàng nằm rón lại trên giường tận hưởng cảm giác khoan khoái. Bỗng nhiên câu chuyện tối hôm qua của Caroline vụt hiện trở lại. Vậy là tối nay nàng sẽ giáp mặt lão Sully ghê tởm! Gã sẽ lộ cho mọi người biết nàng từ New York đến. Những gã cũng chỉ biết có thế. Còn nàng là ai, họ tên là gì, gã cũng mù tịt. Dù sao, Alexandra linh cảm thấy cuộc gặp mặt Sully sẽ vô cùng rắc rối cho nàng. Nàng có thể hỏi gã về hòm xiềng của nàng trên tàu “Charlotte” nhưng chắc gì gã đã chịu trả cho nàng. Gã sẽ kiếm cớ này khác. Bỗng nàng chợt nghĩ đến Jake! Và nàng thấy yên tâm hẳn đi. Jake tuyên bố chàng là người “bảo trợ” cho nàng kia mà? Nhưng nếu biết rõ nàng hơn, liệu Jake có còn

quý mến nàng nữa hay không?

Bao ý nghĩ đang ngổn ngang trong đầu thì Alexandra thấy cửa hé mở và bà Leona da đen bước vào, tay bưng khay điểm tâm.

- Ôi, cô dậy rồi! Tôi đem lên mấy lần rồi mà thấy cô đang ngủ ngon, không dám đánh thức. Chắc cô đói lắm, gần mười hai giờ trưa rồi còn gì.

Bà da đen đặt khay thức ăn thức ăn lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường.

- Ông chủ, ông Hayward ấy, – bà liền thoảng nói tiếp, – dặn là khi nào cô dậy, chuẩn bị cho cô để chiều nay cưỡi ngựa dạo chơi với ông chủ. Trong lúc cô dùng điểm tâm, tôi đã may xong một bộ mới để cô đi dạo chiều nay.

Bà da đen hấp tấp chạy ra ngoài về bận rộn. Alexandra nhìn khay thức ăn.

Chà, tiếp thức ăn tại giường! Một kiểu sinh hoạt quý tộc sao mà khác xa với sinh hoạt trong cabin chật chội, nhếch nhác dưới tàu “The Flying” đến thế!

Nàng vừa ăn vừa nhìn ra bầu trời buổi trưa xanh ngắt. Hôm nay trời rất đẹp.

Ăn xong, nàng vào buồng tắm rửa soạn. Lúc trong buồng tắm bước ra, nàng thấy bà da đen Leona đã cầm chiếc áo váy mới trên tay, chuẩn bị mặc cho nàng.

- Bà thấy ông Jake đâu không? – Nàng vừa chải đầu vừa hỏi.

- Ôi, ông Jake đi từ lúc trời chưa sáng, bảo ra cảng trông nom người ta chữa tàu. – Bà da đen cười láu lỉnh. – Ông Jake lo lắng cho cô quá đấy. Ông ấy dặn tôi là phải để yên cho cô ngủ thoải thích, cấm tôi đánh thức cô.

- Còn ông Hayward, lúc này đã muốn đi dạo chưa không biết? – Nàng hồ hững hỏi.

Bà da đen lại hóm hỉnh nhìn nàng:

- Cả ông chủ tôi nữa. Xem chừng cũng mê cô lắm rồi đấy. Ông đang ở dưới nhà đợi cô. Chà, con gái đẹp sướng thật, ai cũng mê. Ông Jake thì rõ rồi.

Bây giờ đến ông chủ tôi nữa. Mà phải công nhận cô rất đẹp. Hôm qua, tôi nhìn thấy màu tóc của cô chưa quen nên tôi nghĩ cô là ma quái. Nhưng hôm nay nhìn quen rồi thì lại thấy màu tóc cô rất đẹp. Chỉ phụ nữ miền Bắc mới có màu tóc ấy chứ phụ nữ miền Nam toàn tóc đen và vàng thôi.

Alexandra cảm thấy thích thú được đàn ông chú ý. Nàng bỗng nhận ra mình thay đổi quá nhanh. Mới đây ít ngày nàng hầu như không quan tâm đến đàn ông nhìn mình vì sao. Vậy mà gần đây, nàng luôn chú ý đến điều đó. Phải chăng việc tên khốn nạn Stanton cưỡng hiếp nàng đã biến nàng thành “người lớn” rồi chăng?

Một mặt thích thú được đàn ông chú ý, nhưng mặt khác nàng vẫn thấy trong lòng một nỗi sợ hãi. Đâu phải họ chú ý đến nàng mà là đến tấm thân của nàng. Nàng nhớ đến tên Stanton giầy vò da thịt nàng, ngấu nghiến thân xác nàng một cách khoái trá, man rợ. Rồi gã Sully cùng đám thủy thủ côn đồ của gã cũng thêm thường, không phải nhìn vào mặt nàng mà vào những đường cong trên cơ thể lần đằng sau làn vải áo nàng, vào những chỗ da thịt nàng hở

ra.

Ôi, đàn ông như thế cả. Họ đâu coi mình là con người có đầu óc, có trái tim. Họ chỉ coi mình là thứ đồ vật để thoả mãn thú tính của họ. Đột nhiên nàng sợ hãi cái ý nghĩ ấy. Không, không phải đàn ông đều như thế cả. Vài kẻ như tên Stanton, gã Sully đều tiêu biểu cho đàn ông nói chung? Nàng nghĩ đến Jake! Nhiều lúc nàng rất giận về thái độ sỗ sàng của chàng, nhưng phải công nhận Jake không thâm hiểm, không tàn bạo, ác độc. Hayward, Hayward, rõ ràng ông ta mến nàng nhưng vẫn là con người lịch sự, lành hiền...

- Chào Alexandra! – Lúc nàng bước xuống đến bậc thang cuối cùng đã thấy Hayward rạng rỡ đón nàng. – Hôm nay cô đẹp hơn lên rất nhiều.

Nàng mỉm cười đáp:

- Cám ơn ông Hayward. Có lẽ tôi được một đêm ngủ ngon lành, tôi có phần tươi tắn hơn.

Hayward đưa nàng ra cửa và nàng sửng sốt trước phong cảnh xanh tươi của cây cối sum suê trải rộng trước mặt. Phong cảnh nơi đây cũng như khí hậu sao mà khác với ở New York đến thế.

Họ đến gần hai con ngựa do một cậu bé giám mã da đen giữ sẵn dây cương. Sao ở đây nhiều người da đen đến thế. Ở New York, hoạ hoằn nàng mới thấy được một người da đen.

- Tôi lựa con ngựa non này cho cô vì nó rất lành. – Hayward nói.

- Con ngựa đẹp quá! – Nàng nói vẻ biết ơn.

- Thứ tôi mê nhất là ngựa. Và hầu hết thời gian rảnh rỗi tôi đều quanh quẩn với chúng.

Hayward đã nhảy lên yên, chờ cậu giám mã da đen đỡ Alexandra lên lưng con ngựa đực của nàng. Khi nàng đã sửa lại váy cho gọn gàng trên lưng ngựa, họ bắt đầu cho ngựa chạy nước kiệu chậm chậm. Hồi cha mẹ nàng còn sống, ông Alexander Clarke đã dạy cô con gái cưỡi ngựa và thường xuyên hai cha con phi ngựa dạo chơi qua các thị trấn xung quanh thành phố New York không xa, và khi bố trí được kỳ nghỉ hơi dài một chút, ông thường đưa hai mẹ con nàng đến đó. mẹ nàng, bà Deirdre không ham cưỡi ngựa lắm và thường chỉ là hai cha con nàng ngày ngày cưỡi ngựa đi chơi khắp làng mạc lân cận, xem các chợ phiên...

Ôi, ngày đó sao mà xa vời, mặc dù chỉ cách đây chưa đầy một năm! Bấy giờ cuộc sống của nàng hạnh phúc và êm đềm biết bao. Hãng tàu “Clarke” rất phát đạt nên cuộc sống gia đình nàng vô cùng sung túc. Cho đến năm hai mươi tuổi, Alexandra vẫn sống vô tư như đứa trẻ. Chính xác hơn, cho đến ngày cái tin khủng khiếp kia đến tai nàng!

Từ ngày đó cuộc sống của nàng thay đổi hẳn. Ông già Olaf hàng ngày giảng dạy cốt nàng mau chóng hiểu được công việc kinh doanh để chuẩn bị cho nàng khi đủ tuổi thanh niên sẽ tiếp tục điều khiển hoạt động của hãng tàu.

Ông giảng dạy nàng các thủ pháp kinh doanh, cách đánh giá những bạn hàng qua sắc diện, lời ăn tiếng nói của họ. Nhưng ông không hề giảng dạy cho nàng về mặt nam nữ. Ông chỉ nói với nàng về chuyện đó có đúng một câu: “Cháu chỉ được lấy người nào cháu thật sự yêu!” Ngoài ra ông không hề dạy nàng biết cách cảnh giác với những tên đàn ông háo sắc, những tên thô lỗ, độc ác với nữ giới.

Điều này phải nói chính tên Stanton Lewis đã dạy cho nàng hiểu đàn ông là thế nào. Tiếp đó đến gã Sully cùng đám thủy thủ rượu chè, thô lỗ của gã... Bây giờ nàng thấy trong lòng diễn ra hai tình trạng trái ngược. Một mặt nàng thích thú khi thấy đàn ông chú ý đến mình, mặt khác nàng lại lo sợ những cử chỉ phũ phàng của họ...

Phong cảnh càng đi càng thấy đẹp. Con ngựa Alexandra cười quá lạnh. Nàng muốn giật dây cương phi lên nhưng không dám, bởi nàng sợ tách khỏi Hayward nàng rất dễ bị lạc.

Hayward rời đường to, rẽ vào con đường đầy đất cát, chui vào dưới một khu rừng rậm rạp. Alexandra nhìn anh ta đi trước và nhận thấy Hayward như hoà nhập vào với cây cỏ thiên nhiên ở đây. Rõ ràng anh ta là người của núi rừng cây cỏ.

Alexandra nhìn Hayward, suy nghĩ miên man. Đây là một người đàn ông tốt. Có thể Hayward là người nhút nhát hoặc nhu nhược, không có bản lĩnh. Bởi nàng biết chắc anh ta mê nàng, vậy mà nàng thấy anh ta chưa dám đụng chạm vào người nàng. Đúng là loại dòng dõi quý tộc, được giáo dục chu đáo.

- Cô đang nghĩ gì thế, Alexandra? – Đột nhiên Hayward hỏi.

Nàng bừng tỉnh khỏi suy nghĩ triền miên.

- Tôi nghĩ gì ư? – Nàng lặp lại câu hỏi, lúc này mới nhận thấy Hayward đang đưa nàng tới 1 khu rừng thưa rất đẹp, bên dưới là cỏ non mọc mềm mại và bằng phẳng. Giữa bãi là 1 hồ nước nhỏ trong vắt. Nàng cảm thấy như lạc vào 1 câu chuyện cổ tích. Những cây cao vút kia, bãi cỏ non mơn mơn này và cả hồ nước trong vắt kia nữa, phải chăng là không có thật?

- Đẹp quá! – Nàng sững reo lên.

Hayward đã xuống ngựa và đến đỡ cho nàng xuống.

- Tôi rất mừng thấy cô cũng thích phong cảnh chỗ này!

Họ để ngựa đây, đi dạo xung quanh, ngắm cây cỏ rồi ngồi xuống bờ hồ nước. Hayward ngồi sát bên nàng, như thể vô tình chạm vào người nàng.

Alexandra rung mình. Hayward đã nhìn thấy.

- Cô đừng sợ, Alexandra! Tôi không biết cuộc sống trước đây của cô thế nào và những người đàn ông khác đã đối xử với cô ra sao, nhưng tôi hứa với cô là sẽ không bao giờ thô bạo với cô. Xin cô hãy tin lời tôi.

Giọng Hayward nói chân thành đến mức nàng không thể không tin. Tuy

nhiên nàng vẫn nhận thấy khi ngồi xuống bên nàng, Hayward như mê mẩn, như thể biến thành 1 người khác, như thể anh ta núp dưới bóng của nàng. Bỗng nhiên nàng cảm thấy mình thành kẻ mạnh. Nàng cảm thấy dường như Hayward sẵn sàng tuân thủ mọi mệnh lệnh của nàng. Và nàng bật cười thầm. Ra phụ nữ cũng có sức mạnh đấy chứ, tất nhiên 1 kiểu sức mạnh khác của nam giới.

- Ông sống ở đảo Bahamas này từ nhỏ à, Hayward? – Nàng hỏi.

Anh ta cười ngây ngô như đứa bé:

- Từ nhỏ. Tôi sinh ra ở đây. Caroline cũng vậy. Nhưng 2 anh em tôi tính nết trái ngược nhau, Caroline thì chỉ mong được thoát khỏi hòn đảo này, trong khi tôi thì chẳng muốn đi đâu hết, tôi muốn cứ sống ở đây mãi mãi. Rời khỏi đây đi nơi khác là tôi thấy lúng túng không còn biết sống ra sao nữa. Chỉ thời gian nội chiến là Caroline không chịu đi đâu thôi. À, mà cô là người miền Bắc, làm sao mà hiểu được tình hình ở đây thời gian nội chiến!

- Tôi không còn nhớ tôi đã sống ở đâu nữa. Có thể là miền Bắc – Alexandra nói đùa, cốt để Hayward tiếp tục tâm sự.

- Phải nói thời gian nội chiến, ở đây cuộc sống ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Caroline tưởng cứ sẽ như thế mãi. Chắc cô không hiểu tại sao lại như thế nhỉ? Có gì đâu, thời gian nội chiến, các bang miền Nam nổi dậy chống lại chính phủ trung ương đóng ở miền Bắc. Thế là chính phủ tiến hành phong tỏa. Miền Nam chỉ còn sống được nhờ các tàu tiếp tế lên lút và các tàu này đều đóng căn cứ tại đây, là đảo thuộc quyền kiểm soát của nước Anh.

- Tôi hiểu! – Alexandra nói để tạo hứng cho Hayward.

- Cảng Nassau lúc nào cũng đầy ắp tàu thuyền đậu san sát. Dân buôn lậu từ các nơi đổ về. Họ kiếm tiền như rác và ăn chơi phè phỡn. Nghề đổi đồng tiền kiếm dễ thì tội gì không tiêu xả láng, đúng không cô? Quán ăn, sòng bạc, nhà thổ mọc lên như nấm. Nhưng nội chiến kết thúc là họ kéo nhau đi biệt.

- Vậy ư? – Alexandra cũng bị cuốn vào câu chuyện lạ lùng mà nàng hoàn toàn chưa biết.

- Hồi đó không chỉ Caroline mà cả tôi cũng tưởng rằng hòn đảo Bahamas này sẽ cứ phồn vinh mãi mãi như thế sao. Chứ nếu biết trước tình hình sẽ như thế này thì tôi đã có cách kiếm ăn khác. Nói thật ra tôi không có đầu óc kinh doanh tổ tiên tôi có. Cô đã thấy toà nhà của chúng tôi rồi đấy. Nhưng rồi việc kinh doanh không đuổi kịp thời thế. Bông trồng ở đây cứ kém hẳn.

- Không còn cách nào khác ư? – Alexandra hỏi.

- Tôi cũng cố gắng đấy nhưng chẳng ăn thua. Hồi nội chiến, do kiếm được nhiều tiền, tôi cũng đầu tư vào xây dựng 1 loạt cửa hàng, bỏ vốn cả vào khách sạn Royal là khách sạn lớn 1 ở Nassau. Nhưng sau chiến tranh thì đồn điền thất thu, các cửa hàng không ai thuê nữa. Khách sạn thì không có

khách. Thế rồi trận cuồng phong năm 1866 lại quật đổ mất 1 số nhà của tôi trong phố cảng. Cô Alexandra ạ, bây giờ tôi mang tiếng là sở hữu nhiều nhưng thu lãi chẳng được là bao.

- Tôi rất thông cảm cho ông. – Alexandra cũng thấy thương cảm với chàng trai chân thật và hiền lành này.

- Hiện giờ cô có biết tôi sống bằng nghề gì không?- Hayward hỏi.

- Bằng nghề gì?

- Nghề vớt tàu đắm! – Hayward rầu rĩ nói.

- Tôi không hiểu.

- Có gì đâu. Tàu thuyền bây giờ không ghé vào cảng Nassau nữa. Nhưng vùng này lại hay có bão. Khi gặp bão họ buộc phải ghé vào đây. Một số bị bão, nếu không đắm thì cũng hư hại nhiều phải ghé vào đây sửa chữa. Tôi có 1 số tàu cứu hộ. Chuyên vớt tàu đắm đem về sửa chữa và nhận tiền công...

- Thế cũng tạm sống được, phải không ông, Hayward?

- Đúng thế. Khổ nỗi đó là nghề xấu xa, dân ở đây đâm phản đối nhà nước xây cột đèn ngoài biển...

- Sao lại phản đối? – Alexandra ngạc nhiên.

- Bởi có đèn biển sẽ ít tàu thuyền bị đắm và chúng tôi sẽ không có việc làm. Alexandra không nhịn được cười.

- Tôi nói với cô chuyện đó là có lý do – Hayward nói.

Alexandra hơi giật mình, linh cảm thấy có chuyện gì đó bắt đầu nguy hiểm. Hayward nói tiếp.

- Để cô hiểu rõ hoàn cảnh sống của chúng tôi, Alexandra, chắc cô đã nhận thấy mối cảm tình đặc biệt của tôi đối với cô, ngay phút đầu gặp cô?

Alexandra lắc đầu. Nàng muốn thoát ngay khỏi chỗ này. Hayward nói tiếp:

- Cô đẹp và có sức quyến rũ vượt ra ngoài sức tưởng tượng của tôi.

- Tôi ... tôi – Alexandra ấp úng.

- Khoan, cô hãy chịu khó nghe tôi nói tiếp, Alexandra. Tôi mơ ước từ lâu gặp được 1 người phụ nữ như cô, nhưng tôi không tin lại có người phụ nữ nào như tôi ao ước. Cô đến và tôi thấy ngay rằng, ra có người như thế thật, 1 người phụ nữ đáp ứng toàn bộ mọi mong ước của tôi. Cô đến đây 1 mình và không còn nhớ quá khứ của cô, Alexandra, tôi không cần biết quá khứ của cô. Đối với tôi chuyện ấy không quan trọng gì hết. Tôi xin mạnh dạn hỏi cô, Alexandra. Cô có muốn sống lâu dài ở đảo Bahamas này không?

- Ôi, chuyện ấy tôi chưa kịp nghĩ đến Hayward. – Nàng đáp và nói rành rọt từng chữ – Ông Hayward thân mến, tôi rất cảm động thấy ông khen ngợi tôi như vậy, nhưng lúc này còn quá sớm. Tôi chưa thể trả lời gì ông được. Ông hiểu cho, Hayward.

- Thế là đủ. Lúc này câu trả lời của cô thế là đủ. Tôi không đòi gì hơn. Chỉ cần cô không từ chối là được. Và tôi mong cô thu xếp cách nào đến chúng ta

có thể hiểu nhau thêm. Tôi xin thề! – Ông ta trịnh trọng đặt bàn tay lên chỗ trái tim – Tôi xin thề là tôi sẽ vô cùng biết ơn nếu cô nhận lời chung sống với tôi, thưa cô Alexandra.

- Alexandra bối rối đến cực độ. Nàng cố nghĩ 1 cách nói nào đấy vừa để Hayward đừng hy vọng mà lại không giận nàng. Bởi con người này quen sống chân thật rất dễ trở thành thô bạo, khi bị ai làm trái ý, nàng có cảm giác như thế.

- Tôi không hỏi thúc cô đâu, Alexandra, nhưng tôi rất sợ 2 chúng ta chưa kịp tìm hiểu nhau chu đáo, cô đã rời hòn đảo này đi mất. Cô hiểu ý tôi nói gì rồi chứ, Alexandra yêu quý của tôi?

Hayward quàng tay ngang người nàng, kéo nàng lại và ngả đầu nàng ra, đặt lên miệng nàng 1 cái hôn. Nàng không thể cưỡng lại được, đành để yên. Đồng thời bàn tay anh ta đặt lên ngực nàng, rồi điên cuồng cời khuy áo nàng.

- Lập tức hình ảnh tên Stanton với 2 bàn tay thô bạo của hắn lại hiện lên trong óc nàng khiến nàng kinh hoàng. Alexandra vội đẩy mạnh Hayward ra bỏ chạy.

- Vậy ra anh ta cũng không khác gì những tên đàn ông khốn nạn kia! – Nàng thầm nghĩ.

Nàng chạy về phía con ngựa. Hayward đuổi theo gào to:

- Alexandra! Tha lỗi cho tôi! Xin cô đừng giận. Tôi đã không phải đối với cô. Tại cô đẹp quá, tôi không thể kiềm chế nổi! Tha thứ cho tôi, Alexandra.

- Alexandra cố trấn tĩnh lại. Nàng đứng lại quay mặt về phía Hayward nói:

- Ông đừng vội vã như thế, Hayward. Ông phải để tôi có thời gian hồi phục trí nhớ, để biết tôi là ai và quá khứ của tôi như thế nào. Và để tôi hiểu ông thêm đã chứ.

Cảm thấy giọng mình hơi quá nghiêm khắc, nàng dịu lại:

- Để 1 thời gian nữa đã, ta hiểu nhau rõ hơn, ta sẽ bàn đến chuyện ấy. Bởi lúc này ông cũng đã biết tôi mấy đâu. Chưa nói tôi chưa biết gì về ông hết. Ông đồng ý chứ, Hayward?

Mặt Hayward rạng rỡ:

- Cảm ơn cô, Alexandra. Cảm ơn cô. Cô nói thế là rất đúng. Tôi hứa là sẽ không làm gì để cô phật ý nữa.

Trong lúc Hayward lịch sự đỡ Alexandra lên yên ngựa, nàng thoáng nghĩ loại tính nết bông bột kiêu như ông này cũng làm nàng ghét như loại thực dụng lạnh lùng kiêu tên khốn nạn Stanton Lewis kia. Nàng lơ mờ nhận rằng nàng không thể yêu được loại người nhu nhược, đến mức độc ác như Stanton thì đã đành nàng khinh bỉ và căm ghét đến tận xương tủy.

Trên đường về, 2 người cưỡi ngựa thong dong hết như lúc đi. Nhưng rõ ràng là Hayward rất phấn khởi. Anh ta nhắm 1 điệu hát nào đó, và luôn miệng trở

nàng thấy cây nào đẹp, phong cảnh chỗ nào đáng chú ý. Nàng thấy Hayward y hệt cậu trẻ con đang muốn lấy lòng nàng. Alexandra cũng thấy thích thú đôi chút vì được có người tìm mọi cách để chiều chuộng nàng.

Mặt trời sắp lặn sau cánh rừng họ mới về đến đồn điền. Người nhìn thấy họ trước tiên là Caroline. Cô ta chạy ra đón họ.

- Ôi, cuộc dạo chơi chiều nay thú vị chứ? Cô cũng cười ngượng được đấy à, Alex?

- Cuộc dạo chơi quả là lý thú. Phong cảnh ở đây đẹp tuyệt vời! – Nàng đáp – Chưa bao giờ tôi thấy ở đâu phong cảnh đẹp như thế này.

Caroline nhún vai:

- Phong cảnh ở đây thì có gì là đẹp?

Hayward cười vang:

- Cô khó tính quá đấy, Caroline. Không thứ gì, thậm chí không ai hoàn toàn vừa lòng cô hết.

Caroline nheo mắt nhìn Hayward 1 lát rồi chậm rãi nói:

- Anh nhầm rồi. Có 1 người có thể làm em thỏa mãn hoàn toàn, nếu như người đó chịu chiều theo ý em.

Alexandra lập tức hiểu ngay, Caroline ám chỉ Jake. Bà Leona đã chẳng bảo "Jake là của Caroline" đấy sao? Nhưng Caroline muốn Jake cưới cô ta để đưa cô ta thoát khỏi cái hòn đảo mà cô đã chán ghét này. Liệu Jake có chịu cưới cô không?

Caroline nói tiếp:

- Em rất mừng thấy anh và Alex hợp nhau. Alex ạ, bao nhiêu cô gái đã ở đây mà ông anh tôi không ưng cô nào hết. Tính anh ấy kỳ quặc lắm. Cho nên cô mà làm Hayward thích được thì giỏi đấy.

- Im đi, Caroline! – Hayward nói.

- Em nhìn thấy anh và Alex là biết ngay 2 người đã hợp ý nhau rồi. Việc gì phải giấu kia chứ? – Caroline nói giọng quả quyết.

Alexandra cảm thấy cách ăn nói trắng trợn và gán ghép của Caroline nàng rất khó đối đáp lại. Và nàng tự hỏi: “Để làm gì? Cô ta đã cố tình gán ghép mình với anh cô ta nhằm mục đích gì?”

- Caroline! Em nói thế cô Alexandra không bằng lòng đâu. Phải để 1 thời gian hiểu thêm nhau anh và cô ấy mới có thể xác định mối quan hệ với nhau như thế nào được.

- Ôi, nếu vậy thì tôi xin lỗi, Alex! Tôi chỉ muốn cho mọi người đều hạnh phúc như tôi với Jake. – Cô ta mỉm cười nói.

Alexandra nghe câu cô ta nói mà thấy buồn nôn. Nàng quay sang nhìn Hayward vẻ dò hỏi, xem chuyện đó thật đến mức nào.

Hayward nói:

- Caroline, em nói như vậy là vội vã quá đấy. Jake chắc gì đã thích em.

- Đừng nói bậy, Hayward! Thì em đã chẳng bảo anh rồi là gì? Nếu Jake không trở lại đây nghĩa là anh ấy không yêu em. Còn nếu anh ấy trở lại tức là anh ấy yêu em và muốn cưới em. Nếu không, Jake đến nhà này làm gì, cô nghĩ như thế nào, Alex?

Alexandra thấy cổ họng nàng nghẹn lại. Nàng nói:

- Caroline nói đúng. Tôi rất mừng cho cô và Jake.

- Cảm ơn Alex! – Mắt Caroline rục sáng lên.

- Caroline! Em đã thay quần áo để tiếp khách rồi thì bây giờ cũng phải để cô Alexandra thay chứ? – Hayward nói.

- Tất nhiên rồi! – Caroline nói – Mà phải nhanh lên đây, Alex! Khách sắp kéo đến bây giờ.

Được thoát khỏi họ, Alexandra rất mừng. Nàng đi nhanh vào nhà, thăm tự nhủ, hoàn toàn không có chuyện Jake đến đây vì Caroline. Không hiểu tại sao, nàng linh cảm thấy Jake không yêu cô ta.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 7

Alexandra lướt nhanh xuống cầu thang trong tấm váy lụa xòe bằng xoa mềm, bên trong là bộ lót vừa khít bó chặt thân thể nàng. Bà da đen Leona đã khâu bộ này cho nàng bằng xoa màu mận chín càng làm nổi bật làn tóc dài đỏ thắm và cặp mắt xanh lục và mở to của nàng. Nàng cảm thấy chưa bao giờ mình đẹp và hấp dẫn như tối nay.

Lúc bước ra cửa, Alexandra đã nghe thấy tiếng trò chuyện ngoài hiên nhà. Mới thoát thấy nàng, Hayward đã im bật, nhìn nàng như bị thôi miên. Alexandra thấy ngồi ngoài hiên còn có một người đàn ông đã đứng tuổi. Hayward chạy ra đón nàng, kéo nàng lại gần để ngửi thấy mùi hương nàng tỏa ra. Anh thì thầm xúc động:

- Tối nay cô đẹp tuyệt trần, Alexandra!

Alexandra không nghe rõ lắm câu anh ta nói bởi nàng đã nhận ra Jake đứng trong chỗ hơi tối. Nàng thấy tim mình rộn ràng, nhưng lập tức cảm giác của nàng nguội ngay vì thấy Caroline vừa bước tới trước mặt Jake, như thể ngăn không cho chàng nhìn Alexandra. Nhất là cô ta lại mặc kiểu áo khoét cổ rất

rộng, để lộ gần hết cặp vú ra ngoài và đứng sát vào người Jake, cố tình để chàng nhìn được vào tận bên trong cổ áo cô ta.

Rõ ràng Caroline đang quyến rũ Jake, Alexandra thầm nghĩ và tự nhủ sẽ không bao giờ mình khêu gợi kiểu đó với bất kể người đàn ông nào. Tất nhiên Jake đã quen được phụ nữ tự dâng hiến thân xác cho chàng và chàng không coi chuyện Caroline làm như thế là có gì quá đáng.

"Dù sao mình cũng là phụ nữ miền Bắc và lại mang dòng họ "Clarke"."

Alexandra tự nhủ. "Mình không thêm khêu gợi bất cứ người đàn ông nào hết, nhất là khêu gợi theo kiểu phô thân xác như thế kia."

Jake biết Alexandra đang nhìn mình. Chàng muốn đập vỡ mặt Hayward khi thấy 2 người đứng sát nhau như thế. Chàng vội nắm chặt ly rượu trong tay cố trấn tĩnh lại. Suốt từ sáng tới giờ đầu óc chàng luôn luôn bị ám ảnh bởi cô gái kia, mong chóng hết ngày trở về đây để được nhìn thấy nàng. Jake lúc nào cũng như thấy trước mắt làn da mịn màng, bộ ngực rắn chắc nhô cao với núm vú lồi lên lồi vểnh của nàng. Ôi, mình làm sao thế nhỉ? Jake thầm nghĩ. Chưa một người con gái nào làm mình xao xuyến, biết bao cô gái mình đã ân ái rồi bỏ rơi, quên đi hoàn toàn, vậy mà cô gái này có ma lực gì khiến mình lao đao đến như vậy?

Jake nhìn Alexandra và ao ước được áp môi lên cặp môi mọng ngon lành kia.

Caroline nhìn theo luồng mắt của Jake, uất hận đến tận cổ. Cô ta cố nén giận, nở 1 nụ cười gượng gạo với chàng rồi khẽ nói:

- Ôi, em là chủ nhà, phải làm bổn phận chủ nhà chứ!

Caroline bước nhanh đến gần "kẻ tình địch" ngọt ngào nói:

- Ôi, Alex! Hôm nay trong cô đẹp quá. Bộ này hợp với cô quá.

- Cảm ơn! – Alexandra vội đáp, cố gắng không để lộ ý nghĩ thật của nàng về Caroline và Jake.

- Tôi muốn giới thiệu cô với các vị khách khác, – Caroline nói rồi dẫn Alexandra đi. Hayward theo sát đằng sau. – Đây là bác sĩ Elder, bạn lâu năm của gia đình chúng tôi. Chính nhờ có ông mà dân trên hòn đảo này không cần phải đi tận đâu để chữa bệnh.

- Chào cô – Ông bác sĩ đứng tuổi lịch sự nâng bàn tay Alexandra lên, đặt nhẹ một cái hôn.

- Rất hân hạnh được gặp ông, thưa bác sĩ! – Alexandra nói, tim đập mạnh, tự hỏi, liệu ông bác sĩ này có phát hiện ra sự thật là nàng không hề mất trí nhớ không.

- Tôi đã kể sơ qua với ông bác sĩ về bệnh của cô – Caroline nói.

- Đừng vội, cô Caroline. – Ông bác sĩ từ tốn nói. – Cô Caroline đã kể cho tôi nghe về bệnh mất trí nhớ của cô. Bệnh đó hiện y học chưa có cách nào chữa. Có khi trí nhớ trở lại, có khi không. Dù sao, tôi cũng thu xếp để có thể khám

kỹ cho cô xem thế nào. Nhưng chuyện này chưa cần vội vã.

- Cám ơn ông, thưa bác sĩ! – Alexandra nói – Tôi sẽ chủ động đến phòng khám của bác sĩ.

- Ai mất trí nhớ đây?

Alexandra giật mình quay lại và thấy bộ mặt nhăn nhó khả ố của gã Sully, thuyền trưởng tàu đánh cá "Charlotte". Nàng cố giữ nét mặt thản nhiên.

Caroline nói ngay:

- Anh Sully! Anh chưa gặp cô Alex bao giờ à? – Alexandra thấy giọng nói của Caroline rõ ràng có đượm nét tinh quái.

Cô ta định làm gì mình đây? Nàng tự hỏi, Caroline nhằm mục đích gì? Lúc này cô ta đã cố tình đẩy mình đến ông bác sĩ để mình lúng túng, bây giờ lại cho mình chạm trán với gã Sully bỉ ổi này kèm theo câu khích bác.

Alexandra cảm thấy đã biết mục đích của Caroline và nàng quyết định không để cho cô ta áp đảo. Nàng không sợ gì hết và đừng ai hòng bắt được nàng phải khai rõ lai lịch.

- Tôi rất hân hạnh được gặp ông, thưa ông thuyền trưởng. Hình như ông cũng là bạn cũ thân thiết của cô Caroline từ thời chiến tranh? Ông Hayward có kể tôi nghe là ông rất hay ghé vào thăm toà nhà này.

Mặt Sully đột nhiên tái đi. Gã không ngờ Alexandra lại khó bị áp đảo như vậy. Gã định nhìn nàng chỉ nhìn thấy gã là lập tức run lên cầm cập. Gã rất muốn nàng phải bỏ đây mà đi, sau khi gã vạch ra lai lịch thật của nàng.

Nhưng bây giờ gã đâm hoảng, mọi người mà biết nàng đã ngã xuống biển trên tàu của gã và gã đã bỏ mặc thì rất phiền.

Nàng định đánh ván bài gì đây? Thoạt đầu nàng năn nỉ gã cho nàng thuê chỗ trên con tàu đánh cá "Charlotte" đến New Orleans. Nàng không chịu khai họ tên thật mà chỉ cho gã rất nhiều tiền để gã làm ngơ. Bây giờ nàng lại bịa ra chuyện nàng mất trí nhớ. Ngay hôm đầu tiên gã đã đoán nàng là gái điếm loại sang và hành nghề ở New York. Lúc này thấy nàng trong bộ váy bằng xoa sang trọng, gã đã tin gã đoán đúng. Nàng định đòi lại hòm xiềng ư? Gã sẽ bắt bí và đòi thật nhiều tiền. Bởi gã biết loại gái điếm cao cấp ở New York rất giàu.

Jake chăm chú nhìn Alex, ngạc nhiên tại sao nàng lại quen Sully, bởi chàng quen gã này từ thời chiến tranh và rất ghét tính nết gã. Vậy Alex đã gặp gã Sully bỉ ổi kia ở đâu? Nếu như có chuyện nàng nhảy từ trên tàu đánh cá của Sully xuống biển thì đúng là có chuyện gã khốn kiếp kia đã "quấy nhiễu" nàng. Và nếu đúng như thế, Jake sẽ giết gã!

- Xin mời các vị vào phòng ăn! – Caroline nói to rồi khẽ bảo Sully – Anh hãy đi theo em.

Phòng ăn được thắp nến sáng choang, cốt để lấp đi những vết loang lỗ thảm hại trên tường. Giữa bàn ăn, bày những chậu hoa rất đẹp Alexandra chưa bao

giờ nhìn thấy. Tối nay sẽ là 1 buổi tối tuyệt vời nếu như nàng không bắn khoản thấy số phận mình đang đứng trước những thử thách lớn lao. Sully là tên độc ác, bỉ ổi và gã sẽ không từ 1 thủ đoạn đồi bại nào để làm hại nàng. Caroline có vẻ đang cầu kết với gã. Hayward thì như con chó bông lành hiền, nhu nhược, dễ theo đuổi bất cứ ai. Chỉ còn Jake, chàng gọi lên ở nàng những tình cảm tốt đẹp, nhưng nàng lại chưa hết hoài nghi về chàng. Hai đầu chiếc bàn dài là vị trí của chủ nhà. Hayward và Caroline ngồi mỗi người 1 đầu. Cô ta xếp Jake ngồi bên phải và gã Sully bên trái. Hayward thì ngồi giữa Alexandra bên phải và bác sĩ Elder bên trái. Khoảng cách giữa 2 nhóm khá lớn nên họ như cách biệt nhau.

Rượu liên tục được rót ra và lát sau Caroline đã say khướt. Cô ta hết quay bộ ngực sang bên này lại sang bên kia và lả lơi với cả Jake lẫn Sully, để cặp vú đồ sộ gần thoát hẳn ra ngoài cổ áo. Dường như cô ta chài cả hai để tạo cho họ ghen nhau. Nhìn cô ta, Alexandra cảm thấy cô ta sắp sửa nhảy lên bàn, múa điệu thoát y vũ. Caroline là loại gái dám dùng thân xác để quyến rũ đàn ông lắm.

Cuối cùng Hayward nói:

- Caroline luôn có nhu cầu thấy đàn ông thèm khát thân xác của nó. Hồi nội chiến lúc nào cũng có những đàn ông tán tỉnh nó. Nhưng từ khi nội chiến chấm dứt...

- Tôi nghĩ ... – Alexandra định nói nhưng bị Hayward ngắt lời. – Con em tôi đang rất thèm lấy chồng, một cậu nào lực lưỡng cỡ như Jake chẳng hạn.

Caroline rất thèm lấy cậu ta nhưng...

- Ôi, tất nhiên Jake sẽ lấy Caroline, Hayward! – Alexandra nói nhanh – Ông không thấy Jake đang mê mết em gái ông đấy à?

Hayward và ông bác sĩ đều ngạc nhiên nhìn nàng. Họ đã biết Jake quá rõ. Jake không thể chung thủy với 1 phụ nữ và không đời nào Jake chịu lấy Caroline.

Alexandra công nhận thức ăn rất ngon nhưng sao nàng không muốn ăn gì hết. Ly rượu nàng uống đầy nàng vào trạng thái ngà ngà. Nhìn Caroline lả lơi với hai người đàn ông ngồi cạnh, bỗng nhiên Alexandra cũng thấy trong người rạo rực. Hôm bị Stanton hiếp, một mặt nàng rất uất ức nhưng mặt khác, sự đụng chạm của bàn tay hắn vào da thịt nàng cũng gợi cho nàng 1 thứ khoái cảm mà nàng cố dìm đi nhưng vẫn cứ âm ỉ. Từ hôm đó nàng thấy xuất hiện ngấm ngấm trong đáy lòng 1 nỗi thèm được da thịt đàn ông áp vào da thịt nàng. Tất nhiên không phải Stanton mà là một người đàn ông khác. Rồi lúc bị đám thủy thủ trên tàu "Charlotte" bóp vào người nàng khi nàng lao ra cửa cabin của gã Sully để chạy lên boong tròn, hai cảm giác cứ trộn lẫn nhau: Cảm giác phẫn nộ và cảm giác khoan khoái.

Hôm nay men rượu cùng hình ảnh Caroline lả lơi với Jake và Sully lại gợi

cho Alexandra một nỗi khao khát mà nàng cố dẹp đi, nỗi khao khát sự đụng chạm của đàn ông vào da thịt nàng. Và nàng cảm thấy trong người nóng bừng.

Bữa ăn kết thúc, Alexandra đứng dậy và nàng thấy quá say, chân không đứng vững nữa. Hayward đỡ nàng và Alexandra tựa hẳn vào vai anh ta. Nàng chợt nhận thấy mắt Jake toé lửa nhìn nàng. Chàng nắm vai Caroline, kéo tuột cô ta ra cửa. Alexandra nghe rõ tiếng cô ta cười khoái trá lúc hai người bước ra hiên tối. Và nàng thấy gã Sully chạy theo họ, nói to:

- Ê, Jake, cho tớ cùng hưởng với.

Hayward đã dìu Alexandra ra phòng khách và ông bác sĩ đi theo họ.

- Tôi e ba vị kia sẽ không vào với chúng ta nữa. – Alexandra mỉm cười nói.

Bác sĩ Elder nói:

- Đúng thế. Cô Caroline xưa nay vẫn như vậy. Cô ấy xinh đẹp nhưng lúc nào cũng cần có người để dựa dẫm.

Hayward gật đầu. Nhưng Alexandra không nghĩ như vậy. Lần đầu tiên trên đời nàng nhìn thấy một cô gái cố phô da thịt mình ra để chài mồi đàn ông. Nàng thầm nghĩ có lẽ gái điếm là như thế, coi thân thể họ là thứ hàng hoá mà họ cần trưng ra để mời khách.

Ông bác sĩ ngồi một lát rồi cáo lui. Lúc ông đi rồi, Hayward bước đến ngồi cạnh Alexandra. Ý thức về nữ tính của nàng lúc này đã rất cao, cùng với chất men nàng vừa uống, khiến nàng rạo rực, làm nàng cảnh giác ngay. Nàng biết chàng trai lịch thiệp này đang rất khao khát nàng. Nhưng nàng vẫn ngồi bất động, chờ đợi.

- Alexandra! – Hayward nói giọng tha thiết – Tôi ... tôi muốn cưới cô. Tôi yêu cô. Liệu tôi có chút hy vọng nào sẽ lấy được cô không, Alexandra?

Anh ta cầm cả 2 bàn tay nàng, kéo lại, Alexandra thấy hơi thở hổn hển của Hayward phả vào mặt nàng. Nàng bối rối. Phải xử sự thế nào bây giờ? Nàng không muốn lấy Hayward. Nàng thấy không thể yêu được con người quá nhu nhược này. Nàng chỉ có thể yêu một người vững vàng, có bản lĩnh. Một người như Jake! Nhưng lúc này nàng thấy Caroline đã chài chàng và sẽ không đời nào bỏ con mồi tuyệt vời ấy.

- Alexandra, em hãy trả lời tôi đi, – Giọng Hayward trở nên run rẩy, hai mắt anh ta sáng rực lên vì thèm muốn. – Nói đi, em. Tôi yêu em và muốn suốt đời sống bên em...

- Ôi, chúng ta mới quen nhau chưa bao lâu. Tôi đã hiểu gì về ông đâu, Hayward. Ông hãy chờ ít ngày nữa.

- Nhưng tôi có hy vọng chứ? – Hayward kéo nàng lại định hôn.

Alexandra hoảng hốt bật đứng lên, bước ra xa. Hayward buồn rầu nhìn theo. Nàng nói:

- Hayward! Không phải tôi không mến ông. Nhưng tôi chưa thể trả lời ông

hôm nay được.

Hayward đứng dậy, bước đến bên nàng, giọng tự ái:

- Chẳng lẽ tôi lại xấu xa bỉ ổi đến mức cô không hôn tôi lần nào trong suốt buổi tối hôm nay chẳng? Trong khi tôi đã tận tụy như thế đối với cô?

- Tôi không phải là con điếm để trả ơn ông bằng thân thể tôi!

Nàng giận dữ bước ra cửa. Hayward đuổi theo, năn nỉ:

- Alexandra!

- Ông cho tôi đi. Tôi cần về phòng nghỉ.

Nhưng Hayward đã nắm cánh tay Alexandra, kéo nàng lại, ôm chặt nàng và ấn ngửa mặt nàng, đặt lên miệng nàng một cái hôn điên cuồng. Nàng không nổi cơn thịnh nộ, nhưng khi thấy lưỡi anh ta nện miệng nàng ra để lách vào, tìm lưỡi nàng, đồng thời tay anh ta thọc vào bên trong lần vải áo, bóp vú nàng, thì Alexandra uất hận cực độ. Nàng đẩy Hayward ra và giáng một cái tát cực mạnh vào giữa mặt anh ta:

- Ông làm nhục tôi! Ông không phải là người đứng đắn.

Nói xong nàng băng ra khỏi cửa, chạy nhanh lên thang gác, về phòng. Hayward đứng ngây người, tay sờ lên má, xấu hổ và nhục nhã. Anh ta định chạy theo nhưng cố ghìm lại. "Mình đâu chỉ cần cô ấy một lần? Mình muốn được cưới cô ấy và sống với cô ấy suốt đời kia mà?" Nhưng chưa bao giờ Hayward gặp cô gái nào làm anh ta mê mẩn như cô gái tóc đỏ, gốc miền Bắc và có cặp mắt xanh lục kia! Anh tự nhủ, bằng mọi giá, mình phải lấy được cô ấy!

Alexandra khoá trái cửa lại, mệt mỏi ngồi xuống mép giường. Thế nghĩa là sao? Chẳng lẽ khắp cái nhà này toàn những kẻ điên cuồng cả sao? Chẳng lẽ đàn ông ở đây đều thô bỉ với phụ nữ như vậy cả sao? Nàng quyết định phải đi khỏi đây càng sớm càng tốt. Phải rời khỏi hòn đảo Bahamas này ngay!

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 8

Trong lúc Caroline cởi dần áo quần trước mặt chàng, Jake vẫn nghĩ đi tận đâu đâu. Mình làm sao thế này? Caroline là cô gái xinh đẹp, thân hình quyến rũ và lại tha thiết yêu mình, mỗi lần làm tình với mình đều chiều chuộng

mình hết mức, vậy mà sao mình lại thấy thờ ơ với cô ta như vậy? Chỉ tại mình còn vương vấn cái con bé miền Bắc kia!

Quên con bé ấy đi! Jake tự nhủ. Nó cũng chỉ là một con đàn bà. Mà đàn bà thì lúc trên giường đều như nhau hết. Nó cũng chẳng đẹp hơn Caroline. Phải công nhận Alex có nét gì đó thật kỳ lạ khiến mình chỉ mới gặp đã không thể quên, trong khi mình đã quên Caroline này hoàn toàn dễ dàng, như đã quên bao cô gái ngon lành khác. Vậy cái nét đặc biệt của Alex kia là cái gì? Một thứ ma quái! Không phải, có lẽ là thái độ bướng bỉnh, chống cự lại mình quyết liệt chẳng?

Nhưng cũng cứ quên cô ta đi! Tận hưởng những gì Caroline xinh đẹp kia sắp hiến dâng cho mình.

- Jake! – Caroline đã không còn mảnh vải nào trên người, đứng trước mặt chàng, trưng bày tấm thân tuyệt mỹ của cô.

Làn tóc đen mềm mại xoã dài xuống tận hông làm làn da cô ta càng mịn màng, làn da màu nâu nhạt ngon lành. Cặp vú to, tròn với hai núm màu sẫm kêu gọi. Cặp đùi, bộ háng cô nàng như mời mọc, Jake thấy trong người bùng bùng một nỗi thèm khát. Chàng kéo cô ta lại đặt nằm ngửa trên giường rồi úp mặt vào chỗ lõm giữa 2 vú cô gái.

Caroline rên rỉ sung sướng, ghì chặt Jake:

- Ôi, em nhớ anh da diết suốt bao lâu nay! Em yêu anh vô cùng. Jake. Em không thể thiếu anh được. Lần này đừng bỏ em nữa nhé! – Cô ta thì thầm, tay xoa mái tóc Jake.

- Nhưng nhìn em là lời với thằng Sully anh không hiểu nổi. – Jake vừa nói vừa đưa lưỡi lướt trên núm vú cô gái.

- Em làm thế cốt để anh phải ghen. – Caroline cười khúc khích.

- Em nghĩ anh phải ghen lên mới yêu em sao?

- Ôi, đâu phải thế. Em biết anh vẫn yêu em mà! Những kỷ niệm tuyệt diệu ngày còn chiến tranh em không thể quên và em biết anh cũng không thể quên. – Cô ta cởi khuy áo Jake – Anh cởi ra đi! – Em muốn anh cởi hết ra và áp da thịt vào da thịt em. – Cô ta hôn hôn nói.

Jake đứng dậy, cởi nhanh áo quần rồi quay lại nằm lên tấm thân mềm mại của Caroline. Nhưng lúc này trước mắt chàng không phải Caroline. Jake tưởng như đây là Alex! Chàng nhắm mắt lại, đưa bàn tay vuốt ve khắp người cô gái và tưởng tượng đó là Alex!

Họ như đang mê đi trong cơn tình ái, bỗng nhiên Jake chứng lại. Chàng tỉnh khỏi cơn mê.

- Suyt! – chàng nói khẽ – Nghe xem ngoài kia có chuyện gì.

Tiếng gã Sully từ ngoài vườn vọng vào.

- Sao bây giờ cô mới ra? Tôi tưởng cô phải ra từ nãy chứ.

- Ông phải trả lại tôi các hòm xiềng của tôi, – tiếng Alexandra – tôi cần lấy

lại đồ đạc, hành lý của tôi.

- Tôi biết đây là những đồ đạc gì rồi và tại sao cô cần đến.

- Ông nói "tại sao" nghĩa là gì? Ông định ám chỉ cái gì?

- Tôi thừa biết, cô cần cao chạy xa bay khỏi New York và giấu biệt tung tích. Và những hòm xiềng kia là công cụ kiếm ăn của cô.

- Ông nói gì tôi chưa hiểu. – Tiếng Alex nói.

- Cô đừng giả bộ ngây thơ nữa đi! Không đánh lừa được tôi đâu. Tôi thừa biết cô là loại điểm cao cấp ở New York và những hoàn cảnh éo le ở đó khiến cô phải chuồn khỏi thành phố, cho nên cô đành ra đi và giấu biệt tung tích. Nhưng đối với tôi, điểm cao cấp hay điểm hạ cấp cũng như nhau thôi! Caroline thích thú nhìn Jake và thấy chàng cau mặt lại. Nhưng tiếng thét của Alexandra lại vọng đến:

- Điểm? Ông nói bậy! Đồ ngu! Ông phải trả tôi các hòm xiềng của tôi đi!

Tôi sẽ trả công ông hẳn hoi, bằng tiền, ông rõ chưa?

Nhưng đúng lúc đó tiếng một cái tát trời giáng vào mặt Alex, chắc thế, bởi Jake nghe thấy tiếng thân nàng đổ xuống mặt đất ẩm ướt. Liên sau đó giọng đều giả của Sully vang lên.

- Mày dám bảo tao là "đồ ngu"? Mày là con điểm bản thủ. Tao sẽ cho mày biết tao là như thế nào!

Jake đã chồm dậy, chạy ra cửa sổ nhìn xuống vườn. Chàng nhìn thấy trong bóng tối lờ mờ Alexandra nằm lịm đi trên lớp cỏ rậm rạp còn gã Sully đang cởi quần. Chàng lập tức xỏ chân vào quần, vừa cài khuy vừa chạy ra khỏi phòng.

Caroline vẫn lờ lờ như vậy, chạy theo níu Jake lại:

- Anh không nghe thấy à? Nó là con điểm!

Nhưng Jake đã gạt cô ta, băng ra ngoài hành lang, xuống nhà. Caroline vội vã mặc áo quần. Cô ta quyết dành cho bằng được chàng trai thuyền trưởng vạm vỡ cô ta yêu tha thiết.

Jake bước hai bậc một lúc. Con cạm uất lúc này biến thành một quyết tâm sắt đá. Ra đến cửa, chàng nhìn về phía cuối vườn, thấy gã Sully đã lật váy Alex lên đang sắp sửa giở trò. Alexandra giãy giụa, đâm đá liên hồi vào mặt gã, hai chân đạp tứ tung, làm gã ngã bở chừng. Nhưng gã đã vùng dậy bước đến, vừa đè lên người nàng vừa đánh nàng phũ phàng. Jake cũng vừa chạy tới:

- Mày làm cái gì thế, Sully? – Giọng chàng lạnh như thép, vang lên giữa đêm hôm khuya khoắt.

Gã Sully quay mặt lại, thấy Jake, bèn đứng phắt dậy chuẩn bị đánh trả. Gã đã biết sức khoẻ dữ dội của Jake từ hồi nội chiến. Đã không ít lần gã bị Jake đánh và đã phải van lạy để chàng tha. Nhưng lần này gã không thể bỏ con mồi ngon lành Alex. Gã tin gã sẽ thắng.

- Tao chỉ chiếm thứ là của tao, Jake! Đây không phải là việc của mày. Đừng có dính vào. Mày có con Caroline rồi. Nó kia kia! – Gã trở Caroline lúc này chỉ mặc mỗi một mảnh vải mỏng khoác tạm đứng ở bậc thềm nhìn ra.

Cô ta hét lên:

- Jake! Nó là gái điếm, anh không thấy à? Vào đây với em, anh yêu!

Jake như không nghe thấy, vẫn quắc mắt nhìn thẳng vào gã Sully.

- Alex không phải là của mày. Mày không được đụng đến cô ấy!

- Nó là điếm, mày hiểu không, Jake? Nó là của tao. Biết điều thì vào trong kia ôm ấp con Caroline...

Jake đã đâm 1 quả vào giữa mặt Sully khiến gã đổ ập xuống đất như cái bao tải cát. Gã định cố đứng dậy, nhưng Jake đã giẫm chân lên ngực gã, dằn mạnh xuống.

- Nằm yên, nếu mày không muốn ăn đòn thêm. Tao sẽ đem Alex đi. Mày đừng đuổi theo mà liệu hồn. Cô ấy là của tao và mày cũng như bất cứ thằng đàn ông nào hãy quên cô ấy đi.

Nói xong, Jake cúi xuống nắm tay Alex, nhấc nàng đứng dậy, kéo đi. Chàng chạy ngang qua bãi cỏ trong vườn trước mặt toà nhà. Alexandra chạy theo, cố bước chân nhanh để theo kịp. Chốc chốc nàng lại vấp, loạng choạng, nhưng vẫn nắm chặt bàn tay Jake, đứng lên chạy tiếp. Lúc sắp ra khỏi vườn, nàng ngoái đầu lại và thấy gã Sully đã đứng được dậy và Caroline đang ôm chặt gã, ngả đầu lên ngực gã, trong lúc gã vẫn còn giận dữ nhìn theo Jake và nàng. Alexandra thoát được tay gã đòi bắt, độc ác Sully, thoát khỏi cái nhà có hai anh em Hayward rồ dại và Caroline đã tha. Nàng khắp khởi mừng nhưng vẫn lại lo Jake sẽ thế nào với nàng. Chàng vừa bảo "Alex là của ta!" Phải chăng chàng cũng coi nàng chỉ là thứ đồ vật để hưởng tấm thân nàng? Jake vừa chạy vừa lôi nàng đi tuồn tuột vào rừng. Chàng chạy không cần theo lối đi nào hết và quên hẳn đi mất đôi dép mảnh dẻ cũng như tấm áo mỏng dính của nàng. Chỉ lát sau, những bụi cây rập rập đã làm rách toạc tấm áo dài bằng xoa sang trọng. Vừa mệt vừa tức thở, vừa thấy áo váy đã rách, mấy lần Alex cố gỡ tay ra, nhưng Jake nắm chặt quá và nhất định không chịu buông.

Họ vẫn chạy trong rừng tối đen. Alexandra thở hổn hển và khi Jake ngừng chạy, nàng sụp xuống nằm vật ra trên mặt đất. Toàn thân rã rời, đầu óc rối tung, nàng nằm thở không còn thiết bất cứ thứ gì nữa. Nàng phó mặc mọi thứ xung quanh.

Jake đã quỳ xuống bên nàng:

- Alex! – Chàng dịu dàng nói – Vào đến đây là yên ổn rồi. Bọn chúng không thể đuổi theo chúng ta nữa. Chỗ này cũng gần tới bãi biển. Tàu "The Flying" đang đậu chỉ cách đây một quãng ngắn thôi.

Alexandra cố lấy hết nghị lực ghì hơi thở cho đều đặn một chút rồi ngẩng

lên nhìn Jake. Khuôn mặt chàng dưới ánh trăng mờ cuối tháng trông gồ ghề như đèo bằng riu. Nàng vừa mừng được bên con người này giữa nơi vắng vẻ không có ai khác, vừa lo vì thấy bộ ngực trần vạm vỡ của Jake ngay trước mặt mình, quá gần.

Và đúng như Alexandra dự đoán, Jake đã đưa hai tay triu mến nắm hai cánh tay kéo nàng đứng lên và ôm chặt nàng vào người chàng. Alexandra mệt đến nỗi không còn sức nào để cưỡng lại. Thân thể nàng đang lạnh giá lúc đêm khuya, bộ áo váy mỏng dính mà lại rách toạc, chẳng làm nàng đỡ lạnh được bao nhiêu. Bây giờ tấm thân vạm vỡ của Jake ghi sát vào nàng đem lại cho nàng một hơi ấm dễ chịu.

Nàng thấy cặp vú đã gần như để trần ép vào bộ ngực vạm vỡ, lông lá của chàng. Khi Jake áp cặp môi lên miệng nàng, Alexandra rên rỉ, định cưỡng lại nhưng không nổi. Đồng thời hai tay chàng luồn qua chỗ vải rách ôm vào da thịt nàng. Lưỡi chàng đã tách miệng nàng ra dò tìm lưỡi nàng. Và lạ lùng tay, nàng thấy mình đáp lại cái hôn của chàng, cũng cuồng nhiệt không kém gì chàng.

Đến khi tay chàng lần xuống đến chỗ kín của nàng thì một ý nghĩ lướt nhanh trong đầu nàng. "Không được! Không thể để chàng làm thế được!" Và nàng đẩy mạnh Jake ra, chạy vụt về phía bãi cát trắng mờ dưới ánh trăng ló ra sau những thân cây cao trong khu rừng. Nhưng rồi nàng đứng lại, không biết phải chạy theo hướng nào.

Jake đã đuổi kịp. Hốt hoảng thấy tiếng chân chàng ngay gần, Alexandra vội vã lao ra biển. Nhưng vừa tới bờ nước thì Jake đã tóm được nàng. Nàng giẫy giụa và cả hai cùng ngã xuống cát ướt, vẫn ôm chặt nhau. Sóng trào lên dưới lưng họ, Alexandra vẫn cố giẫy.

- Alex! Tôi không cưỡng ép cô đâu. Nhưng tại sao vậy? Cô sợ tôi à?

Jake buông nàng ra. Alexandra quá mệt vẫn nằm trên cát. Quần áo nàng đã ướt sũng nước biển. Jake nhìn nàng. Ôi, nàng mới đẹp làm sao. Nàng cau mặt nhìn lại. Bốn mắt chạm vào nhau. Jake từ từ cúi xuống và lúc này họ hôn nhau say đắm.

- Alex! Alex! – Jake thì thảo âu yếm.

Chàng cởi tấm áo váy rách toạc, ướt sũng ra khỏi người nàng và cởi quần của chàng.

- Đứng, Jake! Đứng! – Nàng thì thảo.

Nhưng Jake đã áp miệng vào miệng nàng và Alexandra ngoan ngoãn tận hưởng cảm giác khi bàn tay, miệng và lưỡi chàng lướt trên da thịt nàng. Cảm giác dễ chịu lan toả khắp người nàng. Dưới những ve vuốt triu mến của Jake, nỗi hoảng sợ của nàng dần dần dịu xuống. Nàng cảm thấy dường như Jake đang chứng minh cho nàng thấy đây không phải sự chiếm đoạt, đây là tình yêu thật sự. Nàng cảm giác như chàng muốn xoá đi trong ký ức nàng

những hình ảnh thô bạo, độc ác in đậm trong ký ức nàng. Như thể chàng muốn rửa sạch những vết tích của nỗi ô uế tên vô lại Stanton đã để lại trên cơ thể nàng. Alexandra nhắm mắt lại. Bộ mặt gớm ghiếc của tên vô lại kia mờ dần nhường chỗ cho 1 khuôn mặt gồ ghề sương gió nhưng chân thành, tha thiết và thông hiểu của chàng thuyền trưởng tàu "The Flying".

Jake đã lăn từ trên người nàng xuống. Chàng chống khuỷu tay lên nhìn nàng thương xót:

- Kẻ nào đã phá trình của em, Alex?

- Anh bảo gì?

- Tên hắn là gì?

- Ôi! – Con âm ức trào lên họng và nàng bật khóc.

Tại sao chàng biết? Tại sao ngay lần đầu tiên Jake đã biết là mình không còn trình? Ôi, vậy là tên khốn kiếp Stanton kia nói đúng. Sẽ không người đàn ông nào muốn lấy mình nữa. Nàng cảm giận hắn nhưng cũng cảm giận luôn cả Jake. Jake đã biết gì đâu mà đã lên giọng trách cứ mình như vậy?

- Cô nói đi, tên hắn là gì? – Jake hỏi và hàm răng chàng nghiêng lại.

- Tôi không nói đâu. Vì dù nói gì đi nữa anh cũng không tin. Anh tin vào lời gã Sully. Anh tin tôi là gái điếm. – Nàng vẫn nức nở khóc.

- Không. Cô phải nói – Giọng Jake đanh lại.

- Thôi được, nếu anh muốn biết. Tôi bị hiếp. Tên đó muốn cưới tôi và hắn hiếp tôi để tôi không thể lấy ai được nữa. Tôi đã tưởng hắn dọa tôi. Nhưng bây giờ tôi thấy tôi đã lầm. Chính anh cũng coi trọng cái đó...

- Hắn hiếp cô à? – Giọng Jake dịu lại, vẫn chưa thật tin nàng không nói dối.

- Đúng thế. Nhưng anh không tin đâu và tôi cũng không cần anh tin. Bây giờ thì anh đi đi để tôi yên.

Jake im lặng. Liệu có thể tin được không? Hay thằng cha Sully nói đúng? Cô ta chỉ là gái điếm nhưng giả vờ trong trắng? Và mình ngu xuẩn, đang bị cô ta đánh lừa?

- Cô nói đi! Tên thằng cha đó là gì? tôi cần biết họ tên hắn, Alex!

- Anh không cần biết. Bởi sẽ không bao giờ anh gặp hắn.

- Nhưng cô phải nói cho tôi biết. Họ tên hắn là gì? – Nhưng đột nhiên Jake chẳng lại, giọng tai nghe ngóng, mắt đăm đăm nhìn về phía khu rừng tăm tối.

Alexandra ngạc nhiên nhìn Jake. Chàng nghe thấy gì chẳng? Hay nhìn thấy gì? Trông Jake lúc này giống hệt một con thú đánh hơi thấy có sự nguy hiểm.

- Mặc quần áo vào. Alex. Rồi chạy ra tàu – Jake nói khẽ, hất đầu nhẹ về phía sau, mắt vẫn đăm đăm nhìn vào bóng tối trong rừng.

- Nhưng có chuyện gì vậy?

- Suyt! Đừng hỏi! Hãy làm đúng như tôi vừa bảo. Mau lên! – Jake quờ năm

chặt cổ tay Alex như để trấn an rồi đẩy nhẹ giục nàng đi.

Alexandra thấy trái tim mình tan nát lúc nàng đứng dậy, loạng choạng đi trên cát dính. Vậy là có kẻ thù vô hình còn nguy hiểm hơn là kẻ thù nàng nhìn thấy. Nàng nhặt áo quần lên, mặc vào người, đi nhanh theo hướng Jake vừa trở, tức là nơi con tàu The Flying" đang đậu.

Nhưng mới chạy được vài thước thì mấy phát súng nổ và đạn lỗ chỗ xuyên vào cát ngay trước mắt nàng. Jake không chần chừ một giây, lao tới quàng tay ngang người Alexandra lôi nàng chạy theo mình. Nàng trệu trạo trên cát, ngã quỵ xuống. Lại vài viên đạn nữa cày cát lên, Jake kéo nàng lên, ôm nàng vác đi rất nhanh.

Đột nhiên Jake đứng sững lại. Alexandra ngẩng đầu và thét lên: Caroline đang đứng ngay trước mặt họ. Hai bên cô ta là Hayward và Sully. Cả 2 tên cầm hai khẩu súng trên tay.

- Anh nghĩ là tôi ngu lắm sao, Jake? – Caroline khẽ khàng hỏi, quật ngọn roi xuống cát ngoằn nghèo như con rắn dại.

- Nếu cô khôn ngoan, cô đã chẳng dặt dẹo đi gây sự với tôi như thế này và chúng ta chia tay nhau vẫn còn là bạn. Vụ xích mích ngu xuẩn này do chính tay cô gây ra. Nhớ đấy!

Alexandra thấy rõ vẻ mặt thù địch của ba kẻ đồng thời cũng thấy được thần kinh căng thẳng của Jake, lúc này chàng áp người vào người nàng.

- Cậu hãy trao con bé kia cho bọn mình, Jake! – Hayward lạnh lùng nói.

Mặt anh ta tái nhợt, hết nhìn Jake lại nhìn Alexandra.

- Đúng thế đấy! Mày trao trả con điểm kia cho bọn tao! Nó là của chúng tao.

– Gã Sully nói và liếc nhìn Alexandra vẻ thêm thường.

Nàng sức nhớ tấm áo váy mỏng lúc này ướt và dính chặt vào làm hằn rõ cả da thịt nàng. Nhưng nàng không muốn núp vào sau lưng Jake. Nàng muốn tỏ cho bọn khốn nạn biết, nàng sẵn sàng đương đầu với chúng, dù có phải chết.

- Đúng thế đấy, Jake! Chúng tôi cần đến con bé kia. – Caroline nói và chĩa ngọn roi về phía nàng.

Alexandra rùng mình. Nếu roi vào tay chúng, chúng sẽ hành hạ nàng cho đến chết. Mà rõ ràng là Jake và nàng tay không, làm sao địch nổi ba tên kia đầy đủ vũ khí trong tay.

- Không được. Alexandra là của tôi! Tôi đã biến cô ấy thành của tôi, mới vừa rồi thôi. Và tôi sẽ giữ cô ấy, không cho bất cứ kẻ nào cướp đoạt...

- Nếu anh không trao con ấy, chúng tôi sẽ bắt nó. Hay anh muốn con ấy chết? – Caroline lại quật ngọn roi da dài lên cát ầm.

Hai khẩu súng giương lên, chĩa về phía Alexandra, Jake vội kéo nàng ra phía sau, lấy thân chàng che cho nàng.

Gã Sully phá lên cười đều cảng:

- Ôi, Jake! Sao mày ngu thế? Tao chỉ cần đi vòng là tóm được nó thôi. Hai

chúng mày không có vũ khí gì trong tay! Thôi, biết điều thì nộp nó cho bọn tao. Còn mày, chúng tao tha cho mày!

- Thôi không cần nhiều lời. – Caroline thét lên – Em cần con kia! Em muốn hai anh thay nhau hãm hiếp nó cho đến khi nó ngất đi trước mặt em! Khi đó em sẽ quật ngọn roi này lên người nó và gọi bọn phu đồn điền hãm hiếp tiếp. Bao giờ nó chết thì thôi. Ha! Ha! Tao căm thù mày! Tao phải trả mỗi thù này! Chỉ vì mày mà Jake bỏ tao! Jake! Mày ngu và mày cũng sẽ bị trừng phạt!

Caroline bước lên một bước, giơ ngọn roi lấy đà quật vào Jake. Nhưng Jake đã tóm được đầu sợi dây da, giật mạnh làm Caroline ngã bổ chửng, và nhanh như cắt, chàng bước tới giẫm một bàn chân lên bàn tay Caroline.

Đúng lúc đó một tiếng thét đồng loạt làm rung chuyển đêm khuya. Tiếng thét của ai đó phía sau:

- Hạ súng xuống!

Alexandra giật mình nhìn ra và thấy hơn chục thủy thủ dưới sự chỉ huy của bác thủy thủ già Morley đã vây quanh từ bao giờ, đang chĩa súng về phía Hayward và Sully. Jake cúi xuống giằng ngọn roi da khỏi tay Caroline, quăng ra xa. Chàng quay lại, nắm tay Alexandra.

Caroline đã đứng dậy được, ưỡn bộ ngực đồ sộ nhìn hai người:

- Được, ta chịu thua phen này, Jake! Nhưng mi đừng hòng bén mảng đến đảo Bahamas này nữa!

- Yên tâm, cô em. Ta cũng có định đến đây lần nữa đâu. – Jake nói – Bây giờ không còn lý do gì để đến đây nữa.

Jake quay sang mỉm cười nhìn Alexandra, nhưng nàng thầm nghĩ, đây là chàng chỉ chọc tức Caroline mà thôi. Chàng quý gì mình nữa đâu, một đứa cô gái đã mất trinh.

- Chẳng nên đổ máu thêm làm gì. Cuộc nổi loạn đã làm đổ quá nhiều máu rồi. Alexandra bây giờ là của tôi và chuyện này hãy coi là chấm dứt.

Jake quay sang nói gì với Morley rồi cầm tay Alexandra dắt nàng đến con tàu đang thả neo cách đây không xa.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Phần hai - Chương 9

MIỀN ĐẤT TRỒNG BÔNG

Alexandra đi đi lại lại trong cabin thuyền trưởng trên con tàu "The Flying". Tàu đã cập bến New Orleans, thả neo tại đó nhưng nàng vẫn bị nhốt dưới

tàu, thực tế là tù nhân của Jake. Tuy 2 người mới cùng sống với nhau được vài ngày, kể từ hôm rời thị trấn cảng Nassau ở đảo Bahamas, nhưng Jake quyết định giữ nàng lại cho chàng.

Jake lờ đi mỗi khi Alexandra kêu rằng nàng phải lên bờ, rằng nàng có việc phải vào thành phố New Orleans. Jake tính sẽ chuyển hẳn sang sống ở bang Texas như chàng mơ ước bao lâu nay và chàng quyết định giam nàng lại để sẽ mang nàng đến Texas.

Ngay khi đưa Alexandra xuống tàu. Jake đã thiết lập ngay mối quan hệ thân tình với nàng. Trừ những lúc phải lên boong để chỉ huy con tàu, may thay công việc đó chiếm hầu hết thời gian của chàng, Jake đều ở trong cabin với Alexandra, huấn luyện nàng môn nghệ thuật tình ái. Lần nào nàng cũng cưỡng lại quyết liệt, cho đến lúc không chống đỡ nổi với sức mạnh cường tráng của thân thể chàng, nàng mới chịu để chàng ân ái.

Những lần ân ái đó đem lại cho Alexandra những khoái cảm tuyệt vời, nhưng sau đó vẫn làm nàng ảm ức và nàng lại tự trách mình. Cuộc sống của nàng mấy ngày qua đều diễn ra như vậy. Bắt đầu vào cuộc, nàng cưỡng lại hung hãn, nhưng sau đấy đầu hàng, thậm chí khi cơn hào hứng lên, nàng còn cuồng nhiệt đáp ứng chàng để rồi sau đấy lại ân hận, uất ức, là đã trao thân cho chàng.

Nhiều lúc Alexandra cảm thấy không hiểu nổi bản thân mình nữa. Tuy Jake không thô bạo, nhưng chàng táo tợn và cuồng nhiệt. Dù sao nàng cũng có cuộc đời riêng, không thể hoàn toàn thuộc về Jake. Alexandra cần phải thực hiện lời hứa với ông già Olaf mà nàng vô cùng yêu quý. Ông chết chính vì bảo vệ nàng. Và khi nhắm mắt ông vẫn lo cho nàng. Ông căn dặn nàng trốn khỏi New York ngay, tìm đến gia đình con gái ông là bà Eleanor ở New Orleans để nương nhờ Jacob, cháu ngoại ông cho đến khi tìm được cách đoạt lại cơ nghiệp bị Stanton Lewis cùng 3 lão chú họ chiếm mất, đồng thời ông già cũng nhờ nàng chuyển lời trời trắng của ông cho cô gái rằng ông đã tha thứ cho bà đồng thời cũng xin bà tha thứ cho ông.

Lời căn dặn và lời nhờ cậy đó Alexandra không thể không thực hiện. Nàng đã hứa với ông Olaf lúc ông già hấp hối. Đó là lời hứa thiêng liêng. Bây giờ nàng đã đến thành phố cảng New Orleans, vậy mà Jake cứ giam lỏng nàng dưới tàu, không cho nàng đi đâu hết! Alexandra vô cùng sốt ruột, ngày đêm nghĩ cách trốn lên bờ, đi tìm gia đình bà Eleanor, con gái ông già Olaf Thorssen, và Jacob Jarmorn, cháu ngoại ông.

Khó khăn đầu tiên là Alexandra không có quần áo gì để mặc. Mỗi tấm áo váy bà da đen Leona khâu cho nàng để nàng dự bữa tiệc buổi tối tại đồn điền của Hayward và Caroline trên đảo Bahamas thì rách. Đồ lót bên trong không có. Nàng chỉ có mỗi tấm khăn quàng sắc sỡ nàng tìm thấy trong hòm đồ đạc của Jake. Dù sao nó cũng giúp nàng che đậy được đôi chút, trong khi tắm táo

dài sang trọng và rách kia lại may theo kiểu quá khêu gợi, cổ mở rộng để lộ hầu hết cặp vú ra ngoài.

Khó khăn thứ hai là Alexandra không có xu nào. Nàng không thể liên hệ với nhà băng ở New York để rút tiền, bởi nếu làm thế lập tức tên Stanton Lewis sẽ phát hiện ra nàng đang ở đâu. Nhưng trước mắt nàng vẫn cần phải trốn khỏi cabin này, lên bờ tìm bà Eleanor. Ông Olaf đã cho biết chồng con gái ông họ là Jarmon. Alexandra buồn rầu nghĩ rằng, trong tình trạng thảm hại này, nàng sẽ không giúp gì được gia đình Jarmon mà chỉ làm phiền họ. Nhưng không còn cách nào khác, nàng phải thực hiện lời hứa với người đã khuất.

Sáng hôm sau, Jake ra khỏi cabin từ sớm. Chàng đã dặn Alexandra không được đi đâu "Cô trốn đâu tôi cũng sẽ tìm ra được!" - Jake đã đe nàng như vậy, bởi chàng biết Alexandra đang rất muốn lên bờ. Jake cũng hứa lần này chàng phải đi vắng vài ngày và sau khi về sẽ mang cho nàng quần áo để nàng mặc và đưa nàng lên chơi thành phố, thăm phố xá.

Alexandra nghĩ thầm Jake vẫn tin mình là gái điếm cao cấp ở New York như gã Sully đã đoán bậy đoán bạ. Vậy thì có sao Jake không thả cho mình lên thành phố này mà lại bắt mình đi Texas cùng với chàng? Không được! Nàng quyết trốn khỏi đây và sẽ trốn được, cho Jake thấy không dễ gì nhốt 1 con người như nàng.

Hôm nay Jake lại cho tất cả thủy thủ lên bờ nghỉ ngơi. Dưới tàu chỉ còn một mình bác thủy thủ già Morley, làm nhiệm vụ cơm nước và trông coi nàng. Bác thủy thủ già này rất tốt với Alexandra và nàng hết sức quý bác. Nghĩ đến kế hoạch sắp đem ra thực hiện, nàng thấy mình có tội với bác, nhưng nàng không còn cách nào khác để trốn khỏi đây.

Nàng đã đợi bác Morley suốt cả ngày nay, biết chiều tối thế nào bác cũng đem bữa ăn vào cabin cho nàng. Nàng thầm mong bác bung khay thức ăn vào nhưng không khóa cửa cabin. Rất tiếc là thoát ra khỏi đây, nàng sẽ phải lang thang trên đường phố New Orleans vào ban tối, nhưng đành vậy thôi. Bên ngoài trời đã xế chiều. Tiếng gõ cửa và tiếng mở khoá. Nàng hồi hộp chuẩn bị. Nàng nghĩ thầm phải tạm quên đi lòng tốt của bác thủy thủ già và lời đe dọa của Jake để đủ dũng khí thực hiện hành động táo bạo này. Nàng cầm chai rượu lên tay chuẩn bị.

Cửa đã mở, bác già tươi cười nói:

- Thức ăn bữa tối của cô đây, cô Alex! Hôm nay tôi fải lên bờ ra tận chợ lớn của thành phố để mua cho cô hoa quả tươi đây. Hy vọng đôi món như thế sẽ làm cô hài lòng.

Bác chưa kịp nói xong thì chai rượu đã giáng lên đúng đỉnh đầu. Bác choáng váng, không kịp kêu lên 1 tiếng, từ từ khụy chân và ngã đổ xuống bàn, khay tuột khỏi tay, các thức ăn rơi tung toé.

Không chậm trễ, Alexandra cúi xuống nghe thử. Bác già vẫn còn thở. Vậy là may, bác không chết. Nàng vội vã choàng tấm khăn sắc sỡ lên đầu, bước ra ngoài, đóng cửa cabin lại.

Trời đêm tháng tư mát mẻ. Alexandra nhanh nhẹn bước trên tấm ván lên kè cảng. Lúc này nàng mới nhận ra là rượu whisky trong chai vỡ đã bắn vào ướt đầm tấm áo váy rách của nàng. Nàng đã ra khỏi khu vực cảng, chưa biết nên đi theo lối nào tại cái thành phố hoàn toàn xa lạ này. Nàng vượt thẳng tà áo, quần lại tấm khăn trên đầu, che bộ ngực hờ hang rồi hướng về phía nàng đoán sẽ dẫn vào trung tâm thành phố. Alexandra tính tìm một nhà thờ nào để dựa vào hỏi thăm và xin ngủ nhờ qua đêm. Trong túi nàng không có tiền để thuê phòng khách sạn và nàng biết ở nơi lạ lẫm mà cô gái một thân một mình lang thang giữa đêm khuya sẽ rất nguy hiểm.

Alexandra đi vào những đường phố chật hẹp của thành phố cảng New Orleans. Mặt trời sắp lặn và khu phố này đã tối, bởi những toà nhà cao tầng che mất ánh mặt trời. Nàng vội quần tấm khăn chặt thêm, khẽ rung mình lo sợ. Nàng đành dựa vào trục gác, cứ nhắm hướng nào đó có nhiều tiếng động, nàng tin ở đây đông người nàng sẽ an toàn hơn. Đường phố mỗi lúc một hẹp và tối thêm.

Đến ngã ba, ngã tư, Alexandra lại chần chừ một lát và càng đi nàng càng hoang mang. Sao mãi không thấy một nhà thờ nào? Xung quanh sao lắm thủy thủ thế này? Họ gọi nàng. Họ đứng ép trong những cổng tối tăm vẫy gọi nàng. Họ nghĩ rằng nàng là gái điếm.

Trời tối hẳn. Đèn đường toả ánh sáng yếu ớt xuống phố xá. Alexandra có cảm giác nàng đang đi vào một khu vực không giàu có sang trọng gì của thành phố. Nàng rảo bước và khẽ run rẩy. Đêm trời trở lạnh. Đột nhiên một người đàn ông nắm khăn quàng kéo lại. Y bảo nàng đi theo y. Nàng hoảng hốt giằng ra chạy.

Lát sau, Alexandra thở dốc, đứng lại nghỉ. Nàng đang trong một ngõ hẹp, hai bên là những ngôi nhà hai, ba tầng. Nhà nào cũng thấp đèn sáng và tiếng nhạc bên trong vọng ra. Tiếng phụ nữ vừa cười vừa hét lên chắc là bị đàn ông véo vào và tiếng đàn ông thì thảo xen lẫn tiếng đàn piano. Không khí ban đêm ở đây khá nhộn nhịp. Nhìn vào mặt các khách qua đường, Alexandra giật mình nhận ra, khéo mình lạc vào khu vực tồi tệ nhất của thành phố.

Alexandra đang bối rối chưa biết nên làm thế nào, đi sâu vào nữa hay quay ra thì một thủy thủ miệng nồng nặc hơi rượu tóm lấy nàng, dòn nàng vào bức tường. Nàng đẩy y ra, luống cuống.

- Vòm của cô đâu, cô em? Cô em xinh đấy. Hả? Vòm đâu? – Y vừa hỏi vừa nấn mũi nàng.

- Alexandra hoảng sợ hét lên, nắm tay định đâm vào mặt y, nhưng y đã tóm

được cổ tay nàng, cười hô hô.

- Ái chà! Cô em khá lắm! Ta thích loại táo tợn như cô em đây. Đừng lo. Ta có tiền. Vừa mới dưới tàu lên, chỉ được chơi đêm nay thôi. Nào, cô em. Dẫn ta về vòm, ta sẽ chi rất rộng rãi cho cô em. Mai tàu nhổ neo, lênh đèn trên biển chẳng biết dùng tiền làm gì! – Y vừa nói vừa bóp vú nàng.

Nàng cố đẩy tay y ra.

- Để tôi đi! – Alexandra thét lên, cố đẩy hai bàn tay người thủy thủ đang thọc vào bên trong người nàng.

- Ôi cô em, ngoan nào. Vòm cô em ở đâu? – Người thủy thủ vừa nói vừa nắn da thịt bên trong người nàng.

- Tôi không hiểu ông nói gì hết! – Nàng gào lên.

- Vậy ra cô không có vòm à? Không sao, cô em đẹp lắm. Vậy ta vào bên trong vườn hoa kia cũng được. Nào, nhanh lên, ta háu lắm rồi.

- Không! – Alexandra thét lên rồi bằng một động tác quyết liệt nàng đẩy y ra bỏ chạy.

Nàng chạy, tai ù lên và thấy bao nhiêu bàn tay kéo nàng, bóp vào những chỗ kín của nàng. Những tiếng cười hô hô dâm dăng, những câu nói tục tĩu, trong đó rất nhiều từ nàng không hiểu gì hết. Nàng vẫn chạy, đột nhiên vấp phải 1 người đàn ông say khướt nằm ngay giữa đường. Nàng loạng choạng suýt ngã và nhìn xuống, nàng rú lên, lao chạy nhanh thêm.

Alexandra thấy tiếng chân rầm rập đuổi theo. Nàng hốt hoảng, làm thế nào ra khỏi cái mê cung, toàn nhưng ngõ hẹp ngoắt ngoéo này? Tiếng chân không phải của một người mà của vài ba người. Một bàn tay túm được nàng.

- Cô em! Không phải chạy đi kiếm đâu nữa. Bọn tôi đông lắm. Cô không thiếu khách đâu. Cô cần mấy thằng? Năm hay sáu? – Y trở xuống đất – Chỗ này tiện lợi. Nào ta bắt đầu thôi!

Y kéo Alexandra ấn nàng nằm xuống vỉa hè. Nàng nhìn thấy một tốp thủy thủ khá đông, phải đến trên chục người. Nàng chợt nhớ đến đám thủy thủ trên tàu "Charlotte" của gã Sully. Nàng vùng đứng lên:

- Buông tôi ra, không tôi gào lên bây giờ!

Đám thủy thủ cười hô hô:

- Ngõ Gallatin này thiếu gì tiếng gào của con gái các cô. Không ai buồn nghe tiếng cô gào đâu. Thôi, không phải tìm cách đâu xa nữa. Bọn tôi nhận bao cô đêm nay.

- Buông tôi ra! – Alexandra gào lên và đấm 1 quả vào giữa mặt gã thủy thủ. Gã vừa nắm cầm vừa bảo tốp bè bạn:

- Chà, con bé này giữ quá hè! Các cậu giúp tở một tay. Ê, cô em, bọn anh làm nhẹ nhàng thôi mà và bọn anh sẽ trả nhiều tiền...

Đúng lúc đó có 1 tiếng phụ nữ vang lên:

- Việc gì các cậu phải cưỡng ép cô ta? Ngõ Gallatin này thiếu gì gái? Đến

nhà tôi đi, có gái xinh lại có giường nệm hần hoi. Nào đi theo tôi, các cậu trai đáng quý! Nhà tôi kia rồi kìa! – Bà ta trở một cửa hiệu sang trọng, sáng đèn.

Alexandra thầm hy vọng đám thủy thủ này buông tha nàng. Họ tiếc rẻ nhìn thân hình khêu gợi của nàng rồi chặc lưỡi đi theo người đàn bà tuổi trung niên, béo tốt, ăn mặc sang trọng kia.

- Thôi, đi theo tôi, các cậu! Đêm này tàu cập bến nhiều. Khách đông lắm. Các cậu đến ngay kéo hết chỗ đây.

Đám thủy thủ nhìn nhau rồi cười vang bước nhanh theo người đàn bà. Một thủy thủ nghĩ thế nào, quăng mấy đồng tiền lên bụng nàng. Alexandra lồm cồm đứng dậy phủi tấm áo. Đầu óc nàng quay cuồng. Suýt nữa nàng lại bị hiếp. Chợt nàng nhớ đến Jake. Không bao giờ thô bạo. Chàng sỗ sàng, táo bạo, nhưng bao giờ cũng đưa nàng đến chỗ đồng tình. Bỗng dưng, nàng bất giác thêm lúc nàng được trong vòng tay của Jake, được chàng ân ái. Nhìn thấy mấy đồng tiền bị rơi ra, nàng nhặt lên. Vậy là họ trả công nàng! Nàng bỗng chưa chút nghĩ, họ coi mình là điểm.

Mình trốn đi thế này có phải đại đột không? Không! Nàng tự nhủ. Nàng đã xác định từ lúc nàng rời khỏi nhà New York là sẽ khắc phục thói nhút nhát, sẽ không để cho ai dọa dẫm bắt nạt. Nàng phải giữ giá trị của dòng họ Clarke, một giòng họ cao quý và giàu sang, đồng thời cũng là một dòng họ không chịu đầu hàng trước bất kỳ khó khăn nào.

Rút kinh nghiệm, vừa rồi chưa chỉ nàng đã chống cự, đã la hét. Bây giờ nàng trấn tĩnh lại. Gặp đàn ông gạ gẫm, nàng đều bình thản nhẹ nhàng từ chối. Bỗng nhiên nàng thấy họ lịch sự với nàng hơn, mặc dù đều nhìn theo nàng với vẻ tiếc rẻ. Và Alexandra nhận ra mình có sức mạnh, có quyền lực của một phụ nữ. Và nàng ý thức được mình đẹp, có sức quyến rũ và do đó có "quyền lực" mạnh mẽ với nam giới.

Những cái véo mông, những cái bóp vú của những người đàn ông trên đường nàng đi, nàng chỉ cần khôn khéo nghiêng người tránh. Nàng đã hiểu đó là luật chơi của khu vực sa đọa này của thành phố. Nàng đang đi thì một người đàn ông ngăn nàng lại nói:

- Đêm nay sao mà đông khách thế? – Ông ta thì thầm – Cô em gặp may đấy. Khách sạn của tôi đang cần một cô gái đẹp loại như cô em. Cô biết luật chơi rồi đấy. Mười phần trăm thức uống. Toàn bộ tiền thưởng của khách cô được hưởng tất. Tôi bảo đảm cô sẽ kiếm được rất nhiều. Nếu đêm nay cô làm tốt, tôi sẽ thuê cô thường xuyên.

Ông ta có cặp mắt nhỏ linh lợi, áo quần lịch sự, rõ ràng là dân làm ăn, chắc là chủ nhà chứa.

- Tôi ... tôi ... – Alexandra lúng túng nói. Nàng chưa biết nên nhận lời hay không. Dù sao nàng cũng đang cần tiền. Và nếu như công việc ở đó giúp

nàng kiếm được một khoản tiền nho nhỏ.

- Tôi phải nói rằng cô rất đẹp! Nào, đi với tôi. "Khách sạn" của tôi là toà nhà ba tầng kia kìa. A, nhưng phải nói thêm rằng cô sẽ trả tiền phòng đấy. Trả trước, ngay bây giờ!

Alexandra liền gửi mấy đồng tiền vừa nhận được vào tay người đàn ông.

Ông ta đưa lên xem rồi gật đầu:

- Vậy là được.

Rồi không để nàng lưỡng lự, ông ta sỗ sàng ôm ngang lưng nàng kéo đi. Lát sau họ vào "khách sạn" của ông ta. Dưới nhà là một phòng vũ hội rộng và sáng choang, khách đông đúc. Phía ngoài quầy rượu chạy dài suốt cả một mặt tường. Đám "vệ sĩ" khách sạn thuê để giữ trật tự ngồi trên những chiếc ghế cao trước mặt quầy, mỗi tên có một ly rượu trước mặt. Nàng nhận ra chúng vì tên nào cũng vạm vỡ, đeo dao găm ở thắt lưng và bàn tay phải có đeo quả đấm thép.

Alexandra chưa bao giờ lọt vào 1 nơi như thế này, trông hào nhoáng nhưng lại có gì đó rất bệ rạc. Người đàn ông thân nhiên kéo tuột nàng vào phía trong. Một tên "vệ sĩ" to lớn khẽ giơ tay chào và nháy mắt với nàng. Nàng vội vã quay đi, bước nhanh theo người đàn ông. Trên bục, một dàn nhạc nhỏ gồm một piano, một violon và một kèn trombone. Các cô vũ nữ mặc áo váy ngắn chỉ đến đầu gối, giày có gót và tóc dài buông xõa. Đàn ông nhảy với họ thuộc đủ loại người, nhưng nhìn chung đều ăn mặc sặc sỡ và đa số râu ria xồm xoàm.

Các cô gái nhảy ở đây trông đều khá xinh đẹp, nhưng cách ăn mặc lòe loẹt và nhếch nhác, bần thủ thế nào đó, cho nên nàng xuất hiện trong bộ áo váy dài chấm gót, tấm khăn choàng sặc sỡ cùng với làn tóc đỏ và cặp mắt xanh lục lập tức thu hút sự chú ý của tất cả khách đàn ông. Kèm theo cách phục sức quý phái đó là khuôn mặt trái xoan kiêu diễm và thân hình thon thả với những đường cong tuyệt mỹ khiến nàng nổi bật lên trong phòng vũ hội.

Tất cả mọi người ngừng nhảy, nhìn hết cả vào nàng. Người đàn ông đưa nàng đến đây lập tức thấy ngay ông ta đã may mắn kiếm được một cô gái hấp dẫn đến như thế này để câu khách. Ông ta toe toét hỏi nhỏ nàng:

Cô em thấy không? Tôi đã bảo cô em đến đây là sẽ kiếm được đầy túi ngay. với nhan sắc của cô em thì khách không tiếc tiền thưởng đâu. A, nhưng quên chưa hỏi cô em tên là gì?

- Alexandra! – Nàng khẽ nói, chưa kịp nghĩ ra cái tên khác.

May thay ông ta lại nghe không rõ. Chắc phần vì nàng nói quá nhỏ, phần vì tiếng ồn ào quá lớn.

- Lannie à, cái tên hay đấy! – Ông ta nói rồi đưa nàng ly rượu – Cô em uống đi cho nóng người.

Y đưa nàng ly rượu nhưng tiện tay lại tát nhẹ vào má nàng một cái.

Alexandra không chống cự. Nàng biết "luật chơi" ở đây và đã tự nhủ là sẽ nhập cuộc vào cuộc sống này rồi sẽ tính kế chuồn sau.

Nàng đưa ly rượu lên môi, thoáng ngần ngại, không biết cái ly này có sạch không. Gã đàn ông nhìn nàng, hất nhẹ đầu khuyến khích. Nàng ngửa cổ nhấp một ngụm rượu. Chất rượu cay xộc vào cổ họng làm nàng sắc súa. Gã đàn ông cười vang rồi ngửa cổ nốc một hơi cạn ly của gã. Gã đặt ly xuống, gạt miệng.

- Thì ra cô em chưa quen! Không sao! Uống cạn đi.

Nàng bắt chước gã, nốc cạn luôn cả ly rượu vào cổ họng. Người nàng đột nhiên nóng bừng lên.

- Khá lắm! – Gã nói rồi đi vào nhà trong. Một số khách tiếp tục ôm những cô gái nhảy, một số chạy đến vây quanh nàng.

Alexandra thấy cặp mắt các cô gái nhảy nhìn mình vẻ ghen tức. Một gã đàn ông to lớn kéo nàng vào sàn nhảy. Bỗng một cô gái, chắc là đang nhảy với gã nay bị cướp môi, xấn xỏ bước đến, chống tay lên háng, ưỡn ngực đồ sộ vênh mặt nhìn nàng, cặp mắt cô ta long lên sòng sọc. Alexandra thấy có lẽ cô ta là gái nhảy táo tợn đánh đá nhất trong hội này.

Gã đàn ông to lớn xem chừng biết không nên dính vào chuyện nội bộ "các em" ở đây, vội buông tay nàng ra, lùi lại.

Cô gái nhảy nhìn Alexandra từ đầu đến chân, trầm giọng hỏi:

- Tôi là Wanda. Tên chị là gì? Mới vào nghề hả?

Alexandra liếc rất nhanh và thấy khách khứa đã ngừng nhảy, xúm lại xung quanh nàng và cô gái nhảy tên là Wanda kia.

Nàng gật đầu:

- Tôi là Lannie.

- Lannie? Thật không? Đây Lannie! Chị nghĩ thế nào mà mặc cái thứ váy khủng khiếp này? – Cô ta bĩu môi hỏi.

- Tôi không có quần áo khác. – Alexandra nói, cảm thấy cô gái này muốn gây sự với mình. Nhưng lạ thay nàng không hề thấy sợ. Vì ly rượu mạnh ban nãy làm máu nàng nóng lên hay vì từ lúc ra khỏi tàu "The Flying" nàng đã quen chịu thái độ thô bạo rồi.

- Đừng có mặc cái đồ rác rưởi này. Cả cái khăn quàng dơ bẩn kia nữa! – Wanda thét lên rồi giật cái khăn quàng ra khỏi cổ nàng, quăng lên trời. Chiếc khăn rơi xuống giữa đầu đám đàn ông vây quanh nàng, bị họ giằng nhau làm rách tan rồi ném trả lại cho nàng.

- Alexandra nhìn tấm khăn rách bươm nằm trên sàn rồi quay sang Wanda.

Cơn giận làm tim nàng đập thình thịch.

- Wanda cười rũ rượi rồi bĩu môi nói:

- Cả cái thứ áo dài lượt thướt này nữa!

Nói xong, cô ta nắm vai áo giật mạnh. Alexandra phải cố giữ thăng bằng để

khỏi ngã. Lúc này cơn giận của nàng đã bốc lên ngàn ngút. Nàng đẩy mạnh Wanda. Cô ta găm lên và quắc mắt nhìn đối thủ. Hai người phụ nữ từ từ bước lại gần nhau. Alexandra đã như phát điên, không còn biết sợ là gì. Đám khách đàn ông vây xung quanh thích thú hò reo. Họ biết sắp xảy ra một trận tỷ thí và họ ồn ào đánh cuộc với nhau xem bên nào sẽ thắng. Đa số đoán Wanda, bởi cô ta nổi tiếng là tay chuyên đánh nhau ở phố Gallatin này. Tất cả các cô gái hành nghề trong khu vực này đều sợ cô ta.

Wanda cao, vóc to, tóc màu nâu sẫm, xoã dài xuống hai bên vai, bộ ngực đồ sộ, đôi mắt xanh lạnh và cặp môi dày trên cái miệng rộng. Bộ ngực to tướng và cặp hông núng nính kia rõ ràng chứng tỏ cô ta gốc Đức.

Alexandra đứng đó suy nghĩ, cân nhắc. Bất ngờ Wanda lao vào nàng, giơ hai cánh tay nung núc chồm lấy nàng. Alexandra nhanh nhẹn lùi lại một bước vừa đủ để Wanda mất đà loạng choạng. Cô ta đứng vững trên đôi chân to bè, quay lại gườm gườm nhìn đối thủ. Rồi nhanh như cắt cô ta túm cổ tay Alexandra, giật mạnh.

Nàng bị bắt ngờ ngã chúi vào bộ ngực to bè núng nính của cô ta. Wanda quờ tay áp chặt mặt nàng vào đó khiến nàng gần như ngạt thở. Nàng cố giãy giụa để thở và trong cơn uất ức, nàng co chân đạp mạnh vào bắp chân cô ta, Wanda thét lên đau đớn và buông lỏng tay. Nhân đó Alexandra lùi lại rồi lao đến dùng móng tay sắc cào mặt cô ta.

Wanda túm tóc, giật mạnh làm Alexandra nhăn mặt vì đau và nàng cũng túm tóc cô ta giật lại. Hai bên túm tóc nhau như thế, vờn nhau như hai con hổ hung dữ. Rồi Alexandra buông một cánh tay túm cổ áo Wanda, xé toang để hở ra một bên vú to tướng của cô ta. Wanda cũng không tha, túm cổ áo nàng xé toạc xuống tận thắt lưng để hở toàn bộ nửa trên của nàng.

Thế là hai người đều để hai cặp vú trần bóng dưới ánh đèn và bốn núm vú cương cứng lên như mời chào đàn ông. Đám này rú lên thích thú và khép chặt thêm vòng vây, để nhìn hai cặp vú cho rõ. Một cặp đồ sộ núng nính và một cặp to tròn rắn chắc.

Lúc này hai người phụ nữ đã cuồng nộ đến mức không còn biết xấu hổ là gì nữa. Mặt họ đỏ lên, hai mắt sáng quắc chiếu thẳng vào nhau, nghĩ cách đánh bại đối phương. Họ đã ôm chặt nhau và cùng ngã lăn xuống sàn nhà nhóp nhúa, hôn hển đâm đá vào mặt mũi, vào sườn, bụng và mọi chỗ trên người nhau. Họ túm tóc nhau, xé nốt áo quần của nhau, nhưng xem chừng hai bên cân sức, khó có thể dứt điểm thắng bại. Đám đông đứng quanh đã không can lại còn hò reo cổ vũ thêm cuộc chiến đấu ...

Nhưng đúng lúc Wanda rút được một tay ra, nắm lại định giáng vào giữa mặt Alexandra thì bị một trong số vệ sĩ nắm chặt cổ tay giữ cô ta lại. Cô ta bèn quay lại giáng ngay quả đấm ấy vào giữa bụng hắn. Thừa cơ, Alexandra đấm một quả vào trũng mắt cô ta. Wanda rú lên một tiếng đau đớn rồi khoá

tay nàng. Nhưng gã vệ sĩ kêu cứu và hai gã khác nhảy vào giằng hai phụ nữ ra. Đám khách đàn ông đang say mê theo dõi cuộc vật nhau, tỏ vẻ bức mình ra mặt, nhưng họ thừa biết đừng đụng vào mấy tên vệ sĩ kia, được khách sạn thuê để giữ trật tự những lúc như thế này.

Alexandra cảm thấy cơn giận dữ của nàng nguôi đi rất nhanh, lúc một gã vệ sĩ ôm chặt ngang người nàng lôi lên gác. Nàng tròn xoe mắt nhìn dãy phòng nhỏ đám gái điếm dùng làm nơi bán dâm cho khách. Nàng cố giãy giụa nhưng hai cánh tay vệ sĩ cũng như gọng kìm bằng thép và gã đứng lại trước một gian phòng.

Phòng mở cửa sẵn. Cả Wanda lẫn nàng đều bị lôi vào đó. Gã vệ sĩ buồng Alexandra, nhìn từ đầu đến chân nàng. Alexandra vội kéo những mảnh vải rách bươm lên che ngực. Nàng đã chuẩn bị tư thế để nếu gã định đến làm gì nàng thì nàng sẽ giáng trả. Nhưng gã chỉ bảo Wanda:

- Cho nó mượn một bộ. Bộ của nó rách hết rồi.

Wanda đánh đá thét lên:

- Anh bảo cái gì? Dễ tôi thừa áo quần đầy hử?

- Câm miệng, con đi! – Gã vệ sĩ quát – Đưa cô ta một bộ! Ông chủ muốn cô ấy xuống tiếp khách ngay bây giờ. Ông chủ rất mến cô ấy đấy. Ông ấy bảo cô ta là giá thượng hạng. Cho nên cô cứ liệu hồn. Thôi, đưa áo quần cho cô ấy mặc rồi cô thay quần áo và cũng xuống đi. Đêm nay đông khách cho nên rất bận đấy.

- Gã nói xong, đóng sập cửa, để lại hai người phụ nữ trong phòng. Họ nhìn nhau giận dữ, trong lúc bên ngoài vọng vào tiếng chân của gã vệ sĩ nện trên bậc cầu thang xuống nhà. Alexandra không biết sau đây sẽ thế nào.

Cuối cùng Wanda nói:

- Hừm, nhà chị mới vào nghề mà cũng dữ dằn gớm. Chỉ một thời gian ngắn nữa thì nhà chị làm trùm ở đây đấy !

Alexandra thở phào nhẹ nhõm. Vậy là không phải đánh nhau nữa.

- Tôi kiếm thứ gì cho nhà chị mặc. – Wanda nói – Tôi có một bộ xem chừng nhà chị mặc vừa.

Wanda mở ngăn kéo lấy ra một bộ quần áo cho Alexandra trước khi lấy bộ khác ra mặc vào thân thể loã lồ, trần truồng của cô ta.

- Có chỗ nào rửa ráy không? – Alexandra hỏi.

Wanda cười hô hô:

- Cô bạn ơi, ở đây không ai rửa ráy gì hết. Quên thứ ấy đi. Rồi chị lôi gã đàn ông nào lên đây, gã cũng chẳng cần chị rửa ráy gì đâu mà chị lo.

- Ôi, tôi không định lôi ai lên cả. – Alexandra nói trong lúc mặc quần áo.

- Kể ra đúng là bạn nhảy cũng đã mệt lắm rồi: Nhưng bạn đã trả trước tiền phòng chưa đấy?

- Rồi! – Alexandra nói.

- Nếu vậy thì phải lôi đàn ông lên đấy bán dâm cho chúng, kéo măt không tiền thuê phòng à? Chọn gã nào trông có vẻ lắm tiền ấy. Nếu gã định quịt không chịu trả tiền thì chị cứ gọi tôi. Tôi biết cách vắt cổ bọn đàn ông để chúng lè tiền ra, chị hiểu không?
- Hiểu! – Alexandra thở dài nói.
- Thôi, ta xuống nhà đi. Ông chủ mong chúng ta xuống tiếp khách đây. Alexandra cố kéo cổ áo lên bởi cắt quá rộng và quá thấp chỉ vừa đủ che núm vú. Nhưng không được. Thêm nữa, váy cũng cắt quá ngắn. Nàng tự nhủ: thôi đành chịu đựng một đêm nay vậy.
- Lúc họ ra cầu thang để xuống nhà, Wanda nói:
- Chị phải bắt bọn đàn ông chi tiền tất cả những gì chúng đòi ở chị. Dù chỉ là sờ soạng, nắn bóp cũng bắt chúng phải chi. Có thế chúng ta mới sống nổi.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng **Chương 10**

Alexandra uể oải ngồi xuống chiếc giường cực mịch, tháo đôi giày rách ở chân ra, xoa nắn bắp chân và bắp đùi ê ẩm. Cả 2 chân nàng đỏ ửng và sưng vù. Chưa bao giờ Alexandra thấy đau nhức 2 bắp chân và thêm được ngồi xuống như thế này.

Suốt từ tối đến giờ, đã gần sáng, nàng phải nhảy liên tục. Đã thế thôi đâu, bao nhiêu lần nàng bị những đôi ủng thô kệch và nặng găm lên bàn chân nàng. Alexandra không hy vọng có chút nước nóng để ngâm. Đến nước lã ở "khách sạn" này cũng chẳng có nữa là. Hình như ở đây không ai dùng nước thường, dù là để uống cũng không có.

Đêm qua thật khủng khiếp. Hầu hết khách đến nhảy đều đã lên gác cùng với 1 cô gái nhảy nào đó để ân ái. Bao nhiêu đàn ông nắn nỉ nàng cho lên giường cùng, hứa trả rất nhiều tiền và nàng đã fải vất vả mới từ chối họ được. May mà ông chủ "khách sạn" luôn theo dõi nàng cho nên nàng cũng không bị đám khách quấy nhiễu 1 cách quá đáng như những cô gái nhảy khác. Ông chủ khách sạn không cần quan tâm đến ai làm kiểu gì trên sàn nhảy. Điều quan trọng là ông ta bán được nhiều rượu và thu được nhiều tiền thuê phòng. Thế là đủ. Vì vậy ông ta cần đến Alexandra để thu hút khách, giữ chân họ càng lâu càng tốt. Trong lúc nhảy, nhiều tên còn tự tụt áo quần ra nữa. Cho nên càng về khuya, càng có nhiều cặp trần truồng ôm nhau nhảy trên sàn.

Thoát đầu thấy một đôi như thế . Alexandra hốt hoảng, nhưng rồi mỗi lúc số đó càng đông, nàng đâm quen. Và lại nàng đã tự nhủ là cố nhắm mắt chịu đựng một đêm nay, mai sẽ tìm cách trốn khỏi đây . Nhiều gã đàn ông khi nhảy với nàng đã tìm cách cởi quần áo của nàng, nhưng nàng đều tìm được cách từ chối khéo để chúng không nài nỉ thêm hoặc giận dữ .

Một số đôi nhảy còn bị các vệ sĩ đuổi ra đường, bởi không phải họ chỉ trần truồng mà còn làm những chuyện đồi bại lẽ ra chỉ được làm một đôi như thế bị đuổi ra đường, Alexandra thầm đoán họ sẽ tiếp tục trò bỉ ổi kia bên ngoài, trong 1 góc tường nào đó . Khu vực ngõ Gallatin này không có gì cấm kỵ hết, Alexandra hiểu như vậy và nàng tính sáng mai fải lén đi khỏi "khách sạn" cũng như cái ngõ "quái quỷ" này trong lúc những người khác còn đang ngủ .

Ông chủ khách sạn ngõ ý muốn mời nàng thành gái nhảy thường xuyên ở đây . Trong giọng nói của hắn, có thoáng hàm ý là nàng sẽ "phục vụ" hắn. Đêm nay thì hắn chưa bắt nàng phải vào giường hắn bởi nàng đã quá vất vả nhảy với khách. Nhưng sáng mai nếu nàng không trốn đi thì dứt khoát đêm mai hắn sẽ bắt nàng phải "phục vụ" hắn.

Ban đêm nhảy, ban ngày làm tình, không còn lúc nào để nghỉ ngơi, thảo nào các gái nhảy trông cô nào cũng mệt mỏi và nhếch nhác, bơ phờ . Họ đều già trước tuổi và bị tàn tạ rất nhanh vì hàng trăm hàng ngàn tay đàn ông thô bạo giày vò, nắn bóp. Alexandra thấy fải mau mau thoát khỏi cái địa ngục trần gian đối với phụ nữ này . Thoát cho mau khỏi cái nơi ô uế đến cùng cực này . Nhưng trước tiên nàng cần phải nghỉ ngơi để lấy sức lại đã .

Một tiếng thét khủng khiếp làm Alexandra choàng thức giấc. Một luồng khí lạnh lướt qua thân thể nàng và nàng vội đưa mắt nhìn khắp gian phòng hẹp và bừa bộn. Không có ai trong này . Nàng đã thiếp đi được bao lâu rồi? Nàng không thể đoán được bây giờ là mấy giờ .

Đột nhiên không khí lạnh lẽ lại bị phá vỡ bởi tiếng la hét, tiếng văng tục và tiếng vật lộn nhau ở phòng bên cạnh rồi lan ra ngoài hành lang. Nàng nhận ra giọng the thé của Wanda . Nàng vội nhảy ra khỏi giường, hé mở cửa nhìn ra ngoài hành lang.

Hai gã vệ sĩ đang lôi mt người đàn ông ra phía hành lang trong khi anh gào ầm lên:

-Nó ăn cắp của tôi! Nó lấy hết tiền bạc, đồ quý của tôi, con đĩ khốn kiếp ấy! Phải bắt nó trả lại cho tôi! Tôi yêu cầu phải bắt nó trả lại cho tôi!

Người đàn ông gào thét âm ỉ, khiến 1 trong 2 tên vệ sĩ phải tát mạnh vào mặt anh ta. Người đàn ông bị chúng lôi đi xềnh xệch xuống gác. Alexandra nhìn thấy Wanda đứng ngoài cửa nhìn theo. Cô ta liếc nhìn nàng và ra hiệu cho nàng vào phòng cô ta. Nàng vào theo, hy vọng Wanda có thể giúp nàng trốn khỏi đây.

-Chị ngồi xuống đây- Wanda nói, trỏ chiếc giường ọp ẹp, bẩn thỉu, cũng như bộ quần áo mỏng dính của cô ta chỉ che 1 phần nhỏ da thịt cô ta. Trong khi Alexandra vẫn mặc bộ đồ của khách sạn, bởi nàng không có thứ gì khác.

Nàng ngồi xuống giường, nhìn Wanda đang rót rượu vào 2 chiếc ly:

-Uống đi và không cảm ơn gì đâu nhé- cô ta nói rồi ngửa cổ nốc 1 hơi cạn- Đây không phải là thứ rượu thổ tả "khách sạn" bán cho lũ đàn ông dâm dật kia đâu

Alexandra nhấp 1 chút. Quả rượu ngon hơn thứ rượu tối hôm qua nàng uống dưới nhà.

Wanda rùng mình rồi ngồi xuống giường, kéo những chiếc gối đệm sau lưng. Cô ta ngửa người ra tựa vào tường, nói:

-Thằng ngu! Nó phải biết là chỗ ngõ Gallatin này thì đừng có mang lắm tiền chứ? Tôi mà không lột của nó thì sẽ có con đĩ khác lột. Nhưng lần này thằng cha làm ầm lên như thế, đâm tôi sẽ fải chia cho mấy tên vệ sĩ!- cô ta nói và văng tục 1 câu.

-Đối với những khách khác chị cũng lột hết của họ à? Tôi tưởng họ trả tiền cho chị thế là đủ?

Wanda bật cười:

-Tất nhiên chúng phải trả, nhưng thấy tên nào còn tiền trong túi đại gì tôi không lột nốt? Tôi còn lột cả vàng bạc trên người chúng ấy chứ. Rồi chị vào nghề này ít lâu chị cũng sẽ làm như tôi nếu chị định ở đây lâu dài. Tiền không bao giờ là thừa hết.

Thấy Wanda không còn có vẻ thù ghét mình nữa, Alexandra quyết định nhờ cô ta .

-Thú thật với chị, đêm qua tôi đến đây chỉ vì không có chỗ nào để ngủ qua đêm. Có vậy thôi . Bây giờ ...

-Vậy là tiền hôm qua chị đưa lão chủ chị sẽ không đòi lại được đâu . Mà tại sao chị lại không lôi 1 thằng cha nào lên ngủ với chị? Phí quá! Kiếm 1 thằng cha nào sùng sộng có fải chị gỡ lại được tiền trả thuê phòng vào còn thừa ra 1 khoản cất vào túi không?

Wanda ngạc nhiên nhìn Alexandra, nhưng nàng chỉ nhún vai, không muốn nói thật với cô ta, Wanda nói thêm:

-Tôi nói cho chị biết nhé . Lão chủ ở đây mê chị lắm đấy . Nhưng chị fải coi chừng. Lão ta buộc chân chị vào đây rồi là lão ta không chỉ xài chị 1 mình đâu . Lão sẽ bán chị cho những tên giàu có ở thành phố này . Mỗi đêm chị sẽ fải tiếp đãi bảy thằng và toàn là những thằng đã bỏ tiền ra thì hưởng cho hết. Chị sẽ héo hon và chết yếu thôi . Hồi đầu lão chủ cũng đã định sử dụng tôi theo kiểu ấy nhưng tôi đáo để không chịu và lão đang căm tôi lắm. Nhưng chị chưa có kinh nghiệm sẽ không đối phó nổi với lão đâu .

Alexandra nhìn Wanda, chưa biết nên tin cô ta đến mức nào . Nhưng nàng nhận thấy cặp mắt cô ta đáo để nhưng không fải loại thâm hiểm .

-Nếu như ông chủ định biến tôi thành gái "thường xuyên" kiểu đó, chị có thể giúp tôi cao chạy xa bay không?

Wanda bật cười:

-Chà, xem chừng chị không định làm gái chuyên nghiệp? Mà phải thôi . Nhan sắc như chị tốt nhất là làm điếm đặc biệt. Chỉ ngủ với mấy ông giàu có thôi .

-Đúng thế . Cho nên tôi tính không nên ở lại đây .

Wanda nheo mắt nhìn Alexandra:

-Chị định làm gì?

-Chị giúp tôi được không?

-Được chứ .

-Tôi muốn bỏ nơi này, bỏ cả cái ngõ Gallatin nữa .

-Tôi hiểu- Wanda nói- Vậy tôi sẽ giới thiệu với chị 1 nơi chị có thể kiếm được việc làm tốt. Với 1 điều kiện bởi đây là cuộc thoả thuận, đôi bên đều có lợi .

Alexandra vi hỏi:

-Điều kiện gì?

-Là chị không bao giờ được lộ mặt ra ở cái ngõ Gallatin này nữa .

Alexandra nhìn Wanda và chột hiệu:

-Điều kiện ấy thì được.

-Chị mà xuất hiện ở cái ngõ này thì tôi báo trước, tôi sẽ phải diệt chị!

-Đồng ý!- Alexandra gật đầu trầm nghĩ: Một khi ra thoát mình sẽ không bao giờ đến đây nữa.

-Vậy là ta cam kết- Wanda chìa bầy tay to bè ra và Alexandra nắm chặt.

Wanda nhìn thẳng vào mắt nàng bằng cặp mắt nhỏ xanh biếc của cô ta 1 lúc lâu, ra ý nói: điều cam kết vừa rồi hết sức quan trọng, không thể bị vi phạm, bất kể trường hợp nào . Sau đó cô ta quay ra mở tủ .

-Tôi biếu chị 1 chiếc khăn quàng. Bộ chị đang mặc tốt thôi nhưng chỉ thích hợp với cái khách sạn hư hỏng này . Nhưng chị mà đến Quảng trường Chiến Đấu, hay còn gọi là Quảng trường Jackson, bộ đó không hợp đâu . Chị quàng thêm cái khăn này sẽ đỡ lạc lõng. Nói cho cùng thì chị cũng là điểm như mọi con điểm khác thôi .

Alexandra trầm nghĩ, nếu mình không đi thoát khỏi cái ngõ Gallatin này thì đúng mình sẽ thành gái điểm thật.

Wanda lấy ra 2 chiếc khăn quàng và quăng cho Alexandra vài thứ đồ lót. Alexandra vội vã mặc vào người. Hai người mỗi người quàng 1 chiếc khăn để che cổ áo quá rộng.

Wanda mở cửa, ngó ra hành lang, rồi ra hiệu cho Alexandra đi theo. Ra khỏi phòng, họ rảo chân về phía cầu thang nhỏ phía sau. Wanda đứng lại, đặt ngón tay lên môi, ý bảo Alexandra phải thật khẽ. Hai người rón rén xuống thang gác, mở cửa ngách ra 1 hẻm nhỏ. Hẻm đầy rác rưởi và những người say rượu nằm ngủ ngay trên đường. Vài người còn bị đập vào đầu, máu khô lại dính bết vào tóc và túi áo túi quần của họ bị lộn trái.

Alexandra thận trọng tránh những thân người cũng như rác rưởi hôi hám, nhưng mấy lần nàng bị vấp và loạng choạng suýt ngã. Họ lặng lẽ đi như thế qua vài dãy nhà. Wanda thì thầm:

-Sắp ra hết khu vực ngõ Gallatin rồi. Tôi rất ngại ra khỏi khu vực này bởi bọn cớm sẽ thấy.

Họ đi thêm vài chục bước nữa thì Wanda đứng lại. Cô ta ngó quanh rồi gật đầu bảo Alexandra:

-Đây là tận cùng của khu vực Gallatin. Chị hãy nghe tôi dặn. Chị đi thẳng đây sẽ đến quảng trường Jackson. Chị tìm quán cafe "Belle". Vào đây gọi 1 tách cafe hoặc thứ gì đó và ngồi đợi 1 bà sẽ đến tìm chị. Bà ấy rất đẹp, tên là Madam Le Blanc. Bà ta có 1 nơi rất hay trên phố Basin. Tôi đã nhắn bà ấy đến gặp chị. Bà ấy sẽ giúp chị tận tình và sẽ giới thiệu chị cho những ông giàu có người miền Bắc và chị sẽ có nhiều tiền.

Alexandra gật đầu, nhìn quanh. Vậy là nàng đã ra thoát nơi địa ngục trần gian. Nhưng nàng không ngờ ngõ Gallatin ngắn đến thế. Tối qua nàng có cảm giác nó dài đặc biệt.

-Cảm ơn chị Wanda!- Alexandra nhìn cô gái thoát tiên đã đánh nhau với nàng, bây giờ lại tận tình giúp đỡ nàng.

-Chị cầm lấy ít tiền để uống cafe và ăn gì đôi chút. Sau đó chị ngồi đợi như tôi đã dặn. Theo tôi nghĩ, Madam Le Blanc sẽ đến tìm chị vào lúc chập tối. Chị phải cẩn thận với bọn cớm. Đừng để lộ chị ở ngõ Gallatin ra. Bọn chúng rất sợ khu vực Gallatin này, không bao giờ dám mò vào. Bởi chúng

vào đây là bị các chủ nhà chứa cho vệ sĩ đánh chết ngay .

Wanda mỉm cười và đột nhiên Alexandra thấy cô ta rất dễ thương. Lẽ ra Wanda phải là 1 cô gái trẻ trung xinh đẹp, nhưng cuộc sống ở ngõ Gallatin đã làm cô thành tàn tạ nhanh chóng và luôn luôn phải tảo tần để đối phó .

-Chị yên tâm. Tôi sẽ không sao đâu- Alexandra trù mến nói với cô gái.

-Tất nhiên rồi . Nhưng chị đừng quên điều chúng ta đã cam kết đấy nhé: đừng bao giờ trở lại ngõ Gallatin này!

-Tôi nhớ- Alexandra nói, chào tạm biệt rồi đi tiếp, trong khi Wanda quay trở lại phía sau .

Nàng vất vả nhấc đôi chân nhức nhối, sưng vù, quyết tâm đến được quảng trường Jackson ở mức nhanh nhất. Ít nhất khu vực này của thành phố New Orleans cũng có cảnh sát và nàng sẽ được an toàn hơn. Nàng không có ý định gặp Madam Le Blanc, nhưng nàng thấy cần ăn chút gì đó để đi tìm 1 ngôi nhà thờ nào đấy, chắc là phải có ở khu vực phố này .

Lúc đi trong khu vực gọi là Vieux Carré, khu dành cho người gốc Pháp, nàng nhận thấy ngay nhà cửa ở đây rất đẹp. Nhà nào cũng có hàng rào và cổng đúc bằng gang, bên trong có những biệt thự sang trọng, có ban công và có rất nhiều cửa sổ . Nàng thấy rõ ảnh hưởng của kiến trúc Pháp, mặc dù nhà cửa ở đây như thể được xây theo cách giấu đi vẻ đẹp của chúng nhiều hơn là phô bày ra .

Dọc phố rất nhiều cửa hiệu, nhà hàng, nhưng người không đông đúc lắm. Mặt trời bắt đầu xế bóng. Nàng cố rảo bước tìm xem có nhà thờ nào không, tính vào đó nghỉ nhờ trước khi trời tối hẳn.

Theo đúng lời dặn dò tỉ mỉ của Wanda, cuối cùng Alexandra đến 1 quảng trường rộng, xung quanh là những toà nhà lớn và những quán cafe ngoài trời . Đây chắc là quảng trường Jackson. Nàng vào quảng trường. Giữa quảng trường là 1 vườn hoa với những thảm cỏ xanh rờn, những luống hoa đủ loại, đủ màu sắc. Rất nhiều ghế công viên và nàng khoan khoái ngồi xuống 1 ghế . Bây giờ Alexandra mới cảm thấy thật sự an toàn.

Nhưng biết nhà thờ nằm ở phía nào? May thay ngồi 1 lúc nghỉ chân và quan sát, nàng nhìn thấy 1 nóc nhà thờ rất lớn. Mừng quá, nàng vội đứng lên, rảo

bước theo hướng đó, tay vuốt cho thẳng nếp váy . Nhớ đến bộ đồ trên người, nàng rất khó chịu . Trông nàng như 1 thứ gái điếm đứng đường. Thêm vào đó bộ mặt hốc hác và đói khát càng làm nàng có vẻ bệ rạc.

Alexandra quyết định ghé vào đâu ăn 1 chút đã và nếu có thể, rửa qua mặt và chải lại bộ đồ trên người. Bởi rất có thể thấy nàng ăn mặc thế này người ta sẽ không cho nàng vào nhà thờ . Thêm nữa, no bụng nàng sẽ thêm tự tin.

Alexandra bước vào 1 quán giải khát ngoài trời . Mãi sau nàng mới nhận ra lại đúng là quán Wanda đã dẫn nàng đến. Chính là quán cafe "Belle" . Nếu biết sớm nàng đã không vào đây, để khỏi gặp Madam Le Blanc. Nhưng lúc ấy nàng chưa biết. Vả lại cũng quá mệt và quá đói, nàng ngồi xuống 1 ghế sát bên cạnh chiếc bàn ngay phía ngoài, gọi thức ăn. Cô gái hầu bàn thái độ lạnh nhạt với nàng. Hay trông mình thảm hại quá, Alexandra thầm nghĩ . Nàng hất mái tóc về phía sau gáy và nhận thấy khách ngồi ở đây đều nhìn nàng bằng cặp mắt khinh bỉ . Rõ ràng nàng thuộc loại gái không đáng ngồi chỗ này .

Cô hầu bàn bưng đến tách cafe nóng bốc khói và đĩa bánh bao, đặt lên bàn. Alexandra đưa tiền và nhận tiền lẻ trả lại rất ít. Nàng hiểu ngay rằng sẽ không đủ để ăn thêm thứ gì nữa . Wanda không hào phóng gì mấy .

Alexandra nhắm nháp tách cafe và nhai dè dặt chiếc bánh bao, cố kéo dài phút hưởng thụ Bao nhiêu gian nan vất vả đã qua biến đâu mất sạch và lòng nàng lâng lâng. Một nỗi mệt mỏi kéo đến. Nàng gục đầu trên 2 cánh tay và nhắm mắt lại .

-Xin lỗi, cô có phải tên là Lannie không? Tôi nhìn tóc cô và thấy không thể có 2 người tóc màu như thế này ở thành phố New Orleans. Tôi là Madam Le Blanc- giọng nói dịu dàng, Alexandra chưa từng nghe thấy ở đâu .

Nàng ngẩng đầu lên, vội đứng phắt dậy, Madam Le Blanc! Bà còn khá trẻ, có cặp mắt đen to và 1 sắc đẹp kiêu diễm. Một sắc đẹp hiếm có . Vóc bà nhỏ nhắn, khuôn mặt yêu kiều, làn tóc rất dày, mềm mại búi cao trên đỉnh đầu . Nhưng làn da của bà còn đặc biệt hơn nữa, màu rám nắng nhẹ, mịn màng và dễ mến vô cùng. Bà mặc 1 bộ đồ cực kỳ đắt tiền, hết sức duyên dáng. Chưa bao giờ Alexandra thấy 1 phụ nữ nào tuyệt vời như bà .

-Tôi ngồi xuống với cô được không, thưa cô Lannie?- bà lễ phép nói .

Alexandra bối rối đưa mắt nhìn xung quanh, nàng không biết nên xử sự ra sao, đành chỉ nói đơn giản:

-Vâng, xin mời bà ngồi .

Madam Le Blanc duyên dáng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nàng đồng thời ra hiệu mời nàng cũng ngồi xuống. Alexandra thấy mệt mỏi đến nỗi nàng không thiết đi đâu, làm gì nữa . Madam Le Blanc có dáng 1 phu nhân thượng lưu và nàng thở phào nhẹ nhõm.

-Thưa cô, Wanda có cho tôi biết cô là người đẹp hiếm có . Nguyên mái tóc của cô đã giá trị cả 1 cơ nghiệp và thân hình của cô lại càng tuyệt mỹ . Nhưng cô vui lòng cho fếp tôi được nhìn cô rõ hơn, trước khi chúng ta bàn công việc.

Alexandra ngẩng lên nhìn bà ta . Nàng rất ngạc nhiên.

-Ôi, xin lỗi, tôi hơi đường đột quá . Cô tha lỗi . A, tôi thấy cô vừa ăn xong. Nhưng tôi muốn mời cô ăn thêm với tôi . Bởi tôi rất ghét phải ngồi ăn 1 mình.

Alexandra nhìn Madam Le Blanc. Nàng vẫn còn sững sờ, bối rối .

Bà ta gọi và hầu bàn vội vã bưng đến thức uống cùng 1 đĩa bánh bao chất cao . Bà mời và Alexandra vừa ăn vừa ngắm bà khách. Bà lấy trong xách ra 1 lọ nhỏ, rót 2 thứ nước màu vàng óng vào cả 2 tách cafe .

-Lannie thân mến, tôi tin rằng cô cần thứ gì mạnh hơn cafe . Trông dáng vẻ cô rất mệt mỏi. Tại sao cô lại lạc vào ngõ Gallatin được? Nơi đó rất nguy hiểm, nhất là với loại thiếu nữ trẻ như cô .

Lời lẽ triu mến, ngọt ngào của Madam Le Blanc cùng với tách cafe đen pha thêm rượu Brandy đã giúp Alexandra tỉnh táo, khoẻ mạnh trở lại .

Nàng mỉm cười ngập ngừng nhìn bà khách.

-Tôi rất cảm ơn bà đã đến đây, nhưng tôi e bà mất công vô ích.

-Sao vậy?- Madam Le Blanc ngạc nhiên hỏi .

-Thưa bà, chỉ do không may mà tôi lạc vào ngõ Gallatin và bây giờ ra được tôi rất mừng.

Madam Le Blanc cười vang, để lộ hàm răng trắng muốt.

-Cô nói đúng. Ngõ ấy đúng là khủng khiếp và tôi vẫn cứ lấy làm lạ sao Wanda còn ở đó . Nhưng tôi nghĩ có nguyên nhân . Lannie thân mến, cô thoát được là rất may mắn đấy .

-Vâng tôi đã hiểu được như thế .

-Nhưng do đâu mà cô lang thang ở đất này?- Madam Le Blanc lặp lại câu hỏi ban nãy .

-Tôi từ xa đến đây . Tối qua tôi mới đặt chân đến thành phố, không biết đường sá nên đi lạc vào ngõ đó .

-Ôi, cô đi 1 mình ư? Một thiếu nữ mà không có ai đưa đón gì sao? Nghe giọng nói, tôi biết cô không phải sinh trưởng ở miền Nam. Lạ đấy nhỉ! Nếu cô không định kiếm việc tại 1 nhà chứa, cô làm thế nào kiếm sống được ở đây, tại thành phố New Orleans này?

Cách bà hỏi như thể bà coi Alexandra là người trí óc không bình thường. Alexandra đã ăn đến chiếc bánh bao thứ 2, mỉm cười nói:

-Tôi đến đây để tìm họ hàng của 1 ông già hết sức thân thiết mới chết gần đây . Tôi không còn người thân thích nào trên đời nữa .

Cặp lông mày của Madam Le Blanc hơi dướn lên ngạc nhiên.

-Tôi hiểu . Chuyện ấy cũng có thể xảy ra . Tôi rất muốn mời cô vào làm việc trong hiệu của tôi cho nên tôi sẵn sàng giúp cô tìm những người đó. Tên họ là gì?

-Jarmon- Alexandra nói .

Madam Le Blanc trợn mắt, kinh ngạc khi nghe đến cái tên đó .

-Jarmon? Cô vừa nói Jarmon?

-Vâng, đây là họ . Họ của họ là Jarmon. Theo tôi biết thì họ có 1 đồn điền ở đây . Ít nhất thì cũng là trước nội chiến.

Madam Le Blanc mỉm cười, mắt bà ánh lên.

-Đúng thế và bây giờ đồn điền ấy vẫn còn. Tôi rất quen gia đình Jarmon, rất quen, đặc biệt là 2 cậu con trai của họ .

-Thật ă?- Alexandra hỏi, cảm thấy 1 luồng hơi nóng chạy qua thân thể, khiến nàng fấn chấn vô cùng. Bởi ông già Olaf có nói bà Eleanor con gái ông có con trai, bây giờ nàng mới biết có những 2, nhưng từ năy nàng chưa hề nói điều đó với Madam Le Blanc.

Alexandra hỏi tiếp luôn:

-Họ vẫn ở New Orleans ă, thưa bà? Tôi có thể gặp họ được không?

Madam Le Blanc giơ tay ngăn nàng đừng hỏi dồn dập như vậy .

-Họ hiện sống tại đồn điền. Gần đây tôi ít gặp 2 cậu con trai gia đình đó, nhưng ngày trước thì tôi gặp thường xuyên. Từ khi cuộc nội chiến kết thúc, tình hình mọi thứ thay đổi hết.

Alexandra nhìn vào mắt bà khách và thấy 1 thoáng nuối tiếc. Bà nói tiếp:

-Dân chúng tôi ở thành phố này đã fải làm bất cứ việc gì để sống cho qua ngày .

-Xin lỗi tôi đã làm bà ...- Alexandra nói .

-Không sao, thưa cô . Tất cả những gian nan ấy đã qua rồi . Những vết thương chiến tranh của chúng tôi rồi sẽ lành. Nếu không chúng tôi sẽ chết cũng như miền Nam này đã chết.

Alexandra không biết nói sao . Chưa bao giờ nàng nghĩ sau cuộc nội chiến, các bang miền Nam lại rơi vào tình trạng thảm hại đến như thế . Bây giờ nàng mới hiểu dân miền Nam đã đau đớn biết chừng nào . Họ phải chịu cuộc sống vô cùng khó khăn, việc kinh doanh đình đốn, trong khi công nghệ miền Bắc lại fát triển mạnh mẽ, đặc biệt là hăng tàu của cha nàng và bây giờ là của nàng.

Như cầu tàu thuyền ở miền Nam lớn vô kể và hăng tàu của gia đình nàng fát đạt ghê gớm trong mấy năm qua . Alexandra hồi hộp nghĩ lúc đến đồn điền của gia đình Jarmon và thấy quang cảnh tiêu điều . Dĩ vãng fồn vinh thuở nào nay không còn nữa! Nàng tưởng tượng ra 1 toà nhà lớn, nay tàn tạ, phần nào giống như toà nhà của 2 anh em Hayward và Caroline nàng đã ghé qua vài ngày trước. Nhưng điều quan trọng là nàng được biết gia đình Jarmon còn sống.

-Bây giờ cô có muốn đến gặp những người cùng đi với cô hiện ở New Orleans không? Những người mà tôi qua cô bị lạc họ?

Alexandra hiểu Madam Le Blanc chưa nghe rõ câu chuyện về nàng nên nàng nói:

-Tôi đi 1 mình và tôi bị mất hòm xiềng trong trận bão lúc tàu đến gần đảo Bahamas.

Lúc này Alexandra nhìn thấy mắt Madam Le Blanc sáng lên, có vẻ bà rất quan tâm. Về hồ nghi lúc trước biến mất. Bà nói:

-Wanda nói rằng tên cô là Lannie, nhưng chắc không fải?

-Không. Tên tôi là Alexandra, hay còn gọi là Alex cũng được.

Madam Le Blanc mỉm cười nhỏ nẻ như con mèo và Alexandra bỗng hốt hoảng.

-Alexandra! Thôi đúng rồi! Chà, câu chuyện của cô mỗi lúc 1 thêm lý thú . Cô bảo cô định đến thăm gia đình Jarmon, nhưng hình như họ không fải là họ hàng của cô?

Alexandra không muốn kể thêm nữa với bà ta, nhưng nàng cảm thấy bà ta sẽ không giúp nàng nếu nàng không chịu kể thêm 1 số chi tiết.

-Tôi đã thừa với bà rồi, họ chỉ là họ hàng của 1 người bạn, 1 ông già rất thân với tôi vừa mới chết gần đây . Tôi đến đây định gặp gia đình đó và kể với họ về cái chết của ông già kia .

-Nhưng cụ thể cô định gặp ai trong gia đình Jarmon?

Alexandra khó nghĩ quá . Nàng không muốn lộ tung tích vì sợ tên Stanton và 3 ông chú biết được sẽ gây chuyện lôi thôi, nhưng nàng nghĩ chỉ lộ ra chút ít cũng không hại gì .

-Tôi định đến gặp bà Eleanor Jarmon và con trai bà, anh Jacob Jarmon.

Madam Le Blanc mỉm cười có vẻ hài lòng, cặp môi tươi lên:

-Vậy ra cô chính là cô Alexandra lên bến New Orleans tối hôm qua để tìm bà Eleanor và cậu Jacob Jarmon?

Thái độ của bà ta làm Alexandra bối rối, không hiểu thế nghĩa là sao và liệu bà ta có muốn giúp nàng không? Nàng nên tìm đến đồn điền của gia đình Jarmon 1 mình hay với sự giúp đỡ của Madam Le Blanc?

-Thưa bà, đúng thế . Tôi cần gặp họ càng sớm càng tốt. Tôi sẽ rất biết ơn nếu bà cho tôi biết địa chỉ đồn điền của họ .

Madam Le Blanc bật cười, hiểu cười làm nàng lạnh người.

-Ôi, cô em, chắc từ nhỏ cô chỉ sống tại thành phố nên không hình dung được sào và mẩu là thế nào, 1 đồn điền rộng bao nhiêu mẩu và phải đi bao xa mới đến đấy được. Cô không thể cuốc bộ đến đó được đâu, chưa kể bao nhiêu bất trắc dọc đường.

Alexandra hoảng sợ, bây giờ mới nhìn thấy vô vàn khó khăn. Chẳng lẽ ở miền Nam lại lắm thứ "bất trắc" đến như vậy? Giá như nàng có tiền, chắc tình hình sẽ khác hơn. Đàng này nàng không có 1 xu dính túi .

-Ôi, tôi không biết.

-Tôi biết là cô chưa hiểu rõ nhiều điều . Vậy bây giờ nếu tôi giúp cô đi đến đó thì cô trả công tôi thế nào nào?

Mặt Alexandra tái đi . Nàng không ngờ lại phải "trả công" người đàn bà này .

Nhưng rõ ràng bà ta vừa đòi xong.

-Hiện tôi không có tiền. Nhưng khi nào có tôi sẽ xin trả bà đầy đủ .

Madam Le Blanc nhăn mặt:

-Không được. Tôi không để cô nợ được, vì như thế còn lời lãi gì nữa? Tôi là người kinh doanh kia mà!

-Tôi rất tiếc, nhưng trong túi tôi lúc này không có 1 đồng nào .

-Cô con trình không?

-Không. Tôi đã bị hiếp- Alexandra chậm rãi nói, không muốn người ngồi gần nghe thấy .

-Tôi nghe thấy đêm hôm qua, trong đám hội nhảy, cô rất thành công, nhưng sau đấy lại không chịu tiếp khách nào trên giường. Như thế là không khôn ngoan, cô em thân mến ạ . Rõ ràng là cô phải hiểu thêm nhiều nữa .

-Tôi không phải gái điếm.

Madam Le Blanc mỉm cười nói :

-Đừng nên nghĩ viễn vông như thế, cô em thân mến. Tất cả mọi phụ nữ đều bán mình, ngay cả khi họ lấy chồng. Họ bán mình để đổi lấy rất nhiều thứ và họ không có sự lựa chọn nào khác. Nhưng những phụ nữ chuyên nghiệp như chúng tôi, chúng tôi bán mình để lấy tiền. Như thế tiện lợi và dễ chịu hơn rất nhiều, cô công nhận không?

Alexandra ngạc nhiên nhưng không để lộ ra, tuy vậy nàng thấy Madam Le Blanc vẫn đọc được ý nghĩ thâm kín của nàng qua nét mặt nàng. Quan điểm của bà ta quá mới mẻ, nàng chưa bao giờ nghĩ đến. Nhưng có lẽ bà ta có lý . Nếu nàng lấy Stanton Lewis, hẳn sẽ chiếm đoạt thân xác nàng và đổi lại nàng có cuộc sống an toàn, đầy đủ, không phải lo nghĩ gì, con cái đẻ huê .

Nhưng Alexandra không thích lấy chồng kiểu như thế, mặc dù nàng biết nhiều phụ nữ lấy chồng để có tiền, có danh, có tất cả những gì chồng đem lại cho họ . Nhưng như thế họ đâu được lựa chọn? Nàng may mắn có 1 tài sản lớn, đủ để nàng tự cho phép mình hưởng tự do . Không cần chồng cung cấp cho mình thứ gì . Alexandra muốn lấy người nào nàng yêu và nếu không gặp được người như thế nàng sẽ không lấy chồng. Nàng cho rằng sung sướng nhất là khi lấy nhau 1 người ban cho nhau và nhận ở nhau tình ái

Alexandra nói:

-Chưa bao giờ tôi nghĩ kiểu như bà vừa nói .

-Cô chưa có chồng chứ?

-Chưa .

-Tốt. Tôi không đòi hỏi cô làm gái điếm trong cửa hiệu của tôi, nếu cô chưa yêu cầu . Tôi chỉ mời cô đến nhà tôi, ở lại đây ít ngày và giúp vào việc đàn ca . Tất nhiên cô không phải làm điều gì cô không thích. Tôi chỉ đề nghị cô hát, đánh đàn piano . Nhà tôi rất kín đáo và cô không bị đàn ông quấy nhiễu đâu . Họ chỉ nghe cô hát, đánh đàn, thán phục cô, ngắm nghía nhan sắc siêu đẳng của cô, làn tóc đặc biệt của cô và tiếng đồn về sắc đẹp của cô sẽ nhanh chóng lan tràn khắp thành phố New Orleans . Điều đó sẽ thu hút khách đến nhà tôi và giúp việc kinh doanh của tôi phát đạt. Họ sẽ chi cho cô những bộ đồ sang trọng, quần áo lót đắt tiền để cô đến nhà gia đình Jarmon trong tư thế đài danh hoàng lịch sự . Và lúc đó tôi sẽ cho người chở cô đi bằng cỗ xe ngựa riêng của tôi .

Bà chăm chú nhìn Alexandra, nói tiếp:

-Đây là 1 cục đối chác tốt cho cô . Nếu cô từ chối thì cô thật dại dột. Nói cho cùng, cô đã bị hiếp, đã từng nhảy múa 1 đêm phục vụ khách ở ngõ Gallatin. Nếu cô vẫn còn ở đó thì cô còn bị tồi tệ hơn rất nhiều . Còn cô định tìm đến nhà thờ chăng? Với cách ăn mặc như của cô hiện giờ thì không ai cho cô vào nhà thờ nào hết. Hay cô định cầu viện nhà chức trách? Chắc chắn cô sẽ bị họ cưỡng hiếp thôi . Cô thấy rồi chứ , Alex thân mến? Cô nên nhận lời đề nghị của tôi, đến nhà tôi ít ngày hát và đàn cho khác tiêu khiển vui chơi . Cô nghĩ sao, cô em?

Alexandra không còn phải cân nhắc gì nhiều . Chưa bao giờ nàng nghĩ mình lại đi hát trong nhà chứa . Nhưng dù sao vẫn tốt hơn rất nhiều sống với làm vũ nữ như đêm qua trong ngõ Gallatin. Về chuyện nhà thờ và nhà chức trách thì nàng tin Madam Le Blanc nói đúng. thêm nữa, nếu trong tình trạng như hiện giờ, với bộ đồ thảm hại và 1 xu dính túi không có, nàng chưa thể đến gặp gia đình Jarmon được.

-Tôi nhận lời-Nàng nói quả quyết -tôi sẽ hát và đàn piano tại nhà bà,nhưng tôi lo tôi chỉ biết những bản nhạc miền bắc.

Madam Le Blanc cười vang.Cặp mắt đen thông minh của bà ta nhìn Alexandra, trầm ngâm nói :

-Rất tốt là đằng khác.Cô chưa biết rằng giới thượng lưu miền nam sau cuộc nội chiến thất bại đã sa sút tiền bạc đến mức không còn đủ tiền bạc để trả công cho các gái điếm của Madam Le Blanc nữa.Cho nên khách của chúng tôi chủ yếu là các vị giàu từ miền bắc đến.Họ chi tiền rất hậu hĩnh.

-Ôi bây giờ tôi mới biết đấy.

-Vả lại quan chức và binh sĩ sống ở đây khá lâu,chúng tôi dần quen với cung cách của họ,mặc dù chúng tôi vẫn ghét họ.

Alexandra gật đầu,nàng cúi mặt xuống,ngĩ rằng nàng cũng là một trong số những người bị "ghét" đó.Lúc nàng ngước mắt lên,trước mặt nàng là một người đàn ông da đen to lớn mặc chế phục gia nhân các gia đình quyền quý.Bác ta đứng bên cạnh bàn,lễ phép cúi chào hai người phụ nữ.

Madam Le Blanc nhìn bác ta rồi bảo Alexandra :

-Đây là xà ích của tôi,tên bác ta là Janah.Bác ta sẽ đưa cô ra xe của tôi.Cô đợi tôi ở đó.Tôi sẽ ra sau một chút.

Alexandra đứng dậy,cầm thấy bối rối đến cực độ.Nàng đi trước bác gia nhân to lớn,cố giữ hàng hoàng theo mức bộ đồ cho phép.Cỗ xe ngựa riêng của Madam Le Blanc rất hào nhoáng,sang trọng chứ không loè loẹt chút nào.Bác xà ích kính cẩn mở cửa mời nàng vào xe.Alexandra gieo mình trên nệm ghế,thở phào nhẹ nhõm.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng **Chương 11**

Thả người trong bồn tắm nước nóng bốc hơi,Alexandra mới cảm thấy mình

mệt mỗi đến mức không còn muốn động đậy chân tay. Nàng không còn cả sức để vỗ nước lên người, kỳ cọ thân thể. Lúc này nàng chỉ muốn nằm dài ra trong làn nước nóng để dịu đi những nỗi đau cơ thể và cả những nỗi đau tâm hồn mà nàng phải chịu gần đây.

Tất nhiên Alexandra hiểu những kỷ niệm trên sẽ còn tồn đọng lại lâu dài trong ký ức, nhưng dù sao lúc này những làn nước nóng trong bồn cũng làm chúng nguôi ngoai đi nhiều.

Nàng đưa mắt ngắm gian phòng ngũ hết sức sang trọng này. Lò sưởi ướp đá cẩm thạch trắng muốt. Bàn ghế, giường tủ đều bằng gỗ quý và có bao bọc ngoài để che bụi bằng gấm đỏ. Sàn được trải toàn thảm phương đông đắt tiền. Quả là một gian phòng vương giả.

Alexandra chưa bao giờ thấy một gian phòng quý phái, sang trọng và đắt tiền đến thế này. Giá trị của nó phải ngang với một tài sản lớn.

Nàng thờ dài, vẫn chưa tin mình đang ở trong một nhà chứa. Có thể gọi là một "khách sạn", một nơi vui chơi, một cửa hiệu, thực chất vẫn là một nhà chứa nơi người ta bán dâm cho khách làng chơi để lấy tiền. Tất nhiên tại cửa hiệu được mệnh danh là "khách sạn" hay "vũ hội" ở ngõ Gallatin hôm trước, người ta cũng làm chuyện này nhưng không khí ở đây hoàn toàn khác.

Madam Le Blanc lúc ở quán cà phê Belle trên quảng trường Jacsson đã giảng giải cho nàng rõ, bà là một chủ nhà chứa cực kỳ sang trọng, vô cùng quý tộc. Nhà bà chỉ tiếp những khách thượng lưu giàu có. Mọi loại khách bình dân đều được mời ra ngay lập tức. Gái điếm của bà ăn vận toàn trang phục dạ tiệc, cử chỉ đáng điệu cũng như cách ăn nói lịch sự, trí thức. Không bao giờ họ thốt ra lời lẽ thô tục hoặc một cử chỉ sỗ sàng nào. Nói cách khác, gái điếm của bà đều là những "mệnh phụ", các "tiểu thư" và được đối xử cũng lịch sự, tôn trọng như vị trí của họ xứng đáng được hưởng.

Bà còn nói thêm với alexandra rằng sự phát đạt trong kinh doanh của bà phụ thuộc vào những chính khách từ xa đến, các nhà chính trị không hoạt động tại địa phương quê hương của họ, mệnh danh là "chính khách vali". Những vị này móc tiền của thành phố và bà móc lại họ. Đây là cách kiếm ăn tốt nhất

thời gian sau nội chiến.

Trước đây chưa bao giờ Alexandra lại nghĩ có kiểu kiếm ăn như vậy. Bây giờ nghe Madam Le Blanc giải thích nàng mới hiểu tại sao một số phụ nữ lại chuyển hướng sang kiểu này. Thật ra họ cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Trong chiến tranh nam giới chết khá nhiều và rất nhiều phụ nữ bị cưỡng hiếp. Kết quả là biết bao phụ nữ không thể tìm được một người chồng để họ dựa dẫm. Trong số đó biết bao phụ nữ quay về với cái nghề cổ xưa nhất của loài người: nghề "bán thân nuôi miệng". Alexandra nghĩ nàng cũng rơi vào trường hợp đó. Sau khi bị hiếp, nàng đâu còn sự lựa chọn nào khác? Gái đả mất trinh rất khó lấy chồng.

Nước trong bồn đã bắt đầu nguội, Alexandra soa xà phòng thơm lên người để tẩy hết nhơ bẩn. Nàng không thể tưởng tượng lại được hưởng một sự sang trọng đến mức này. Trong lúc kỳ cọ chân tay, nàng phát hiện những vết cào cấu, những vết thâm tím do những đám đàn ông vũ phu véo cấu lên làn da mỏng mơn nỏn nà của nàng. Ngõ Gallatin đã để lại những thương tích trên thân thể lẫn tâm hồn nàng. Và nàng nghĩ phải mất một thời gian nữa nàng mới lành được những thương tích ấy.

Alexandra gội đầu rất kỹ. Nàng tận hưởng những bọt xà phòng tan dần trên đầu nàng. Cuối cùng, khi thấy sạch sẽ, nàng tráng lại nước sạch rồi với tấm khăn bông mềm mại quàng lên người, bước ra khỏi bồn tắm viền vàng sang trọng. Trong lúc nàng đang lau khô da thịt và làn tóc, cửa cũng bật mở và Madam Le Blanc bước vào. Alexandra vội vã che người, lúng túng khi thấy mình lỗi lạc.

Madam Le Blanc đứng cách xa nàng một quãng, mỉm cười nói :

-Cô đừng nên ngượng, alexandra. Cơ thể của cô là một tác phẩm nghệ thuật vô giá. Cô nên sung sướng và hãnh diện được chia sẻ với mọi người thứ tặng phẩm mà tạo hóa đã ban cho cô.

Alexandra cũng mỉm cười đáp lại ,nàng sửng sốt trước cách nhìn nhận trái ngược lại cách giáo dục và cho đến nay nàng vẫn cho là đúng đắn.

-Tôi chưa quen khỏa thân trước mặt người khác.

-Vậy cô phải tập để "người lớn" hơn chứ. Nào, bây giờ cô bỏ tấm khăn bông ra để tôi ngắm thân thể cô.

Alexandra ngượng ngùng bỏ tấm khăn ra, bối rối khi madam Le Blanc bằng cặp mắt từng trải ngắm nghía cô như tay thợ si ngắm nghía con ngựa quý để chuẩn bị tậu. Nàng thấy hoảng sợ như cổ gạt cái cãm giác ấy đi.

-Tuyệt, tuyệt đẹp, cô em thân mến ạ, Madam Le Blanc trầm trồ. Cô sẽ kiếm được vô số tiền nếu cô chịu làm việc ở đây. Cô có thể đặt giá rất cao, ít nhất 20 đô la một giờ. Cô có thân hình rất kiều diễm, rất quý phái, rất sang trọng. Sắc đẹp của cô là một sắc đẹp độc đáo, vô cùng hiếm có. Alexandra, thật đáng tiếc nếu cô coi việc sử dụng nhan sắc cô là một điều sỉ nhục. Không đâu, tấm thân cô là một tuyệt tác và cô nên vinh dự vì diễm phúc trời cho đó. Nhưng có lẽ cô đã thay đổi suy nghĩ rồi, đúng thế không cô em xinh đẹp của tôi?

Bà nói và Alexandra thấy mắt bà sáng lên như hai hòn than hồng.

-Tôi không nghĩ thế, thưa Madam Le Blanc-Alexandra đáp-Nhưng tôi rất cảm ơn những lời khen ngợi của bà.

-Chà thôi được, chuyện đó ta sẽ bàn sau. Bây giờ tôi phải kiếm cho cô bộ đồ để cô mặc tối nay. Khách sắp kéo đến rồi và cô phải xuống tiếp họ, giải trí cho họ. Hiện cô đang nghỉ trong khu vực nhà ở của tôi, nhưng tôi sẽ dành cho cô một phòng nhỏ để đêm nay cô có thể nghỉ một mình.

Alexandra tiếp tục lau khô làn tóc trong khi Madam Le Blanc mở cánh cửa sang phòng chứa y phục của bà. Bà lục lọi những chồng áo dài dạ tiệc sang trọng. Alexandra sức nhớ câu cửa ẩu Sully thuyền trưởng tàu "Charlotte" nói rằng, một gái điếm cao cấp muốn đòi tiền công cao phải có một loại y phục đắt tiền. Lúc đó nàng chưa hiểu nhưng giờ nàng đau đớn hiểu ra. Tuy vậy nàng biết rằng mặc dù hiểu thứ nghề kinh doanh này, nàng cũng không thể thực hiện nó.

Lục trong đống áo quần sang trọng, Madam Le Blanc rút ra 1 áo dài dạ tiệc màu xanh lá cây mềm mại.

-Tôi nghĩ bộ này hợp với cô- bà nói- Tôi trữ sẵn nhiều kiểu áo quần thuộc nhiều kích thước khác nhau để phòng có 1 cô nào đến đột xuất, kiểu như cô chẳng hạn. Những trường hợp đó cần phải được chuẩn bị sẵn từ trước.

Bà trải tấm áo dài trên giường, và đi tìm đồ lót bằng xoa mỏng và tìm giày. Bà chọn được 1 đôi cũng màu xanh lá cây. Đặt tất cả lên giường, bà quay

sang nói với Alexandra:

-Cô muốn tôi mặc giúp hay tôi sai 1 con sen lên mặc cho cô?

-Tôi nghĩ mặc lấy được- Alexandra nói . Nàng muốn được 1 mình.

-Tốt thôi, cô em thân mến. Tôi sẽ bảo bụng thức ăn lên cho cô . Rượu thì rồi xuống dưới kia sẽ còn fải uống. Tôi không muốn cô say quá sớm. Ăn và mặc xong, mời cô xuống nhà với chúng tôi . Cô đừng sợ . Cô sẽ dần dần có kinh nghiệm thôi .

Alexandra ngẩng cao đầu . Nàng đã quyết định sẽ thích ứng 1 cách tốt nhất với tình hình và sẽ không giữ thói trẻ con nữa . Nàng mỉm cười duyên dáng với Madam Le Blanc và nói:

-Tôi rất cảm ơn bà về tấm thịnh tình và tôi tin rằng tôi sẽ được rất vui trong buổi tối hôm nay .

Madam Le Blanc bật cười:

-Tôi tin chẳng bao lâu cô sẽ nổi tiếng là bà Hoàng Ban Đêm, Alexandra! Tất nhiên nếu như cô vui lòng muốn thế . Mỗi người đều có quyền được hưởng sung sướng, nếu họ không để cho những điều cấm kỵ trói buộc họ . Tôi chờ cô dưới nhà .

Bà nói giọng dịu dàng nhưng không có 1 chút xúc động nào . Rồi bà mở cửa, bước ra ngoài, đóng cửa lại, để Alexandra còn lại 1 mình trong phòng.

Rùng mình vì lạnh, nàng bắt đầu mặc áo quần. Đồ lót vừa khít nhưng cổ áo mở quá rộng, chỉ vừa che 2 núm vú . Alexandra bước đến soi vào tấm gương lớn. Làn tóc đỏ thắm chưa chải xõa xuống 2 vai trần và vải áo gần như trong suốt khiến trông nàng hết sức khôu gợi, không ra vẻ 1 thiếu nữ quý tộc cần được mọi người tôn kính.

Nàng thở dài nghĩ đến Jake. Chàng sẽ nghĩ gì nếu thấy nàng ăn mặc như thế này, trong gian phòng sang trọng này? Nàng bật cười. Bởi nàng biết chắc chàng sẽ nghĩ gì và sẽ làm gì nàng. Nàng rùng mình nhớ lại cảm giác lúc bàn tay Jake vuốt ve cơ thể nàng, hôn nàng, áp người vào thân thể nàng. Jake đã gọi lên ở Alexandra những cảm giác nàng chưa hề biết trước kia và bây giờ nàng khao khát được hưởng những cảm giác đó .

Gạt vội những ý nghĩ đó ra khỏi đầu óc, nàng bước nhanh trở lại giường, mặc nốt bộ đồ dạ tiệc lên người. Bộ đồ vừa khít, bó sát thân thể nàng như lớp da thứ 2, hằn rõ những đường cong. Cài khuy xong, nàng bước đến soi vào lần nữa . Nàng sửng sốt trước hình dạng nàng lúc này .

Trước mắt Alexandra không còn là cô gái non trẻ, thơ ngây mà là 1 phụ nữ thực sự . Một người đàn bà có bộ ngực và cặp mông đầy khêu gợi . Nàng xỏ chân vào giày thẫm nghi, Madam Le Blanc chắc hẳn đã nhìn thấy trước hình dạng nàng sẽ như thế này .

Tiếng gõ cửa dè dặt, 1 cô gái da đen bưng khay thức ăn bước vào . Nhìn thấy Alexandra trong bộ đồ màu xanh lá cây, mắt cô trợn lên kinh ngạc. Cô ta ngập ngừng rồi đặt khay xuống bàn lễ fếp nói:

-Ôi, cô nương là người đẹp nhất tôi được thấy xưa nay .

Alexandra bật cười:

-Cảm ơn. Cô cũng làm việc ở đây à?

Cô gái da đen mở to mắt:

-Không đâu, thưa cô nương. Con gái da đen và con gái da trắng không thể làm trong cùng 1 nhà chứa . Bà chủ bảo sắp tới sẽ đưa tôi đến 1 nhà chứa khác.

Alexandra chưa kịp hỏi gì thêm thì cô hầu da đen đã đi ra .

Một cô bé vẫn còn như đứa trẻ con vậy mà đã chuẩn bị làm gái điếm, Alexandra ngạc nhiên nghĩ . Và cô ta có vẻ thích thú, kiêu hãnh với cái công việc đó. Nhưng nghĩ cho cùng thì cô ta còn làm được việc gì khác đâu?

Alexandra lắc đầu, nhận ra mình đã bước vào thế giới hoàn toàn khác.

Nhìn vào khay thức ăn, nàng chợt nhận ra là hai tách cà phê và mấy chiếc bánh bao lúc chiều đã tan biến từ bao giờ . Lật những nắp bằng bạc đặt trên các đĩa, Alexandra nhận thấy đây là 1 bữa tiệc sang trọng mà 1 phụ nữ khó có thể mơ ước. Chắc hẳn Madam Le Blanc phải có 1 đầu bếp người Pháp thiện nghệ lo chuyện nấu nướng.

Nàng ngồi xuống ăn, tận hưởng những món hết sức ngon của nghệ thuật nấu ăn Pháp. Nàng nhận thấy rằng ở đây nàng sẽ sung sướng: khung cảnh, thức ăn, áo quần, tất cả đều quá sang quý so với những gì nàng đã thấy trong khoảng thời gian gần đây. Nếu như đây không phải là nhà chứa, thì đúng là nàng hoàn toàn thoả mãn, trong khi chờ đến gặp gia đình Jarmon tại đồn điền của họ.

Ăn xong, Alexandra ngồi ngả người trên chiếc ghế bành êm ái thầm nghĩ, bây giờ thì mình không còn lý do gì để trì hoãn việc xuống nhà tiếp khách nữa. Nàng bèn đứng dậy, vuốt thẳng lại bộ đồ trên người, ra khỏi phòng. Nàng theo 1 hành lang trải thảm đi về phía có tiếng cười nói râm ran, tiếng nhạc trầm trầm.

Lúc đang bước trên bậc thang, Alexandra dừng lại nhìn xuống gian phòng khách rộng thênh thang bên dưới. Hai fo tượng thể hiện 2 ác thần cầm 2 ngọn đuốc. Nàng bước tiếp và thấy gian phòng sang trọng làm sao. Những bức họa sơn dầu khung thép vàng, những tấm gương soi rất lớn và đồ gỗ cực kỳ quý giá.

Tiếng trò chuyện đang râm rang đột nhiên ngưng bật khi khách khứa nhìn thấy Alexandra xuất hiện trên bậc cuối cùng của cầu thang. Nàng đứng sững lại, hơi ngửa cằm lên 1 chút, mỉm cười rồi bước vào phòng. Tấm váy màu xanh mềm mại của nàng bó đôi chân đi những bước duyên dáng, sang trọng.

Trong phòng đã có khoảng 15 cô gái xinh đẹp, ăn mặc sang trọng thích hợp với nhan sắc từng cô và khá nhiều khách đàn ông đứng ngồi xung quanh.

Madam Le Blanc reo lên:

-Alexandra!- và bà bước đến bên nàng.

Bà mặc 1 bộ đồ bằng xa tanh trắng muốt, trông cực kỳ xinh đẹp, với cổ áo mở rộng. Alexandra mỉm cười khi bà chìa cả 2 tay ra nắm 2 bàn tay nàng, nói:

-Ôi, cảm ơn cô xuống đây với chúng tôi. Mời cô vào gặp các vị khách.

Alexandra đi theo Madam Le Blanc vào giữa phòng, xung quanh là tất cả khách khứa. Madam Le Blanc nói to:

-Tôi vui mừng được giới thiệu với quý vị tiểu thư Alexandra. Cô Alexandra sẽ lưu lại đây với chúng ta ít lâu và sẽ hát, đàn phục vụ quý khách thưởng thức. Cô mới bên châu Âu sang và muốn trú chân ở thành phố New Orleans ít ngày, cho nên tôi muốn chúc cô vui vẻ trong thời gian sống ở đây và tôi hy vọng cô sẽ thường xuyên là khách quý của ngôi nhà này .

Tiếng xì xào tán thưởng vang lên và 1 người đàn ông nói bằng giọng miền Nam dịu dàng:

-Cho fếp tôi được mời tất cả mọi người có mặt ở đây, mỗi người 1 ly sâm banh để chúc mừng tiểu thư Alexandra!

Đề nghị đó được chấp thuận lập tức và liền sau đó 1 cậu đầy tớ trai da đen bưng ra 1 chiếc khay to bằng bạc trên đặt những ly đựng sâm banh màu vàng óng. Alexandra nhắc 1 ly và tự hỏi, tại sao Madam Le Blanc lại giới thiệu mình từ châu Âu mới sang đây .

Người đàn ông vừa đãi toàn thể mọi người sâm banh đã đến đứng sát bên cạnh Alexandra, nâng cao ly rượu:

-Đề nghị tất cả chúng ta cùng cạn ly chúc mừng người phụ nữ đẹp nhất dừng chân tại thành phố New Orleans với chúng ta. Chúc nàng lưu lại đây lâu để tất cả chúng ta được "biết rõ" nàng hơn- ông ta nói rất to cho mọi người đều nghe thấy .

Alexandra đỏ bừng mặt và người đàn ông mỉm cười nồng nhiệt với nàng rồi nói nhỏ cho riêng nàng nghe thấy:

-Cô đẹp hiếm thấy và cô càng xinh đẹp lúc cô đỏ mặt. Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy 1 phụ nữ như cô . Đúng là 1 điểm phúc đối với tôi, thừa tiểu thư Alexandra.

Ông ta chạm ly với nàng và tất cả mọi người đều nâng cao ly rượu chào mừng nàng. Alexandra vội uống để che lấp nỗi xấu hổ . Nàng rất muốn đến ngồi vào đàn piano ngay .

Người đàn ông đứng bên nàng trong quý phái, lịch sự và khá đẹp . Trông ông ta không có dáng gồ ghề cứng cáp nhưng chất đàn ông quyền rũ thì thấy rõ, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không thể không nhận thấy chất dục tình ấy . Ông ta chỉ cao hơn nàng 1 chút và dáng thon gầy . Bất giác, nàng so sánh

ông ta với Jake. Hai người khác hẳn nhau. Người đàn ông này có mái tóc đen rậm và cặp mắt khó hiểu đang nhìn nàng vẻ tò mò và thèm khát. Cách ông ta nhìn làm Alexandra thấy khó chịu và nàng cúi mặt xuống.

Madam Le Blanc tay cầm ly sâm banh, bước đến gần 2 người.

-Tôi hân hạnh giới thiệu với tiểu thư ông Giles Beaumont, thuộc dòng họ Beaumont ở đất New Orleans. Tôi thấy cô Alexandra đã nhanh chóng chinh phục được tình cảm của ông đấy, thưa ông Giles- bà nói và vỗ vai người đàn ông vẻ thân mật.

-Thưa tiểu thư Alexandra, tôi rất vinh hạnh. Nhan sắc và sự thanh lịch của cô vượt xa tất cả những phụ nữ mà tôi đã gặp.

Giọng ông ta nói khiến Alexandra bỗng thấy có nét gì hao hao giống giọng Madam Le Blanc. Nàng chợt nhận ra vẻ mặt 2 người cũng có những nét tương tự, nhưng nàng chưa tìm được ra là những nét nào .

-Ông sinh trưởng ở bang Louisiana này, thưa ông Beaumont?- Alexandra hỏi.

-Xin cô gọi tôi đơn giản là Giles. Tôi nghĩ chúng ta nên trò chuyện thân tình với nhau hơn.

Alexandra lại đỏ mặt, thấy ông ta hơi vội vã. Nàng đáp:

-Vâng, tất nhiên rồi, thưa ông Giles.

-Vâng, tôi sinh trưởng ở bang Louisiana . Tôi có 1 đồn điền cách đây không xa.

Vậy là có फै mọi quý tộc miền Nam đều sa sút cả đâu, Alexandra thầm nghĩ .

-Quý hoá quá!- nàng nói .

Một thoáng đau khổ lướt trong cặp mắt Giles nhưng biến đi rất nhanh. Ông ta vội vã cười:

-Vâng, cảm ơn cô . Chắc hẳn chiến tranh cô đã đến thăm 1 đồn điền nào đó?

Madam Le Blanc vội vã chen ngang vào:

-Xin đừng nhắc đến chiến tranh nữa . Nó gợi lại quá nhiều kỷ niệm buồn.

Giles nói:

-Vâng, tất nhiên rồi .

-Bà cho fép, thưa Madam Le Blanc?- Alexandra nói

-Mời cô cứ tự nhiên- bà nói.

Nàng mừng rỡ bước nhanh sang đầu kia gian phòng để ngồi vào đàn. Nàng nhận thấy khách đàn ông ở đây thuộc khá nhiều kiểu người, nhưng tất cả đều lộ rõ là những người đa làm ăn phát đạt và rất giàu . Tuy họ ăn mặc rất sang trọng nhưng trông họ không ai có vẻ dòng dõi quý tộc như Giles Beaumont. Alexandra thầm nghĩ, thế ra vẫn có 1 thứ gì tiền không thể mua được! Dù họ giàu đến đâu đi nữa thì họ cũng vẫn không thể mua nổi chất quý fải, thanh lịch. Họ hầu hết đều xuất thân dân thường, thậm chí dòng dõi hạ lưu . Và nàng chợt nhớ đến câu Madam Le Blanc nói lúc nãy: họ là những "chính khách vali" gốc miền Bắc.

Loại người này sao mà khác đến thế loại quý tộc miền Nam nổi tiếng thanh lịch hồi chưa xảy ra nội chiến Nam-Bắc, kiểu như con rể của ông già Olaf, chồng bà Eleanor và cha của chàng trai Jacob Jarmon mà nàng đã được nghe ông già nhiều lần nói đến, nhưng nàng chưa được gặp. Ông Jarmon đó có việc ra New York, gặp Eleanor và bà lập tức mê ông ta ngay, theo ông ta về miền Nam, bắt chấp cha bà fản đối . Alexandra nghe nói ông Jarmon đó là người cực kỳ quý fải và nàng tự hỏi, liệu bây giờ ở miền Nam này còn loại người đó không và liệu nàng có được gặp họ không?

Các cô gái ở đây đều xinh đẹp duyên dáng, tất nhiên mỗi người theo một cách. Rõ ràng là khách đàn ông, đúng hơn là khách làng chơi, đến đây tha hồ chọn được loại gái hợp khẩu vị họ . Thậm chí gái ở đây thuộc nhiều dân tộc. Họ đều ăn mặc và nói năng theo kiểu con nhà quý tộc, nhưng lại là những gái điếm. Alexandra tự hỏi dòng dõi họ ra sao, bởi tất cả đều ngồi xe ngựa kiểu sang trọng và có cung cách quý fải . Thậm chí khách cư xử với họ cũng như với các "mệnh fụ", "tiểu thư"...

Hai người đàn ông nhỏ bé, đứng lên cúi chào nàng. Một người vừa rời khỏi đàn piano và 1 người vừa buông cây đàn violin xuống . Cả 2 rút sang 1 phòng khác, nhường vị trí đàn nhạc cho nàng. Đàn piano này thuộc loại đắt tiền và lên dây rất chính xác. Alexandra nhận thấy ngay như thế khi bắt đầu dạo 1 đoạn nhạc nhẹ rất nổi tiếng tại New York, hồi nàng rời khỏi thành phố đó .

Lát sau Alexandra cất tiếng hát. Giọng nàng êm dịu, ngọt ngào . Khi kết thúc bản nhạc đầu tiên, nàng ngạc nhiên thấy Giles đã đứng bên cạnh nàng từ lúc nào . Ông ta mỉm cười nhìn nàng:

-Tuyệt vời, cô bạn thân mến! Xin cô biểu diễn nữa cho chúng tôi được thưởng thức!

Alexandra sẵn sàng đàn tiếp, bởi ngồi ở đây nàng thấy tránh được khỏi fải tiếp xúc với khách. Tuy nhiên, nàng rất không muốn Giles đứng bên cạnh như thế này . Sự hiện diện của ông ta làm nàng mất tự nhiên vì nàng cảm thấy ông ta quá lộ liễu tỏ vẻ thèm thuồng chất "đàn bà" của nàng.

Trong lúc Alexandra đàn và hát 1 số bản khác, nàng nhận thấy Madam Le Blanc đến nói gì với 1 khách đàn ông rồi 1 người ra ngoài, chỉ lát sau họ quay vào ngay . Bà đến gặp 1 cô gái, nói gì với cô ta, thế là cô gái thẹn thò đi theo người đàn ông ra ngoài . Madam Le Blanc tiếp tục làm như thế với khách đàn ông thứ 2 và cô gái thứ 2 . Cứ thế cho đến hết. Gian phòng thừa đàn và cuối cùng chỉ còn nàng với Giles. Nàng mừng thầm là mình được chừa ra .

Giles rời chỗ bên cạnh nàng, đến gặp Madam Le Blanc . Hai người ra ngoài rồi quay vào ngay . Madam Le Blanc để Giles đứng 1 mình, bước tới chỗ Alexandra nói:

-Chắc cô mệt lắm rồi, Alexandra. Mời cô uống ly rượu với Giles và tôi

Alexandra không thể khước từ, đành gật đầu nhận lời . Lúc nàng rời đàn piano, 2 nhạc công lúc nãy bước vào, chơi chất nhạc trầm trầm và mơ màng. Nàng đi theo Madam Le Blanc đến chỗ Giles ngồi . Ông ta đứng dậy đón và đỡ nàng ngồi xuống rồi ông ta cũng ngồi xuống bên cạnh. Madam Le Blanc cười động viên nàng:

-Alexandra ạ, Giles là khách thường xuyên của tôi và là người mến cô hơn

mỗi khách khác. Tôi nghĩ cô và Giles nên hiểu nhau sâu hơn.

Bà nói rồi xin lỗi và ra đón 1 người khác mới tới.

-Thưa cô Alexandra thân mến, tôi nghĩ cô sẽ không cho tôi là tham lam hoặc trắng trợn nếu tôi nói rằng tôi bị choáng váng trước sắc đẹp của cô ngay từ giây phút cô thoát bước chân vào gian phòng này . Từ lúc đó tôi không còn nhìn thấy người phụ nữ nào khác nữa . Cô nghĩ sao nếu tôi tha thiết xin cô ban cho tôi niềm vinh hạnh là được cô tiếp riêng ít nhất là 1 tiếng đồng hồ . Tất nhiên nếu cô lại vui lòng tiếp tôi suốt cả đêm thì càng tuyệt vời nữa .

Alexandra giận dữ đỏ bừng mặt. Ông ta nói giọng hết sức lễ độ nhưng nội dung thì vẫn chỉ là thế . Tất nhiên cách tiếp cận này có khác hơn cách vật nài ra rồi cưỡng hiếp, nhưng thực chất vẫn chỉ là 1.

-Ôi, cô lại đỏ mặt lên rồi kìa . Cô thật đáng yêu biết bao. Alexandra, xin cô đừng sợ, tôi sẽ hết sức dịu dàng với cô . Madam Le Blanc có nói với tôi rằng cô không nhận lời tiếp riêng ai, cô đã nói trước với Madam Le Blanc như thế . Nhưng tôi nghĩ chẳng lẽ cô nỡ chối từ 1 người say mê cô, hết sức thán phục, thậm chí tôn sùng cô hay sao?

Cặp mắt Giles dịu xuống đầy triu mến và lúc này ông ta nhìn thẳng vào mắt nàng không cần che giấu . Alexandra đâm bối rối . Xem chừng Giles quá si mê mình thật . Có nên kiên quyết chối từ không? Nhưng không được, nàng không thể bán mình như thế này . Người ta không thể sử dụng thân xác nàng kiểu như thế này được. Cặp mắt xanh lục của nàng cau lại, nàng nói:

-Rất tiếc, thưa ông. Tôi rất cảm ơn ông đã tỏ tâm thịnh tình với tôi, nhưng tối nay tôi có mặt ở đây chỉ để hát và đàn, có vậy thôi .

Giles nhìn thẳng vào mắt nàng, nói:

-Tôi xin trả giá cô hết sức cao. Năm mươi đô la 1 giờ- ông ta chăm chăm nhìn vào mắt nàng.

Alexandra ngạc nhiên. Đúng là tiền trả đó quá cao. Nhưng nàng mỉm cười. Một cảm giác kiên quyết lướt qua óc nàng.

-Ôi, ông quá hào phóng đối với tôi, tôi rất biết ơn, nhưng quả thật tôi không thể chiều ông đêm nay được. Tôi không thể đi đâu với ông ra ngoài cái

phòng khách này được.

Lạ thay, Giles không hề thất vọng:

-Madam Le Blanc có nói cô là phụ nữ nhan sắc siêu đẳng và giá trị rất cao . Nhưng tôi nhất định sẽ phải được hưởng cô . Điều đó không còn nghi ngờ gì nữa .

Suýt nữa Alexandra thét lên. Ông khách này nói giọng gì mà tự tin đến như vậy?

-Tôi ... tôi ...

-Cô đừng ngại, cứ cho biết cô đòi giá bao nhiêu, cô Alexandra và đêm nào? Bởi tôi sẵn sàng tiếp cô vào bất cứ lúc nào và bất cứ giá cao đến đâu

Alexandra cảm thấy khéo mình không nỡ từ chối người đàn ông này mất. Ông ta không chịu nghe bất kể lời fann trần nào . Nàng cố lấy giọng thật nhẹ nhàng nói:

-Ông nói làm tôi rất cảm động và khâm phục. Thật ra tôi cũng rất quý ông, nhưng đêm nay thì không được.

Giles cười, rồi nháy mắt vẻ thông cảm với nàng:

-Cô muốn chuẩn bị cho chu đáo chứ gì? Tốt thôi . Tôi đợi được. Tôi nghĩ làm như thế, khi chúng ta gần nhau lại hay kia đấy- ông ta nói rồi đưa tay nắm chặt tay nàng.

Alexandra phải cố nén để khỏi rút bàn tay ra khỏi sự đụng chạm đó . Nàng mỉm cười, cặp mắt dút khoát:

-Ông có nói, trọn 1 đêm và bất cứ giá nào . Tôi e có nhiều quá không? Ông tin rằng tôi đáng được hưởng như thế chứ?

Giles khẽ cười:

-Tất nhiên là cô xứng đáng. Với nhan sắc của cô, phải nói rằng bao nhiêu cũng không vừa . Chỉ xin cô đừng bắt tôi chờ quá lâu . Tính tôi vốn sốt ruột và từ nay đến hôm chúng ta bên nhau, tôi sẽ không gần bất cứ người phụ nữ nào

khác. Còn bây giờ tôi phải xin cáo lui, bởi nhìn cô mà không được ôm cô, tôi không chịu nổi .

Alexandra mỉm cười lúc Giles nắm bàn tay nàng và gọi thêm 1 chai sâm banh để biếu riêng cho tiểu thư Alexandra. Nhìn nàng lần cuối đầy hàm ý, Giles bước ra về .

Alexandra thở phào, nâng ly sâm banh nốc 1 hơi dài để dịu xuống cơn xúc động. Ông Giles này đã làm nàng bối rối . Ông ta mới lịch thiệp làm sao, rõ ràng là đã quen dạn dít với đàn bà. Tuy vậy nàng chưa thấy mến ông ta gì mấy và nhất là nàng chưa tin ông ta. Giles quá khôn khéo, quá tự tin. Alexandra tự nhủ sẽ đi khỏi đây, đến đồn điền của gia đình Jarmon kịp trước khi Giles buộc nàng phải "tiếp" ông ta.

Nàng mỉm cười thấy Madam Le Blanc bước đến gần nàng. Bà xinh đẹp và duyên dáng trong bộ đồ may rất khéo . Bà ngồi xuống, rót sâm banh ra ly.

-Ông Giles mê cô quá mức rồi đấy mà ông ta đâu phải loại dễ tính? Cô biết 1 chai sâm banh khách phải trả bao nhiêu không? 15 đô la kia đấy .

Alexandra tròn mắt:

-Nhiều thế kia à?

Madam Le Blanc gật đầu:

-Chúng tôi còn phải lấy lãi chứ . Lúc này ông ta đãi tất cả mọi người mỗi người 1 ly sâm banh! Tôi nay ông ta phải chi nhiều lắm đấy .

-Bà biết ông ta nhằm mục đích gì không, thưa bà?

Madam Le Blanc gật đầu:

-Biết chứ . Trước tiên, cô chiếm được cảm tình của tất cả mọi người rất nhanh. Ngay lập tức. Tất cả khách đàn ông đều đề nghị tôi cho cô tiếp riêng họ, nhưng họ đều phải chịu vì tôi bảo là đêm nay cô không thể tiếp ai . Riêng Giles không chịu và đòi gặp cô trực tiếp để mời . Tôi tin rằng sắp tới ông ta sẽ đến đây liên tục cho mà xem. Cô sẽ kiếm được rất nhiều tiền đấy, cô em ạ . Cô có nghĩ đến chuyện đó không?

Alexandra mỉm cười nói:

-Ông ta mời tôi, sau đó bảo tôi đòi bất cứ giá nào ông ta cũng sẵn sàng.

Madam Le Blanc trợn mắt rất điệu:

-Thật à? Tôi không ngờ ông ta lại vùng tiền đến mức ấy đấy . Chưa bao giờ cô gái nào tại đây có người dám đề ra như vậy với cô ta . Vậy cô thẳng tay từ chối Giles rồi chứ?

-Xem chừng ông ta là người không chịu bị ai từ chối bao giờ . Ông ta tưởng tôi cần chuẩn bị để khi gặp ông ta thật sự vui sướng. Ông ta tin rằng tôi fải chuẩn bị kỹ càng trước khi gặp.

Madam Le Blanc cười khùng khục trong cổ họng.

-Ôi, đúng là tính cách của Giles. Nhưng chắc cô sẽ thay đổi ý kiến chứ? A, mà sao cô không lên nhà với tôi, ta trò chuyện thêm 1 chút về vấn đề này?

Madam Le Blanc đứng dậy ngay, như thể vừa quyết định điều gì . Alexandra cũng đứng dậy, theo bà ra khỏi phòng khách, lên thang gác. Madam Le Blanc đưa nàng trở lại phòng ngủ của bà, đi qua đó vào 1 phòng tiếp khách nhỏ, đứng lại trước 1 cánh cửa đóng kín.

Bà quay lại đưa mắt nhìn Alexandra và đưa 1 ngón tay lên ngang miệng ý nói "Im!" Rồi bà mở cửa rón rén qua 1 gian phòng tối như bưng.

Nàng đứng yên chưa hiểu gì hết,tyrong lúc Madam Le Blanc vén tấm thảm treo trên tường.Bà nhìn lên và có vẻ hài lòng,vẫy tay bảo nàng đến gần Nàng miễn cưỡng làm theo.Qua lỗ nhỏ khoét xuyên qua tường,Alexandra nhìn được vào trong một phòng gái điếm.cô gái đang bán dâm cho khách làng chơi.Đó là một cô gái to béo,tóc vàng,má đỏ hồng ,da trắng muốt,cặp vú đồ sộ đang rung ring trước mặt người đàn ông nằm ngửa giữa giường,cả hai đều hoàn toàn trần truồng.

Alexandra bật lùi lại,hiều ngay cô ta đang làm trò gì.Nàng quay lại nhìn madam Le Blanc,thấy bà nhăn mặt và đẩy lùi lại bức tường.Alexandra trong tình trạng nếu không vâng lời bà mà tỏ vẻ phản đối và sẽ làm náo động và cắt đứt cuộc làm tình của hai người bên kia bức tường.Nàng nhắm mắt lại giả vờ xem để Madam Le Blanc yên lòng.Lát sau nàng mở mắt thì thấy ả gái

điểm đã đứng dậy, khoác lên người tấm áo mỏng. Alexandra rời khỏi bức tường và madam Le Blanc nhìn nàng dò xét, rồi gật đầu tán thưởng. bà kéo nàng ra khỏi căn phòng tối, trở lại phòng ngủ. Alexandra xấu hổ và rất ngượng. Tại sao Madam le Blanc lại phải ép nàng xem cái trò đó? Bà ta muốn gì ở nàng?

-Alexandra ,đã đến lúc cô phải hiểu đời mới được. Có rất nhiều cách để chịu đựng đàn ông ngoài cách thông thường xưa nay mà chắc cô đã biết. Nhưng ta chưa đi sâu vào chuyện đó vội. Tôi đã chọn cho cô phòng riêng để cô tiếp khách. Một căn phòng xinh xắn ngay bên cạnh khu phòng của tôi, để cô có gặp trực trặc gì cô có thể gọi tôi ngay. Bà dẫn nàng ra khỏi phòng ngủ, đưa nàng đi dọc hành lang đến một phòng ,rồi nàng mở cửa, Alexandra vào nhưng Madam Le Blanc không vào theo.

-Cô không phải xuống nhà nữa, Alexandra. Cô nên nhớ rằng thứ cô nhìn thấy là hoàn toàn bình thường và cô có thể chấp nhận được. Nếu cô muốn thành một phụ nữ hoàn chỉnh ,cô phải học cách chiều đàn ông kiểu đó.

Nói xong, bà quay gót theo hành lang. Alexandra vội đóng sập cửa lại, vặn chìa khóa cẩn thận rồi quay lại ngắm căn phòng trang trí màu mè với chiếc giường rất lớn. Liệu Madam Le Blanc có cho nàng đi ra khỏi đây trong ít ngày tới hay không? Hay bà ta định giữ nàng lại thành một thứ gái điểm đặc biệt cho bà ta?

Alexandra suy nghĩ rất lung và quyết định phải vạch kế hoạch trốn khỏi đây. Nhưng bây giờ phải đi nghỉ đã. Nàng đã thấy mệt rồi cả thể xác lẫn tâm hồn.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 12

Kể từ ngày đặt chân đến nhà chứa của Madam Le Blanc, đã 1 tuần trôi qua và Alexandra càng sốt ruột muốn đi khỏi đây . Bà ta chưa ép nàng fải tiếp riêng 1 khách làng chơi nào, nhưng tối nào nàng cũng fải đàn, hát và tiếp chuyện với khách đàn ông đến đây .

Giles vẫn tiếp tục là khách hàng chăm chỉ nhất và lúc này ông ta có vẻ vẫn còn chờ được. Nhưng Alexandra chưa biết ông ta chịu chờ đến ngày nào. Nàng cảm thấy Giles tin chắc sẽ đến lúc nàng cần ông ta cho nên ông ta yên

tâm chờ . Nhưng Alexandra biết là sự thật sẽ không diễn ra như ông ta tưởng.

Đêm hôm qua nàng đã đưa chuyện đi khỏi đây ra trao đổi với Madam Le Blanc. Nàng bảo đã ở đây khá lâu rồi và rất nóng lòng muốn đến đồn điền của gia đình Jarmon. Lại thay, đêm qua Madam Le Blanc cho biết bà chỉ giữ nàng lại nốt đêm mai, tức là đêm nay và sáng ngày kia, bây giờ là sáng mai, bà sẽ sai xà ích chở nàng đến đồn điền Jarmon. Madam Le Blanc đã sắm cho Alexandra 1 bộ đồ giản dị nhưng lịch sự, đầy đủ đồ lót sang trọng, đôi giày hợp màu sắc và 1 tấm áo choàng ăn nhập với toàn bộ những thứ trên. Ngoài ra còn 1 bộ khá diện để nàng mặc các buổi tối và 1 chiếc va li nhỏ đủ đựng tất cả những thứ đó . Thế là quá sự mong đợi của Alexandra và chắc chắn nàng sẽ còn thích thú hơn nữa nếu nàng biết được mưu đồ của bà chủ . Nhưng bà ta giấu biệt động cơ của bà và nàng thì không có ai để dò hỏi . Tối hôm qua, Alexandra thầm mong cho thời gian đi thật nhanh để sáng mai nàng có thể rời khỏi đây, đến đồn điền Jarmon.

Các cô gái điểm đã có mặt ở phòng khách và khách đàn ông đang lục tục kéo đến. Alexandra biết thế nhưng nàng chưa cần xuống, bởi sau đây nàng còn phải tiếp chuyện họ và đàn hát rất lâu . Rồi rồi, nàng cởi tấm áo choàng trong nhà ra, đứng trước gương ngắm thân thể hoàn toàn khóa thân. Những vết sây sát và bầm tím hôm ở ngõ Gallatin không còn và nàng đã mập lên chút ít. Nhưng nàng vẫn còn gầy hơn ngày ở nhà . Tuy vậy cặp vú của nàng hơi căng và nàng có vẻ già dặn hơn trước kia, già dặn và tinh tế hơn.

Đột nhiên Alexandra hốt hoảng ngoái đầu lại . Nàng cảm thấy hình như có người nào đang ở trong phòng này . Vẫn cảm giác hốt hoảng ấy, tối nào nàng cũng thấy mỗi lúc thay quần áo, như thể có kẻ nào đó đang nhìn trộm nàng. Alexandra luôn nhớ đến cái lỗ hổng trong gian buồng tối tắm Madam Le Blanc dẫn nàng vào và ép nàng nhìn phòng bên cạnh, xem cặp trai gái làm tình. Nhưng Madam Le Blanc quả quyết với nàng rằng gian phòng của nàng không có lỗ hổng nào trên tường để người đứng ngoài có thể nhòm vào được. Alexandra đã kiểm tra cẩn thận và không phát hiện ra lỗ hổng nào hết. Tuy nhiên nàng vẫn lo ngại .

Alexandra vội vã vớ đồ lót, mặc vào người . Cái áo lót này mỏng hơn các áo lót khác và màu hồng rất hợp với chiếc áo Madam Le Blanc cho nàng . Nàng ngạc nhiên thấy lúc này trông nàng có nhiều nét của cô gái điểm hơn mọi khi . Tấm áo váy nàng đang mặc mỏng hơn thường lệ gần như nhìn thấy rõ cả cơ thể bên trong. Tại sao Madam Le Blanc lại chọn bộ này cho nàng hôm nay? Một gã đàn ông nào đó sẽ dễ dàng xé rách bộ áo váy và thế là thân thể nàng lộ ra . Nhưng Alexandra không có thứ gì khác để mặc. Hơn nữa Madam Le Blanc sẽ rất giận nếu nàng mặc không đúng bộ đồ bà quy định cho nàng. Và nàng rất không muốn làm méch lòng người đàn bà nàng đang phụ thuộc. Thôi

đành, nàng cúi xuống nhà tiếp chuyện khách khứa và nàng hy vọng tối hôm nay thời gian sẽ trôi qua nhanh.

Lòng Alexandra căng thẳng lúc bước chân dọc theo hành lang. Nàng quyết sẽ không làm điều gì khiến mình tự khinh mình, mặc dù nàng đang làm việc trong 1 nhà chứa . Nàng theo lối thường lệ xuống phòng khách, và nhìn thấy tập gái điếm cùng tập khách đàn ông . Họ vẫn như thế . Chỉ vài người nàng bắt đầu quen quen.

Vừa nhìn thấy Alexandra, Madam Le Blanc đã vội vã chạy đến:

_ Ôi, hôm nay cô đẹp như nàng tiên giáng trần, Alexandra! Tôi đặt may riêng cho cô bộ đồ này và bây giờ tôi thấy nó xứng đáng với giá tiền đấy .

Alexandra mỉm cười, cặp mắt xanh lục của nàng hồ nghi nhìn ân nhân.

_ Cảm ơn bà, chỉ cái bộ này trông hờ hang quá .

Madam Le Blanc cười vang:

_ Nhưng cô mặc thì không sao, cô em thân mến. Tối nay cô sẽ làm khách mê tít cho mà xem. Họ vẫn đặt cho cô cái tên là "Nàng Băng Giá" đấy .

Alexandra hơi dướn cặp lông mày:

_ "Nàng Băng Giá"? Sao vậy? Trong bộ đồ này?

_ Bởi bộ đồ ấy kêu gọi thêm muốn của khách hàng nhưng cô lại không chịu tiếp riêng ai .

_ Tôi sắp đi rồi và họ sẽ quên tôi ngay ấy mà .

_ Còn Giles thì sao?

Alexandra nhún vai không đáp. Madam Le Blanc nói tiếp:

_ Cô quyết không chịu thay đổi ý kiến sao? Hay hôm nay cô tiếp 1 ông khách cũng như những cô kia nhé?

Alexandra lắc đầu:

_ Không đâu, thưa bà . Tôi phải đến đồn điền Jarmon đã . Tôi vẫn đàn, hát và trò chuyện với khách tại đây, nhưng chỉ nốt đêm nay thôi .

Alexandra cảm thấy 1 nét giận dữ lướt qua trong cặp mắt đen láy của Madam Le Blanc. Những nét đó biến đi rất nhanh khiến nàng cho là mình nhìn lầm.

_ Tùy cô thôi, cô em ạ .

Alexandra bèn tiến đến đàn piano, các nhạc công đã đứng dậy nhường chỗ cho nàng. Alexandra ngồi xuống . Nhưng nàng chưa kịp nhấn phím đàn đầu tiên thì đã thấy Giles đến đứng bên cạnh.

_ Hôm nay sắc đẹp của cô đúng là hoàn mỹ, không thể có điểm nào chưa tròn vẹn nữa . Tôi quá thèm khát được ôm cô đấy, cô em thân mến. Nhưng tôi đành nán lại ít bữa nữa, phải không nhỉ?

Alexandra ngược nhìn Giles, định nói là "hiện nay thì chưa", nhưng ông ta đã bỏ đi rồi, đang gọi lấy rượu sâm banh đãi tất cả mọi người có mặt. Nàng nhún vai, mừng là đã thoát ông ta. rồi nàng gạt mọi băn khoăn ra khỏi đầu

óc, bắt đầu đàn. Đêm nay nàng đàn và hát không chỉ những bản nhạc thời thượng mà cả 1 cổ bản cổ điển, những bài hời ở New York nàng mê nhất. Bài bản vẫn diễn ra như mọi khi . Khách đàn ông lần lượt mỗi người dẫn 1 cô gái đi, và khách khác lại đến. Mãi đến gần sáng, nàng đã quá mệt, Madam Le Blanc mới bung 1 ly sâm banh đầy đến đưa cho nàng.

_ Tôi biết cô đã mệt lắm. Cô uống 1 ly này đi, rồi lên phòng mà ngủ 1 giấc cho ngon lành. Cô cần lấy lại sức để sáng mai lên đường đến đồn điền Jarmon.

_ Cảm ơn bà .

Alexandra nâng ly rượu và nhấp 1 chút. Nàng không muốn uống vì uống đã quá nhiều từ tối đến giờ . Nhưng Madam Le Blanc đứng chăm chú nhìn nàng. Uống xong, nàng đứng lên, nóng lòng muốn về phòng cho nhanh. Nàng đặt ly xuống mặt bàn. Madam Le Blanc vội nhắc lên đi theo nàng ra đầu cầu thang. Đến đây, bà nhìn nàng 1 cách rất lạ, Alexandra không thể đoán ra là như thế nào .

_ Chúc cô ngủ ngon, Alexandra, và có những giấc mơ đẹp!

_ Chúc bà ngủ ngon, thưa Madam Le Blanc!

Alexandra nói rồi bước nhanh lên thang gác, tay bám vào lan can cầu thang cho chắc, bởi nàng thấy mắt hoa lên.

Lê được đến cửa phòng, Alexandra thở phào nhẹ nhõm. Nàng mở cửa, bước vào rồi đóng ngay, khóa trái cửa lại . Nàng thấy cảm giác rất lạ . Toàn thân nóng bừng, rạo rực. Nàng không hiểu ra sao . Nàng ngồi xuống giường, không đủ sức cởi áo quần nữa .

Nhưng Alexandra cố gắng hết sức để cởi và 1 tiếng động làm nàng hốt hoảng quay đầu lại . Giles đang đi về phía nàng miệng mỉm cười.

Alexandra nhìn ông ta chăm chú, chưa hiểu làm sao ông ta mở cửa và vào được. Nàng không hề nghe thấy tiếng mở cửa . Nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại không ngạc nhiên thấy ông ta trong này, và không đòi ông ta đi ra ngay . Một cảm giác kỳ lạ xâm chiếm nàng, Alexandra bỗng cảm thấy thêm tấm thân ông ta đến mức không muốn ông ta ra .

Nàng từ từ đứng dậy, cảm thấy nỗi thèm khát đang dâng lên trong lòng nàng, như 1 thứ thủy triều không gì cản nổi . Toàn thân rạo rực và nàng khao khát người đàn ông kia ban cho mình tấm thân ông ta. Nàng chìa cả 2 tay ra và Giles kéo nàng lại, ôm ghì nàng vào ngực ông ta. Hai bàn tay ấm áp và gợi thêm muốn vuốt ve da thịt nàng qua lớp áo mỏng dính.

Dưới nhà Madam Le Blanc cười thích thú 1 mình. Người đàn ông bà mong đợi đã đến! Kế hoạch của bà hoàn toàn chính xác, nhưng bà biết con người này rõ hơn mọi phụ nữ khác. Ông ta thoải mái đi thẳng vào phòng khách sang trọng, làm mọi đồ đạc quý giá trong đó lu mờ đi . Mọi vật đều trở thành quá yếu đuối, quá mỏng manh, quá nhiều nữ tính. Ông ta bao trùm lên cả gian

phòng rộng, biến nó thành nhỏ bé và đầy ắp.

Không người đàn ông nào trên đời so sánh được với chàng. Madam Le Blanc thầm nghĩ . Trong suốt bao năm tháng họ đan díu với nhau, chưa bao giờ chàng cố chiều mình hay tỏ ra yêu mình, mà chàng chỉ sử dụng mình như sử dụng 1 đồ vật để tạo khoái cảm cho chàng, sau đấy là thôi . Tuy biết vậy, Madam Le Blanc vẫn yêu chàng, mê chàng, say đắm chàng và hy vọng 1 ngày nào đó chàng yêu mình thật sự chứ không fải chỉ sử dụng thân xác mình.

Chàng là người đàn ông duy nhất bà mê đắm. Chàng là người đàn ông duy nhất làm bà thoả mãn. Người đàn ông này là 1 thú vật. Hiện giờ chàng không cần đến ai khác, không quan tâm đến ai khác ngoài bản thân chàng. Hiện giờ là như thế .

Madam Le Blanc ngấm nhìn thân hình lực lưỡng của chàng tiến đến gần bà . Cặp mắt xanh lạnh như thép của chàng lướt nhanh nhìn quanh khắp gian phòng. Lúc nào chàng cũng dò xét, y hệt như con thú đi giữa rừng rậm. Đồng thời chàng vẫn là người được giáo dục theo nề nếp quý fái . Chàng giống như con sư tử non, chắc nịch, nhanh nhẹn với làn tóc rậm và tấm thân vạm vỡ . Nhưng hôm nay Madam Le Blanc muốn thuần hoá con sư tử này . Cuối cùng mình sẽ bắt chàng fải thấy được gọng kìm khổng chế của giống cái và chàng sẽ fải điên cuồng vò xé bà . Sẽ fải thấy bà là người thu phục được chàng.

_ Jake yêu quý!_ Madam Le Blanc thì thầm lúc chàng trai lực lưỡng đứng lại trước mặt bà .

_ Chà, em đẹp hơn bao giờ hết, Bella, và vẫn giỏi tính toán như mọi khi . Le Blanc cau mày rồi mỉm cười e thẹn nhìn chàng.

_ Anh có tính khen xong bao giờ cũng móc 1 câu, đúng không, anh yêu của em, Jake?

Chàng bật cười vang:

_ Chỉ khi nào anh thấy cần thiết. Còn hôm nay ...

_ Em tưởng anh về đây là đến với em ngay kia đấy, vậy mà hôm nay anh mới đến_ bà nói rồi kéo chàng đến 1 chiếc bàn, rót rượu vào ly mời chàng.

_ Em có quần áo không, Bella? Anh đang vội . Từ hôm về đến New Orleans anh quá bận. Hôm nay nhân đi gần đây, anh mới ghé được vào gặp em.

_ Vậy là không fải anh nằm lì trên tàu?

_ Không, nhưng tại sao em lại hỏi như vậy?

_ Em nghĩ em có 1 sự bất ngờ lý thú dành cho anh.

_ Lạy Chúa! Bella, anh không cần thứ quà bất ngờ lý thú nào hết.

_ Đêm nay anh có ở lại đây với em không, Jake?

_ Anh không có thời gian, em thừa hiểu rồi .

_ Anh cần quần áo để cho con bé nhân tình của anh chứ gì? Con Alexandra

ấy!

Jake cau mày, cặp mắt chàng giương lên vẻ đe dọa và Madam Le Blanc chột hiểu rằng bà đã đi quá xa . Tính khí Jake nóng như lửa . Kẻ nào chọc tức chàng, chàng dám giết hắn ngay . Đã có lần chàng giết người chỉ vì thế

_ Ôi, em xin lỗi, Jake. Chỉ là em ghen với 1 con bé đang được anh yêu thôi .
Mặt Jake dịu xuống đôi chút, khi chàng nói:

_ Đã bao giờ em ghen đâu, Bella? Em chỉ quan tâm đến mỗi 1 người, đó là bản thân em. Và đừng trách anh là ích kỷ . Chúng ta biết nhau quá rõ rồi .

Madam Le Blanc bĩu cặp môi mọng, nói:

_ Tại sao anh không đến với em mà đến với con bé ấy?

_ Anh sắp đi Texas, Bella . Và sẽ ở hẳn đây . Em không chịu nổi cuộc sống nơi đó đâu . Đây là vùng đất hoang dã . Em chỉ thích những thứ ở thành phố này_ chàng nói và đưa cặp mắt lướt nhanh khắp gian phòng.

_ Ôi, em làm sao khác được, khi em sinh ra đã lai 1 chút da đen ở đất New Orleans này rồi .

_ Nhưng em giỏi đấy. Em moi của đám chính khách và li được khá nhiều tiền phải không? Chúng không biết là em hơi lai da đen, đúng không nào?

Madam Le Blanc nhún vai:

_ Làm sao chúng biết được?

Jake gật đầu miả mai

_ Anh sẽ không nói cho chúng biết chứ Jake?_ Madam Le Blanc lo lắng hỏi

._
_ Không đâu . Anh sắp đi Texas. Anh sẽ ở đó rất lâu đấy .

Le Blanc lại bĩu cặp môi mọng:

_ Em dám đi với anh lắm. Nhưng anh không chịu lấy em đâu, bởi em có chút máu da đen trong người . Nhưng em biết cách làm cho ai cũng tưởng em là da trắng hoàn toàn. Và em đã thành công, anh biết rồi . Và em đẹp hơn, khôn ngoan hơn bất cứ con đàn bà da trắng nào, thậm chí hơn cả con Alexandra kia . Em rất có thể lên miền Bắc và vẫn kiếm ăn tốt ở đó . Tại đó cũng có rất nhiều đứa con gái xinh đẹp không lấy được chồng sẵn sàng chui vào làm cho em. Nhưng em không đi, bởi em yêu anh, Jake, em vẫn chờ anh. Em vẫn hy vọng sẽ có ngày anh thật sự yêu em và bằng lòng cưới em. Jake cau mày. Chàng không ngờ Bella lại nói những lời như thế . Trước kia, mỗi lần bên Jake, cô ta đều tận hưởng xác thịt và không đòi hỏi gì hơn ở chàng, kể cả chuyện cưới cô ta . Mà chàng lấy Bella sao được? Cô ta sẽ là 1 con vợ khủng khiếp. Cô ta sẽ không chịu nổi sáu tháng sống ở bang Texas, trừ fi ở đây có nhà chứa và cô ta làm gái điếm.

Bella lại không khoẻ mạnh, không hung dữ được như Alexandra. Không!

Bella chỉ là con hoang của 1 quý tộc miền Nam tăng tịu với gái da đen đẻ ra . Số phận Bella chỉ là làm nhân tình cho các đám quý tộc miền Nam mà thôi .

Cô ta sinh ra, được dạy dỗ để làm cái chức năng ấy . Ngoài ra cô ta không làm được trò gì khác, cho dù cô ta rất muốn.

Cuối cùng Jake nói:

_ Bella! Ngay lần đầu tiên gặp anh, em đã thừa biết là chúng ta không lấy nhau được. Anh là thứ đàn ông không lấy vợ .

_ Thế con bé Alexandra thì sao?

_ Ai bảo với em là anh định lấy cô ấy? Anh chỉ cần 1 phụ nữ cùng sống ở Texas. Bang ấy hiện rất hiếm phụ nữ . Alexandra khoẻ mạnh, táo bạo, chịu được cuộc sống ở đó . Thôi, em hãy ở lại đây, Bella . Nơi này hợp với em. Đi Texas làm gì? A, quần áo đâu?_ Jake hỏi .

Chàng nóng nảy muốn đi, mong sớm gặp lại cô gái tóc đỏ có cặp mắt xanh lục chàng đang giam trong cabin dưới tàu . Chàng đã fải xa nàng quá lâu . Mặc dù lần nào nàng cũng chống cự quyết liệt nhưng lần nào cuối cùng nàng vẫn fải thềm khát chàng và cũng như Jake thềm khát nàng . Lạy Chúa! Chưa bao giờ Jake gặp 1 cô gái làm chàng thềm khát đến điên cuồng như cô bé kia . Chàng chưa biết gì về lai lịch của nàng nhưng chuyện ấy không quan trọng gì hết.

Alex đã thuộc về Jake và chàng không cho fếp kẻ nào được đụng đến nàng. Mỗi lần nghĩ đến tên khốn kiếp người miền Bắc đã cưỡng hiếp nàng, Jake lại sôi máu . Hắn hiếp Alex để buộc nàng fải lấy hắn. Ôi, giá chàng là người được gặp nàng đầu tiên thì hay biết mấy .

Mỗi khi nghĩ đến Alex, Jake đều thấy khắp người bùng bùng và chàng đã thề với bản thân là tránh xa Bella, tránh xa thành phố New Orleans này . Chàng muốn dọn hẳn đến Texas và muốn có Alex bên cạnh. Ngoài ra Jake không cần thứ gì khác. Chàng không yêu Alexandra, nhưng nàng có 1 thứ gì đó khiến chàng quên sạch mọi phụ nữ khác. Không, bất kể lý do nào làm chàng thềm khát Alex, dứt khoát đó không fải tình yêu . Chàng đã quyết không yêu ai để được hoàn toàn tự do .

Alex là con mèo hoang và nàng thù ghét chàng. Nghĩ đến đó Jake thậm bật cười . Cô ta vừa ghét mình, vừa khao khát mình, mặc dù công khai cô ta chỉ nhận là ghét mình. Hay thật! Thuần hoát 1 con mèo hoang cũng là trò chơi lý thú . Chàng nhất định sẽ đem Alex cùng đi đến bang Texas.

_ Nào, anh có muốn nhận điều bất ngờ lý thú của em không nay là về tàu để rồi đứng đó lúc nào cũng căng đũng quần lên suốt đêm?

_ Tôi không cần điều bất ngờ nào hết!_ Jake lạnh lùng đáp.

Madam Le Blanc cười thầm. Vậy ra chàng yêu con bé kia . Bà ta sung sướng sắp được trả thù rồi . Jake đã bỏ rơi bà ta mà yêu con bé kia . Chàng không hiểu được 1 phụ nữ lai đen, bởi Le Blanc mang 1 phần 3 dòng máu Pháp, 1 phần ba máu Tây Ban Nha và 1 phần 3 máu da đen châu Phi . Quê hương bà ta là ở cả rừng rậm châu Fi lẫn thành thị châu Âu .

Madam Le Blanc, hay còn có tên khác là Bella, được thừa hưởng cả chất hoang dã châu Fi lẫn chất laú linh châu Âu . Bà ta sẽ dùng cả 2 chất đó để trả mỗi thù này . Bằng bất cứ giá nào phải tách Jake ra khỏi Alexandra . Bà ta tin rằng kế hoạch của bà ta sẽ thành công mỹ mãn.

_ Anh có đủ thời gian để thấy món quà bất ngờ của em đây Jake . Thôi lên gác với em nào . Quần áo của em cũng trên đó, nếu anh muốn lấy vài bộ_ Le Blanc nói rồi lôi tuột Jake lên thang gác.

Jake miễn cưỡng đành đi theo . Chàng chỉ cần lấy quần áo đem về cho Alexandra. Bella dẫn Jake vào 1 căn buồng tắm tối . Trước khi vào, bà ta hỏi Jake:

_ Anh bảo con bé Alexandra ấy tóc đỏ và đẹp cực kỳ phải không?

Jake ngập ngừng rồi nhìn thẳng vào mắt Le Blanc. Mụ này lắm mưu mẹo lắm đây . Nhưng mụ ta định làm cái trò gì thế này?

_ Đúng thế_ Jake đáp .

_ Vậy thì anh sẽ rất lý thú đây_ Bella mở to cặp mắt đen láy long lanh của mình_ Em sẽ cho anh thấy 1 cặp trai gái đang trên giường trong gian bên kia . Tất nhiên em không dám chắc, nhưng em đoán rằng anh sẽ rất lý thú .

Jake cau mày, giọng chàng mỗi lúc 1 thêm giận dữ .

_ Thôi đừng quanh co nữa . Tôi đang vội .

Họ vào buồng tối . Bella vén tấm thảm treo trên tường lên, nhìn qua lỗ nhỏ và vẫy tay Jake đến dòm.

Dưới sàn của phòng bên cạnh là 1 tấm áo dài màu hồng bị quăng xuống đất cùng với 1 bộ quần áo nam giới . Jake thăm thẳm cười nhìn cặp trai gái đang ân ái cuồng nhiệt. Chà, Bella sử dụng đứa con gái kia để moi tiền của gã đàn ông nằm kia .

Đột nhiên Jake hốt hoảng. Cặp trai gái hơi nghiêng mặt về phía chàng. Cổ họng chàng thốt nhiên nghẹn lại . Chàng không còn tin vào mắt mình nữa Alexandra của chàng đang trong vòng tay Giles, cuồng nhiệt trao cho hắn thứ mà nàng thường khước từ không trao cho chàng. Không còn nghi ngờ gì nữa, chính là họ .

Cơn uất giận trào lên trong lòng Jake đã đạt đến đỉnh khi chàng thấy họ đang trong cơn cuồng nhiệt . Hai thân hình quấn chặt vào nhau như quên cả trời đất, cả 2 đều đầm mồ hôi . Jake không chịu nổi khi thấy Alexandra rên rỉ van nài Giles thỏa mãn nàng. Mắt Jake hoa lên, chàng gạt Bella sang 1 bên, giận dữ bỏ chạy ra hành lang.

Bella vội vã chạy theo .Cuối cùng bà ta đuổi kịp Jake lúc còn đang trong buồng ngủ của bà ta . Bella bám chặt cánh tay Jake, đúng lúc chàng định hát bà ta ra!

_ Jake! Có phải đây chính là con Alexandra "yêu kiều" đấy không?

Bà ta vội vã buông tay Jake vì thấy chàng trợn mắt lên, hung hãn quát mắt

nhìn bà ta . Chưa bao giờ Bell thấy người đàn ông nào đằng đằng sát khí đến như vậy và cơn uất giận ấy lại chĩa vào bà ta . Bà ta sợ . Bà ta đã làm gì vậy? Phải chăng bà ta đã đi quá xa?

Cổ trắn tĩnh, Jake lạnh lùng dần từng tiếng:

— Cô đã đoán không lầm. Đó chính là Alexandra và Giles. Tôi không cần biết tại sao cô ta lại lạc đến đây và gặp nó . Tôi chỉ biết là cô đã bố trí tất cả những thứ đó, tất nhiên là có sự tham dự của 2 đứa kia . Chính cô, Bella! Vậy là Alexandra sẽ không cùng đi Texas với tôi được nữa .

Jake quay gót, giận dữ băng ra khỏi phòng.

Madam Le Blanc không đuổi theo Jake . Bà ta cũng sợ . Chàng đang cơn uất giận như thế này dám giết người lắm. Le Blanc mỉm cười quỷ quyệt. Vậy là kế hoạch của bà ta đã thành công. Jake sẽ căm ghét Alexandra vĩnh viễn, còn cô ta là 1 con điểm xấu xa . Cách trả thù của bà ta quá ngọt ngào, rất ngọt ngào là đằng khác. Nhưng đây mới chỉ là bước đầu . Bước thứ 2 bà ta sẽ chuyển Alexandra đến 1 nhà chứa khác tại thành phố Galveston. Nơi đó có nhiều nhà chứa và Le Blanc luôn gửi gái điểm đến cho các tú bà tại đó . Vậy là diệt được con Alexandra, bây giờ bà ta tính lập mưu để đưa Jake vào tròng của bà ta . Bà ta khúc khích cười một mình, nằm xuống giường, duỗi chân tay khoan khoái . Cuộc đời đẹp thật, rất đẹp ấy chứ .

Chưa bao giờ Alexandra được sung sướng như lúc này . Giles đang đi vào nàng và nàng thấy nỗi khát khao anh ta mãnh liệt đến mức chưa bao giờ nàng thấy . Toàn thân Alexandra bốc lửa . Trong cơn điên cuồng nàng không còn biết mệt là gì . Nàng không chịu ngưng lại . Cơn đói xác thịt của nàng dường như không biết no.

Alexandra đột nhiên sững sốt. Nàng làm sao vậy? Có bao giờ cơn đòi hỏi tình dục của nàng dữ dội đến như thế này đâu? Nhưng khi nàng ngược nhìn cặp mắt long lanh của Giles, nàng thấy anh ta thêm khát và cơn thèm khát của nàng lại bùng lên, nàng lao vào cuộc ái ân với 1 cường độ chưa từng thấy. Lát sau, không thể làm thêm được nữa, Alexandra thiếp vào 1 giấc ngủ lâng lâng, êm dịu .

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 13

Alexandra nằm trên giường không dám nhúc nhích vì đầu choáng váng như buả bở và dạ dày nàng đau quặng, chỉ muốn nôn thốc nôn tháo ra . Phải 1 lúc lâu sau, nàng mới đủ tỉnh táo để nhìn lại sự việc. Điều nàng nhớ ra trước tiên

là cơn điên cuồng nàng thêm khát tẩm thân của Giles. Nàng tự hỏi, tại sao nàng lại thêm khát anh ta đến như vậy? Chuyện đó dường như vô lý thế nào đó!

Nàng fải rời khỏi nhà chứa này thôi. Nàng không thể tin mù Le Blanc hơn được nữa . Rõ ràng mù ta đã giúp Giles lọt vào phòng ngủ của nàng.

Alexandra không biết Giles đã trả bao nhiêu tiền cho mù để mua đêm của nàng?

Thử xem sức khỏe của mình ra sao, Alexandra cố ngồi dậy . Nàng kêu lên kinh ngạc. Nàng đang ở đâu thế này? Đây không fải nhà chứa của Madam Le Blanc! Không fải fòng ngủ của nàng. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy gian phòng này . Gian phòng trang trí đơn sơ nhưng lịch sự, tuy nhiên mọi thứ ở đây đều cũ kỹ, nhàm nhĩ .

_ Yên ổn cả rồi, cô bạn thân mến. Cô đừng sợ_ 1 giọng phụ nữ trĩu mến nói . Alexandra ngoái đầu lại . 1 phụ nữ đứng tuổi, vóc bé nhỏ, ngồi trong ghế xích đu gần giường nàng, đang mỉm cười hiền hậu. Ánh nắng ngoài cửa sổ rọi vào đằng sau ghế của bà, tạo thành 1 vệt sáng lên người bà . Gió nhẹ bên ngoài, thổi vào lay động tấm rèm mỏng chẳng trên cửa sổ . Không khí xung quanh hoàn toàn im ắng. Không 1 tiếng động nào hết.

Alexandra khẽ lắc vai . Sao nàng lại lọt vào cảnh tiên bồng thế này? Nàng cảm thấy mình lơ lửng giữa cái sống và cái chết. Đây là đâu?

_ Chúc mừng cô đã đến đồn điền Jarmon, cô Alexandra_ giọng trĩu mến của bà trong ghế xích đu nói tiếp.

Jarmon? Alexandra vội vã nhìn chăm chú người đàn bà đứng tuổi . Bà ta rất gầy, da xanh lợt, nhưng vết tích của nhan sắc ngày xưa vẫn còn sót lại . Bà chưa già nhưng không còn trẻ nữa . Trong hình dạng của bà . Alexandra nhận thấy rõ nét gì đó quen thuộc. Nhìn chung bà có vẻ rất ốm yếu và đau đớn vì 1 căn bệnh nào đó .

_ Đồn điền Jarmon?_ Alexandra bối rối hỏi, đưa mắt nhìn xung quanh. Sao nàng lại ở đây? nàng cố nhớ lại, trước lúc thiếp ngủ nàng còn đang nằm bên cạnh Giles tại nhà chứa của Madam Le Blanc.

_ Đúng vậy! Chúng tôi rất mừng được cô đến đây_ người đàn bà ngồi ghế vẫn tiếp tục nói . Bà đưa tay vén mớ tóc mềm mại bằng bàn tay xanh lợt, xương xẩu_ tôi được biết cô đến bang Louisiana này để tìm bà Eleanor và Jacob Jarmon.

Alexandra dướn người về phía bà:

_ Vâng, đúng thế . Tôi cần gặp 2 người đó . Tôi đã fải trải qua 1 chặng đường quá dài .

_ Trĩng cô rất giống ông thân sinh của cô, thừa cô Alexandra.

Alexandra sững sốt mở to mắt nhìn bà .

_ Cha tôi ạ? Tôi chưa hiểu .

_ Tôi chính là Eleanor Thorssen Jarmon. Xin cô cứ gọi tôi là bà Eleanor.

Còn cô, chắc cô là Alexandra Clarke? Con của ông Alexander Clarke?

Alexandra mỉm cười gật đầu, thở phào nhẹ nhõm và ngả đầu lên gối .

_ Vậy bà chính là bà Eleanor. Tôi rất lấy làm sung sướng được gặp bà .

_ Tôi cũng rất mừng được thấy cô đến đây, Alexandra. Nhưng thú thật là tôi chưa hiểu hoàn toàn. Giles không cho tôi biết gì hết ngoài tên cô, cũng như cô đang cần gặp tôi và con trai tôi .

Đột nhiên Alexandra cau mặt lại, ngồi thẳng dậy, nàng nói:

_ Giles? Giles Beaumont? sao ông ta lại dính vào chuyện này?

Nét mặt bà Eleanor hơi bối rối 1 chút, bà nói:

_ Giles đã đưa cô đến đây . Cậu ấy chính là Giles Beaumont Jarmon.

Alexandra choáng váng nhìn bà . Nàng cảm thấy như bị 1 đòn đánh vào đầu .

_ Giles Beaumont Jarmon ở đây?

_ Đúng thế . Cậu ấy là anh cùng cha khác mẹ của Jacob. Giles là con trai bà vợ trước của chồng tôi . Mẹ cậu ta là người thành phố Orleans, dòng dõi quý tộc, họ Beaumont.

_ Tôi hiểu_ Alexandra hạ giọng nói . Nàng bắt đầu hiểu, thì ra mục Le Blanc khi biết nàng muốn đến gặp gia đình Jarmon, đã báo tin này cho Giles biết. Nhưng để làm gì thì nàng chưa hiểu .

Bà Eleanor vẫn nói tiếp:

_ Rất tiếc là con trai tôi, Jacob Jarmon hiện không ở đây . Cô muốn gặp nó, đúng thế không?

Alexandra nhìn thẳng vào mắt bà, chậm rãi nói:

_ Vâng, đúng thế . Anh ấy không có ở đây ă? Tại sao vậy? Đây là nhà của anh ấy kia mà?

Bà Eleanor thở dài . Một cơn họ rũ rượi làm người bà rung chuyển. Bà lấy chiếc khăn tay bằng sợi bông đưa lên lau miệng. Khi hết cơn ho, bà lại ngả lưng lên ghế xích đu, mệt mỏi và xanh lợt. Bà vội kín đáo nhét chiếc khăn tay vào chỗ nào đó, nhưng Alexandra vẫn kịp nhìn thấy vết máu: bà ho ra máu . Vậy là bệnh bà rất trầm trọng.

_ Bà cần tôi giúp gì không?_ Alexandra rụt rè hỏi .

Bà Eleanor lắc đầu, chưa nói được. Alexandra nhìn ra xa, lúng túng chưa biết phải làm gì bây giờ .

_ Không sao đâu, Alexandra . Tôi không sao đâu_ Cuối cùng bà Eleanor nói.

Alexandra quay lại và thấy cặp mắt xanh biếc của bà nhìn nàng chăm chú_ Cô đến đây muốn gặp tôi và con trai tôi, nhưng cô chưa nói cô đến có việc gì?

Alexandra đỏ bừng mặt:

_ Rất tiếc là tôi đến đây mới biết dân miền Bắc đang bị mọi người ở đây thù

ghét.

Bà Eleanor cười dịu dàng:

_ Không phải thế đâu, Alexandra thân mến. Cô quên tôi cũng là người gốc Bắc à? Cho đến nay tôi vẫn chưa quen được với cung cách miền Nam, chưa đồng cảm được với những phong tục quái lạ của họ ở đây_ bà nói và trong giọng nói của bà có vương chút nuối tiếc.

Alexandra vội nói nhanh để an ủi bà . Nàng hy vọng giọng nói miền Bắc của nàng hẳn nào làm bà đỡ nhớ quê hương.

_ Tôi rất đau lòng báo để bà biết tin buồn: cha bà, cụ Olaf Thorssen đã không còn nữa, trước hôm tôi rời New York ít ngày .

Thân thể gầy còm của bà Eleanor đột nhiên rung lên, bà khóc nức nở, úp mặt vào vai nàng, Alexandra thương xót nhìn bà . Ông Olaf là người thân nhất của nàng sau khi cha mẹ nàng qua đời, vậy mà từ lúc ông bị nạn, nàng không hề rơi 1 giọt nước mắt. Ngay đến bây giờ nàng cũng không khóc được cùng với bà cô gái của ông cụ . Trái tim nàng đã lạnh giá . Nàng vừa trải qua quá nhiều gian truân đến nỗi không còn đau xót vì bất cứ ai nữa . Cuối cùng bà Eleanor ngẩng lên nhìn Alexandra, vừa nói vừa lau nước mắt:

_ Cô đến đây là để báo cho tôi biết cái tin đau đớn ấy sao?

_ Đúng thế, nhưng không phải chỉ có vậy . Lúc cha bà hấp hối, cụ có trời trăng lại là tôi phải đến đây để nhắn với bà là cũng xin bà tha lỗi và cụ vẫn yêu bà nguyên vẹn.

Mắt bà Eleanor lại ướt đầm.

_ Cô Alexandra! Tôi quý cha tôi vô cùng. Cha tôi là người tôi yêu quý nhất trên đời cho đến lúc tôi gặp chồng tôi . Khi quyết định bỏ nhà đi theo chồng đến đây, tôi tan nát cả cõi lòng. Nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi yêu ông ấy quá mạnh. Thêm nữa tôi muốn con trai tôi, thằng Jacob, được hưởng thừa kế tài sản của bố nó . Chính vì tương lai của con tôi mà tôi quyết định rời xa New York đến sống ở bang Louisiana này . Tôi muốn con tôi sẽ được thừa kế đồn điền của bố nó . Ôi, ai ngờ ..._ bà Eleanor nghẹn lại không nói được.

_ Ai ngờ sao, thưa bà?_ Alexandra vội hỏi .

Bà Eleanor cố trấn tĩnh, nói tiếp giọng xót xa .

_ Tôi vừa đến đây thì ông chồng tôi chết. Chết. Tôi đã đến đây bằng cái giá như vậy đấy: xích mích với cha, đến gặp chồng thì ông ấy chết và tôi phải chôn cất ông ấy . Chồng tôi chưa kịp nhìn thấy mặt con. Khi ông ấy bị ngã ngựa chết thì tôi mới đang có thai thằng Jacob.

_ Ôi, tội nghiệp bà quá, bà Eleanor. Thật khủng khiếp. Nhưng tại sao bà không quay về New York với ông Olaf cha bà?

Bà Eleanor hơi ngửa cằm lên:

_ Kiêu hãnh. Tự ái . Tôi quá tự ái để nhận với cụ rằng tôi rất lấy làm ân hận.

Thêm nữa lúc đó tôi vẫn ôm hy vọng là con trai tôi, thằng Jacob, ít nhất cũng sẽ được hưởng 1 phần gia tài đó .

Bà ngừng lại, ngập ngừng đôi chút rồi nói tiếp:

_ Và tôi choáng váng biết bao khi biết chồng tôi đã có vợ cả . Đó là 1 phụ nữ quý tộc xinh đẹp ở thành phố New Orleans. Bà ấy bị chết trong lần sinh thằng Giles. Chồng tôi đã yêu bà ấy trước khi gặp tôi . Cho đến nay tôi vẫn chưa rõ ông ấy có yêu tôi như tôi yêu ông ấy không. Hồi ấy 2 chúng tôi đang chung sống ở New York thì ông ấy hấp tấp bỏ về đây bởi ông cụ thân sinh ông ấy ốm. Ông ấy bảo về để trông nom đồn điền nhưng tôi không tin. Cho đến nay tôi vẫn không tin và sẽ không bao giờ tôi tin.

_ Tất nhiên là ông nhà yêu bà rồi . Ông ấy có cưới bà hẳn hoi chứ?_

Alexandra thương cảm hỏi .

Bà Eleanor mỉm cười buồn bã:

_ Có . Ông ấy có cưới, nhưng tôi không còn gì làm của hồi môn cho ông ấy cả: không tiền, không có dòng dõi quý tộc, như bà vợ trước của ông ấy . Tôi nghĩ rằng ông ấy có yêu tôi . Đúng thế không nhỉ?

Alexandra gật đầu nói:

_ Tất nhiên rồi . Hồi trẻ bà đẹp lắm kia mà .

_ Đúng. Hồi trẻ tôi rất đẹp. Ông ấy mê làn tóc vàng và cặp mắt xanh của tôi . Ông ấy đã ngán kiêu mắt đen của phụ nữ ở đây và rất thích kiêu sắc đẹp của tôi .

Alexandra dè dặt hỏi:

_ Sau đây cuộc sống của bà dễ chịu chứ?

_ Kể ra thì cũng yên ổn. Mà cũng có thể nói là không hay ho gì hết. Cô biết không, đồn điền và tất cả những thứ gì trong đồn điền này đều truyền lại cho con trưởng. Tục lệ xưa nay của dòng họ này là như vậy . Mà bây giờ thì của cải đó cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, nếu thuế cứ tăng vọt mãi lên như thế này .

_ Bà nói gì tôi chưa hiểu?

_ Tôi bảo rằng nếu cứ kiêu đánh thuế khủng khiếp như hiện giờ của bọn "chính khách va ly" thì chúng tôi đành bỏ hoang đồn điền thôi .

Alexandra ngạc nhiên:

_ Đất tốt như vậy mà không sống nổi sao?

_ Không. Miền Nam đã bị thất trận, trở thành tan hoang và tôi không tin lúc nào đó nó sẽ phục hồi lại được_ bà buồn rầu nói .

_ Nhưng còn đất đai, còn bông?

_ Chúng tôi có đất, nhưng đất để làm gì nếu không có nô lệ? Bông cũng không có, bởi không có nô lệ trồng nó, hái nó . Cô không hiểu sao? Miền Nam sống được là nhờ các nô lệ, nhưng nhờ có nô lệ mà 1 thiểu số dân miền Nam được sống như trên thiên đàng.

Alexandra mỉm cười. Nàng chỉ mới lơ mơ hiểu .

_ Còn anh con trai bà?

Bà Eleanor mỉm cười yếu ớt. Nhắc đến con trai bà mặt bà tươi lên và Alexandra thấy những nét xinh đẹp của bà ngày nào trở lại .

_ Thằng Jacob của tôi cuối cùng đã thành công. Nó không cần đến cái đồn điền miền Nam này . Từ lâu nó đã chọn con đường khác. Ngay từ khi còn nhỏ tuổi, nó đã hiểu không thể trông chờ vào cái đồn điền này . Mà đúng thế, nó không được hưởng gì hết. Và nó cũng không cần. Toàn bộ tài sản này đều sẽ vào tay Giles sau khi ông cụ mất. Tức là ông nội nó ấy.

_ Ông cụ còn sống?

Bà Eleanor cười chua chát:

_ Tất nhiên rồi . Ông cụ rất khoẻ, khó mà cái gì làm ông cụ chết nổi. Chiến tranh càng làm cụ khoẻ thêm. Cụ sẽ để lại toàn bộ đồn điền, của cải cho cháu đích tôn, cũng như cha cụ đã để lại cho cụ ngày xưa, vì cụ là con trưởng. Mặc dù cụ có 1 con trai nữa, tức là em của chồng tôi, tên là Lamar. Vì là con thứ, chú ấy không được thừa kế gì hết nên chú ấy đã bỏ đi từ nhiều năm nay . Chú ấy đi Texas.

_ Texas? _ Alexandra hỏi và thoáng nghĩ đến Jake cũng nói đến Texas. Nhưng nàng gạt ngay ý nghĩ ấy đi .

_ Đúng. Chú Lamar nhận khai hoang 1 khoảng đất rất lớn của chính phủ Mehico và đã đến ở đó làm ăn, kể cả thời gian nổi chiến. Thậm chí chú ấy đã gây dựng được cả 1 sản nghiệp. Cuộc sống ở đó hết sức vất vả nhưng chú ấy có đất đai và có những mơ ước riêng. Chính con trai tôi cũng sống ở đó. Thằng Jacob cách đây ít năm đã sang đó và làm ăn với chú nó, chú Lamar Jarmon. Nó bảo tôi cũng sang nhưng đó đâu phải nơi phụ nữ có thể sống được. Sức tôi lại yếu, sao bao nhiêu năm sống nhọc nhằn thiếu thốn. Bây giờ thì đi đã là quá muộn.

_ Quá muộn? Bà nói vậy nghĩa là sao? Nếu bà muốn đi, tôi sẽ cùng đi với bà .

Bà Eleanor buồn rầu nhìn Alexandra nói:

_ Không được đâu, Alexandra thân mến. Tôi không được khoẻ . Không còn sống được bao lâu nữa . Cuộc sống quá vất vả, khí hậu ở đây lại quá ẩm thấp, không tốt với đôi lá phổi của tôi . Nhưng chẳng bao lâu nữa tôi sẽ thoát tất cả những thứ ấy .

_ Ôi, không! Bà phải sống! Tôi chỉ vừa mới tìm thấy bà . Tôi ...

Bà Eleanor lắc đầu:

_ Cô đến đây đã là vô cùng quý hoá. Cô đem đến cho tôi 1 món quà lớn, là cha tôi vẫn yêu quý tôi và đã tha thứ cho tôi trước khi người qua đời . Điều cô đem đến đã làm cho tôi yên tâm và tôi sẽ được thanh thản khi nhắm mắt. Bởi bao nhiêu năm nay tôi luôn thấy tôi có tội với cha và tôi rất đau khổ.

Càng nhiều tuổi nỗi ân hận càng lớn. Và bây giờ tôi vô cùng biết ơn cô .

_ Tôi rất mừng thấy giúp được bà chút nào đó, nhưng còn...

_ Giá như cô gặp được con trai tôi . Thằng Jacob mới đi khỏi đây hôm qua . Nó đến đây thăm tôi trước khi đi Texas. Nó muốn mang tôi đi theo . Nó bảo ở đây tình hình đã dễ chịu hơn nhiều . Nó và chú Lamar nó đang tiến hành những kế hoạch lớn lao . Tôi biết 2 chú cháu nó làm được, nhưng tôi không thể đến đó . Tôi không đủ sức để đi .

_ Tôi rất tiếc không được gặp Jacob. Ông ngoại anh ấy, ông Olaf Thorssen rất quý anh ấy . Chính ông Olaf dẫn tôi đến tìm bà và Jacob. Nhưng thế nào tôi cũng phải gặp anh ấy . Tôi đã hứa với ông Olaf...

_ Tất nhiên rồi . Nhưng từ đây đến Texas đường xá xa xôi, vất vả . Và nơi đó cuộc sống còn hoang dã lắm. Ngay miền Nam này đâu còn được như ngày nào . Tại đây, phụ nữ sống 1 mình rất không an toàn. May mà cô gặp được thằng Giles đây .

_ Vâng, đúng thế _ Alexandra lạnh nhạt nói, nghĩ sắp tới sẽ phải gặp lại Giles và nhìn bộ mặt cũng như thái độ vô vĩnh đều giả của hắn.

Alexandra rất không muốn gặp lại tên khốn kiếp ấy nhưng nàng lại không thể bỏ mặc bà Eleanor.

_ Tôi rất mừng thấy cô đến đây, Alexandra. Là phụ nữ tôi sống ở đây lúc nào cũng cô đơn. Tuy nhiên tôi rất mong gặp lại Jacob. Tôi có cảm giác cô và nó sẽ mến nhau . Thằng con tôi đáng quý lắm. Nó cũng can đảm và kiêu hãnh giống hết tính nết bố nó ngày còn sống. Nhưng thôi, ta chưa nói đến chuyện đó . Tôi muốn tận hưởng những lúc bên cạnh cô . Đã lâu lắm rồi tôi mới được gặp 1 cô gái xinh đẹp như cô đây, Alexandra.

Vừa lúc ấy có tiếng gõ cửa mạnh bên ngoài và cửa bật mở, 1 phụ nữ da đen bụng 1 khay vào

_ Ebba! chị vào đây _ bà Eleanor nói, và Alexandra thấy rõ giọng bà thân tình, ấm áp.

Người phụ nữ da đen to béo bước vào phòng, miệng cười chân thật, cởi mở . Bác ta cẩn thận đặt khay lên bàn trước mặt Alexandra.

_ Mời cô ăn đi, cô bé . Chắc hẳn là cô bé đói lắm rồi _ bác da đen nói xong lùi lại, đứng chấp hai tay lên bộ ngực đồ sộ của bác.

Alexandra mỉm cười nói:

_ Cảm ơn bác, Ebba. Bác chu đáo quá, nhưng lẽ ra bác không cần phải vất vả như thế này .

_ Không sao đâu, cô bé . Tôi cũng đang rảnh.

Bà Eleanor chen vào nói:

_ Hồi trước nội chiến đâu có như thế này . Cô Alexandra ạ, đây là chị Ebba . Còn chị Ebba ạ, đây là cô Alexandra Clarke, người thân của cha tôi ở New York. Trước khi chết cha tôi là người bảo trợ cô Alexandra đây . Bây giờ cụ

mất rồi . Tôi không còn gia đình nào ngoài gia đình ở đây nữa .

Giọng bà nói khiến Alexandra thấy tủi lòng. Ebbe nói:

_ Tôi rất hiểu nỗi lòng của bà, thưa bà Eleanor. Nhưng bà có 1 người con trai quý . Cậu Jacob Jarmon là 1 chàng trai tuyệt vời .

_ Cảm ơn chị, Ebba . Cô Alexandra muốn gặp nó nhưng nó lại vừa mới đi hôm qua .

_ Ôi tiếc quá!_ bác da đen Ebba nói .

_ Tôi cũng rất tiếc. Đến chậm mất 1 ngày nên không gặp anh Jacob. Nhưng chắc chắn anh ấy sẽ về đây . Và lại tôi cũng muốn ở lại đây với bà Eleanor ít lâu . Chính vì mục đích đó mà tôi đến đây .

Alexandra nói và thầm nghĩ mình không thể bỏ người phụ nữ tội nghiệp này mà đi ngay được dù cho nàng thấy muốn rời khỏi nơi này . Bà Eleanor là con gái của người nàng quý nhất trên đời, ngang với cha mẹ nàng. Jacob Jarmon thì yên ổn rồi, không có gì đáng lo cho anh ta, nhưng bà Eleanor đang trong tình trạng khốn khó, cần đến nàng giúp đỡ . Nàng thấy có bổn phận giúp bà những gì nàng có khả năng.

_ Cảm ơn Alexandra thân mến. Thằng Jacob nhà tôi nhất định sẽ ghé về đây thăm tôi, tất nhiên là tôi không biết lúc nào nó về .

Alexandra bắt đầu ăn món xúp đặc, xúp rất ngon và nàng ăn cùng với những lát bánh mì Ebba đem đến. Alexandra không ngờ mình đói đến thế và nàng ăn ngấu nghiến.

Ăn xong, Alexandra nhìn cả 2 người đàn bà, nói:

_ Tôi phải nói với bà và bác rằng tôi sẵn sàng làm bất cứ việc gì ở đây . Tôi chưa quen công việc nội trợ nhưng tôi sẽ cố gắng. Bà và bác Ebba có thể tin là như thế .

Bà Eleanor nói ngay:

_ Cô đến đây thăm chúng tôi thế là quý hoá rồi, cô là khách. Chúng tôi không để cô làm công việc gì đâu .

_ Nhưng tôi lại muốn làm, con trai bà, anh Jacob có làm việc ở gia đình không?

_ Tất nhiên là có_ bà Eleanor đáp_ Mỗi lần về đây, nó làm đủ mọi công việc, bất kể công việc gì . Nhưng...

_ Vậy bà hãy coi tôi như anh ấy . Tôi cảm thấy tôi đã là người trong nhà ở đây . Bà hãy coi tôi như con gái bà .

Nước mắt giàn giụa trên má bà Eleanor khi bà nói:

_ Ôi, cô tốt bụng quá, Alexandra. Cô muốn giúp đỡ chúng tôi, nhưng...

Ebba chen vào:

_ Tôi thấy bà chủ mệt quá rồi đấy . Tôi đưa bà lên giường nằm nghỉ . Cô Alexandra, cô cứ ngồi đây, lát nữa tôi sẽ lên thu dọn.

Bác hầu gái da đen to béo đỡ bà Eleanor đứng dậy và dìu bà ra ngoài . Lúc

đến cửa, bà quay lại nói với Alexandra:

_ Cảm ơn cô đã đến đây, Alexandra. Tôi mệt quá phải đi nghỉ . Vừa rồi tôi cảm thấy đã ngồi quá lâu .

Họ ra, khép cửa lại . Alexandra ngồi trên giường suy nghĩ . Nàng lấy làm lạ về cảnh ng những người ở đây . Nghĩ đến bác đây tở da đen Ebba, nàng nhớ đến người hầu gái da đen nàng đã gặp ở đồn điền 2 anh em Hayward và Caroline tại đảo Bahamas. Nàng ngạc nhiên thấy sau khi chị ta đã được giải phóng không còn là nô lệ nữa, chị ta vẫn ở lại mà không đi .

Có tiếng gõ cửa, Ebba vội vã bước vào . Trông nét mặt bác ta có vẻ 1 kẻ đồng tình với nàng. Ebba đến gần giường nói:

_ Cô bé à, tôi rất mừng thấy cô bé đến đúng lúc. Bà Eleanor đang xuống dốc rất nhanh và vẫn không được nghỉ ngơi hẳn hoi . Cậu Giles kia thì chẳng chịu cất nhắc chân tay gì hết. Ngày nào cũng bỏ ra thành phố New Orleans cờ bạc, chơi gái . Ông cụ Jarmon thì chỉ chúm mũi trên phòng thư viện với đồng sách vở, luôn miệng kêu ca là bị mất sạch mọi thứ trong chiến tranh. Họ phó mặc cho bà Eleanor và bà phải làm đủ thứ việc để cho gia đình còn có cái mà ăn. Tôi làm việc bếp núc và quét dọn, nhưng gân cốt của tôi cũng rệu rã lắm rồi . Lại không có ai là đàn ông để giúp chúng tôi những việc nặng nhọc.

_ Vậy bà làm thế nào?

_ đành vậy thôi, chứ biết làm sao? May mà cậu Jacob trước khi đi, đã chuẩn bị đầy đủ củi rồi sửa chữa các dụng cụ cho chúng tôi, thậm chí còn làm thêm khá nhiều việc nặng nhọc khác. Cậu Jacob chăm làm và xốc vác lắm, nhưng tôi e còn lâu cậu mới lại ghé về . Cậu rất buồn thấy bà Eleanor không chịu đi với cậu . Bà cũng rất khổ tâm là không được cùng sống với con trai . Và nhất là rất có thể bà sẽ không còn gặp mặt cậu Jacob nữa .

_ Sao vậy?_ Alexandra ngạc nhiên hỏi

_ Bác sĩ bảo bà không còn sống được bao ngày nữa . Nếu như khí hậu khô ráo hơn và nếu bà không phải làm lụng vất vả quá trong thời gian qua thì bây giờ bà cũng chưa đến nỗi nào . Nhưng bây giờ thì bà đã quá kiệt quệ, bệnh tình quá trầm trọng.

_ Tội nghiệp!_ Alexandra nói

_ Bà yếu lắm rồi nhưng vẫn giấu con trai, vẫn bảo cậu Jacob là bà vẫn khỏe_ Ebba nói .

_ Và anh ấy tin?

_ Tất nhiên rồi . Cậu Jacob không muốn nhìn thấy mẹ đau ốm. Bà thì lại không muốn con trai phải lo lắng vì bà . Cậu cũng đang bận phải đi mà bà lại không muốn cậu ở đây chờ bà chết. Tất nhiên nếu Jacob biết bệnh tình bà chủ như thế, cậu đã chẳng đi . Thật ra cậu chẳng bao giờ muốn ở đây lâu . Cậu xung khắc với anh cậu ấy, cậu Giles và cả với ông nội cậu ấy nữa .

Bà da đen lo lắng hỏi thêm:

_ Cô bé! Cô sẽ không bỏ bà Eleanor ở lại đây 1 mình chứ?

_ Không đâu, bác Ebba . Tôi sẽ ở lại đây cho đến khi nào bà Eleanor không cần đến tôi giúp đỡ nữa .

Bà da đen to béo và phúc hậu thở dài, nói:

_ Ôi, nghe cô nói thế, tôi nhẹ bồng cả người. Hồi bà chủ rời New York về đây, tôi không muốn đi theo đâu, nhưng tôi không nỡ để bà đi 1 mình. Thế là tôi bỏ bạn bè tôi ở đó, theo bà xuống miền Nam này . Cô biết không, cô Alexandra, chính tay tôi đã nuôi nấng 2 cậu con trai của ông Jarmon đấy, cậu cả Giles lẫn cậu Jacob. Nhưng phải nói rằng tôi chỉ yêu cậu Jacob thôi . Tuy tính khí bùng bùng nhưng đã yêu quý ai thì yêu quý hết lòng. Gặp khó khăn đến đâu cũng tìm cách vượt qua .

Bà da đen liếc nhìn lại sau lưng rồi hạ giọng:

_ Còn cậu Giles thì trái ngược hoàn toàn. Về mặt khôi ngô, ăn nói ngọt ngào, nhưng thâm hiểm và độc ác, dối trá . Lại chỉ chơi bời, không chịu mót chân mót tay vào công việc bao giờ hết.

Alexandra nói:

_ Tôi chưa quen công việc ni trợ đâu, nhưng tôi sẽ cố gắng và bất kể việc gì tôi cũng sẽ làm. Chỉ cần bà chỉ dẫn cho tôi là tôi làm được tất. Tôi rất sung sướng được làm mọi việc để bà Eleanor có thể nghỉ ngơi hoàn toàn.

Bác da đen Ebba gật đầu cười.

_ Rất tiếc là cô lại chưa gặp cậu Jacob. Tôi cảm thấy là 2 cô cậu sẽ hợp tính nhau . Hay là cô đến Texas với cậu ấy? Tại đó Jacob đang cần 1 phụ nữ khỏe mạnh và can đảm, tự lập như cô .

Alexandra đỏ bừng mặt, nói nhanh:

_ Tôi chưa cần đến đàn ông làm bạn, bác Ebba ạ . Tôi đến đây là làm theo lời hứa với ông cụ Olaf Thorssen thôi .

Bác da đen không nói gì thêm nữa . Lát sau bác bật cười nói:

_ Cô giúp thì rất tốt. Tôi rất mừng. Được cái ở đây bây giờ công việc cũng chẳng có gì phức tạp . Do thiếu tiền, họ đã bán đi hết các đồ men sứ, đồ bằng bạc. Sắp tới họ còn phải bán nốt bàn ghế, các bức họa quý, thậm chí bán cả cái đồn điền này đi ấy chứ . Dù sao tôi và cô vẫn còn khối việc phải làm, để quét dọn cho sạch sẽ ngăn nắp gian phòng, rồi giặt giũ, cơm nước.

_ A, đồ đạc của tôi có ở đây không?_ Alexandra chợt nhớ .

_ Cậu Giles khi chở cô đến, có chở cả vali của cô. Ôi kể cũng lạ, làm sao cậu ấy lại gặp được cô ở ngoài thành phố New Orleans nhỉ? Tôi cảm thấy chuyện này có chuyện gì đó quái lạ . Nhưng tôi không hiểu đầu đuôi ra sao . Tôi cũng chẳng muốn hỏi cậu ấy . Tôi chẳng bao giờ nói năng với cậu Giles hết.

Alexandra vội đưa mắt đi chỗ khác, sợ bà da đen nhìn thấy những ý nghĩ

diễn ra trong cặp mắt nàng. Giles! Sao nàng căm ghét hẳn đến thế? Thì ra hẳn lại là người thân thuộc với bà Eleanor. Cũng vẫn còn may mắn là con riêng của chồng bà và bà chẳng ưa hẳn chút nào .

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 14

Mồ hôi ròng ròng rỏ xuống từ trán, má , cằm nàng, Alexandra mang mâm thức ăn rất nặng lên nhà . Từ nhỏ chưa bao giờ nàng làm lưng vất vả như hôm nay ở dưới bếp và nhà ngang. Bếp là 1 gian nhà rất rộng, ngày xưa fải có nhiều nô lệ phục vụ, nhưng bây giờ chỉ có mỗi bác da đen Ebba và hôm nay có thêm nàng.

Mọi thứ đồ đạc, dụng cụ ở đây đều cổ lỗ và hai người fải xoay tròn ra để làm cho xong bữa ăn. Tất nhiên số người ăn không nhiều nhưng vẫn fải làm đầy đủ mọi việc. Bây giờ Alexandra mới hiểu khối lượng công việc lớn lao trong mỗi gia đình. Sau khi quét dọn lau chùi các gian phòng và nấu nướng cho bữa ăn. Alexandra nhìn vào đôi bàn tay đỏ au nhứt nhối, thấy không còn trắng trẻo nõn nà như trước nữa .

Nhưng nàng thấy chuyện đó không quan trọng. Mọi người đang cần nàng giúp đỡ và Alexandra sung sướng được góp phần ít nhiều cho họ . Trong gian bếp không khí quá nóng bức. Chưa bao giờ nàng thấy không khí ẩm thấp như ở đây, làm nàng nhiều khi gần như ngạt thở . Bà Eleanor làm sao sống nổi trong điều kiện này?

Lúc Alexandra trong nhà bước ra trời đêm lạnh giá, nàng nhìn lại và thấy toà nhà lớn thêm rất nhiều dưới làn ánh sáng cuối cùng của buổi hoàng hôn muộn. Những vết loang lổ, hoen ố bỗng mờ đi hết. Alexandra có thể hình dung ngày xưa đã có thời toà nhà này huy hoàng biết bao với tiếng cười nói vang xa trong không trung vào các buổi sẩm tối, chen lẫn tiếng hát trong khu nhà dành cho các người nô lệ .

Nàng tưởng tượng ra ngay đó không khí trong dinh cơ này lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt và ngoài cánh đồng trồng bông từng đoàn nô lệ đứng thành hàng dài làm lưng cực nhọc.

Dãy nhà bếp xây tách ra khỏi toà nhà chính cho nên hơi nóng của bếp lò và những mùi nấu nướng dưới đó không bay lên được nhà trên. Bây giờ bếp núc chẳng hoạt động gì nhiều nên khoảng cách đó trở nên quá dài đối với Alexandra. Mỗi lần đi lại từ nhà trên xuống bếp, mang vác nặng, nàng thấy đôi chân mỏi nhừ như nín nàng lại .

Mặc dù thế nào đi nữa, dinh cơ này vẫn thuộc về ông già Jarmon cho nên bác da đen Ebba và bà Jarmon vẫn phải làm mọi việc theo lệnh của ông cụ. Cụ vẫn là chủ nhân của đồn điền Jarmon và họ đều làm công cho ông cụ Ebba ở lại trong bếp. Bác ta xưa nay vẫn ngủ dưới đó, coi đây là nhà của bác. Bác là người da đen cho nên quen chịu đối xử phân biệt, vả lại dãy nhà bếp cũng khá rộng và ấm áp, cho nên bác chẳng lên nhà trên để làm gì khi không có công việc. Ông cụ Jarmon không bao giờ cho phép bác Ebba lên sống trên nhà, mặc dù chế độ nô lệ đã bị hủy bỏ và đúng ra bác da đen này được quyền bình đẳng với tất cả mọi người trong gia đình.

Đối với cụ Jarmon quá khứ chưa chết mà vẫn tồn tại. Mọi cách suy nghĩ cũng như đối xử với mọi người, ông cụ vẫn giữ nguyên như hồi chưa xảy ra nội chiến, khi chế độ nô lệ vẫn còn tồn tại trong các bang ở miền Nam.

Alexandra hơi hồi hộp trước khi gặp cụ Jarmon, bởi từ lúc đến đây nàng mới chỉ tiếp xúc với bà Eleanor và bác da đen Ebba. Hai người này đã kể cho nàng nghe đôi nét chính yếu về ông cụ Jarmon và nàng lo lắng, làm sao ông cụ có thể chấp nhận được 1 phụ nữ lạ sống trong toà nhà của cụ. Nhưng nàng thấy có thể yên tâm phần nào ở chỗ tuy nàng ở đây sẽ tốn kém cho ông cụ ít nhiều nhưng những công sức lao động nặng nhọc nàng bỏ ra cũng thừa sức bù vào khoản tiền tốn thêm ấy.

Alexandra không dám nghĩ đến Giles. Nàng vẫn cứ hồ nghi sao anh ta lại có thể là người trong dòng họ Jarmon? Tại sao Giles giấu nàng điều đó trong những ngày gặp nàng ở nhà chứa của Madam Le Blanc? Rõ ràng 2 người đã âm mưu làm hại nàng, nhưng họ làm như thế để làm gì? Phải chăng có nguyên do nào thêm nữa không, ngoài việc bỏ thuốc kích dục cho Alexandra để nàng chịu làm tình với hắn?

Alexandra cố suy nghĩ mà vẫn không làm sao hiểu được họ cũng như những động cơ của họ. Nhưng nàng tin rằng chẳng bao lâu nữa, sống ở đây thêm ít ngày, nhất định nàng sẽ tìm ra. Nàng sẽ bắt gặp Giles ngay trong 1 dịp nào thuận tiện nhất. Nàng không sợ hắn, chỉ hơi bối rối và tò mò muốn biết thực chất con người hắn. Đồng thời nàng cũng căm ghét hắn sâu sắc.

Theo lời khuyên của bác da đen Ebba, Alexandra vội vã lên nhà trên, đóng nhanh cánh cửa to lớn lại đằng sau nàng. Ngày nay đâu cần loại cửa rộng như thế nữa, bởi phụ nữ không mặc loại váy phòng có khung đỡ bên trong lò xo, nhưng cánh cửa lớn vẫn gợi lại 1 thời dĩ vãng vàng son của đồn điền xưa kia.

Hai bắp tay nhứt nhối vì lao động vất vả, Alexandra bước theo hành lang tăm tối đi về phía gian phòng mà bà Eleanor và Ebba bảo đó là phòng ăn chính của toà nhà. Một tay bưng chiếc mâm to nặng, tay kia nàng đẩy cửa bước vào. Tại đây đèn sáng trưng làm Alexandra loá mắt. Phải đứng lại 1 lúc cho quen với ánh sáng, nàng mới có thể bước tiếp.

Cuối cùng Alexandra nhìn thấy mấy cặp mắt đang chăm chú nhìn mình. Nàng bước đến bên chiếc bàn ăn lớn, đặt mâm thức ăn lên trên mặt bàn. Nàng chúi hai tay vào tạp dề bằng vải bông trắng ngang người, rồi nhìn những khuôn mặt ngồi xung quanh bàn.

Bà Eleanor mỉm cười thân tình với nàng. Lúc này trông bà khoẻ khoắn hơn vì đã được nghỉ ngơi 1 lúc. Giles nhìn nàng bằng cặp mắt thích thú và khi hai luồng mắt chạm nhau, hấn khẽ dướn lông mày lên chút ít. Cụ Jarmon thì cau mặt lại, chăm chú nhìn nàng bên trên cặp kính lão để tụt xuống sống mũi.

Để fả bầu không khí nặng nề, cụ Jarmon hỏi:

_ Cô gia sư nào kia, chị Eleanor?

_ Thừa cha, đây là cô Alexandra Clarke . Con đã thừa với cha về việc cô ấy đến nhà ta ban trưa

_ Nhưng sao cô ta lại ăn mặc thế kia? có fải họ hàng của chị không đây?_ ông cụ hỏi con dâu .

_ Thừa cha, cô ấy đến đây để giúp đỡ con đây ạ.

_ Thừa ngài Jarmon, tôi đã làm việc dưới bếp suốt cả buổi chiều hôm nay . Bởi bà Eleanor đang ốm mà một mình bác Ebba không làm xuể mọi công việc nên tôi đã giúp bác ấy_ Alexandra cảm thấy giọng mình không được lễ độ cho lắm. Fần vì nàng rất mệt, fần vì thái độ khó chịu của ông cụ làm nàng tự ái và rất bực.

Ông cụ quay mặt đi, như thể không muốn nhìn hình dạng ghê tởm của nàng.

Ông cụ nói giọng khinh bỉ:

_ Bọn dân miền Bắc đều như thế cả, không được ai dạy dỗ cách ăn nói cư xử lễ fép với người trên.

_ Thừa cha ... Eleanor định nói .

_ Thôi được, nếu cô ta định làm thay chân con sen ở nhà này thì cũng được.

Ta tin rằng bọn dân miền Bắc khôn kiếp ấy dù sao cũng biết thân phận của chúng_ ông cụ nói, mắt vẫn không thèm nhìn Alexandra_ Vậy thì cô tiếp thức ăn cho mọi người đi kéo nguội hết.

Alexandra không tin và tai mình nũa . Tại sao lại có ông già khó chịu đến như vậy? Nàng muốn cầm đĩa thừa ăn quăng vào bộ mặt vênh vào đáng tởm kia rồi đi ra . Nhưng nàng lại nén nhịn, hít 1 hơi thật dài, bắt đầu mở vung các tô thức ăn.

_ Để tôi giúp cô 1 tay_ bà Eleanor đứng dậy nói .

_ Không, bà để mặc tôi, bà Eleanor. Tôi làm lấy được và sẽ làm tốt. Lúc nãy bà xếp ghé đã là đủ mệt lắm rồi . Bà đang yếu sức cần fải nghỉ ngơi .

Cụ Jarmon lên tiếng, giọng ra lệnh, mắt chăm chú theo dõi cách Alexandra làm:

_ Cứ để cô ấy tiếp thức ăn cho mọi người nếu cô ấy thích làm. Chúng ta

không thể nuôi không 1 kẻ miền Bắc được. Fải cho nó làm để nuôi cái miệng của nó .

Alexandra thấy bà Eleanor cúi gằm xuống . Lúc này nàng mới thấy bà đã fải chịu bao đau khổ, nhục nhã trong cái gia đình vênh váo, khinh người này . Nàng thầm nghĩ, cái gì đã khiến bà fải cam chịu tất cả nỗi sỉ nhục kia suốt ngần ấy năm trời . Bởi rõ ràng ở đây bà bị mọi người ghét bỏ cũng như họ căm ghét người miền Bắc, nói chung, những "kẻ" đã xóa bỏ những ưu quyền của họ với tư cách chủ nô .

Alexandra đặt các tô thức ăn ra giữa bàn . Nàng không định sẽ múc ra cho từng người. Nàng đã quá mệt, và nàng thấy cũng không cần thiết làm như thế . May thay, mỗi người đều ngồi ở 1 góc chiếc bàn lớn.

Phòng ăn này trông to lớn và đồ đạc đều thuộc loại quý, nhưng tiếc thay trên bàn lại không có bát đĩa men sứ, không có thìa niễ bằng bạc để làm chiếc bàn ăn đủ sang trọng xứng đáng với nó. Mọi người chỉ dùng thìa niễ bình thường và đĩa sứ giản dị , những thứ trước đây chỉ dùng dưới bếp, không bao giờ được đưa lên nhà trên.

Sau khi đặt các tô thức ăn lên giữa bàn rồi ngồi xuống . Alexandra dừng lại quan sát những người xung quanh. Mọi người vẫn đang nhìn chăm chăm vào nàng, dường như chờ nàng làm thêm việc hầu hạ nào nữa . Thấy vậy Alexandra bèn nói:

_ Tôi thấy không cần múc thức ăn vào bát cho từng người. Tôi mệt quá rồi, vậy xin mỗi người tự tiếp lấy . Cũng chẳng nhiều món gì đâu

_ Tất nhiên rồi, cô em yêu quý_ bà Eleanor vội vã nói rồi lấy 1 chiếc bát đưa cho cụ Jarmon.

Ông cụ đỡ chiếc bát, quắt mắt nhìn con dâu nói:

_ Trước khi ăn ta đọc kinh cho đúng là những tín đồ của Chúa Trời .

Eleanor liếc nhanh nhìn Alexandra, ý bảo nàng đây là tục lệ ở đây và nàng khê gật đầu . Nàng không phản đối gì nhưng nàng cần biết tập quán của gia đình. Cụ Jarmon lầm rầm cầu kinh rất lâu khiến Alexandra thầm nghĩ, đợi cụ đọc kinh xong thì thức ăn nguội hết. Cuối cùng bài kinh chấm dứt và mọi người múc thức ăn, bắt đầu ăn.

thức ăn quá đơn sơ đến mức Alexandra thầm nghĩ các gái điếm ở nhà chứa của Madam Le Blanc còn ăn sang hơn những chủ đồn điền miền Nam. Tầng lớp quý tộc đại địa chủ ở đây chắc chắn cho rằng thế giới đã bị đảo lộn.

Trong bữa ăn, mọi người nói rất ít. Eleanor ăn từng miếng rất nhỏ nhẹ như mèo ăn, có vẻ bà sợ không dám ăn nhiều . Alexandra thì ăn rất thoải mái .

Nàng biết cụ Jarmon luôn nhìn nàng bằng cặp mắt xét nét, nhưng nàng mặc.

Thái độ Giles rất thờ ơ làm Alexandra ngạc nhiên. Nàng cũng tỏ ra lạnh nhạt, vì nàng không muốn bà Eleanor biết quan hệ thật giữa Giles và nàng.

Tốt nhất là để bà tin rằng 2 người chỉ ngẫu nhiên quen nhau và quan hệ rất

hời hợt.

Nhưng bà Eleanor tỏ ra không quan tâm đến bất cứ thứ gì trong lúc ngồi ăn. Alexandra thấy rõ bà rất không thoải mái và chỉ mong chóng đứng dậy đi chỗ khác. Nàng thầm nghĩ, giá mình bung riêng 1 khay thừa ăn vào phòng bà, có lẽ bà sẽ ăn được nhiều hơn. Và nàng nghĩ cũng nên thử làm cách đó xem sao .

Không khí bữa ăn rất nặng nề, nhưng cụ Jarmon và Giles không hề làm gì để giải tỏa không khí ngột ngạt ấy .

Bữa ăn kết thúc, 2 người đàn ông nhanh chóng đứng dậy chuyển sang phòng thư viện bên cạnh ngồi hút thuốc và uống rượu, hết như thời chưa xảy ra nội chiến, như thể họ không hề bị sa sút. Alexandra rất ngạc nhiên trước thái độ ấy . Giá vào địa vị họ, nàng sẽ gắng hết sức mình để cứu vãn lại những gì còn sót lại . Nhưng nàng gạt ngay những ý nghĩ ấy ra khỏi đầu óc, đứng lên dọn dẹp đĩa bát. Bà Eleanor định giúp nàng.

_ Không. Bà fải đi nghỉ. Bà lên giường nằm đi để giữ sức, mai nếu bà khoẻ bà hãy làm.

Bà Eleanor âu yếm cười với nàng. Bà nói:

_ Cảm ơn cô, Alexandra_ giọng bà nói đượm chút u buồn_ Nguyên việc cô đến đây đã giúp tôi được bao nhiêu điều rồi . Mai tôi sẽ khoẻ và cùng làm với cô và bác Ebba.

_ Ôi, tôi chỉ mong bà khoẻ_ nàng nói và xếp đĩa thành chồng đặt lên mâm.

_ Vậy chúc cô ngủ ngon nhé_ bà Eleanor nói rồi cúi xuống, triu mền hôn lên má nàng_ Ôi, tôi tưởng như tôi có con gái vậy . Cô đến đây làm tôi vui lên biết bao .

Alexandra đem các thứ xuống bếp và bác da đen rửa bát đĩa . Lúc nàng làm xong việc bước ra ngoài để về phòng ngủ, nàng đứng lại ngoài cửa nhìn xung quanh. Đêm đã xuống và nàng nghe thấy tiếng súc vật và sâu bọ kêu . Nàng khẽ rùng mình, không biết đó là tiếng kêu của những con gì. Nàng bước đi vội vã, cảm thấy bao bóng đen quái đản nhảy múa xung quanh nàng dưới ánh trăng.

Alexandra chưa quen với không khí tịch mịch của thôn quê và nàng thấy sợ. Không ngẩng đầu lên nhìn, nàng cúi gằm xuống bước đi. Đột nhiên nàng hét lên, đụng đầu vào thứ gì đó . Thì ra là cây tầm gửi rủ từ trên cành cây cao xuống. Nàng vội vã gạt nó sang bên cạnh và cảm thấy hoảng sợ . Nàng tưởng như những cây tầm gửi kia đang rủ xuống, bao vây nàng. Chưa bao giờ nàng ở 1 nơi như thế này với những cây giống như những cây này, dây tầm gửi . Giá như không vì bà Eleanor thì nàng chẳng ở đây thêm làm gì . Hoảng hốt, nàng co chân chạy về phía ánh đèn ở nhà trên hất ra. Nàng hy vọng cửa vẫn mở để đợi nàng lên nhà, nhưng soa không thấy ánh sáng ở chỗ đó . Ai đã đóng cửa rồi sao? Bỗng ai đó ngáng chân Alexandra làm nàng

ngã sấp xuống mặt đất ẩm ướt.

_ Alexandra yêu quý, để tôi đỡ cô dậy nào . Cô vừa bị vấp phải không?
Cô nén 1 tiếng thét hoảng hốt suýt bật ra từ cổ họng, nàng ngước mắt lên và thấy 1 bóng đen đứng trước mặt nàng.

_ Ông làm gì ở đây?_ nàng sợ hãi hỏi .

Giles cười khúc khích:

_ Tôi ngồi trong nhà, nhìn ra thấy ánh trăng đẹp quá . Cô không thấy là trăng đẹp hay sao? Còn gì thú bằng dạo chơi dưới ánh trăng? Không lúc nào ve vãn 1 cô gái xinh đẹp thích hợp bằng lúc này, cô công nhận không?

Alexandra định đứng dậy, nhưng Giles đã vội vã kéo nàng đứng lên. Bàn tay cứng như sắt của y sốc nách nàng.

_ Buông tôi ra, Giles! Tôi phải vào nhà bây giờ .

_ Tại sao phải "vào"? Tôi không nghĩ như thế, Alexandra.

Giles nói bằng giọng kiên quyết và y nắm chặt cánh tay nàng kéo nàng ra khỏi cửa, về phía đám cây rậm rạp tối tăm.

_ Không! Tôi không đi với ông đâu . Tôi phải vào nhà bây giờ

_ Chẳng lẽ chúng ta không có chuyện gì cần trao đổi sao, em yêu? Tôi tin rằng cô đang có nhiều điều muốn hỏi tôi, đúng thế không nào?

Alexandra dậm lưỡng lự . Quả thật nàng đang muốn hỏi hắn vài điều, nhưng không phải ở đây, ngoài trời tối thế này, và lại chỉ có 2 người với nhau .

Nàng lúng túng đáp:

_ Tôi ...tôi cũng không biết nữa .

_ Nhưng tôi biết. Lại đây, cô bé Alexandra yêu quý . Tôi không làm hại gì cô đâu . Tôi đã làm hại cô bao giờ chưa nào?

_ Có đấy . Ông đã làm hại tôi .

Giles lại cười khẽ, vẫn tiếp tục kéo nàng ra xa nhà thêm.

_ Đi theo tôi, cô em xinh đẹp tuyệt vời . Tôi thấy ta cần nói chuyện với nhau . Tôi không muốn cô hiểu lầm tôi, Alexandra yêu quý .

_ Vậy ta vào nhà, tìm 1 căn phòng nào đó .

_ Không được. Trong ấy không có 1 căn phòng nào có thể nói chuyện riêng với nhau được. Ông nội tôi suốt đêm đi vắn vớ hết phòng này sang phòng khác. Cụ thích lục soát mọi góc ngách trong cái nhà này, như muốn đánh thức dậy các bóng mắt của dĩ vãng. Cụ nuối tiếc thời gian đã qua mà lại_ Giles nói và trong giọng hắn có nét kiên quyết.

Alexandra rất sợ con người này, con người cùng với mẹ Le Blanc đã đưa nàng vào đây, để sử dụng thân xác nàng. Đúng hơn là hắn đã cùng với mẹ chủ nhà chứa kia đẩy nàng vào cơn cuồng mê điên dại hiến thân xác cho hắn trong tình trạng không còn chút tỉnh táo nào nữa .

Nhiều lúc Alexandra vẫn còn cảm giác như đêm hôm qua là 1 cơn ác mộng, là không có thật, bởi quá vô lý! Nàng không ưa gì hắn vậy mà nàng lại van

nài hẳn ban tình yêu cho nàng. Chuyện ấy có gì đó như thể vô lý quá đáng. Nàng không muốn đứng riêng với hẳn ngoài trời đêm như thế này . Nhưng tại sao đó, nàng cảm thấy mình không kiên quyết lắm. Nàng muốn hỏi Giles 1 số điều nhưng nàng lại không hỏi . Nàng ghét hẳn nhưng nàng lại không gạt hẳn ra.

Giles đã kéo nàng đến đám cây cối rậm rạp, tối đen. Hẳn gạt cây tầm gửi sang 1 bên để lấy lối cho nàng đi . Dưới những gốc cây rậm rạp, ẩm thấp, 1 mùi gì đó thoang thoảng làm nàng ngây ngất. Hẳn càng lôi nàng vào sâu trong đám cây nàng càng thấy 1 cảm giác mê muội lan toả trong đầu óc. Nàng mỗi lúc càng không muốn suy nghĩ gì nữa, đúng hơn là không thể suy nghĩ gì được nữa .

Hai người đã ra đến 1 lầu bát giác bằng gỗ dựng giữa vườn. Ngày trước cái lầu này chắc phải đẹp lắm, sơn màu trắng. Lúc này, dưới ánh trăng, trông nó vẫn đẹp và thơ mộng vô cùng. Nhưng khi đến gần, Alexandra nhìn thấy những tấm vách gỗ bị bong ra, sàn bên dưới bị nứt gãy và nước sơn bị tróc rất nhiều . Lại 1 lần nữa nàng thấy được sự tàn tạ, sa sút của cuộc sống miền Nam.

Alexandra rất không muốn dừng lại ở đây, vì xung quanh những dây tầm gửi rủ xuống trông như những tấm rèm che phủ, mùi ẩm thấp xộc vào mũi làm nàng khó chịu . Thêm nữa khí lạnh và hơi ẩm làm nàng nôn nao . Không, nàng rất không muốn vào chỗ này. Nàng muốn bứt ra bỏ chạy, tránh cho xa cái nơi gọi cho nàng toàn những cảm xúc ảm đạm và khủng khiếp này .

Nhưng bàn tay Giles nắm chặt cánh tay nàng như gọng kìm. Hẳn đang muốn gì đó ở nàng và hẳn đã quen muốn gì làm nấy, quen cách nghĩ chủ nhân ông trong đồn điền này . Đã có thời Giles có hàng trăm nô lệ trong tay và hẳn muốn ai bảo gì họ tùy ý, họ đều răm rắp tuân theo mọi mệnh lệnh oái ăm của hẳn. Bây giờ hẳn vẫn không quên được quyền lực của hẳn ngày đó .

Giles đã toan tính sẽ khôi phục lại quyền hành ngày xưa . Và bây giờ nếu 1 cô gái đơn độc mà hẳn cũng không trị nổi thì hẳn sao còn đáng mặt là đàn ông nữa? Mỗi lần nghĩ đến những cô gái nô lệ đủ loại màu da, đủ loại thân hình và độ tuổi, toàn thân hẳn rạo rực. Hẳn đã từng là ông chủ và ngày đó không cô gái nào dám cưỡng lại hẳn.

Hàm răng trắng bóng của Giles ánh lên dưới ánh trăng khi hẳn nhớ lại hẳn đã bắt các cô gái nô lệ ngày đó hầu hạ hẳn, thỏa mãn thân xác hẳn theo đủ các cách hẳn yêu cầu . Chà, hồi đó mới đúng là đáng sống chứ . Hẳn có vô số tiền bạc và quyền hành, muốn gì cũng có và muốn gái chiều thế nào chúng cũng phải chịu .

Mà đâu phải chỉ có gái nô lệ? Ngay cả những cô gái xinh đẹp như Madam Le Blanc chẳng hạn cũng mong chờ hẳn đến và chiều chuộng hẳn đủ cách.

Giles đã chiếm hữu cô ta tại New Orleans như hẳn đã chiếm hữu nô lệ tại

đây, sau khi hắn bỏ vốn lập nhà chứa cho cô ta trông nom tại khu phố Quadroo. Tuy nhiên Bella_ Le Blanc vẫn cứ giấu hắn đi lại với những nhân tình riêng của ả. Giles đã nhiều lần đánh ả về tội đó nhưng hắn biết chẳng ăn thua gì. ả dâm dăng và không thể chỉ dành thân xác ả cho riêng hắn được. Thêm nữa, Madam Le Blanc lại còn cố tình làm cho Giles thấy ả có nhiều nhân tình khác để chọc tức hắn. Trong số đó hắn biết có cả Jacob. Giles đã thấy cặp mắt Madam Le Blanc sáng rực lên như thế nào mỗi khi có mặt Jacob. Giles biết ả mê thằng em cùng cha khác mẹ của hắn. Và hắn rất không muốn biết chuyện đó. Hắn muốn nhắm mắt coi như không thấy. Hắn chưa có chứng cứ về chuyện Madam Le Blanc hiến thân xác cho Jacob, và cũng không muốn có để khỏi đau lòng. Hắn cố quên chuyện ấy đi, nhưng vẫn âm ức.

Giá như không xảy ra chiến tranh thì chắc chắn Giles đã lấy vợ để sinh con đẻ cái và trông nom đồn điền. Nhưng hắn chưa kịp lấy vợ thì chiến tranh đã nổ ra và fả tan mọi thứ. Chiến tranh đã thay đổi toàn bộ cuộc sống. Nhưng hiện giờ hắn thấy có cơ hội để hắn lại giàu có, quyền thế và được lấy vợ, 1 cô gái hắn thật yêu thích.

Giles nhìn xuống cặp mắt xanh lục mở to của Alexandra và hắn cười nham nhở. Nhìn cái cười khả ố của Giles, Alexandra thấy sao giống cái cười của tên Stanton Lewis đến thế. Nàng giật mạnh tay định chạy nhưng Giles đã nắm chặt và đẩy nàng vào trong nhà bát giác.

Bên trong cái lầu bằng gỗ sơn trắng làm nơi hóng mát giữa khu vườn, ánh trăng không chiếu thẳng xuống được nên khá tăm tối, chỉ lờ mờ chút ánh sáng từ cành lá bên ngoài đâm ánh trăng hắt vào. Alexandra hoảng sợ nghe thấy tiếng những con vật nhỏ kêu hú khắp xung quanh. Mùi cây cỏ ứả mục tại đây càng đậm đặc và như thể tràn ngập khắp chốn xung quanh, thấm vào mọi thứ, vào cả thân thể nàng. Khí trời bên trong này ngọt ngào và Alexandra thấy thở khó khăn. Nàng cảm thấy toàn thân rã rời, không muốn suy nghĩ gì hết, không muốn cử động gì nữa. Đầu óc nàng như mù đi, cho đến khi bàn tay Giles chạm vào thân thể nàng.

Nàng đẩy hắn bật ra xa, kiên quyết không chịu để hắn chiếm đoạt mình lần nữa. Nhưng quyết tâm của Giles còn mạnh hơn quyết tâm của nàng. Hắn đã ép Alexandra vào bức tường gỗ của lầu hóng mát bát giác. Hắn đứng chặn ngay trước mặt nàng không có đường nào để nàng bỏ chạy.

_ Không được đụng vào tôi, Giles! Anh bảo ta chỉ nói chuyện thôi kia mà?_ Alexandra tuyệt vọng nói.

Giles mỉm cười:

_ Ta sẽ không làm em đau đâu. Nhưng ta không thể quên được cái đêm chúng ta ân ái. Đêm hôm đó em đã cuồng nhiệt biết bao! Em đã đáp lại say sưa, mê đắm những cái hôn, những vuốt ve của ta biết chừng nào.

_ Không fải . Đêm hôm đó tôi không tỉnh táo . Tôi không biết do đâu mà tôi thành ra như thế, những cử chỉ của tôi hôm đó ngoài ý muốn của tôi .

_ Nhưng em công nhận là em đã đáp ứng cuồng nhiệt chứ gì?

_ Ôi, tôi có ngờ đâu lại bị thế_ nàng xót xa nói .

_ Tất nhiên rồi. Đêm đó em đã làm tôi sung sướng biết chừng nào. Chính vì thế mà tôi muốn được hưởng như vậy 1 lần nữa. Tôi đưa em về đây, về nhà tôi để chúng ta cũng chia sẻ mọi thứ . Hay là em đã thay đổi đột ngột, em ghét tôi và ghét cả cái nhà này?

_ Tôi ... tôi ...

Giles quàng tay ôm nàng. Alexandra co rúm người lại, không biết nên phản ứng ra sao .

_ Đúng rồi, em ngoan ngoãn thế là fải, Alexandra. Hai chúng ta cùng hưởng những khoái cảm tuyệt đỉnh trong đêm ân ái . Hai chúng ta ban cho nhau niềm hạnh phúc diệu kỳ . Chúng ta đã thử 1 lần rồi và thấy vô cùng hòa hợp, em công nhận chưa?

_ Ôi, tôi vẫn chưa biết đêm hôm đó tại sao tôi bỗng dưng trở thành điên rồi như vậy_ nàng nói, giọng rên rỉ, đau đớn. Cặp mắt xanh lục của nàng rực sáng lên.

Giles bật cười, thắm thì vào tai nàng:

_ Nhưng anh biết. Đôi khi phụ nữ cần có thêm 1 chất kích thích để dễ chấp nhận cuộc ân ái và tăng thêm niềm cuồng nhiệt

_ Ông nói sao, Giles?_ Alexandra gằn giọng hỏi:

_ Tôi đã cố hết sức. Đúng vậy, tôi đã cố mọi cách nhưng mãi vẫn không thấy cô yêu tôi như tôi yêu cô . Xưa nay chưa bao giờ tôi bị cô gái nào khước từ, cho nên tôi không hiểu được tại sao em lại lạnh lùng mãi với tôi? Cô Bella, Madam Le Blanc là người rất giỏi về các cách đưa dẫn mọi con người vào cơn thèm khát tình ái . Và cô ta, cô Bella ấy, đã khuyên tôi là nên dùng 1 chất kích thích pha vào rượu để em uống, đẩy nhu cầu của em lên.

Ôi, đồ khôn nạn!_ Alexandra hét lên, gơ tay định tát Giles nhưng hắn đã kịp nắm cổ tay giữ nàng lại .

_ Bình tĩnh đã nào, cô em. Chuyện ấy là bình thường, có gì đặc biệt đâu mà cô định làm ầm lên như vậy? Hơn nữa cả tôi lẫn cô Bella, tức là Madam Le Blanc ấy, thấy việc thỏa mãn tình cảm cho tôi là điều cần thiết...

_ Hai người là 2 con ác thú, 2 con quỷ!_ Alexandra thét lên giận dữ .

_ Cô nói không đúng, Bella và tôi, chúng tôi chỉ là con người như mọi người khác, duy chúng ta thích khi yêu nhau thì fải say đắm, cuồng nhiệt. Phải điên loạn. Hai bên fải trao hết cho nhau . Có vậy thôi .

_ Ông để tôi đi.

_ Cô đừng cưỡng lại tôi, Alexandra_ Giles nói, quặt hai tay nàng ra sau lưng. Cả tôi cũng cần nói chuyện với cô .

Giọng hắn khàn đặc lại về thêm muốn, trong lúc Alexandra giãy giụa và ngực nàng áp vào lưng hắn. Vừa ôm chặt nàng, Giles vừa ngửa mặt nàng lên và áp miệng hắn lên miệng nàng. Ôi, miệng cô bé mới ngọt ngào, môi cô bé mới mềm mại làm sao . Hắn cắn vào cặp môi ngon lành của nàng khiến Alexandra thét lên vì đau . Nhưng đúng lúc nàng hé môi ra thì hắn cũng thọc luôn lưỡi hắn vào . Giles thấy toàn thân hắn rạo rực. Những cảm giác hừng hực của đêm hôm trước trở lại với hắn.

Một tay Giles nắm chặt 2 bàn tay nàng, 1 tay hắn cởi áo váy nàng, mơn trớn da thịt nàng. Alexandra giãy giụa chống lại, nhưng nàng càng chống cự hung hãn bao nhiêu, càng kích thích thêm hắn bấy nhiêu . Bộ ngực tròn trĩnh trắng muốt dưới ánh trăng phản chiếu từ bên ngoài vào đẩy con thêm khát của Giles lên đến tột độ .

_ Hãy cho anh đi! Alexandra! Cho anh đi!

_ Không_ Alexandra dùng hết sức mình để thoát ra_ Buông tôi ra. Giles! Đừng! Buông tôi ra! Tôi không đủ sức chống lại ông đâu . Tha cho tôi, Giles!

_ Chống lại tôi làm gì, em yêu? Em hãy hưởng tình yêu của tôi như đêm hôm trước em đã hưởng. Em hãy van nài tôi yêu em như hôm trước em đã van nài . Như vậy có phải 2 chúng ta sẽ được tận hưởng niềm hạnh phúc diệu kỳ như đêm trước không? Em đừng ngại, cây cối xung quanh đây sẽ che cho chúng ta. Không ai nhìn thấy thân thể của em lộ ra đâu . Nơi đây cũng kín đáo không kém gì căn phòng của em trong nhà chứa của Bella đâu . Và chúng ta hãy lặp lại đúng như hôm trước ở đó đi, em.

_ Không được! Giles! Không được! Ông tha cho tôi . Hôm trước đâu phải tôi mà là thứ thuốc kích thích đã biến tôi thành như thế . Chính ông chẳng vừa nói là gì .

_ Thuốc đó không kích thích mà chỉ gạt đi những gì cản trở em không phát huy hết bản năng tình ái mà trời đã phú cho em, cho mọi cô gái trên đời . Bản năng ấy đã có sẵn trong con người em, thuốc kia chỉ giúp em bộc lộ bản năng ấy ra, có vậy thôi .

Vừa nói, Giles vừa cởi hết áo quần của Alexandra và bây giờ nàng không còn gì trên người. Khí lạnh bên ngoài làm nàng rùng mình, nhưng Alexandra kiêu hãnh không thèm dùng tay che da thịt. Nàng nói:

_ Thôi được! Ông đã cưỡng bức bách tôi . Nhưng tôi sẽ không đáp ứng ông như hôm trước đâu . Ông đừng hy vọng!

Giles làm như không nghe thấy gì, vẫn điên cuồng hôn khắp mọi chỗ trên thân thể nàng, tận hưởng vẻ đẹp trời cho của Alexandra. Nàng để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, cố giữ không bị kích động theo những ve vuốt, ôm

áp, kích thích của hắn. Cuối cùng 2 tấm thân đã đổ xuống trên sàn lầu hóng mát giữa vườn cây .

— Alexandra, Alexandra — Giles thì thầm vào làn tóc đỏ mềm mại của nàng — Tại sao em không thể yêu anh được? Anh yêu em ngay từ phút đầu nhìn thấy em. Tại sao cứ bắt anh phải cưỡng ép em?

Nhưng Alexandra không nghe những lời đó . Nàng đang mãi nghĩ đến chuyện sẽ trả mối thù này, trả mối thù đã bị hắn cùng với mẹ Le Blanc đánh lừa, đưa nàng vào tròng và tiếp đó khống chế nàng, biến nàng thành 1 thứ nô lệ thoả mãn nhu cầu xác thịt của hắn. Không! Nàng phải trả mối thù này! Và trong cuộc tình đêm nay nàng chỉ thấy nàng bị cưỡng hiếp, chỉ thấy đau đớn và nhục nhã .

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 15

Alexandra ngồi bên giường, trán nàng nhăn lại khi nàng chăm chú nhìn bà Eleanor đang vật lộn với tử thần. Bà ho từng cơn dữ dội, toàn thân rung lên. Những cơn ho như xé phổi bà .

Trời nóng bức. Đã hết tháng 4 sang tháng 5 và không khí oi nồng 1 cách khó chịu . Alexandra mồ hôi nhễ nhại khao khát 1 luồng gió mát. Nàng liên tục lau mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, cổ, chân, tay . Thời tiết như thế này làm sao bà Eleanor chịu nổi? Sao có vùng đất khủng khiếp như thế này, nàng buồn rầu nghĩ . Nàng bỗng hiểu tại sao dân ở đây nói năng và đi đứng chậm chạp. Khí hậu kiểu này dễ làm người ta mệt mỏi .

Vậy là đã 2 tuần trôi qua kể từ cái đêm Giles cưỡng hiếp nàng trong lầu hóng mát ngoài vườn. Chẳng lẽ thời gian lại trôi nhanh đến thế? Từ hôm đó Alexandra luôn luôn cảnh giác, không để hắn có dịp "bắt cóc" nàng như vậy nữa . Và quả thật Giles không làm được gì và Alexandra thấy cặp mắt hắn luôn nhìn nàng giận dữ .

Alexandra rất muốn tránh xa hắn, không phải nhìn thấy bộ mặt dâm dăng, quỷ quyệt của hắn, nhưng nàng không thể bỏ mặc bà Eleanor mà đi . Nàng không lúc nào ở đâu 1 mình. Nếu không làm việc với bác da đen Ebba, nàng lại ngồi trong phòng với bà Eleanor. Tuy nàng không gặp Giles, nhưng nàng biết lúc nào cặp mắt đen của hắn cũng nhìn nàng và hắn thấy hết.

Alexandra đến đây được vài ngày thì bệnh tình bà Eleanor đột nhiên trở nên trầm trọng và họ phải mời bác sĩ . Ông khám cho bà và lắc đầu, khẽ bảo nàng rằng không còn hy vọng gì nữa . Chỉ còn cách là tạo cho những ngày cuối

cùng của bệnh nhân bớt phần nào nỗi đau đớn, giúp bà tiếp nhận cái chết 1 cách nhẹ nhõm đôi chút mà thôi .

Alexandra đã đưa ra ý kiến, để nàng đưa bà về New York, tìm đến những bác sĩ có kinh nghiệm hơn, nhưng ông bác sĩ ở đây lắc đầu, bảo rằng bệnh trạng của bà Eleanor vô phương cứu chữa . Hai lá phổi bà đã rỗng hết, và chuyển đi New York cũng sẽ không giúp ích được gì mà chỉ làm bà thêm đau đớn, thậm chí còn làm bà chết nhanh hơn.

Không còn sự lựa chọn nào khác, Alexandra đành tin theo lời ông và ngày ngày nàng ngồi bên giường bệnh, nhìn bà Eleanor mỗi lúc 1 giây thêm, da xanh xao hơn và ho những cơn xé phổi nhiều hơn. Nàng đã gấn bó, yêu mến bà Eleanor và thấy bà đau đớn, nàng cảm thấy cùng đau đớn theo . Bà đang chết dần chết mòn ngay trước mắt nàng.

Một sự việc khác cùng làm Alexandra thêm đau lòng là cả cụ Jarmon cũng sa sút rất nhanh. Hôm trước bác sĩ đến thăm bệnh cho bà Eleanor thì hôm sau cụ Jarmon bắt đầu yếu sức và không dậy được nữa, không chỉ bà Eleanor nằm liệt trên giường mà cả ông cụ nữa .

Alexandra bảo cụ cho mời bác sĩ nhưng ông cụ lắc đầu . Cụ bảo mời chỉ vô ích. Chính trong lúc chăm sóc cho ông cụ mà Alexandra hiểu thêm được ông già miền Nam này . Củ tỏ ra gan góc vô cùng. Không hề kêu ca than vãn mà bình thản chờ tử thần đến. Nàng có cảm giác cụ đang mong được thoát khỏi cõi trần gian khổ ải này .

Bây giờ Alexandra trở thành người điều khiển đồn điền, nói cho đúng hơn là nàng trông coi những thứ gì còn sót lại của đồn điền. Nàng fải đảm nhiệm 1 trách nhiệm nặng nề và nàng ngạc nhiên mình lại đảm nhiệm khá chu đáo . Giles thì luôn đi vắng. Hẳn mặc kệ mọi việc ở đây, không ngó ngang gì đến 2 bệnh nhân đang chờ chết. Hẳn thường xuyên ra thành phố chơi bời . Hẳn đã chọn con đường khác và cuộc sống ở đây không còn làm hắn quan tâm nữa .

Alexandra đang ngồi nhìn bà Eleanor thêm thiếp ngủ, hơi thở khó khăn thì bỗng nghe tiếng âm âm dưới nhà . Nàng hoảng hốt chạy ra cửa, vội vã theo hành lang đến chỗ đầu cầu thang dẫn xuống nhà dưới . Nàng nhìn xuống và thấy ló nhô những người đàn ông vạm vỡ, dầm ủng bần thiêu lên tẩm tẩm trải trong gian phòng khách rộng lớn.

Nàng kinh hãi lao xuống xem chuyện gì, không kịp nhớ đến mái tóc đỏ chưa chải bù rối xõa xuống vai, đến bộ mặt nhem nhuốc và cả tấm áo váy chưa cài hết khuy để lộ ra cả 1 phần bầu vú.

_ Các người làm gì vậy? Ra khỏi đây ngay! _ nàng hét lên.

Khi chạy xuống hết thang gác, Alexandra ngược nhìn và thấy những con người cao lớn đang tỏ vẻ thích thú thấy cô gái xinh đẹp, áo quần xộc xệch xuất hiện trong toà nhà cũ kỹ đồ nát này .

_ Các ông ra khỏi đây ngay!

Cuối cùng 1 người trong bọn họ đã nhận ra giọng nói quyền uy và kiêu hãnh của nàng. Ông ta nói:

_ Xin bà thứ lỗi! Chúng tôi đến đây là thi hành mệnh lệnh ông chủ

Ông ta chăm chú nhìn nàng , thầm nghĩ: dân này gớm thật! Đã thua trận, cơm không có mà ăn, áo quần không có mà mặc, vậy mà vẫn hung hãn thế .

Vừa nghĩ ông ta vừa nhìn chăm chăm vào những chỗ hở trên người nàng.

Nhưng dòng suy nghĩ của ông ta bị Giles bước vào cắt ngang. Hắn ta mặc rất lịch sự, đến mức tỉ mỉ còn hơn mọi khi . Thoáng nhìn qua để đánh giá tình hình, hắn nói:

_ Thưa các quý ông, tôi xin giới thiệu đây là vị hôn thê của tôi, tiểu thư Alexandra Clarke .

Nói xong, Giles bước đến đứng bên cạnh Alexandra. Nàng vô cùng sửng sốt, nhưng nàng biết lúc này chưa nên tỏ thái độ gì hết và nàng im lặng.

_ Mời các quý ông cứ tiếp tục thi hành phận sự Tôi xin đưa vị hôn thê của tôi lên gác . Tôi biết các quý ông đã làm vợ chưa cưới của tôi hoảng sợ, mà điều đó dễ hiểu thôi . Vì chúng tôi đã quen sống ở đây, lúc nào cũng lặng lẽ, yên tĩnh.

Đám người quay sang nhìn thêm Alexandra lần nữa rồi miễn cưỡng quay đi .

Giles khoát tay Alexandra, kẹp rất chặt rồi kéo nàng lên thang gác. Nàng bị hắn lôi đi, bối rối chưa hiểu mình phải làm gì, bởi nàng vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra vừa rồi . Cánh tay hắn kẹp tay nàng quá chặt.

Lên đến thang gác, Giles đẩy nàng vào hành lang, tránh xa cặp mắt những người bên dưới, ấn nàng tựa lưng vào bức tường, hắn áp mặt vào mặt nàng, cặp mắt đen của hắn long lên sòng sọc. Hắn rít lên:

_ Cô định làm cái trò gì dưới đó? Chẳng lẽ cô không biết rằng tôi mà không xuống kịp thì bọn chúng đã đè cô ra hiếp hay sao?

Alexandra tái mặt. Nàng không hề nghĩ đến chuyện đó . Nàng chỉ nghĩ đến chuyện bảo vệ toà nhà này, vậy thôi .

_ Cô điên rồi sao? Cô không nghĩ rằng cô mặc áo quần xộc xệch như vậy có khác gì cô bảo chúng đè cô ra không? Tóc không chải, khuy không cài, vú vê thò cả ra! Lạy chúa tôi! Trông cô ngon lành đến như vậy mà bọn chúng đều là những tên vạm vỡ, đang khao khát đàn bà con gái.

Alexandra đỏ như mặt, đáp:

_ Tôi không nghĩ đến chuyện đó . Chỉ đơn giản là tôi nghe thấy tiếng ồn ào dưới nhà thế là tôi chạy xuống xem có chuyện gì . Vậy họ đến làm gì vậy, Giles?

Giles cười vang, tiếng cười của hắn như kẻ mất trí, khiến nàng rùng mình.

_ Chúng kéo đến đây để làm cái trò gì mà chúng đã làm với các toà nhà khác: chúng muốn mua đồ gỗ với giá rẻ mạt. Tôi sẽ đem những thứ này ra

thành phố New Orleans để bán sẽ được giá hơn nhiều . Nếu còn để đây thì nhà nước sẽ thu mua bằng thứ giá cướp không! Chưa kể thậm chí chúng còn trừ vào tiền thuế đất nữa chứ . Cô hiểu chưa nào, cô gái xinh đẹp của tôi?

_ Nhưng sao ông biết? _ Alexandra kêu lên.

_ Tôi còn biết cô chính là Alexandra Clarke, người được hưởng quyền thừa kế 1 gia tài rất lớn. Bởi bà Eleanor đã kể về gia đình cô với tôi từ lâu rồi . Nguyên nhân tại sao cô lại đến đây làm việc như 1 đứa ở, cả chuyện cô đến thành phố New Orleans làm việc như 1 gái điếm, tất cả những điều ấy tôi không cần biết. Tôi chỉ quan tâm đến tài sản to lớn của cô. Tôi đang cần tiền. Tôi rất cần nhiều tiền. Tôi phải trở thành chồng cô và cô phải lấy tôi . Khi đó toàn bộ gia tài thừa kế của cô sẽ thuộc về tôi .

_ Không đời nào tôi lấy ông! _ Alexandra kinh tởm thét lên.

Giles coi như không nghe thấy câu nàng phản đối, vẫn nói tiếp:

_ Đúng vậy, tôi sẽ làm mọi cách để cô phải lấy tôi và nhường quyền sở hữu số tài sản đó cho tôi . Tôi sẽ không quẳng số tiền lớn đó vào cái đồn điền chết tiệt này đâu . Miền Nam đã hết thời rồi, Alexandra! Cuộc sống ở đây sẽ mãi mãi thảm hại như thế này . Hào quang thuở trước không bao giờ còn trở lại với miền đất này . Tôi đâu ngu xuẩn đến nỗi bỏ công sức vào việc phục hồi dĩ vãng vàng son xưa kia .

Giles nhếch mép nở nụ cười cay đắng nói tiếp:

_ Ông nội tôi, cụ Jarmon đáng kính, vẫn nuôi tiếc dĩ vãng, nhưng tôi thì không. Tôi rút cái mơ tưởng hảo huyền ấy từ lâu rồi . Dĩ vãng là dĩ vãng. Nhưng tôi xây dựng tương lai . Và tôi cần đến cô, cần đến số vốn liếng khổng lồ cha cô để lại .

Mắt Giles bỗng trở nên mơ màng.

_ Cô sẽ là vợ tôi . Tôi sẽ dùng 1 phần tài sản thừa kế được tậu 1 tòa nhà sang trọng ngoài thành phố New Orleans để 2 vợ chồng ta cùng sống . Lúc này giá nhà ở 1 số khu vực ngoài New Orleans đang rẻ. Cho nên tôi sẽ tậu nhà ngoài đó, sẽ chuyển tất cả đồ đạc quý giá ở đây ra đó . Alexandra thân mến, cô thấy kế hoạch của tôi tuyệt vời chưa nào?

_ Không đời nào! Không đời nào tôi chịu lấy ông, Giles!

_ Cô sẽ phải lấy tôi . Cô nhất định sẽ là vợ tôi, Alexandra. Bất kể cô chịu hay không chịu . Thôi, bây giờ cô vào với mấy người ốm đi và ngồi yên trong đó . Tôi cũng chẳng cần gặp cô nữa làm gì . Cô sẽ được yên ổn, lúc ngồi với bà Eleanor.

Giles buông Alexandra và trước khi bước đi, hắn còn ngoái lại nhìn 1 lần từ đầu đến chân nàng và đẩy nàng về phía cửa phòng bà Eleanor. Alexandra thở phào nhẹ nhõm được thoát khỏi hắn. Tên khốn kiếp này sao tự tin đến thế . Hắn định nình kế hoạch của hắn sẽ thực hiện được. Nhưng hắn lầm. Không đời nào mình chịu lấy hắn. Không đời nào!

Suốt ngày đó, lúc nào cũng có tiếng ồn ào vang đi khắp toà nhà lớn này . Giles chuyển bà Eleanor sang phòng của Alexandra để giữ gìn đồ đạc trong phòng bà, hắt bán với giá cao nhất, hoặc chuyển tới toà nhà hắt tậu trong thành phố New Orleans. Alexandra không thêm quan tâm tới Giles làm những gì . Và ngồi bên bà, nàng cảm thấy hình như bản thân nàng cũng tàn tạ dần. Tuổi xuân của mình dường như cũng ra đi dần với người phụ nữ bất hạnh kia . Nàng cảm thấy mình già đi và mệt mỏi thêm cùng với miền đất phương Nam này . Bóng chiều đã ngã dài . Giles tìm đến phòng gặp Alexandra. Trông hắt có dáng mệt mỏi và ăn mặc luộm thuộm, bần thiêu . Nhiều năm nay, các gian phòng trong toà nhà này không được quét dọn, chỗ nào cũng đầy bụi bặm và Giles không thiết chải chuốt nữa khi hắt sống tại đây .

Hắt đứng nhìn bà Eleanor 1 lúc rồi hỏi:

_ Bà ấy thế nào?

_ Kém lắm rồi_ Alexandra buồn rầu nói_ Tôi đang nghĩ rằng bà chẳng còn ở với chúng ta lâu đâu . Suốt buổi chiều này, bà không tỉnh dậy lúc nào .

Giles gật đầu:

_ Chúng đã khuân hết đồ đạc đi rồi . tôi nói để cô biết, đây là nhân viên của 1 hãng buôn bán đồ gỗ ngoài thành phố. Tôi đợi đến bây giờ mới bán vì đám chủ đồn điền trong bang này đã bán hết sạch ngay từ hồi chiến tranh mới kết thúc. Hồi đó giá rất rẻ . Nhưng bây giờ tôi bán được giá khá cao . Tôi còn bán luôn cả toà nhà này nữa . Ta sẽ đủ tiền tậu 1 ngôi nhà sang trọng ở New Orleans. Cô ra đó sẽ ưng ý . Tôi sẽ cho cô thấy kiểu sống khác với kiểu sống mà cô đã thấy .

Alexandra không đáp . Nàng không quan tâm chuyện đó . Nàng sẽ không bao giờ chung sống với Giles.

Nói xong hắt đi ra, đóng cửa lại 1 cách bình thản. Alexandra thở fào nhẹ nhõm: vậy là đám đàn ông dưới nhà đã đi rồi và Giles cũng không quấy rầy nàng thêm nữa, ít nhất cũng trong thời gian này . Y tính chuyện xa hơn. Y muốn đoạt gia tài của nàng nhiều hơn là thân xác nàng.

Lát nữa bác da đen Ebba sẽ bưng khay đựng bữa tối lên phòng. Nàng muốn xuống bếp giúp bác 1 tay nhưng nàng lại không muốn bỏ mặc bà Eleanor nằm 1 mình. Lỡ bà cần thứ gì đó mà không có ai bên cạnh.

Bên ngoài trời đã bắt đầu tối . Có tiếng gõ cửa dè dặt. Alexandra vội vã đứng dậy, chạy ra mở cửa cho bác da đen vào . Trong Ebba hôm nay cũng mỗi mệt, âu sầu . Tất cả mọi người trong cái nhà này đều rầu rĩ . Họ đều biết cuộc sống của họ sắp thay đổi theo chiều hướng chẳng hay ho gì .

Ebba nhìn Alexandra, lắc đầu nói:

_ Cô fải nghỉ ngơi chút ít chứ! Trông cô không còn ra hình người nữa kìa . Nằm xuống ngủ 1 giấc đi . Tôi ngồi trông bà chủ cho .

_ Cảm ơn bác Ebba, nhưng tôi muốn ngồi bên bà ấy .

Bác da đen nhìn nàng thương xót:

_ Cũng được. Nhưng cô phải chịu khó ăn uống đi, sẽ đỡ mệt.

_ Tôi không thấy đói .

Ebba bung khay bữa tối đến đặt trên bàn rồi chậm chạp bước ra fiá cửa:

_ Hôm nay là 1 ngày hảm hiu . Một ngày đáng buồn. May mà cụ chủ và bà Eleanor không nhìn thấy đấy . Chúng kham hết mọi thứ còn đôi chút giá trị ra khỏi toà nhà này rồi . Bây giờ tôi bung thức ăn lên cho cụ, xem cụ có ăn được chút nào không. Cậu Giles thì đang ăn dưới phòng ăn. Khi nào xong việc tôi sẽ lên đây với cô .

_ Tôi sẽ cố ép bà Eleanor ăn 1 chút.

_ Vâng, cô cố nài bà ăn chút gì đi_ nói xong, Ebba đi ra, khép cửa lại .

Alexandra thở dài, đứng dậy bước đến bên cạnh bà Eleanor. Nàng gọi bà, lúc đầu còn gọi khẽ, sau nàng cao giọng dần, nhưng bà Eleanor vẫn không trả lời . Nàng không nỡ gọi thêm sợ bà thức dậy lại bị cơn ho hành hạ . Lúc ngủ bà được yên tĩnh hơn. Alexandra quay ra, nhìn khay thức ăn. Nàng ngồi xuống, nhắc bát xúp lên cổ gắng ăn 1 chút.

Đột nhiên 1 tiếng thét rung chuyển cả toà nhà . Alexandra giật mình, đặt vội bát xúp xuống. Nàng nghe thấy rõ tiếng thét của bà da đen Ebba từ phòng ngủ của cụ Jarmon. Nàng cố gạt đi điều linh cảm hãi hùng là có chuyện ghê gớm xảy ra bên đó. Và nàng cúi xuống nhìn bà Eleanor. Bà vẫn nằm mê mệt.

Alexandra vội chạy ra ngoài hành lang, thấy Giles cũng vừa ra khỏi cửa phòng ngủ của hấn, vẻ mặt lo lắng. Cả 2 cùng chạy sang phòng ông cụ . Ebba đang ngồi trong ghế xích đu khóc thốn thức. Khay thức ăn nằm trên sàn, đĩa thìa tung toé . Vậy là bác da đen hoảng hốt đã đánh rơi nó xuống sàn.

Cụ Jarmon nằm bất động trên giường, mặt trắng bệch. Ông cụ đã chết. Hai chân Alexandra bủ rùn, nàng vội ngồi xuống chiếc ghế bành gần đấy, nhìn Giles đi đến bên giường ông nội hấn.

Giles nói gì đó, nàng không nghe rõ . Những âm thanh hấn nói chỉ lướt qua bên tai mà không lọt vào trí óc nàng. Alexandra ngồi như thế trong bao lâu, chính nàng cũng không ý thức được. Chỉ biết bác da đen Ebba ngồi ghế xích đu bên cạnh gọi nàng.

_ Alexandra!

Nàng ngẩng đầu lên và nhìn thấy Giles đứng ngay bên nàng. Hấn không còn chút nào về mặt mũi nữa . Hấn cười, nụ cười đặc ý trên khuôn mặt tuần tú khôi ngô của hấn. Mắt hấn chăm chú nhìn nàng.

_ Cụ chết rồi, Alexandra. Mai ta sẽ chôn cất cho cụ . Chẳng nên để cụ lại lâu trong toà nhà ảm thấp ngột ngạt này . Và cũng chẳng còn ai thân thích để dự

đám tang. Họ chết hết cả rồi . Cụ Jarmon là người duy nhất còn sót lại .
Nhưng rồi cụ cũng vẫn phải chết. Thế là xong. Thế là tôi được tự do .
Alexandra sững sờ nhìn hắn. Sao lại "tự do"? Vậy ra hắn cho rằng hắn bị
chôn chân trong cái đồn điền này chẳng? Hắn cho rằng ông nội hắn ghét hắn
và hắn cũng không ưa gì ông cụ chẳng? Phải chăng Giles là người quý tộc
miền Nam duy nhất được sống qua thời gian gay go này chỉ vì hắn đã từ bỏ
mọi fép tắc, mọi tình nghĩa, mọi mong ước của tầng lớp quý tộc đại địa chủ
ở đất này?

Đột nhiên nàng thoáng nghĩ, vậy ra tất cả những ai gắn bó với dĩ vãng huy
hoàng ở đây, với những kiểu suy nghĩ cổ hủ ở đây đều đã chết cả rồi . Và cụ
Jarmon là người cuối cùng! Nàng đã làm tất cả những gì có thể làm được để
chăm nom cụ Jarmon. Sau đây người ta sẽ mai táng cụ, cũng như đã mai
táng cả cung cách sống của miền Nam này . Và thế là xong. Thế là kết thúc.
Tất cả cung cách sống ấy và những con người sống theo cung cách ấy đều đã
không còn.

_ Cô không hiểu được đâu, Alexandra, là tôi đã phải chịu bó buộc ở đây để
chờ cho đến lúc bắt đầu cuộc sống mới . Nhưng tôi vẫn cứ phải chịu đựng để
đợi khi nào toàn bộ những gia sản này thuộc về tôi . Bây giờ thì ông nội tôi
đã chết và mọi thứ đã thuộc về tôi . Mai tôi sẽ chôn ông cụ trong nghĩa trang
của dòng họ Jarmon. Mai tôi sẽ cho đào mấy cái huyệt.

_ Sao lại mấy cái?_ Alexandra hỏi, 1 luồng khí lạnh lướt qua cơ thể nàng.

_ Chứ còn gì nữa? bà Eleanor cũng chẳng còn sống được lấy vài ngày nữa
đâu .

_ Đừng, Giles! Alexandra hoảng hốt vội nói_ Đừng đào huyệt sẵn cho bà
Eleanor! Làm như thế là thúc bà phải chết. Không được. Đừng làm thế, Giles!

_ Ôi, nhân tiện thuê thợ đào thì ta đào luôn 1 thể . Chỉ nay mai lại thuê thợ
đào nữa hay sao?

Alexandra loạng choạng đứng dậy . Nàng không muốn ở bên cạnh hắn,
không muốn nói năng gì với hắn, không muốn nhìn thấy bộ mặt khô ngô
nhưng lạnh lùng. tàn nhẫn của hắn. Làm sao Giles có thể lạnh như băng, có
thể nhẫn tâm đến như vậy? Trong đầu óc hắn chỉ có sự tính toán, không 1
chút tình cảm, cảm xúc nào hết. Ông nội hắn chết mà hắn đã không thương
tiếc lại tỏ ra mừng rỡ . Và bây giờ hắn mong bà dì của hắn, bà Eleanor cũng
chết nốt luôn.

Nàng đứng lên, bước đến bên bác da đen Ebba .

_ Ebba, bác để tôi ngồi trông bà Eleanor cho . Tôi cũng chẳng còn việc gì
khác, ngoài trông nom bà .

_ Đúng đấy . Cô ngồi đây với bà và làm sao để bà đừng vội bỏ chúng ta mà
đi .

Alexandra ngạc nhiên nhìn bác da đen:

_ Bác nói thế là sao, tôi chưa hiểu .

Ebba lắc đầu, đưa mắt nhìn Giles, lúc này hắn đang chăm chăm nhìn 2 người phụ nữ vẻ dò xét. Bác ta nói:

_ Cô hãy cố mà ngủ đi 1 giấc. Mọi thứ rồi sắp xong hết cả rồi .

Alexandra mệt mỏi không cần ngẫm nghĩ về dụng ý ngầm của bác da đen.

Nàng đưa cặp mắt thờ ơ nhìn bác bước ra ngoài .

Bên ngoài trời tối hẳn. Alexandra nằm trên ghế xích đu, chớp mắt được 1 chút, rồi choàng tỉnh dậy . Nàng nghe thấy tiếng như cãi nhau giữa bác da đen Ebba và Giles. Nhưng nàng không nghe rõ họ nói gì . Bà Eleanor vẫn ngủ li bì . Alexandra thỉnh thoảng fải sờ mạch xem bà còn sống không.

Nàng cứ nằm trên ghế xích đu, nửa thức nửa ngủ như vậy cho đến lúc ánh sáng ban mai bắt đầu hiện ra ngoài cửa sổ. Lát sau chân trời ửng hồng.

Sương mù bao phủ . Lại sắp bắt đầu 1 ngày nóng bức và ẩm thấp.

Alexandra chốc chốc lại nhìn sang bà Eleanor. Đột nhiên, nàng thấy bà hơi hé mở mắt, môi mấp máy . Nàng vội đứng dậy, bước đến gần, cúi xuống nghe .

_ Alexandra... giọng bà nói nghe dịu dàng và rành rọt.

Nàng vội vã cầm bàn tay lạnh giá của bà . Bàn tay trắng nhợt và chỉ còn da bọc xương.

_ Ta yêu cô như con gái ta đẻ ra . Ta không còn sống được bao lâu nữa .

_ Đừng nói thế, bà Eleanor...

_ Ta không ở trên thế gian này thêm nữa đâu_ bà nói giọng nhẹ nhàng, xót xa_ Ta muốn nhờ con 1 điều . Ta biết đây là 1 việc khó khăn, nhưng ta rất mong con thực hiện vì ta .

_ Bà Eleanor, bà nói đi . Tôi sẽ làm tất cả những điều gì bà yêu cầu . Tất cả .

_ Ta muốn..._ nhưng bà fải ngưng lại vì 1 cơn ho dữ dội kéo dài rung chuyển toàn thân bà .

Alexandra vội vã 1 tay giữ chặt thân thể bà Eleanor, 1 tay với tấm khăn tay đặt lên miệng bà . Cơn ho đã dịu xuống. Bà Eleanor cố nhắc mình dậy, mặt tái nhợt.

_ Alexandra! Con hãy đến chỗ con trai ta, được không? Đến chỗ thằng Jacob, ở Texas. Nó đang sống ở đó với chú nó, Lamar Jarmon. Tại trang trại Bar J ở miền Nam bang Texas, gần chân dãy núi Christi ...

_ Bà ngừng lại lấy hơi rồi nói tiếp:

_ Ta mong 2 con hiểu nhau thêm và thân thiết với nhau . Con hãy nhắn lại với nó cho ta rằng trong những ngày cuối cùng trên cõi đời, ta đã rất sung sướng được có con bên cạnh và ta đã nhắm mắt trong thanh thản Alexandra, con không thể sống 1 mình được đâu mà cũng không nên thế . Phụ nữa fải có chồng. Ta biết như vậy, do kinh nghiệm của bản thân ta . Con trai cũng vậy, không thể và không nên sống cô đơn. Bảo con trai ta, thằng Jacob, là

đừng nên sống cô đơn.

_ Ôi, bà Eleanor, tôi xin hứa với bà là tôi sẽ đến đó . Tôi nhất định sẽ đến Texas, nhưng sau đó ra sao thì tôi chưa thể hứa với bà được.

Bà Eleanor nở 1 nụ cười yếu ớt, nói tiếp:

_ Ta hiểu . Tình yêu là thứ gì bí ẩn. Nhưng ta linh cảm thấy số mệnh đã dun dủi cho con đến đây với ta và với Jacob. Con hãy đến với nó . Có nó bên cạnh, con sẽ được an toàn và con không nên sống 1 mình. Con không thể sống 1 mình. Cối đời này khó lắm, Alexandra. Nếu như 2 con không đến được với nhau thì ta hiểu được. Nhưng ta vẫn mong ước 2 con chung sống. Lại 1 cơn ho nữa dữ dội khiến rung chuyển bà . Alexandra vội giữ bà và đưa khăn lên miệng bà . Chiếc khăn thấm đầy đờm lẫn máu . Lát sau, khi đã thở hồn hển và bớt mệt. Bà Eleanor nói tiếp:

_ Con hãy nói với Jacob rằng ta luôn yêu nó và ông ngoại nó cũng yêu nó cho đến lúc từ giã cõi đời này . Hãy bảo nó rằng gia đình không ai từ bỏ nó và nó vẫn mang dòng máu Thụy Điển, có khi còn mạnh hơn là dòng máu Nam Hoa Kỳ nữa kia đấy .

_ Tôi hứa với bà là tôi sẽ đến đó . Tôi sẽ nói lại với anh ấy tất cả những gì bà yêu cầu . Tôi xin hứa là như thế .

Bà Eleanor mỉm cười, mãn nguyện:

_ Bây giờ tôi có thể yên tâm nhắm mắt rồi .

_ Nhưng bà đừng bỏ chúng tôi mà đi . Bà hãy sống và cùng với tôi đi Texas.

_ Không được đâu, Alexandra. Giờ của ta đã điểm rồi .

Alexandra bất lực nhìn bà . Bà Eleanor nhắm mắt lại . Xem chừng bà đã quá mệt. Lát sau, cửa mở, Giles và Ebba bước vào .

Bà Eleanor nghe tiếng động, mở mắt . Bà nhìn cả 3 người đứng xung quanh, nói giọng vật vờ:

_ Ebba, chị biết hộp nữ trang của tôi chứ? Chị lấy đem đây cho tôi .

_ Vâng, thưa bà chủ _ Ebba nói rồi đi nhanh ra ngoài . Bà Eleanor mỉm cười mệt mỏi nói với Alexandra và Giles:

_ Tôi sắp chết, Giles. Tôi muốn cảm ơn cậu về tất cả những gì cậu đã làm cho tôi trong suốt những năm qua . Tôi quý cậu, coi cậu cũng như con tôi . Nếu cậu có cần ai giúp đỡ , cậu hãy đến Texas tìm chú Lamar và thằng Jacob. Họ sẽ vui lòng giúp đỡ cậu .

Giles mỉm cười nhưng mặt hần vẫn lạnh lùng.

_ Cảm ơn dì . Nhưng tôi không cần đến 2 người đó giúp đỡ . Tôi cũng cảm ơn dì về những gì dì đã làm cho tôi trong những năm qua . Tôi rất tiếc là dì không thể đến Texas gặp chú Lamar và Jacob. Tất nhiên chúng tôi rất đau lòng phải chia tay với dì .

Bà Eleanor nhắm mắt lại . Bà biết Giles quá rõ . Hẳn mang dòng máu Beaumont, dòng máu của hần miền Nam Hoa Kỳ, không như bà và con trai

bà, Jacob mang dòng máu Bắc Âu, dòng máu Thụy Điển. Bà biết Giles sẽ sống được và có thể sẽ thành đạt, nhưng sẽ bao nhiêu người bị hắn làm hại. Nhưng bà Eleanor gạt ngay cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu óc. Chuyện của Giles không còn ảnh hưởng gì đến bà nữa. Bà sắp về với Chúa và điều bà lo lắng là số phận của con trai bà Jacob và của Alexandra, cô gái xinh đẹp, đáng yêu mà bà coi như con.

Cửa lại mở rồi khép lại. Ebba nhẹ nhàng đi nhanh vào, tay cầm cái tráp nhỏ.

_ Thưa bà đây. Nhưng chẳng còn gì nữa, bởi chúng ta đã fải bán đi gần hết để lấy cái mà sống trong mấy năm qua.

_ Cảm ơn chị, Ebba. Chị vui lòng lấy các thứ trong đó ra đưa tôi. Tôi còn giữ được 2 thứ, giá trị tài chính chẳng đáng là bao nhưng là giá trị nhiều vô kể về mặt tình cảm. Chị hãy cầm lấy chiếc trâm này, Ebba. Cái trâm đó là của mẹ tôi cho tôi. Chị đã đối xử với tôi rất tốt và giúp đỡ tôi biết bao nhiêu trong mấy chục năm qua. Tôi muốn chị nhận lấy. Nó là thứ của tổ tiên để lại cho tôi.

_ Ôi, không, thưa bà Eleanor. Tôi không thể nhận được.

_ Chị đừng từ chối. Hãy nhận nó và cả lời chúc phúc của tôi.

_ Cảm ơn bà Eleanor. Cảm ơn bà. Tôi sẽ giữ nó mãi mãi.

Bác run run đỡ cái trâm và cài nó vào mái tóc.

_ Còn Alexandra, đây là vật đặc biệt, là thứ gia truyền của dòng họ nội của tôi. Cô thấy đấy, đây là tấm lắc mang hình biểu tượng của đất nước Thụy Điển. Tôi muốn cô giữ lấy nó. Chính cha tôi, cụ Olaf Torssen cho tôi. Cha tôi coi cô như cháu và tôi coi cô như con gái tôi. Vậy cô hãy giữ lấy thứ này. Nếu như cha tôi còn sống, tôi tin cụ cũng muốn nhìn thấy nó thuộc về cô.

_ Cảm ơn bà Eleanor! _ Alexandra cảm động nói. Nàng đỡ lấy tấm lắc đeo lên cổ.

Lại 1 cơn ho rũ rượi nữa rung chuyển bà Eleanor. Alexandra vội vã đưa bà chiếc khăn tay, nhưng bà hắt ra và thổ ra huyết. Rất nhiều huyết loang trên mặt chăn. Mắt bà dại đi và toàn thân bà oằn đi trong 1 cái giây cuối cùng. Bà ngửa người rơi xuống gối, cứng đờ. Bà đã chết.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 16

Buổi chiều hôm đó trời ảm thấp và âm u. Những đám mây đen kéo đến phủ kín bầu trời bên trên nghĩa trang dành riêng của dòng họ Jarmon. Trên quả đồi không có 1 ngọn gió nhỏ. Cây cổ thụ duy nhất trên đồi, giữa nghĩa trang

đứng im phăng phắc.

Ba khuôn mặt trang nghiêm đứng trước nấm mộ mới đắp.

Giles đang xúc xẻng đất cuối cùng đắp lên mả bà Eleanor. Ngôi mộ cụ Jarmon đã đắp xong. Ebba đứng bên mộ bà Eleanor, nước mắt đầm đìa, chia tay với bà chủ đồng thời là người bạn thân của bác suốt mấy chục năm trời, từ ngày bác còn rất trẻ và đến ở với gia đình bà tại New York.

Giles đã đứng dậy, quăng xẻng sang 1 bên, quay sang nhìn Alexandra. Nàng quỳ xuống, đặt bó hoa tươi lên mộ bà Eleanor rồi mở cuốn Kinh Thánh nàng thấy trong phòng giấy của cụ Jarmon. Trong lúc nàng đọc 1 đoạn Kinh Thánh, Giles và bác da đen cúi đầu im lặng nghe. Giles không để Alexandra lúc nào than khóc. Nàng vừa đọc đoạn văn trong Kinh Thánh xong, hắt lập tức khoác tay nàng kéo ra cổng nghĩa trang. Lúc này xúc cảm và mệt mỏi làm nàng không còn tỉnh táo để cưỡng lại. Nhưng khi ra khỏi cổng nghĩa trang, nàng đứng lại nhìn fiá sau. Nàng nhận thấy vẻ lo lắng trong cặp mắt của bác da đen đang chăm chú nhìn Giles và nàng.

— Ebba! Bác về không? — Alexandra hỏi, thấy bác ta đang suy nghĩ gì đó.

— Không. Tôi muốn ngồi lại đây lúc nữa với bà chủ. Cô về trước đi. Tôi sẽ về sau.

Alexandra gật đầu rồi quay sang Giles. Nàng còn nghe thấy tiếng khóc than rầu rĩ của bác da đen vắng đến. Bác ta như đang hát bài hát đưa tang bằng thứ tiếng nàng không hiểu. Nàng đoán đó là tiếng châu Phi và âm điệu nghe rất buồn.

Giles nắm chặt cánh tay Alexandra kéo nàng đi qua 1 bãi cỏ rậm đến 1 khu rừng nhỏ, cây cối chen chúc với những cây tầm gửi rủ xuống um tùm, khiến nàng fải gạt đi để lấy lối đi. Nàng cố gạt chúng ra nhưng gạt được sợi này thì sợi kia níu lại. Mãi khi ra hết khóm rừng nhỏ Alexandra mới cảm thấy thoải mái và nàng bước chân vội vã về nhà. Nàng muốn rời ngay khỏi nơi này, nhưng nàng chưa biết sẽ rời đi bằng cách nào, đi đâu.

Alexandra đã hứa với bà Eleanor là sẽ đi Texas, gặp con trai bà nhưng Texas là bang rất lớn, nơi đó hoang dã và từ đây đến đó xa xôi. Tuy nhiên, nàng vẫn fải đi, fần vì đã hứa với người đã khuất, fần vì nếu lạc sang đó nàng vẫn trốn được khỏi fải gặp Giles và Stanton.

Giles. Nàng liếc nhanh nhìn khuôn mặt khô ngô của hắn. Hắn vừa đi, vừa nhìn vào 1 điểm nào xa lắc. Nàng nhất định fải tránh xa hắn. Nhưng làm cách nào? Hắn thâm hiểm, khoẻ mạnh và kiên quyết nên không dễ dàng gì nàng thoát khỏi tay hắn được.

Lúc về đến trước cổng toà nhà to lớn và trống rỗng, Giles ôm chặt ngang người nàng, như thể hắn đoán được những ý nghĩ thầm kín của nàng.

Alexandra định thoát ra nhưng tay hắn cứng như thép. Hắn kéo nàng vào cổng, trong khi nàng chỉ muốn đi đâu khác. Nàng không muốn trở lại toà

nhà này chút nào . Nàng không muốn gặp lại những hồn ma trong đó . Nàng sợ toà nhà thậm chí còn hơn là sợ Giles.

_ Tôi không muốn lại vào cái nhà này, Giles_ nàng nói .

_ Nhưng chúng ta đã đang vào rồi_ Giles đáp_ Và cũng phải đóng gói hành lý . Sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi đây .

_ Không. Tôi không muốn ngủ đây thêm 1 đêm nữa .

_ Ôi, cô thật lạ lùng, Alexandra!_ Mắt Giles cau lại và hắn kéo tuột nàng vào nhà .

Hắn kéo nàng lên gác. Nàng cố cưỡng lại mà không sao thoát nổi 2 cánh tay hắn như hai gọng kìm . Nàng muốn hét lên nhưng biết chẳng có ai ở đây để nghe và chẳng có ai để đến cứu nàng. Trong nhà im ắng khủng khiếp, khiến tiếng chân bước trên cầu thang dội lên.

Alexandra cảm thấy tù túng trong không khí ngột ngạt ở đây và trong 2 cánh tay ôm chặt của Giles. Lúc hắn đột nhiên đứng lại trước cửa phòng của hắn, nàng đẩy mạnh hắn ra, định chạy nhưng không kịp. Hắn bật cười đều giả rồi đẩy nàng vào trong.

Giles đóng cửa, quay lại túm lấy nàng rồi kéo nàng đến bên chiếc giường rất to, đẩy cho nàng ngã vào giữa giường. Nàng hoảng sợ nhìn lên, thấy cặp mắt Giles nhìn nàng đầy vẻ tự tin. Nàng nhìn quanh xem có cách nào trốn không? Cửa ngoài Giles đã đóng và lúc này nàng nghe thấy cả tiếng hắn vặn chìa khoá . Cửa sổ thì che rèm kín và dày . Gian phòng tối tăm, ngột ngạt, ẩm thấp. Không có 1 làn gió nào lọt vào được.

Nàng lắng nghe . Khắp toà nhà to lớn không có 1 âm thanh nào chứng tỏ có người. Hoàn toàn chỉ có nàng và hắn, lúc này đang nhìn thẳng vào mặt nhau như 2 con thú rừng, sắp lao vào quyết đấu thắng bại .

Giles fả tan bầu không khí lạnh lẽ:

_ Em yêu của tôi . Trông em nằm trên giường sao mà ngon lành đến thế! Lẽ ra em phải nằm trên giường này từ lâu rồi, ngay hôm mới đến đồn điền.

Nhưng sau cái tối ở ngoài lầu hóng mát bát giác ngoài vườn, em tìm mọi cách để lảng tránh tôi . Nhưng tôi quả đã kiên nhẫn đợi chờ đấy chứ, em công nhận không?

Vừa nói, Giles vừa từ từ bước đến gần Alexandra. Nàng hoảng hốt lùi vào tận cuối giường, van vãn:

_ Đừng, Giles. Đừng...

Giles vẫn chậm chạp bước đến.

_ Không! Không được! Hôm nay tôi rất mệt_ Nàng nói_ Tôi cần phải nghỉ ngơi . Đám tang quả là ...

_ Em bảo em mệt hả? Vậy thì tôi đã chuẩn bị sẵn thứ này cho em đây .

Giles quay sang mở tủ, lấy ra 1 bình thủy tinh, rót 1 chất nước màu hổ phách vào chiếc ly cà phê rồi bỏ thêm vào đó 1 chút bột trắng.

_Ồ, không! Tôi không muốn bị như hôm ở nhà chứa đâu . Đừng bắt tôi uống thứ đó!

Nhưng Giles đã đè nàng ra, cạy miệng, đổ chất nước vào cổ họng nàng.

Nhưng nàng bụm miệng lại, cố cưỡng nhưng rồi đành phải nuốt.

Chỉ lát nữa thôi, cô sẽ thấy hết sức dễ chịu thôi Giles nói, để nàng ngồi dậy. Hắn đến bên tủ rót 1 ly rượu uống. Hắn quệt cổ tay ngang miệng rồi quay sang Alexandra. Mắt hắn long lanh thêm khát nhìn nàng nằm dài trên giường.

Alexandra cảm thấy toàn thân mệt mỏi, 1 cảm giác áp áp lan toả . Hai chân 2 tay nàng bỗng nặng trĩu xuống, khoan khoái . Nàng gối đầu lên gối bông mềm mại, lơ lơ nhìn Giles. Hắn cởi áo vét ngoài, khoác lên lưng ghế tựa rồi bắt đầu cởi dần sơ mi, quần.

Nàng mỉm cười. Bao nhiêu nỗi xót xa, uất hận biến đâu mất sạch. Một cảm giác lâng lâng dễ chịu xâm chiếm tâm hồn. Lúc này không còn thứ gì quan trọng đối với nàng nữa .

Giles đang đi về phía nàng. Tấm thân thon chắc của hắn hiện ngang tiến gần lại . Hắn có 1 thân thể nhẵn nhụi, quý phái và hoàn toàn cân đối . Bây giờ hắn đã đứng ngay gần nàng và Alexandra cảm thấy màu hồng của da thịt hắn làm mọi thứ trong gian phòng tươi đẹp hẳn lên. Hắn đưa 2 tay về phía Alexandra nhưng nàng không hề lùi tránh. Nàng vẫn nằm yên như thể không quan tâm.

Alexandra yêu quý của anh Giles thì thầm. Đồng thời với động tác thành thạo, hắn cởi dần áo quần trên người nàng_ Em mới đẹp làm sao! Cả thân thể anh và em đều là những tác phẩm hoàn chỉnh tuyệt mỹ của Tạo Hoá . Tại sao ta không thể nhập 2 thân thể vào làm 1?

Giles đã cởi xong áo ngoài của Alexandra, chỉ còn lại tấm áo trong. Hắn vẫn thì thầm âu yếm:

_Chưa bao giờ anh thấy 1 tấm thân tuyệt mỹ như của em.

Hắn đã cởi nốt tấm áo trong, đôi tất và bây giờ trên người Alexandra không còn 1 mảnh vải nhỏ nào nữa . Nàng nằm duỗi chân trên tấm nệm giường với bộ ngực no tròn, rắn chắc, làn tóc đỏ rực trong làn ánh sáng mờ mờ . Giles tháo các trâm cài đầu và làn tóc mềm mại của nàng xõ tung, bao lấy thân thể nõn nà .

Đẹp quá! Đẹp quá! Giles thì thầm, đứng yên chiêm ngưỡng tấm thân của nàng.

Alexandra nằm yên, đầu óc chìm vào 1 cảm giác lâng lâng êm dịu Không 1 cảm giác bức bối, khó chịu nào len được vào . Giles hiện ra trước mắt nàng

như 1 fo tượng khoả thân nam giới cổ đại, như 1 vị thần cường tráng hiện lên trong các giấc mơ tình ái của nàng, 1 người đàn ông lý tưởng, rắn chắc và đẹp nhất trên đời . Nàng từ từ duỗi dài cả 2 tay 2 chân như sẵn sàng đón đợi .

_ Em đẹp vô cùng, Alexandra. Trước đây chưa lần nào anh được thưởng thức đầy đủ tấm thân tuyệt mỹ của em. Hôm nay là lần đầu tiên anh được nhìn thấy hết mọi ưu việt của thân thể em. Hôm nay mới có dịp . Bây giờ thì em đã biết em thuộc về anh, biết anh là chủ của em về mọi phương diện. Alexandra mỉm cười nằm ườn ra như con mèo lười . Lời nói của Giles vắng đến tai nàng như từ nơi nào xa lắc và nàng không quan tâm hẳn nói gì . Nàng chỉ thấy trước mặt nàng là vị thần, vị chúa tể, người con trai đẹp nhất trên thế gian, vị chúa mà nàng là tín đồ, ông chủ mà nàng là nô lệ . Chàng muốn nói gì đối với nàng đâu có quan trọng? Cái quan trọng là chàng đứng đó! Chỉ cần như thế cũng đã đủ làm nàng hạnh phúc rồi .

Tuy nhiên Alexandra cảm thấy từ đáy sâu tâm hồn rằng lạ lùng thay, sao vị thần kia, ông chủ kia không vuốt ve nàng, không ban cho nàng những cam giác diệu kỳ? Xưa nay đàn ông đều làm như thế với phụ nữ. Nhưng ngay điều đó cũng chẳng quan trọng. Bởi nằm ườn ra lười biếng, trên tấm nệm êm ái, đầu óc phiêu diêu, lại ngắm nhìn tấm thân nam giới tuyệt đẹp kia đã là niềm sung sướng hoàn toàn rồi .

_ Em biết không, Alexandra? Lớn lên trong 1 đồn điền, con trai nào cũng có cơ hội ân ái với đàn bà từ khi tuổi còn rất nhỏ . Chưa đủ 12 tuổi anh đã thưởng thức xác thịt phụ nữ, nhưng anh bị 1 cái tật. Là ngay từ nhỏ con trai ở đây đã nhận ra rằng phụ nữ dù đẹp đến mấy cũng không đủ kích thích nam giới nếu chỉ cởi áo quần và nằm ra trước mặt chúng. Anh cũng vậy . Nếu em chỉ nằm ra như thế kia, em cũng chưa kích thích anh, cho dù em có thân hình mỹ miều đến mấy .

Giles nhìn thẳng vào mặt Alexandra như thôi miên.

_ Muốn tạo nên hứng thú, bọn anh còn cần hơn thế nữa . Anh đã huấn luyện bao nhiêu cô gái nô lệ cách tạo cho anh sự thèm muốn họ . Và bây giờ anh huấn luyện cho em. Bởi cho đến nay em vẫn chưa biết cách chiều chuộng, kích thích anh, cho dù em có muốn làm thế .

Sự chú ý của Alexandra không tập trung vào lời lẽ của Giles nói mà vào tấm thân tuyệt đẹp của anh ta. Và nàng ngạc nhiên sao chưa thấy cái của anh ta cương lên như nàng chờ đợi . Tại sao vậy? Vì nàng thiếu sót điểm nào? Hay vì chàng trai tuyệt đẹp đứng trước mặt nàng kia còn thứ gì đó chưa hoàn chỉnh? Không fải thế! Chàng vừa mới giảng giải cho nàng nghe . Thôi được, nàng sẵn sàng làm mọi thứ chàng yêu cầu .

Giles vẫn tiếp tục nói:

_ Hình như em chưa biết các thủ pháp để quyến rũ, kích thích đàn ông?

Không sao, rồi sẽ đến lúc em biết. Nào, bây giờ ta hãy đi dần từng bước xem chúng ta cần những gì .

Alexandra nhìn Giles chờ đợi . Nàng cau mặt, đoán xem anh ta sắp làm gì, bởi anh ta cũng như đang suy tính. Rồi anh ta mỉm cười, đã tính toán xong, Giles cầm 1 tay nàng, kéo nàng đứng lên áp và người anh ta. Nàng để mặc cho Giles nhắc bổng nàng lên. Nàng chỉ lơ mơ tự hỏi Giles định đem mình đi đâu, nhưng nàng không quan tâm.

Giles mở 1 cánh cửa, vào 1 căn phòng nhỏ, kiểu như nhà kho hắt bước vào, đóng cửa lại . Trong phòng này tôi và nàng chỉ mờ mờ nhìn thấy Giles. Hắn vớ tay lên trần lấy xuống 1 dụng cụ gì đó . Rồi Giles kéo tay nàng lên, buộc 2 cổ tay nàng lại bằng 1 sợi dây thừng. Hắn ta làm gì vậy? Alexandra đột nhiên hoảng hốt.

_ Giles, ông làm gì vậy?

_ Suyt! Em phải học cách hưởng khoái cảm cao nhất, khoái cảm tốt cùng, đó là nỗi đau đớn.

Alexandra không hiểu, nhưng nàng thấy mình bị kéo lên cao sát tận trần. Hai cổ tay nàng đau đớn và nàng cảm thấy như xương cổ tay bị trật ra . Hai chân nàng không còn đứng trên sàn nhà nữa mà lơ lửng giữa không trung. Tiếp đó Giles cầm 1 sợi roi dài bước lại gần nàng .

_ Ông làm gì thế, Giles?

_ Chúng tôi vẫn thường dùng thứ này để đánh nô lệ . Nhưng loại roi này có nhiều công dụng khác nữa . Tôi biết tất cả các công dụng đó . Em sẽ thấy tôi đánh em và em sẽ sung sướng đến tận độ . Rồi tôi sẽ dạy em cả cách đánh tôi nữa .

_ Đánh bằng sợi roi kia à? _ nàng thì thầm, hy vọng mình nghe lầm. Hay Giles điên? Nhưng đầu óc Alexandra mù đi và nàng không còn suy nghĩ được gì tỉnh táo nữa .

Bây giờ Alexandra bị treo lên trần nhà bằng sợi dây buộc chặt 2 cổ tay lại với nhau . Giles xoay nhẹ nàng để cặp mông, bấp đùi của nàng hướng về phía hắn, tùy theo tư thế nào hắn thích . Lúc này Alexandra hoàn toàn do hắn điều khiển. Nàng rú lên khi hắn quật roi đầu tiên lên da thịt để trần trụi của nàng. Hắn tiếp tục quật vào khắp thân thể nàng. Con thèm khát dâng lên, dâng lên trong người hắn. Mắt Giles sáng rực, nhìn da thịt Alexandra hằn đỏ lên dưới ngọn roi của hắn.

Alexandra vẫn thét lên đau đớn. Nhưng tiếng kêu thét của nàng kích thích mạnh hắn. Ôi, làn da nõn nà kia mới đẹp làm sao! Quật roi lên đó sướng tay biết chừng nào . Mồ hôi đã chảy ròng ròng trên mặt hắn. Lát sau khắp người hắn cũng nhễ nhại mồ hôi . Hắn quăng roi xuống đất, ôm nàng, đỡ nàng xuống, cởi trói cho nàng. Hắn vác nàng mở cửa, sang phòng ngủ rồi quăng nàng lên giường. Và hắn điên cuồng đi vào nàng. Động tác của hắn hối hả và

bây giờ hẳn đã lên đến đỉnh cao nhất của khoái cảm.

Khi đã hoàn toàn thỏa mãn, hắn lăn sang 1 bên, thiếp ngủ ngay .

Nỗi đau đớn khủng khiếp làm Alexandra gần như ngất đi . Tuy thuốc vẫn chưa tan hết và đầu óc mụ mẫm, nàng vẫn hiểu được rằng nàng phải bỏ trốn ngay trước khi Giles thức dậy . Nhưng toàn thân đau đớn, khiến Alexandra cử động hết sức khó khăn. Nhưng bằng 1 cố gắng fi thường, nàng vẫn lê ra được khỏi giường .

Nàng phải cố gắng lắm mới đứng lên được và bám vào các bàn ghế nàng lê bước ra được đến cửa . Nàng ngoái đầu nhìn Giles, thấy hắn vẫn ngủ say như chết, vẻ thỏa mãn hiện ra trên khuôn mặt khôi ngô của hắn.

Alexandra vặn chìa khoá . Tiếng "tách" vang lên trong toà nhà vắng lặng.

Nàng vội ngoái đầu lại: Giles vẫn ngủ say . Nàng bước ra đóng cửa lại .

Alexandra hít 1 hơi thở dài, cố nén cơn đau vẫn rần rật trên khắp thân thể .

Nàng phải đi khỏi đi, đi khỏi toà nhà này . Chốc chốc lại vấp ngã . Cuối cùng nàng cũng mò về được phòng nàng, bằng 1 sự cố gắng fi thường. Nàng hoang mang tột độ thấy khắp thân thể nàng đầy những vết roi rớm máu và lại không có mảnh vải nào che phủ . Nàng bước vào phòng và ngã vào tay bác da đen Ebba .

_ Ôi, cô bé! Tội nghiệp! Tiểu thư bị Giles hành hạ đau lắm phải không? Cậu ta đã làm như thế này với biết bao cô gái rồi . Ôi, tội nghiệp cô bé . Ta phải cao chạy xa bay thôi . Tôi vẫn lo rằng đến 1 lúc nào đó Giles hành hạ tiểu thư, nhưng không ngờ cậu ấy lại dám làm cô đau đớn nhường này . Ô, tội nghiệp cô bé quá!

Bác da đen dìu nàng lên giường. Bác ta vừa lắc đầu vừa lẩm bầm gì đó .

_ Lúc này Giles đang ngủ say không biết gì đâu! Nhưng ta phải đi ngay, kéo hắn thức dậy mất, bác Ebba ạ_ Alexandra rên rỉ .

_ Nhưng trước tiên tôi phải rửa ráy cho cô đau . Để tôi bôi thuốc mỡ vào cho cô . May mà những vết roi không đến nỗi sâu lắm. Dù sao cũng phải bôi thuốc kéo sẽ sưng lên đấy

_ Nhưng phải nhanh lên, kéo Giles thức dậy mất. Có ngựa chưa?

_ Ngoài kia có xe và có ngựa đầy đủ . Nhưng đấy là xe và ngựa của cậu Giles.

_ Nhưng bây giờ là của chúng ta, Ebba . Mà bác cũng không thể ở lại đây thêm được nữa đâu .

_ Tôi sẽ đi cùng với cô, tiểu thư yên tâm. Bây giờ tôi chạy đi lấy thuốc bôi cho cô .

Alexandra mở va li, lấy quần áo ra sẵn. Nàng mở tủ lấy cái lắc có tám huy hiệu Thụy Điển bà Eleanor cho, nhét vào va li . Bây giờ thứ đó là tài sản quý nhất của nàng.

Ebba đã quay vào . Bác vội vã thoa thuốc mỡ lên những vết thương rớm

máu trên người nàng. Xong, bác giúp nàng mặc áo váy . Lát sau 2 người đã xuống thang gác và ra ngoài sân trước. Khi trời bên ngoài khá lạnh làm nàng tỉnh táo lại . Và thuốc kích dục của Giles ép nàng uống cũng đã tan dần trong người nàng.

Ebba đã vào bếp lấy đồ đạc và bây giờ bác ta xách 1 chiếc vali to da đã sờn.

_ Ôi, bác đã đóng gói đồ đạc từ bao giờ đây?_ Alexandra ngạc nhiên hỏi .

_ Tôi biết bà Eleanor chẳng sống được bao lâu nữa và bây giờ bà chủ đã mất thì tôi cũng không thể ở lại lòà nhà này được nữa . Đây là toàn bộ đồ đạc của tôi . Ta phải lấy thêm ít thức ăn dự trữ nữa ...

Alexandra vội nói:

_ Vậy bác vào lấy đi . Tôi ở đây đóng cương cho ngựa .

_ Đúng thế . Nhưng cô làm được chứ, Alexandra?

_ Chắc là được. Tôi sẽ cố gắng. Nhưng bác vào lấy lương thực nhanh lên, kéo Giles thức dậy là nguy đây .

Bác da đen chạy vào bếp, Alexandra loay hoay 1 lúc mới lồng được dây cương vào 1 con ngựa kéo xa . Trong lúc làm, toàn thân nàng vô cùng đau đớn, nhưng chính nỗi đau ấy càng kích thích nàng phải trốn cho mau khỏi toà nhà khủng khiếp này .

Lát sau Ebba đã chạy ra, đồng thời Alexandra cũng đóng xong 2 con ngựa vào cỗ xe . Họ quăng 2 chiếc vali vào xe . Bác da đen Ebba ngồi trong xe còn nàng ngồi vào ghế xà ích. Vừa đúng lúc đó Giles chạy vọt ra . Trong đêm tối nàng nhìn thấy 1 bóng đen và nhận ngay ra hắn. Lúc nàng đóng xe, 2 con ngựa hí vang đã đánh thức Giles.

Alexandra vội giật cương cho ngựa chạy, nhưng không kịp . Giles đã níu cương lại . Không cần suy nghĩ lâu, Alexandra tay đang cầm roi ngựa, bèn giang tay quật' mạnh vào giữa mặt hắn. Giles rú lên đau đớn, ôm mặt lão đảo .

Thế là nàng giật mạnh dây cương, 2 con ngựa chồm lên, kéo cỗ xe lao đi .

Nàng quay lại fiá sau, thấy Giles tay ôm mặt, đang lão đảo đuổi theo .

Nhưng cỗ xe đi mỗi lúc 1 xa và nàng thấy bóng hắn lẩn vào trong đám cây cối rậm rạp bên ngoài toà nhà .

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Phần 3 - Chương 17

ĐÔI MẮT TEXAS

Ra khỏi đồn điền vài dặm, Alexandra thấy đã có thể yên tâm, bởi cả đồn

điền chỉ có 2 con ngựa và 1 cỗ xe thì nàng và bác da đen Ebba đã lấy đi . Giles có muốn đuổi theo cũng không được vì hắn muốn kiếm được con ngựa nào trong vùng thì cũng còn phải rất lâu .

Ebba gợi ý với nàng, hãy ra thành phố New Orleans, trú tạm ở khu ổ của người da đen, nơi bác ta có rất nhiều bạn bè thân thiết rồi sau đấy sẽ tính xem nên thế nào .

Họ đi suốt đêm và sáng hôm sau họ vào đến khu ổ da đen. Đây là 1 ngõ hẹp, 2 bên là hàng ngôi nhà thấp lợp lá cọ trông thảm hại . Ebba đưa nàng vào 1 ngôi nhà nhỏ, đông đúc. Tuy ở đây bẩn thỉu, hơi hám và quá đông người, Alexandra vẫn cảm thấy như ở thiên đường. Bởi nàng được hoàn toàn yên ổn.

Ngay trưa hôm đó, Alexandra tìm đến chi nhánh của ngân hàng New York tại đây để rút tiền. Nàng phải quần tẩm khăn to che mặt và hết sức thận trọng để khỏi bắt gặp Giles hoặc chủ nhà chứa Le Blanc. Cuối cùng nàng đã rút ra được 1 khoản tiền khá lớn. Bây giờ thì chắc chắn Stanton Lewis sẽ biết được nàng ở đâu, nhưng nàng không còn cách nào khác. Và lại, Giles cũng như chủ Le Blanc đều đã biết rõ tung tích nàng rồi, nàng chẳng cần giấu nữa .

Alexandra không dám ra phố mua hàng, nàng nhờ Ebba đi mua sắm ít quần áo hẳn hoi để nàng mặc. Ebba đưa về toàn những đồ sang trọng và đắt tiền, nhưng nàng đành chịu vậy . Nàng liên hệ được với 1 con tàu chở khách đi Texas. Trước khi chia tay với Ebba, nàng đưa bác ta 1 khoản tiền khá lớn để bác ta có thể trở lên miền Bắc với gia đình. Cỗ xe nàng đem biếu gia đình người da đen đã trú nhờ trong mấy hôm vừa rồi .

Lên tàu xong, lúc con tàu nhổ neo rời bến cảng New Orleans, Alexandra thở phào nhẹ nhõm. Vậy là nàng sắp đến Texas gặp Jacob, thực hiện lời nàng đã hứa với ông già Olaf và bà Eleanor...

Trời đẹp, con tàu lướt sóng về phía Tây Nam. Thêm 1 may mắn nữa là cùng đáp tàu với nàng có khá nhiều phụ nữ. Họ đi thăm chồng là quân nhân đang đồn trú ở vùng biên giới Đông Nam, giáp giới Mexico . Trong lúc trò chuyện, Alexandra được biết rất nhiều phụ nữ nghỉ trong khoang tàu cùng với nàng có chồng ở thành phố biên giới Brownsville . Vậy là nàng có thể cùng đi với họ đến đó.

Tàu cập bến cảng Corpus Christi, 1 tốp quân nhân đã đứng trên bến đón đợi để đưa những bà vợ này đến với chồng ở Brownsville . Họ hoan hỉ đón đám khách phụ nữ đồng thời cũng vui lòng cho nàng cùng đi . Tốp quân nhân mang theo đủ xe ngựa để chở người và hành lý . Ngồi trên xe chạy về phía Nam, Alexandra càng cảm thấy an tâm. Bây giờ thì nàng đã ở rất xa những kẻ thù của nàng rồi .

Viên chỉ huy tốp quân nhân là người rất tốt bụng. Ông ta nói với nàng rằng,

mặc dù đoàn xe ngựa của ông ta không chạy qua trang trại Bar J, nhưng ông sẽ cử 1 tốp binh sĩ đưa Alexandra đến tận trang trại ấy .

Bốn ngày lênh đênh trên biển, Alexandra đã có điều kiện tiếp xúc với các hành khách trên tàu và mau chóng chiếm được cảm tình của họ . Và nàng cũng làm thân được với các quân nhân trên xe trong chặng đường 2 ngày từ cảng Corpus Christi đi về phía thành phố biên giới Bwornsville . Trong số quân nhân này, 1 người đặc biệt chú ý đến nàng. Đó là trung úy Blake . Viên sĩ quan trẻ tuổi này luôn luôn chăm sóc nàng, tạo mọi điều kiện để nàng được đầy đủ và thoải mái trong xe . Bây giờ, sau khi chia tay với bạn về mới quen, nàng đang cùng tốp quân nhân và trung úy Blake tiến về hướng trang trại Bar J .

Ngồi trên lưng ngựa, sóng đôi với chàng trung úy trẻ tuổi có hàng ria mép màu hung, Alexandra khoan khoái ngắm phong cảnh trước mắt. Ôi, đây chính là miền Texas mà nàng đã bao lần được nghe nói đến. Vùng đất hoang vu trải dài đến tận chân trời, hầu như không có người ở . Lâu lâu xe mới chạy ngang qua 1 trang trại vắng vẻ với dăm nóc nhà đơn sơ và vài người làm đồng.

Phong cảnh nơi đây sao mà hoang dã đến như vậy, chưa bao giờ nàng được nhìn thấy 1 nơi như thế này . Mặt đất chỉ toàn 1 thứ cỏ dại với những bụi cây thưa thớt. thỉnh thoảng 1 con thú nhỏ xuất hiện trên đường ngo ngoe nhìn đoàn xe rồi hoảng sợ vụt mất. Lâu lâu, nàng thấy 1 đàn bò gặm cỏ, nhưng không thấy người chăn.

Khí hậu ở đây nóng và khô . Nàng tiếc là không mua 1 chiếc mũ rộng vành. Chiếc mũ nàng đi quá nhỏ, không đủ che ánh nắng mặt trời thiêu đốt trên thảo nguyên. Tuy trung úy Blake đã chọn cho nàng con ngựa nhỏ lành hiền nhất, nàng ngồi trên lưng nó vẫn thấy toàn thân ê ẩm . Hai mông nàng chưa hết đau vì những ngọn roi của tên Giles hôm ở đồn điền Jarmon.

Tuy vậy, tinh thần Alexandra sáng khoái và niềm hy vọng chan chứa trong lòng nhiều lúc khiến nàng quên đi nỗi đau đớn thể xác. Nàng đưa mắt nhìn những người cùng đi . Có 4 người tất cả . Ngoài trung úy Blake, được viên chỉ huy cho fệp đưa nàng đến trang trại Bar J, còn có 1 trung sĩ với 2 binh sĩ . Trông họ ngồi trên lưng ngựa mới thoải mái làm sao . Nàng có cảm giác họ không biết mệt là gì . Mà cũng fải thôi, họ đều là quân nhân thực trung đoàn kỵ binh đồn trú ở vùng biên giới này .

Nhìn cảnh vật trước mắt, Alexandra so sánh với phong cảnh quê hương ở miền Bắc, thành phố New York . Nàng nhớ lại cả 1 thời gian qua, chỉ mấy tháng trời, mà nàng tưởng như cả 1 cuộc đời . Từ cái chết thảm thương của ông Olaf, người thân cuối cùng của nàng ở New York, đến việc Stanton cưỡng hiếp nàng để buộc nàng fải lấy hắn. Rồi chuyển đi trên con tàu đánh cá của gã Sully với đám thủy thủ trác táng của gã ... Nổi bật lên là những

ngày sống trong cabin con tàu của Jake. Ôi, không biết ông già thủy thủ Morley sau đó có cảm giận nàng không? Ông đã đối xử tốt như vậy với nàng mà nàng đã đập chai rượu lên đầu ông làm ông ngã quay lơ, ngất lịm đi . Nhưng nàng không còn cách nào khác.

Mấy tháng qua đi như 1 cuốn phim quay chậm chậm trong đầu óc Alexandra lúc nàng cười ngửa chạy nước kiệu giữa vùng đất hoang vu, nóng bức và đầy bụi ... Rồi đêm nhảy múa ở nhà chứa trong ngõ Gallatin, cô gái điếm đão để nhưng tốt bụng Wanda ... Những ngày sống trong nhà chứa của mẹ Le Blanc. Và hình ảnh tên Giles hiện lên trong trí óc khiến nàng rung mình. Dưới vẻ mặt sáng sủa, khôi ngô, thậm chí quý phái nữa là 1 tâm hồn thâm độc, tàn bạo . Cách làm tình của hắn khủng khiếp, vượt mọi khả năng tưởng tượng của nàng... Jake cũng có sở sảng, táo tợn, nhưng chàng vẫn còn làm nàng thích, bởi chàng ngổ ngáo, nhưng không độc ác. Dù sao kiểu làm tình của Jake cũng vẫn còn hơn tất cả bọn họ . Trong chàng dường như có tình yêu thật sự ... Không, Alexandra gạt ngay ý nghĩ ấy đi, Jake vẫn chỉ là 1 kẻ đàn ông, sử dụng thân xác nàng như 1 thứ để giải trí . Chỉ có điều nàng chưa hiểu, 1 mặt nàng ghét Jake, nhưng mặt khác, nàng vẫn muốn gặp lại anh ta. Đột nhiên 1 ngôi nhà màu nâu hiện lên phía trước cắt đứt dòng suy nghĩ triền miên của Alexandra. Phải chăng kia là trang trại Bar J, bởi nàng thấy vùng đất xung quanh bằng phẳng và những thửa ruộng trồng ngô xanh mướt trông mát mẻ làm sao .

_ Trại Bar J kia rồi, thưa tiểu thư Alexandra _ trung úy Blake nói, quay sang nhìn cô gái xinh đẹp tuyệt vời đang cười ngửa sóng đôi với anh.

Blake rất tiếc là cô gái cực kỳ xinh đẹp này không ở lại Brownsville với đám phụ nữ kia . Nhưng đồng thời anh cũng hy vọng, 1 cô gái non trẻ, mảnh mai như thế này chắc chắn sẽ không thể ở lại vùng này lâu được, sớm muộn cũng sẽ rời cái trại heo lánh và hoang dã này để về thành phố đông đúc Brownsville .

Trại Bar J và vùng lân cận thì toàn là những tên đã từng chống lại chính phủ trung ương, sau khi miền Nam thất thủ . Chúng bỏ trốn đến đây . Chúng sống vất vả, làm không đủ ăn làm sao thích hợp được với 1 cô gái xinh đẹp miền Bắc như thế này? Blake tin chắc chắn Alexandra chỉ nay mai là sẽ mò về Brownsville . Và khi đó anh sẽ thuyết phục được nàng...

_ Chưa bao giờ tôi thấy vùng đất như thế này _ Alexandra nói _ Và loại nhà như thế kia nữa .

Nàng ngắm nghía ngôi nhà trước mặt. Nhà xây theo kiểu Tây Ban Nha, tường bằng loại gạch nâu . Mái phẳng, gần như nằm ngang, khá phù hợp với mặt đất xung quanh phẳng lì kéo dài đến vô tận. Mặt trời giữa trưa nóng bức. Mới tháng 5 mà cái nóng đã như đốt. Nàng tự hỏi, ở đây có lẽ mùa Đông cũng không thể rét mướt được.

_ Cái nàng ở đây gay gắt quá nhỉ!_ nàng nói .

_ Đúng thế_ trung úy Blake đáp_ Tôi nghĩ tiểu thư sẽ không chịu nổi thứ khí hậu khắc nghiệt này đâu .

_ Tất nhiên là vất vả, nhưng tôi nghĩ sẽ chịu được_ Alexandra trầm ngâm nói .

Blake chưa tin. Anh cho rằng cô gái xinh đẹp kia chưa thấy được hết những gay go cả cuộc sống nơi đây . Đầu chỉ là đất đai và khí hậu mà cả con người vùng này cũng khủng khiếp nữa . Thổ dân da đỏ đã dần dần chịu khuất phục nhưng dân các nơi kéo đến đây sinh sống thì toàn là loại bất trị . Nhà nước lập đồn biên phòng ở Brownsville chính là để kiểm soát vùng Texas này nhưng cả miền đất mênh mang mà chỉ có 1 đồn nhỏ nhoi nên chẳng thể kiểm soát được gì hết.

Blake nghĩ, cô gái quý phái Alexandra quá thơ ngây, quá non trẻ, quá yếu đuối kia làm sao chịu được nổi cuộc sống khắc nghiệt cũng như những con người táo tợn bất trị nơi đây . Nhưng ngắm nhìn nàng, anh chợt nhận thấy nét bướng bỉnh và nghị lực ánh lên trong cặp mắt xanh lục tuyệt đẹp kia, và anh nghĩ, chưa biết chừng cô gái này sẽ chịu đựng được. Dù sao thì điều đó cũng chưa có gì bảo đảm. Thôi được, ta cứ đợi thử 1 tháng xem nàng có chịu được không? Và nếu nàng không chịu nổi, ta sẽ đến đón, đưa nàng đi 1 nơi nào đó văn minh hơn.

Ghìm cương ngựa lại trước cánh cổng vào trang trại Bar J, Blake nói với Alexandra.

_ Tiểu thư nhớ là nếu gặp khó khăn gì đó thì hãy đến đồn trú của chúng tôi ở Brownsville cầu cứu . Tôi sẽ hết lòng giúp đỡ cô, thưa tiểu thư Alexandra. Xin cô hãy nhớ là như vậy .

Alexandra quay sang nhìn chiếc cưỡi ngựa lực lưỡng và cặp mắt đen của viên trung úy trẻ. Nàng nói :

_ Cảm ơn ông đã quan tâm đến tôi, thưa trung úy Blake, và đã đưa tôi đến tận đây . Tôi hứa nếu tôi cần gì hoặc muốn rời khỏi trại Bar J này, tôi sẽ nhờ đến ông.

Tiếng 1 người nào đó trong nhà vọng ra:

_ Các người đến có việc gì đây?

Một người đàn ông đứng tuổi trong nhà bước ra . Alexandra chăm chú nhìn ông ta, tim đập nhanh . Vậy là cuộc sống của mình sắp chuyển sang 1 giai đoạn khác đây . Nàng liếc sang nhìn viên trung úy. Blake vội vã nhảy trên lưng ngựa xuống, chạy đến bên nàng, đỡ cho nàng bước xuống. Lúc ôm ngang eo nàng, Alexandra cảm thấy bàn tay anh dừng lại hơi lâu so với sự cần thiết. Nhưng nàng không quan tâm, bởi nàng đang chăm chú nhìn người đàn ông bước trong nhà ra, đến gần cánh cổng trại .

_ Chúng tôi làm gì mà binh lính các người kéo đến đây thế này?_ người đàn

ông đứng tuổi đứng lại bên cạnh Alexandra và trung úy Blake . Cặp mắt ông ta nheo lại dưới ánh nắng nhìn tốp binh sĩ với vẻ ác cảm.

_ Chúng tôi đến đây không phải vì chuyện ông đâu_ trung úy Blake nói đồng điệu_ Chúng tôi chỉ đưa tiểu thư Alexandra đến đây gặp ông.

_ Thật à?_ người đàn ông đứng tuổi ngạc nhiên, nhìn Alexandra chăm chú . Có vẻ ông ta đang đánh giá nàng. Một cô gái xinh đẹp, rất xinh đẹp là đằng khác. Nhưng cô ta đến đây làm gì? Gặp mình? Nhưng để làm gì kia chứ? Ông chưa hề gặp "tiểu thư" này bao giờ .

Alexandra cũng chăm chú nhìn chủ nhà và nàng quên cả phép lịch sự . Trông ông ta ăn mặc có dáng của 1 người quý phái: quần bó, áo sơ mi rộng, ủng cao và khăn quàng đỏ quấn trên cổ . Trên đầu ông ta 1 chiếc mũ vành rất rộng. Cặp mắt đen sắc sảo chăm chú nhìn nàng. Alexandra bỗng thấy nét mặt ông ta có thứ gì đó quen quen.

_ Chào cô_ ông ta nói, vẫn không rời mắt khỏi nàng.

_ Tôi đến để gặp ông Lamar Jarmon và anh Jacob.

Nét mặt người đàn ông đột nhiên dịu xuống. Ông bình thản nói:

_ Vậy ra 1 tiểu thư miền Bắc xinh lại hạ cố đến thăm 2 chú cháu lam lũ này sao?

Alexandra thấu máu nóng dồn lên mặt. Nàng lúng túng:

_ Tôi là Alexandra Clarke . Tôi từ đồn điền Jarmon ở bang Louisiana đến đây .

Người đàn ông khẽ mỉm môi, không rõ mừng hay tức.

_ Ra thế!

Alexandra bỗng thấy thất vọng. Nàng định ninh đến đây sẽ được đón tiếp niềm nở . Nhưng nàng lập tức nghĩ ngay: tại sao nàng lại đòi người ta phải tiếp đón nhiệt liệt kia chứ? Họ đã biết nàng là ai đâu? Bạn hay thù . Nàng vội nói:

_ Bà Eleanor...

_ Eleanor?_ người đàn ông vội vã hỏi, nét mặt dần ra đôi chút nhưng rồi khép lại ngay .

_ Bà nhờ tôi đến gặp con trai bà, anh Jacob và chú của anh ấy, ông Lamar Jarmon. Bà ấy vừa mất.

Người đàn ông đột nhiên cau mặt lại . Lát sau nước mắt trào ra, hai tay ông run rẩy . Ông ta bước chân đi đi lại lại trên mặt đất làm tung bụi lên.

Alexandra đoán ông ta đang ghìm cơn xúc động. Nàng thấy 2 bàn tay ông nắm lại rồi lại mở ra liên hồi, sau đấy 1 lát ông ta quay sang nhìn nàng. Ông ta hất chiếc mũ ra sau gáy, mắt đỏ hoe, nói:

_ Sung sướng được cô đến đây, thưa tiểu thư Clarke . Nếu như cô là người thân của bà Eleanor thì cô cũng là người thân của chúng tôi. Chính tôi là Lamar Jarmon. Cô cứ gọi tôi đơn giản là Lamar . Mọi người ở đây đều gọi

tôi như vậy . Con trai bà Eleanor hiện cũng đang ở đây . Lát nữa cô có thể gặp nó .

Alexandra mỉm cười. Nàng thở phào nhẹ nhõm. Vậy là nàng đã được đón nhận.

_ Cô sẽ ở đây chứ, thưa tiểu thư Alexandra?_ viên trung úy Blake thất vọng hỏi .

Alexandra nhìn ông Blake rồi quay sang nhìn ông Lamar. Nàng nhìn thẳng vào cặp mắt đen sâu thẳm của ông già, nói:

_ Vâng, tôi sẽ ở lại đây . Trung úy vừa nghe thấy rồi thôi . Chủ nhà đã vui lòng tiếp tôi .

Lamar Jarmon nói, dần từng tiếng:

_ Quả là tôi sung sướng được tiểu thư đến thăm và sẵn sàng mời cô ở lại đây, nhưng tôi phải báo trước. Ai đến trang trại Bar J này cũng phải tự lo lấy mọi thứ và nơi đây không phải là nơi dành cho phụ nữ. Cô sẽ không sống nổi ở đây đâu .

_ Tôi hiểu . Tôi sẽ làm mọi thứ cần thiết tại đây . Nhưng thưa ông, bà Eleanor lúc hấp hối căn dặn tôi là hãy đến đây . Có những điều tôi phải kể với ông và anh Jacob, con trai bà . Vì vậy tôi sẽ ở lại đây ít lâu, chỉ ít lâu thôi . Nàng dịu dàng nói, giọng khản khản, 2 mắt nàng rơm rớm

_ Nếu như bà Eleanor dặn cô đến đây và cô lại chịu đựng được chuyến đi vất vả đến tận miền Texas này thì chắc cô đã biết là cuộc sống nơi đây như thế nào . Dù sao tôi cũng phải báo trước cho cô biết là cuộc sống ở đây rất khắc nghiệt, hoàn toàn không thích hợp với phụ nữ, nhất là 1 tiểu thư xinh đẹp và yếu đuối như cô .

Alexandra lại đỏ mặt và lần này giọng của nàng hơi bực tức:

_ Thưa ông Jarmon, tôi không còn là đứa trẻ . Tôi biết tôi đang làm gì . Tôi đã hứa với bà Eleanor lúc bà lâm chung và tôi có bốn bận phải giữ lời hứa đó . Ông Lamar mỉm cười. Ông trầm nghĩ, biết đâu cô gái trông yếu đuối nhưng lại có nghị lực lớn và chịu nổi cuộc sống nơi này? Dù sao cặp mắt cô ta cũng bộc lộ 1 ý chí quyết tâm và 1 sự hiểu biết khá lớn, không phải chỉ là cặp mắt của đứa trẻ ngây thơ khờ khạo . Thôi được, cứ để cô ta ở đây rồi sẽ xem. Ông chợt nghĩ, cháu ông sẽ không chịu để cô gái này ở đây . Tính nó thẳng băng và nó không chịu nổi 1 cô gái yếu đuối này ở cùng nha . Nhất là từ hôm ở New Orleans về, lúc nào nó cũng cáu kỉnh.

Ông nhìn lại Alexandra lần nữa . Không thể không cho cô gái này vào nhà . Bà Eleanor dặn cô đến đây để nói gì đó với con trai và ông. Chưa thể đoán sức chịu đựng của cô ta đến đâu . Nếu không ổn, sẽ đưa cô ta ra thành phố Brownsville trước khi 2 chú cháu dẫn đàn gia súc ra bán ở phiên chợ Kansas sau đây ít ngày . Mà việc gì phải suy tính nhiều? Cứ hãy nhận cô ta rồi sau đấy tính sau . Nghĩ lắm chỉ tổ già người.

_ Thôi được, nếu cô quyết định ở lại thì chúng tôi sẵn sàng mời cô . Những va li kia là của cô phải không?

_ Vâng_ Alexandra mỉm cười nói_ Tôi không mang gì nhiều . Và tôi cũng chưa biết đến đây tôi sẽ phải mang những gì .

Trung úy ra lệnh cho 3 quân nhân đi theo:

_ Các anh đỡ đồ xuống cho tiểu thư .

Rồi anh quay sang nhìn thẳng vào mắt Alexandra:

_ Dù sao cô cũng nên nghĩ cho kỹ, tiểu thư Alexandra. Chỉ phụ nữ Mehico hoặc thổ dân da đỏ mới sống nổi ở miền Bắc này . Cô sẽ không kham nổi đâu . Cô tính toán lại đi .

Alexandra cau mày nói:

_ Tôi đã nghĩ kỹ rồi, thưa trung úy . Tôi nhất quyết ở lại đây .

Chưa bao giờ Alexandra thấy mình quyết tâm như lúc này . Tất cả những gì nàng đã trải qua thời gian gần đây khiến nàng có 1 lòng vững tin rằng nàng sẽ vượt qua mọi thử thách không kém gì bất kể người đàn ông nào . Texas là đất chỉ dành cho nam giới sao? Vậy thì nàng sẽ cho họ thấy nàng không thua gì nam giới .

Alexandra lặng lẽ nhìn mấy quân nhân đang đỡ đồ đạc của nàng xuống. Chỉ có chiếc va li lớn và 1 va li nhỏ nhưng cả 3 người : Viên trung úy và binh sĩ cùng xúm vào làm. Họ vác các thứ vào nhà . Nhưng đến cửa, họ ngập ngừng, không biết có nên đi vào không. Bởi trước đây, chưa bao giờ họ được đám "dân nổi loạn" miền Nam đón tiếp nhiệt thành. Và họ lo ngại chủ nhà này không cho họ vào .

Trung úy nhìn thấy thái độ do dự của mấy quân nhân dưới quyền và ông bồng nổi cơn uất giận. Đám "dân nổi loạn" này kiêu hãnh quá chừng. Chúng luôn cho rằng chúng cao quý hơn dân miền Bắc trắng trợn, nhưng về mặt phẩm chất mà nói, chỉ đám quý tộc miền Nam, giới đại địa chủ và chủ nô lệ mới thật sự đáng quý . Chúng miến cưỡng phải chịu sự thống trị của chính phủ trung ương miền Bắc.

_ Đem vào nhà kho cho khỏi nặng_ viên trung úy Blake ra lệnh, mắt nhìn thẳng vào cặp mắt đen đầy vẻ hằn học của ông già Lamar Jarmon.

Nhưng ông già chỉ cười đầy vẻ hỗn xược:

_ Chắc ông trung úy và 3 vị quân nhân vui lòng dùng chút giải khát trước khi lên đường chứ?

Trung úy rất muốn chối từ, nhưng lại nghĩ chặng đường về Brownsville còn xa mà trời thì nắng gay gắt thế này . Vì lợi ích mấy tên binh sĩ cấp dưới, ông ta không có quyền từ chối .

_ Đúng thế . Cảm ơn ông.

Alexandra đi trước vào nhà và 2 người kia theo sau nàng: ông Lamar Jarmon và trung úy Blake . Nàng thấy rõ sự khác nhau giữa miền đất này và đồn

điền Jarmon vừa rồi . Cả 2 nơi đều nóng bức nhưng ở đồn điền tại Louisiana không khí ẩm thấp, còn ở đây khô ráo. Nàng thích khô ráo hơn nhiều . Nàng bước qua cánh cổng 2 bên là tường rào cũng bằng thứ gạch màu nâu sẫm như tường ngôi nhà .

Bước vào trong nhà, Alexandra rất ngạc nhiên thấy trong nhà rất mát mẻ . Có lẽ tường bằng loại gạch xấn từ đất lên tạo cho trong nhà không bị cái nắng hung đốt bên ngoài ảnh hưởng. Gian giữa rất rộng kê ít đồ đạc, nhưng toàn là những đồ gỗ đồ sộ nặng kiêu Tây Ban Nha, có chạm trổ tỷ mỹ, cầu kỳ .

Dưới sàn và trên tường đều trải thảm, có vẻ là thảm địa phương, của người Mehico hoặc của thổ dân da đỏ dệt, màu sắc sặc sỡ . Cảnh trang trí trong này khác hoàn toàn với cách trang trí nội thất ở New York hay ở New Orleans . Mọi thứ đều hữu dụng theo phong cách miền Texas . Trông không khí rất nam giới, khỏe khoắn và thực dụng, nhưng nàng lại thích.

_ Mời tiểu thư Alexandra và các ông ngồi _ Lamar Jarmon niềm nở nói, đưa tay trỏ cái ghế .

_ Cảm ơn ông, nhưng chúng tôi đang vội . Chúng tôi phải đi ngay . Từ đây đến Brownsille đường còn xa _ trung úy Blake lạnh lùng nói .

_ Tất nhiên rồi . Xin các vị đợi cho 1 lát thôi .

Ông già vào phòng trong, lúc ra ông bưng 1 khay trên đựng 2 chai rượu và đầy đủ ly .

_ Các vị cứ tự nhiên _ ông đặt khay lên bàn. Trong khi các vị dùng nước, tôi ra cho ngựa uống.

Trung úy Blake bưng đến cho Alexandra 1 ly nước. Viên trung úy rót rượu và vừa uống cạn vừa nhìn nàng. Anh rất muốn nói riêng điều gì đó với nàng trước khi chia tay .

Anh quay sang bảo 3 quân nhân đi cùng:

_ Nếu uống xong rồi, các anh ra xem ngựa nghèo thế nào . Sau đấy ta sẽ đi ngay .

Viên trung sĩ và hai binh sĩ ngạc nhiên nhìn cấp trên. Họ vội uống cho nhanh rồi quay ra ngoài . Còn lại viên trung úy và Alexandra. Anh nói:

_ Cô đứng lên cho , thưa tiểu thư .

Alexandra chưa hiểu anh nói thế để làm gì, nhưng nàng cũng đứng dậy .

_ Cô sẽ không quên tôi chứ, tiểu thư Alexandra? _ viên trung úy triu mến nói, cầm tay nàng.

_ Tất nhiên rồi, thưa trung úy _ nàng nói .

_ Tôi cũng vậy . Tôi không bao giờ quên cô _ anh nói và ôm nàng, kéo nàng lại gần.

Alexandra định cưỡng lại . Nàng rất giận: anh định hôn mình hay sao? Mặt nàng đỏ bừng lên: hay anh định đòi trả công?

_ Tiểu thư Alexandra, cô cho fếp 1 quân nhân mền mộ được hôn cô chưa? Alexandra cố ghìm cơn giận xuống, mỉm cười nhìn viên trung úy, để mặc cho anh ôm nàng và đặt 1 cái hôn lên miệng nàng. Nàng rất bất bình nhưng không nỡ từ chối, thấy anh quá mền nàng. Và nàng đã có kinh nghiệm, càng cưỡng ại bao nhiêu càng kích thích sự thèm khát của đàn ông lên bấy nhiêu . Nhưng Alexandra khó chịu thấy anh hôn nàng quá lâu . Và anh ghì chặt nàng đến nỗi làm cặp vú của nàng ép mạnh vào bộ ngực lực lưỡng của anh. Mặc dù qua hai lần vãi, nàng vẫn thấy cách ôm đó rõ ràng là sỗ sàng. Không thấy Alexandra tỏ vẻ phản đối, viên trung úy không những không rời khỏi cặp môi nàng, còn dùng lưỡi cạy miệng nàng ra đưa nó vào, để tìm lưỡi nàng. Alexandra cố mím chặt môi, nhưng anh cứ cố ấn. Rõ ràng anh ta quên cả trời đất, chỉ còn thấy anh ta với nàng và anh ta cố tận hưởng niềm hạnh phúc hiếm hoi trời cho này . Cuối cùng lưỡi anh ta chạm vào được lưỡi nàng và anh ta đình ninh, nàng cũng muốn hôn anh ta.

_ Trung úy!_ 1 tiếng quát vang lên trong gian phòng im ắng_ ông làm cái trò gì vậy? Dám cưỡng ép 1 phụ nữ yếu thế! Cút ra ngoài ngay! Ông nên nhớ rằng đám quân nhân miền Bắc không bao giờ được đón tiếp ở trại Bar J này đâu! Cút ngay!

Trung úy Blake hoảng hốt buông Alexandra và lùi lại . Anh quay ngoắt đầu nhìn và ngạc nhiên nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Alexandra . Trung úy Blake quay sang nhìn nàng và lạ lùng thấy nàng cau mặt nhìn người đàn ông vừa bước vào và vừa quát anh ta.

_ Ô, không! Không fải!_ Alexandra thét lên_ Jake!

_ Đúng, tôi đây, Alex!_ Jake nói, nét mặt đanh lại, nhìn nàng rồi quay sang nhìn viên trung úy_ Xin lỗi trung úy . Tôi quên mất rằng đây là cô ta trả công ông đã đưa cô ta đến đây . Xin mời ông cứ nhận tiếp sự trả công. Cô ta vẫn thường dùng thân xác cô ta trả công những ai giúp đỡ cô ta!

Jake lạnh lùng nói rồi quay ngoắt định đi vào nhà trong.

_ Không fải thế đâu, Jake!_ Alexandra thét lên, định chạy theo Jake, nhưng viên trung úy đã níu nàng lại, khiến Jake cũng quay lại nhìn họ .

_ Cô cần gì, Alex?_ Jake hỏi .

_ Tôi ... tôi ... à, ông hiểu lầm rồi, Jake!

_ Tôi không hiểu lầm chút nào . Tôi đã nhìn thấy rõ cô trả công cho người đã giúp cô . Đây là việc bình thường của cô: trả công kiểu như thế . Tôi chỉ là chưa hiểu cô có 1 điều, cô đến đây làm gì? Có việc gì mà cô lại đến trại Bar J này .

_ Tôi đến để gặp anh Jacob Jarmon. Thế còn ông ở đây làm gì?

Viên trung úy nhìn hết Alexandra lại đến Jake. Vậy là họ quen nhau . Nhưng xem chừng họ không ưa nhau, điều này đã quá rõ . Viên trung úy Blake ôm ngang eo Alexandra như sẵn sàng bảo vệ cho nàng.

Jake bật cười. Đầu chàng ngửa ra và chàng cười như điên như dại . Sau đó chàng nhìn Alexandra từ đầu đến chân vẻ sỗ sàng.

Trung úy Blake nói:

_ Ông không có quyền đối xử bất lịch sự với tiểu thư Alexandra như vậy .

_ Tiểu thư? Trung úy gọi cô ta là tiểu thư?_ Jake lại cười fả lên giọng hỗn xược_ Sao ông làm lẩn đến như vậy, trung úy? Nhưng tôi không định vạch ra cho ông thấy sự lẩn lẩn đó .

_ Nếu ông làm thế ở đây thì tôi không thể ở lại cái trại này được. Tôi sẽ theo ông trung úy về nơi đồn trú của họ ngay bây giờ .

_ Vậy ư?_ Jake hỏi và mắt thốt nhiên mờ đục khiến Alexandra không thể đoán được chàng đang nghĩ gì_ Nhưng cô vừa bảo cô đến đây để gặp Jacob Jarmon kia mà, nếu tôi không nghe lầm?

Alexandra cau mày:

_ Đúng thế . Tôi đến để gặp Jacob, nhưng bây giờ tôi mới biết ông cũng làm ở đây . Đây là điều tôi hoàn toàn không ngờ . Vậy ông làm gì ở đây?_ Nàng lạnh lùng hỏi, cặp mắt nàng ánh lên vẻ giận dữ .

Jake lại cười, để lộ hàm răng đều đặn trắng bóng. Hai đôi mắt chàng nheo lại vẻ tinh quái .

_ Tôi sống ở đây . Tôi làm việc ở đây, cô Alexandra thân mến ạ .

_ Tôi không tin. Ông Lamar đâu rồi. Tôi chỉ ở lại đây nếu ông Lamar chịu tổng cổ ông ra khỏi cái trại này .

_ Tổng cổ tôi?_ Jake lại cười vang.

_ Ai gọi tôi đấy?_ ông Lamar Jarmon vừa hỏi vừa bước vào trong nhà_ Hình như cô vừa gọi tôi fải không, cô Alexandra? Có chuyện gì vậy? Ông trung úy, mấy người của ông đang đợi ông ngoài kia .

_ Tôi biết, nhưng lại vừa có chuyện rắc rối . Có lẽ tôi fải đưa tiểu thư Alexandra về nơi đồn trú của chúng tôi ở Brownsville .

Ông Lamar ngạc nhiên:

_ Thật ư? Có chuyện gì vậy, cô Alexandra? Chúng tôi sẵn sàng đón cô kia mà?

Alexandra giận dữ nói:

_ Người kia làm gì ở đây?_ nàng trở Jake.

_ Cậu ấy sống ở đây với tôi . Nhưng sao cô lại hỏi như vậy .

_ Nếu vậy tôi sẽ không ở lại đây nếu ông không đuổi ông ta đi nơi khác. Công việc của ông ta tôi sẽ làm thay . Một thuyền trưởng biết gì việc đồng rung mà làm ở đây? Ông không cần fải dùng đến ông ta. Đuổi ông ta đi . Có thể tôi mới ở lại đây .

_ Đuổi Jake? Nhưng tại sao vậy?_ ông già ngơ ngác hỏi, hết nhìn Jake lại nhìn Alexandra_ Sao lại như thế? Cô lặn lội đến tận miền Texas xa xôi này để gặp nó, vậy mà sao cô lại đòi đuổi nó đi . Tôi chưa hiểu đấy, cô

Alexandra.

_ Tôi đến đây đâu phải để gặp ông ta? Tôi đến để gặp anh Jacob Jarmon, con trai bà Eleanor kia mà_ Alexandra giận dữ hét lên.

_ Ôi, vậy ra Jake chưa nói với cô à? Nó chính là Jacob Jarmon.

Alexandra sững người. Bây giờ nàng mới chợt nhớ ra . Jake chính là 1 cách gọi khác của Jacob! Có vậy mà sao đến giờ nàng mới hiểu được? Nàng bối rối nhìn thẳng vào cặp mắt xanh biếc của Jake. Vậy ra "anh ta" đã có mặt ở New Orleans! "anh ta" đã đến đồn điền Jarmon thăm mẹ và ra đi đứng trước hôm nàng đến đó . Và "anh ta" đã đến miền Texas này cùng sống với chú "anh ta", ông Lamar Jarmon! Ôi, sao nàng lại đui mù đến thế?

-Vậy thì tôi không ở đây nữa . Tôi sẽ đi- Alexandra mệt mỏi nói- Tôi không thể ở lại đây, nếu ông ta cũng ở đây .

-Tất nhiên rồi, thưa tiểu thư Alexandra!- trung úy Blake nói, ôm ngang eo nàng và tiến lên 1 bước như để che chở nàng- Đất này không sống nổi đâu, tôi vẫn nói như thế từ trước đến nay .

-Buông ta ra, trung úy!- Jake quát giọng đe nạt, rút súng chĩa về phía viên trung úy .

Jake không muốn bất cứ ai đụng vào người Alexandra. Mặc dù chàng căm ghét nàng đến tận xương tủy, nhưng chàng vẫn không chịu nổi khi thấy ai đụng vào người nàng. Hôm trước, trong nhà chứa của Madam Le Blanc, Jake đã uất lên đến tận cổ khi thấy Giles làm tình với nàng, nhưng Jake không thể làm gì được, bởi Giles là anh cùng cha khác mẹ với chàng. Đây là trường hợp duy nhất chàng chịu để yên.

Còn bây giờ ... Không! Chàng không thể để yên tên trung úy khốn kiếp kia, kẻ thù của miền Nam, đúng hơn là của những gia đình địa chủ chủ nô như gia đình chàng ở miền Nam này, được ôm ngang eo nàng thế kia . Và lại Alexandra đã làm chàng đau khổ vô vàn, chàng phải trả thù cô ta. Chàng phải giữ cô ta ở lại đây để trả thù .

Cô ta là 1 con đĩ! Trước kia chàng đã lầm.. Chàng tưởng cô ta là 1 tiểu thư khuê các. Và bây giờ cô ta lại đánh lừa tên trung úy khờ khạo kia, khiến hắn tưởng cô ta là 1 "tiểu thư"! Nhưng dù thế nào đi nữa, tên trung úy đó cũng không có quyền đụng vào Alexandra. Hắn không buông cô ta ra, Jake sẽ giết

hắn.

Jake căm thù Alexandra, nhưng không hiểu sao chàng lại ghen với tất cả những ai đụng vào người nàng. Jake thấy mình là kẻ vô lý, nhưng chàng không nghĩ khác được. Chàng không thể chịu để nàng đi khỏi đây . Jake căm thấy căm ghét Alexandra nhưng lại không thể thiếu cô ta được. Thiếu cô ta, Jake cảm thấy như fát điên. Đã bao lần chàng tự nhủ "quên cô ta đi" nhưng không sao quên được, vẫn thấy không có Alexandra, cuộc sống của chàng không có ý nghĩa gì nữa . Minh là thẳng điên, Jake thâm nghĩ .

-Cút khỏi đây ngay, trung úy! Và đừng bao giờ bén mảng đến đây nữa . Tiêu thư Alexandra đến đây để gặp chúng tôi và cô ta sẽ ở lại đây .

Trung úy Blake do dự . Anh thèm có Alexandra, nhưng mạng sống vẫn quý hơn. Nhìn vẻ mặt lạnh như thép của Jake, trung úy Blake biết y sẵn sàng nhả đạn lăm. Thôi đành! Đành để Alexandra ở lại đây . Nhưng anh sẽ không bao giờ quên nàng . Nàng sẽ không thể sống bên cạnh thẳng cha Jake lâu đâu . Rồi nàng sẽ fải cầu cứu đến ta . Và lại Brownsville cũng không cách xa đây . Ít hôm nữa ta sẽ quay lại đây xem thế nào . Nếu quả thật như ta dự đoán, Alexandra không chịu nổi, ta sẽ đưa nàng về Brownsville .

Trung úy Blake buồn rầu nhìn nàng:

-Ông ta chĩa súng về fía tôi, thưa tiêu thư Alexandra. Tôi không thể đưa cô về đồn Brownsville được.

-Nhưng tôi nhất định không ở lại đây . Ông đừng bỏ tôi lại 1 mình, ông trung úy!

Viên trung úy ngập ngừng. Jake quát:

-Cút ngay!

Vừa nói, Jake vừa nhìn thẳng vào mắt viên trung úy, đồng thời chĩa nòng súng vào anh. Sau đó, vẫn giữ khẩu súng như thế, Jake từ từ bước lên, ôm vai Alexandra, kéo về fía mình. Chàng bóp mạnh vai nàng làm cho nàng đau . Jake cố tình làm như vậy, bởi chàng căm giận nàng. Alexandra đã làm Jake đau khổ biết bao nhiêu . Phải trả thù cô ta!

Khôn nổi khi chạm vào nàng Alexandra, Jake lại cảm thấy 1 thứ gì dễ chịu,

nhưng chàng vội gạt ý nghĩ mềm yếu đó đi .

-Đề tôi đi, Jake!- Alexandra hét lên, thấy bàn tay bấu vào vai nàng như gọng kìm làm nàng đau- Tôi đi và sẽ không bao giờ tôi trở lại đây nữa . Hãy để tôi đi .

-Không!- Jake kiên quyết nói rồi hất đầu cho viên trung úy ra cửa . Bàn tay chàng vẫn nắm chặt khẩu súng chĩa về phía anh ta.

Alexandra cố quẫy để thoát ra khỏi bàn tay của Jake đang ghì chặt nàng. Nàng không thể ở cùng nhà với con người này .

-Đề tôi đi!- nàng hét lên.

Jake cười khẩy:

-Đừng quấy nữa, Alexandra. Cô quấy nữa là tôi bắn vỡ sọ ông trung úy của cô đây . Cô muốn đăng nào?

Alexandra vội vã ngừng quấy, lo lắng nhìn vào mặt Jake . Nàng biết Jake không dọa xằng. "Hắn ta" là loại người đã nói là làm. Tốt nhất là đừng trái ý "hắn ta". Chưa kể nếu Jake bắn viên trung úy thì thật oan uổng cho anh ta quá . Blake có lỗi gì đâu? Nàng quyết định không chọc tức thêm Jake nữa .

Jake gắng giọng nói tiếp:

-Trung úy! Bây giờ thì ông lên ngựa và rút khỏi cái trại này . Và đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đến đây đón Alexandra nữa . Cô ấy là của tôi và tôi sẽ giết bất cứ kẻ nào định cướp cô ấy của tôi .

-Thôi được, Jacob Jarmon! Tôi chịu ông lần này, nhưng chưa hẳn thế này là đã xong đâu!- Viên trung úy nói, giọng đe nẹt.

-Đừng, trung úy Blake . Ông đừng quay lại đây tìm tôi nữa . Tôi không muốn ông bị chết chỉ vì tôi . Jake dám giết người lắm. Tôi biết tính ông ta- Alexandra nhẹ nhàng nói .

-Tôi biết cách tự bảo vệ, cô yên tâm , thưa tiểu thư Alexandra.

Bây giờ ông già Lamar Jarmon mới chen vào:

-Ông trung úy, ông cứ yên tâm là cô Alexandra sống với chúng tôi sẽ yên ổn, không có gì đáng cho ông fải lo ngại đâu . Cô ấy là người thân trong gia đình chúng tôi và Jacob đã thấy có bốn fận fải che chở cô ấy . Nó và cô Alexandra có thể sẽ luôn luôn cãi cộ nhau: nhưng là cãi cộ vật thôi, còn cả 2 vẫn là người thân thích. Ông thấy rồi đấy . Ông cứ tin tôi không nói sai đâu .

Trung úy Blake nhìn mặt từng người. Anh ta không làm sao hiểu nổi . Cô Alexandra thoát đầu bảo đến đây để gặp Jacob Jarmon, nhưng thật ra cô ta chưa biết Jacob chính là Jake và cũng chưa hề biết mặt chú của Jacob, ông Lamar Jarmon. Vậy là sao? Trung úy Blake cố nghĩ mà không sao cắt nghĩa nổi . Tốt nhất là hãy tránh xa những thứ người quái đản này .

-Thôi được- Blake nói- Tôi chẳng biết tin vào ai hết. Tôi về đồn. Nhưng thưa tiểu thư Alexandra, xin cô hãy nhớ những gì tôi đã nói với cô- nói xong trung úy Blake quay gót bước ra .

-Ông trung úy!-Jake quát theo- Ông cũng đừng quên những gì tôi đã bảo ông!

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng **Chương 18**

-Chú ra xem họ đã ra khỏi trại chúng tôi chưa?- Jake nói .

Lamar gật đầu rồi bước nhanh ra khỏi gian phòng. Alexandra rất không muốn ông già đi ra, để lại nàng 1 mình với Jake.

-Hể ai giúp cô việc gì cô đều trả công họ như vậy sao?

-Ông nói gì tôi chưa hiểu- Alexandra nói .

-Ý tôi nói là cô không cần mang tiền theo trong người, bởi mọi thứ cô đều có thể trả bằng thân xác của cô đúng thế không, cô em?

-Ông làm rồi, Jake! Tôi có tiền trong người chứ .

-Đây là bây giờ thôi . Do cô kiếm được trong các nhà chứa ở New Orleans. Thời gian kiếm ăn ở đó chắc chắn cô phải dành dụm được 1 khoản kha khá .

Alexandra cắn môi . Vậy là Jake tin vào lời vu cáo của lão Sully .

-Ông làm rồi, Jake! Ông đã kết luận sai về tôi . Tôi đã ở 1 số ngày với bà Eleanor.

-Đừng đem mẹ tôi dính vào chuyện này- Jake giận dữ nói .

-Nhưng tôi đến đây chính vì nguyên nhân đó. Mẹ ông bảo tôi đến đây .

-Cô là thứ nói dối- Jake quát lên và đẩy mạnh Alexandra ra xa .

Nàng bất ngờ bị hất mạnh nên bắn tít ra tận bức tường ở đầu kia gian phòng. Nàng đập lưng vào đó, khuỷu chân ngã bệt xuống sàn nhà . Alexandra kinh ngạc, hoảng hốt nhìn Jake đang đi đến gần nàng rồi xẹt hai chân nhìn nàng. Nàng cũng chăm chú nhìn chàng. Trông Jake khác hẳn lúc trước. Ông ta mặc theo kiểu dân chăn bò và trông có vẻ táo tợn, hung hãn. Liệu chàng có hung hãn như cách ăn mặc hiện giờ không? Hồi trên con tàu "The Flying", Jake cũng hung hãn. Nhưng lúc này chàng có thể hung hãn gấp bội . Và nàng rất lo .

Jake quát:

-Cô đừng có nhắc mẹ tôi ở đây- Jake trở tay về phía nàng đồng thời đặt tay vào bao súng. Nàng lùi lại nép vào chân tường, chuẩn bị đỡ nếu Jake đánh. Nhưng Jake không đánh mà nhắc nàng đứng lên.

Alexandra ngã chúi về phía Jake, không sao đứng vững. Nàng ngửi thấy mùi đàn ông trong thân thể chàng, hơi ấm của người chàng. Mặc dù nàng cố gạt đi trong ký ức, vẫn cứ trôi dạt trong đầu óc nàng kỷ niệm những ngày trên con tàu "The Flying". Jake đã làm cho nàng chuyển dần từ trạng thái cường lại, rồi khi đã mệt quá, đành ngoan ngoãn để cho chàng ve vuốt và cuối cùng là đến lượt chính nàng cuồng nhiệt đáp ứng cuộc ân ái của chàng.

Alexandra ngửa mặt nhìn Jake . Hai khuôn mặt sát bên nhau .

Jake từ từ, như thể ngập ngừng, đưa tay ôm nàng, kéo chặt nàng áp vào người chàng. Cặp mắt xanh biếc của Jake tuy vẫn còn hằm hằm nhưng bắt đầu lộ

ra vẻ hồ nghi . Và khi miệng chàng chạm vào miệng nàng thì Alexandra quên sạch mọi thứ gì trước đó . Cái hôn của Jake mãnh liệt, tha thiết. Nàng không tự kiềm chế nổi nữa .

Hai cánh tay Alexandra đưa lên ôm chặt cổ Jake . Chỉ trong khoảnh khắc, Jake đã đánh thức dậy toàn bộ ngọn lửa âm ỉ trong lòng nàng, làm nó cháy bùng lên. Và nàng đáp lại nỗi khao khát của chàng 1 cách cuồng nhiệt. Nàng như gỡ lại toàn bộ nỗi thèm khát chàng mà nàng fải gồng nhin suốt từ buổi chiều hôm nàng trốn khỏi con tàu "The Flying", lên bờ lang thang trên phố xá New Orleans.

Đột nhiên Jake chững lại, đẩy Alexandra ra, cặp lông mày cau lại giận dữ .

-Jake?- nàng thì thào, cảm thấy nếu không được chàng đỡ, nàng đến khuỵu chân ngã xuống đất.

-Cô là con điểm khốn kiếp! Cô thành thạo đủ mọi cách chiều đàn ông, đúng chưa nào?

Alexandra hoảng hốt mở to mắt nhìn chàng.

-Cô tưởng nếu cô ngoan ngoãn chiều theo mọi yêu cầu của tôi, cô sẽ tranh thủ được tôi chăng? Cô đã có kinh nghiệm như thế rồi chứ gì?

Alexandra lặng lẽ lắc đầu .

-Ngay từ buổi đầu tiên cô đã đánh lừa tôi .Cô bịa ra chuyện có tên đã cưỡng hiếp cô để cô fải lấy hấn khiến cho tôi không trách cô khi tôi thấy cô đã mất trinh chứ gì? Rồi gã Sully nữa. Chính cô đã trả công hấn chớ cô trên tàu của hấn bằng cách ngủ với hấn, đúng vậy không? Còn tôi, cô cũng trả công tôi bằng cách để tôi làm tình với cô . Cô nhằm trả công tôi đã chở cô đến New Orleans, đúng vậy không? Nhưng rồi cô không chịu đi theo tôi đến Texas. Cô muốn kiếm tiền ở New Orleans, bằng cách bán thân xác cô . Đúng thế không?

-Không fải thế, Jake! Không fải thế!

-Còn không fải gì nữa? Tôi muốn biết tại sao cô lại thích những kẻ khác hơn tôi . Ngay tên trung úy khốn kiếp kia cũng sắp sửa chiếm đoạt thân xác cô chỉ do hấn có công đưa cô đến đây an toàn. Nhưng tôi, mỗi khi tôi đụng đến

người cô là cô chống cự quyết liệt Lần nào cũng vậy. Tại sao, Alex?

-Không đúng đâu, Jake! Ông hiểu sai tôi rồi- nàng tuyệt vọng kêu lên trong khi Jake cau mày lại và nắm chặt bàn tay- Tất cả những điều ông vừa nói đều không có . Tôi không fải gái điếm.

-Còn không fải? Tôi đã nhìn thấy cô trong nhà chứa của Bella đang nằm trên giường với thằng anh tôi . Tôi thấy rõ cô van vi thằng anh tôi đi vào cô . Tôi đã nhìn thấy . Cô nghe tôi nói gì không? Tôi đã nhìn thấy cô làm tình với Giles- Jake gầm lên, giọng đanh thép.

-Không fải thế đâu, Jake!- Alexandra kêu lên, bịt chặt 2 tai . Vậy là Jake đã không tin gì nàng nữa . Thì ra mục Le Blanc muốn chàng nghi ngờ mình và mục đã thành công.

Khủng khiếp quá! Jake đã căm ghét mình, Alexandra đau đớn nghĩ . Bây giờ thì nàng đã hiểu tại sao hôm đó mục Le Blanc lại bố trí dùng thuốc kích dục đẩy nàng vào trạng thái điên loạn với Giles như vậy . Toàn thân nàng nhũn ra . Nàng cố tránh cặp mắt đang rực lửa uất giận của Jake, nhìn chăm chăm vào nàng .

Đột nhiên Jake nhấc nàng lên, ôm chặt nàng vào ngực chàng.

-Đây là lần đầu tiên cô vui lòng chia sẻ tình ái với tôi, không kháng cự tôi, Alexandra. Lần đầu tiên cô không quay lưng lại tôi . Tại sao? Tại bây giờ tôi biết tổng cô rồi và cô thấy không thể lừa tôi, đóng vai trong trắng, thơ ngây được nữa . Tôi là đàn ông và tôi muốn cô . Cô biết thế nghĩa là sao rồi . Cô là gái điếm nên cô biết rõ đàn ông cần ở cô thứ gì rồi .

-Đừng, Jake! Đừng làm thế với tôi . Đừng, tôi van anh- Alexandra van vi trong lúc Jake kéo nàng dọc hành lang rồi lấy chân đá 1 cánh cửa .

Jake vào phòng, khóa trái cửa lại .

-Cởi áo quần ra, Alexandra! Tôi muốn cô để tôi cảm thấy toàn bộ cơ thể cô như bao tên đàn ông khác đã nhìn thấy cô .

Vừa nói, Jake vừa tự cởi quần áo chàng ra .

Alexandra co rúm người trên giường, Jake đã làm nàng sợ . Chàng như kẻ

điên. Chàng cảm giận Alexandra đến mức có thể giết nàng. Chàng dám giết Alexandra lắm nếu như nàng không tuân lệnh chàng. Nàng sẽ chết lại đây và không ai nhìn thấy xác nàng. Không ai biết nàng chôn ở đất Texas này . Nàng đến đây không báo ai biết. Nghĩ đến đó Alexandra kinh hoàng. Chưa bao giờ nàng sợ hãi như lúc này .

Jake tỏ ra lạnh lùng, tàn nhẫn. Chàng chỉ cần thỏa mãn xác thịt của bản thân chàng. Thôi được, nếu chàng muốn mình đóng vai gái điếm, cũng không sao! Còn hơn fải chết cô đơn, không ai biết đến. Nàng thấy cốt sao không fải chết, ngoài ra chẳng còn thứ gì quan trọng nữa . Jake muốn nghĩ thế nào cũng được. Muốn bắt mình làm gì cũng được. Miễn khỏi fải chết mất xác.

Alexandra bình tĩnh bước ra khỏi giường . Nàng bắt đầu rút những trâm cài trên đầu, Jake đã dừng lại đứng im lặng như con thú rình mồi, tay vẫn còn đặt trên khoá thắt lưng. Chàng mới bỏ áo sơ mi và bộ ngực trần vạm vỡ hiện ra ngay trước mặt nàng. Cặp mắt xanh biết nhìn nàng chăm chú và Alexandra thấy trong cặp mắt xanh ấy 1 thoáng nghi hoặc, đồng thời 1 niềm say mê .

Mắt vẫn nhìn Jake, nàng tháo đến chiếc trâm cuối cùng và làn tóc đỏ tung ra xoả lên vai nàng. Nàng thấy con thềm khát của Jake như chiếm lĩnh cả gian phòng.

Nàng cởi áo ngoài, chỉ còn áo lót bằng xoa mỏng mặc trong. Nàng do dự .

-Kìa, tiếp tục đi chứ, cô em thân mến- Jake lạnh lùng nói .

Alexandra thấy con uất hận trào lên làm nàng tức thở . Nàng tháo khuy áo trong, cởi ra . Nàng thấy Jake đang nhìn chăm chăm vào cặp vú của nàng lộ ra dần dần. Mắt chàng nheo lại . Nàng tháo khuy cài chiếc váy lẫn chiếc quần lót và cả 2 đều tụt xuống. Trên nàng chỉ còn xu chiêng và đôi ủng dưới chân. Trông mình đúng là quái đản, nàng thầm nghĩ .

Jake lạnh lùng cười rồi tiến lại gần nàng .

-Ta cởi nốt đôi ủng nữa chứ nhỉ?

Jake đẩy nàng nằm ngửa ra giường rồi tháo từng chiếc ủng 1 . Bây giờ nàng chỉ còn xu chiêng che được rất ít cặp vú .

-Thì ra trí nhớ của tôi không được tốt như tôi tưởng, Alex- Jake nói và mắt chàng lướt trên thân thể Alexandra .

Nàng nhìn Jake, mắt long lên giận dữ .

-Cô đẹp và kêu gọi đến mức đàn ông khó có thể nhớ đến cô mà không thêm cô đến fát điên lên được. Cô tài thật đấy, Alex!

Nàng giận đến đỏ bừng mặt:

-Tôi không fải loại người bán dâm, Jake. Nếu không yêu, không bao giờ tôi tự nguyện dâng hiến thân xác cho ai .

Jake cười miả mai:

-Nhưng hiện giờ cô đang dâng hiến cho tôi đấy thôi, chẳng lẽ không fải như thế sao?

Alexandra không trả lời, cổ ghìm cơn uất ức chỉ chực bùng nổ .

-Đúng không nào, Alex?- Jake gắng hỏi .

-Không đúng. Mà đúng. Anh muốn nghĩ thế nào tùy anh, tôi không cần- Alexandra lạnh nhạt đáp.

-Cô không việc gì fải thanh minh và tôi cũng chẳng cần chi tiền cho cô, Alexandra . Thôi, lại đây!

-Không! Không đâu, Jake!

-Cô vẫn toàn đóng vai tiểu thư thơ ngây nhút nhát với tôi sao? Không cần. Tôi biết tổng là cô thế nào rồi, Alex. Thôi! Bây giờ cứ đàng hoàng làm gái điếm đi, nếu không...

Alexandra ngẩng nhìn Jake và thấy mặt chàng đầy đe dọa . Nàng nhìn ra fía cửa, tính kế chạy trốn.

-Đừng, Alex! Đừng dại thế- Jake nói, thấy hướng nhìn của nàng .

Alexandra hiểu nàng đang trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Jake có thể

giết nàng bất kể lúc nào . Nàng tin chắc là anh ta sẽ giết nếu nàng liều lĩnh chạy trốn, Jake là loại người không biết kềm chế cơn giận dữ .

Jake đã đẩy nàng nằm xuống giường và nằm lên trên, khoan khoái thấy bên dưới chàng làn da thịt mềm mại của Alex. Jake quần tóc nàng vào bàn tay . Ôi Jake thấy sao mình khao khát, cần thiết thân xác cô gái xinh đẹp nõn nà này đến như vậy? Bất chấp cô ta là kẻ dối trá, là gái điếm hay là gì gì đi nữa . Jake thấy thèm khát nàng, bất kể nàng là gì, chàng cũng không thể thiếu nàng, không thể xa nàng.

Jake vừa vuốt ve nàng bằng tay, bằng môi, vừa thì thầm những lời bằng tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha . Nàng không hiểu, nhưng điều đó có gì quan trọng? Điều quan trọng đối với Alexandra lúc này là tấm thân trần của chàng đè nặng lên người nàng và cặp môi ướt đầm của chàng lướt trên da thịt nàng. Và trong đáy lòng Alexandra bùng lên 1 niềm khao khát. Ngọn lửa khoái lạc lan toả và thấm sâu vào tận đáy tâm hồn nàng .

Nhưng sao thế này? Alexandra hồi hộp run rẩy chờ đợi, vẫn chưa thấy Jake đi vào nàng. Rõ ràng Jake đang dùng nghị lực trì hoãn giây phút kết thúc. Rõ ràng chàng muốn kéo dài niềm hoan lạc. Rõ ràng Jake muốn đẩy nàng lên đến đỉnh cao khiến nàng mãi khao khát chàng.

Jake muốn Alexandra cũng bị hứng tình đến tột độ, khiến nàng cũng mãi van vỉ chàng đi vào trong nàng giống như hôm ở nhà chứa Bella Le Blanc nàng đã van vỉ Giles, anh cùng cha khác mẹ với chàng. Thậm chí Jake muốn đẩy Alex lên đến trạng thái mê mẩn chàng và cùng chàng hưởng khoái cảm đến tột độ với chàng. Jake muốn sau khi ân ái với chàng, Alexandra sẽ quên sạch ấn tượng mọi cuộc ân ái với những người đàn ông trước chàng.

Nàng không chịu được nữa .

Chàng cũng không chịu được nữa .

Biết vậy, Jake vẫn chưa thôi . Chàng muốn đem lại cho nàng những cảm giác kỳ thú nhất mà không 1 người đàn ông nào đem lại được cho nàng. Jake là người đầu tiên, là người duy nhất. Không làm tình với ai Alexandra được sung sướng tột độ như với Jake . Chàng muốn thế và chàng quyết tạo được như thế .

_ Jake! Jake! _ Alexandra rên rỉ _ Làm em đi, anh yêu! Mau lên! Em không chịu nổi nữa rồi .

_ Một chút nữa thôi, Alex _ Ngay bây giờ thôi .

Nói xong Jake ngẩng đầu lên, quỳ xuống Alexandra, đi từ từ ngọt ngào vào nàng. Alexandra mắt lơ lơ nhìn chàng. Jake biết rằng chàng đã đẩy nàng đến trạng thái thăng hoa cao nhất. Chàng biết nàng đã thỏa mãn hoàn toàn.

Trong lúc đi vào nàng, Jake khẽ mỉm cười. Vậy là Alexandra không cưỡng lại chàng chút nào, nàng hoàn toàn ưng chịu. Hoàn toàn hưởng ứng nhịp nhàng với chàng. Alex đã dâng hiến thân xác cho chàng như cho những kẻ khác, hơn cả cho những kẻ khác. Nghĩ đến kẻ khác Jake thấy mình phải vượt lên trên tất cả chúng nó!

Hai thân xác đã lên đến đỉnh điểm, bây giờ từ từ hạ xuống, thư giãn, Jake vẫn ôm chặt Alexandra, thì thầm những lời âu yếm với nàng. Nhưng nàng đã quấy mạnh và Jake lẫn xuống bên cạnh, trở lại với thực tế trần trụi. Lạy Chúa! Vậy là cô ta lại thủ đoạn với mình. Cô ta vừa âm mưu đưa mình vào cõi hoan lạc để mình quên đi nỗi căm ghét cô ta! Cô ta giờ những trò thành thạo của gái điếm để xoa dịu mình cốt làm mình mê mẩn! Cô ta là thứ gái điếm lão luyện, rõ ràng quá đi rồi.

Trong khi Jake suy nghĩ như vậy thì Alexandra cũng đang lấy lại sự bình tĩnh, tỉnh táo. Con người kia sao có thể đối xử với mình thô bạo đến như vậy: tôi tệ đến như vậy? Anh ta căm ghét mình, đẩy mình đến chỗ mê mẩn để mình quên hết mọi thứ. Nhưng tại sao chỉ với anh ta mình mới hưởng ứng chân thật và cuồng nhiệt như vậy? Khi làm tình với Jake, Alexandra không còn gìn giữ gì nữa, không còn suy tính gì nữa, chỉ ta thiết được nép trong vòng tay anh ta, áp da thịt vào da thịt anh ta. Không. Alexandra nghĩ, mình không thể để anh ta đẩy mình vào tình trạng mê mẩn đến quên hết mọi thứ vì chỉ còn biết hưởng tình yêu với anh ta như thế được! Alexandra kết luận: Jake đã sử dụng mình, đã khai thác thân xác mình, chỉ có vậy thôi. Anh ta đã làm nhục mình. Anh ta tin mình là gái điếm. Nhưng trong tình thế hiện nay, thân cô thế cô, nàng không thể công khai cưỡng lại anh ta được. Alexandra biết rằng có cưỡng cũng chẳng thể cưỡng được đâu. đành phải nhin vậy thôi. Nhưng tại sao Jake lại đối xử với mình tôi tệ đến như thế? Jake đang nói. Giọng chàng như từ đâu xa lắc:

— Alex! Giả như cô đứng đến đây. Cô thừa biết có cô bên cạnh, tôi không sao nhin được. Cô là điếm, tôi biết thế và không muốn lang chạ với cô. Nhưng tôi không điều khiển được bản thân tôi. Bây giờ cô đã đến đây, tôi sẽ không để cô đi đâu nữa, trừ khi lúc nào đó tôi đẩy được cô ra khỏi đầu óc tôi. Alexandra thấy cổ họng như nghẹn lại:

— Lúc đến tôi đâu có biết ông ở đây. Tôi đâu có biết ông là Jacob Jarmon. Tôi đến đây mục đích là để gặp Jacob, ai ngờ Jacob và Jake chỉ là 1.

— Thôi, cô đừng dối trá nữa, Alex. Tôi biết cô là ai rồi. Cô thăm dò qua Giles và Bella để biết gia đình tôi ở đâu, rồi cô mò đến đó. Cô nhằm âm mưu gì tôi chưa biết. Nhưng tôi nói trước mưu mẹo của cô không đánh lừa

được tôi nữa đâu .

_ Đây không phải là mưu mẹo, Jake! Tại sao anh không nghe tôi nói đã? Tại sao hề gặp tôi là anh chỉ lợi dụng tôi?

_ Lợi dụng cô ư? Trái lại là đằng khác. Tôi chuyên bị kẻ khác lợi dụng thì có . Nhưng tôi báo trước từ nay cô sẽ đừng hòng lợi dụng tôi nữa_ giọng Jake lạnh lùng và gay gắt.

_ Tôi không muốn ở lại đây . Tôi muốn đi khỏi đây . Anh hãy để tôi đi . Jake . Anh nghĩ về tôi quá xấu vậy anh giữ tôi lại làm gì?

_ Đột nhiên Jake fả lên cười, quay xang nhìn Alexandra rồi dùng ngón tay sờ lên tấm thân trần của nàng.

_ Để cô đi ấy à? Cô em thân mến, cô không biết ở đất Texas này hiếm phụ nữ đến mức nào sao? Cô lại xinh đẹp, thậm chí xinh đẹp đặc biệt nữa kia . Tôi có mà điên mới để cô đi . Mà tôi lại không điên, hoặc có điên thì cũng chưa điên đến nỗi để lọt qua tay 1 của quý hiếm hoi đến mức này .

Alexandra quay mặt đi, uất ức là mình đã bị sa vào bẫy . Liệu Jake sẽ làm gì nàng đây?

_ Cô sẽ ở lại đây, Alexandra, và hầu hạ tôi coi như 1 thứ giải khuây . Và liệu đấy, đừng có vớ vẩn với thằng nào khác. Tôi mà bắt gặp tôi sẽ dùng roi quật cho mà xem.

Alexandra tái mặt, nàng hoảng hốt nhớ lại Giles và ngọn roi của hắn.

_ Đừng, Jake! Đừng đánh tôi bằng roi . Đừng nhé, Jake?_ nàng khẩn khoản. Jake cau mặt chăm chú nhìn Alexandra, rất lấy làm lạ trước phản ứng của nàng . Làm sao nàng biết được chuyện roi? Jake nói chỉ là để dọa . Sẽ không bao giờ ta nổi quật roi lên người nàng . Chà, lạ thật! Chẳng lẽ nàng đã bị ai dùng roi quật? Cặp mắt Alexandra nhìn Jake đầy vẻ sợ hãi . Jake trêu mến vuốt má nàng, nói:

_ Làm sao cô biết roi ra sao, Alex?

Alexandra đỏ mặt. Nàng quyết định không kể gì với Jake .

_ Tôi đâu có biết? Tôi không biết gì hết. Chỉ có điều nghe nói chứ nó có vẻ như thứ gì khủng khiếp lắm. Có vậy thôi .

Nàng lảng nhìn ra xa, tránh cặp mắt xanh biếc của Jake . Nhiều lúc nàng cảm thấy mê mẩn trước cặp mắt ấy, thấy như nàng chìm đắm trong cặp mắt xanh thẳm ấy . Nhưng lúc này cặp mắt đó nhìn nàng lạnh lùng tàn nhẫn làm sao . Nàng bỗng cảm thấy mình lẻ loi, yếu đuối vô cùng.

_ Cô sẽ phải làm việc, Alex. Làm việc vất vả hơn bất cứ khi nào trước đây cô đã từng làm lụng đôi chút . Và lần này cô làm việc chỉ có tốt cho cô thôi . Và đừng có chống lại tôi . Nếu như vậy cô với tôi sẽ yên ổn với nhau . Còn nếu cô làm trái lời tôi ..._ Jake cười lạnh lùng._ Cô thấy rồi đấy, cô đã thuộc về tôi cô em thân mến ạ . Chỉ 1 mình tôi thôi .

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 19

Alexandra vật vờ âm ỉ một mình trong gian bếp bẩn thiu, cho thoả nỗi uất giận. Không ai nghe thấy tiếng nàng. Họ đã kéo đi cả, bỏ mặc nàng ở lại một mình trong ngôi nhà này, giữa cái trại này. Làm tình xong, Jake đẩy nàng ra khỏi giường. Nàng vội vã mặc vào người bộ đồ đi ngựa, bởi bao nhiêu áo quần khác nàng đều cất trong va li. Bộ đồ đi ngựa này nàng mặc để theo mấy quân nhân hôm qua cưỡi ngựa đến đây .

Đã thế mà thôi đâu, Jake lại xách cả mấy chiếc va li của nàng vào phòng ngủ của anh ta. Alexandra rất bối rối. Kiểu này thì còn dịp nào nàng giảng giải cho chú của anh ta hiểu hoàn cảnh của nàng? Dịp nào than phiền với anh ta là nàng đã bị Jake đối xử thô bạo? Trước khi đi, Jake trở cho nàng gian bếp, hướng dẫn nàng cách nấu món đồ .

Món đồ! Alexandra đã học được ít nhiều về nấu nướng mấy hôm sống ở đồn điền Jake, nhưng thức ăn ở đây hoàn toàn khác. Jake còn cả gan bảo Alexandra rằng nàng phải tay chân Rosa, một cô gái Mehico được làm chân nấu bếp ở trại Bar J này. Alexandra tin rằng ra cũng đã sử dụng cả Rosa, ngủ với cô ta .

Alexandra từ từ khuấy xoong đồ đợi nó sôi và nhừ. Nàng thấy không thể làm món gì thêm được nữa. Nhìn gian bếp bẩn thiu, nàng nghĩ phải quét dọn lau chùi cho sạch sẽ. Nhưng chẳng lẽ lại mặc bộ đồ đi ngựa này. Phải lục trong va li xem có bộ nào thích hợp với công việc quét dọn này không?

Nàng quay vào phòng ngủ của Jake , bây giờ cũng là phòng ngủ của nàng, Alexandra mở các va li ra kiểm. Toàn những bộ sang trọng, vải dày và lượt thướt, rất không thích hợp với việc quét dọn. Mặc những bộ đó vào đã nóng ngột người còn làm lao động gì được nữa? Đúng là nàng đem đến đây toàn những thứ áp quần không thích hợp với một nông trại giữa cái nắng thiêu đốt này. Chỉ quét dọn một lúc là nát hỏng hết chúng. Thôi đành...

Alexandra bèn cởi bộ y phục đi ngựa ra, gấp lại cẩn thận xếp lên nắp va li. Trên người nàng chỉ còn lại chiếc áo trong mỏng dính. Nàng nghĩ chẳng cần mặc thêm thứ gì ra ngoài cho vướng. Trời nóng bức mà nhà chẳng có ai. Hai chú cháu phải tối mun mới về và sẽ không nhìn thấy nàng trong tấm áo mặc trong mỏng dính này. Alexandra tính quét dọn xong sẽ tắm táp sạch sẽ và mặc bộ áo quần hần hơi trước khi họ về. Thích thú với ý định ấy, nàng đi chân đất quay xuống gian bếp.

Nàng nhìn quanh, thầm nghĩ, đúng là toàn đàn ông nên bếp núc chẳng ra làm

sao. Tuy nàng chẳng giỏi giang gì về công việc nội trợ nhưng nàng cũng đã học được ít nhiều ở bác da đen Ebba. Việc đầu tiên là nàng lấy các thứ thực phẩm dự trữ trong các ngăn tủ ra cọ rửa bên trong. Công việc vất vả, bẩn thỉu, nhưng trong lúc làm nàng cũng thấy vui .

Cuối cùng xong đồ đã nhừ, Alexandra quyết định bắc một xoong nước to lên bếp đun để khi quét dọn xong sẽ tắm. Mặt trời đã bắt đầu xuống thấp. Chỉ lát nữa là lặn. Nàng chợt nghe thấy tiếng động bên ngoài. Chẳng lẽ ông Lamar và Jake đã về? Chắc hẳn là chưa. Nàng ngập ngừng, lắng nghe. Nhưng không thấy thêm tiếng động nào nữa, nàng quay vào trong bếp làm tiếp. Bây giờ mọi thứ đã sạch sẽ, bóng loáng. Nàng vén mớ tóc dính vào trán ướt đầm mồ hôi, nhìn ra cửa .

Alexandra giật mình. Cửa mở và một người đàn ông đang đứng chăm chú nhìn nàng. Y nhe hàm răng trắng bóng, cặp mắt đen sẫm nhìn vào tấm áo trong mỏng dính, hằn lên da thịt nàng. Hẳn có vẻ thích thú nhìn vào cặp vú nàng bên trong lớp vải gần như trong suốt.

Đó là một gã đàn ông gầy gò, mặc quần vải sẫm, ủng ngắn, sơ mi đỏ sẫm, một dải khăn mỏng quấn hờ hững trên cổ. Và hẳn đi một chiếc mũ nan vành rất rộng làm bộ mặt hắn tối lại. Cặp mắt hắn nhỏ, đen. Hắn tựa lưng vào thành cửa sổ sẫm nhìn nàng. Bàn tay hắn đặt lên bao khẩu súng lục đeo ở thắt lưng.

Trông hẳn có thứ gì đó tàn bạo. Nàng rùng mình. Lần đầu tiên nàng mong giá Jake đừng bỏ nàng lại một mình ở nhà như thế này. Gã Mehicô kia trông quả là đáng sợ .

- Cô đừng sợ. Tôi không làm gì khiến cô phải sợ đâu. Chỉ là tôi nghe thấy tiếng kị binh đến đây và đưa một cô gái xinh đẹp tới. Thế là tôi tò mò muốn đến xem sao. Cô là người miền Bắc phải không?

- Tôi không hiểu ông nói gì. Tôi đến đây thăm ông chú của anh ấy, ông Lamar Jarmon.

- Gã đàn ông lại đưa mắt lướt trên thân thể nàng một lần nữa rồi nhìn khuôn mặt trắng nõn của nàng .

- Có thể như vậy. Có thể. Cô em ạ, tôi biết tính Jake chứ. Cậu ta rất cần gái. Cô là người tình của cậu ta, tôi biết.

Alexandra đỏ bừng mặt, rất ngượng thấy mình mặc quá hở hang, nhất là thấy cặp mắt sẫm của người lạ .

- Tôi xin lỗi, tôi phải vào mặc quần áo. Ông chịu khó đợi. Ông Lamar và Jake cũng sắp về rồi

- Tôi đến đây không phải để gặp họ, cô em ạ. Tôi đến đây để gặp cô và cô thoải mái như thế này là rất tốt. Tôi đã nhìn thấy được rõ đầy đủ .

- Thấy rồi thì mời ông đi đi cho- Alexandra hét lên- Ông đi đi!

Cơn giận làm nàng quên mất gã người lạ đeo khẩu súng ở thắt lưng.

- Ôi, cô giận trông lại càng đẹp. Tôi thích cô đấy. Jake sẽ sẵn sàng chia sẻ cô với tôi. Anh ta với tôi vẫn dùng chung gái, cô hiểu chưa. Hồi còn bé, Rosa làm chân nấu bếp ở đây, Jake vẫn sử dụng nó và tôi cho cậu ta cùng sử dụng. Tiếc rằng vừa rồi cậu ta tổng cổ con bé Rosa đi .

- Rosa à?- nàng hỏi và thấy bên sườn quần đau .

- Đúng thế, cô em ạ. Rosa! Con bé ở đây giúp việc nội trợ và trông nom nhà cửa. Đồng thời là gái để thỏa mãn Jake. Con bé là người tình của Jake suốt một thời gian, cho tới khi cậu ta chán nó .

- Tôi không biết gì về chuyện đó. Chuyện đó xảy ra trước khi tôi đến đây và không liên quan gì đến tôi hết- Alexandra kiêu hãnh nói .

- Liên quan chứ, cô em xinh đẹp? Jake chiếm gái của tôi, bởi con Rosa đúng ra là người tình của tôi. Bây giờ tôi sử dụng gái của Jake là đúng thôi. Như thế mới là hòa, cô chịu chưa?

- Không được.

- Ôi, ta nói nhiều quá rồi đấy- gã nói rồi tiến lại gần nàng .

Alexandra lùi dần, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào mắt tên đàn ông lạ. Rồi nàng hét lên chạy vụt ra khỏi bếp. Nàng nghe thấy tiếng chân gã đuổi theo. Đột nhiên nàng vấp vào tấm thảm chùi chân và ngã sập xuống sàn nhà ở phòng ngoài .

Nàng chưa kịp đứng dậy thì gã Mèhicô đã chồm đến, nắm 2 bàn tay nàng kéo ngược lên bên trên đầu nàng. Đầu gối hấn đè lên 2 chân nàng, ép nàng nằm bẹp trên sàn. Nàng thét ầm lên, mong có ai nghe thấy. Gã Mehico văng tục rất dài bằng tiếng Anh và tiếng Mehico rồi giang tay tát nàng một cái rất mạnh.

Một tay hấn giữ chặt hai tay nàng, một tay hấn sờ soạng bên dưới tấm áo trong mỏng dính một cách thành thạo. Nàng giẫy giụa cố thoát ra. Gã đàn ông giữ chặt làm nàng rất đau. Nàng cố đạp, cắn, cào vào gã nhưng gã vẫn ấn chặt nàng xuống sàn .

- Cô đúng là con mèo hoang!- Hấn nói giọng khản đặc rồi mở khoá thắt lưng. Cặp mắt đen của hấn nhìn thẳng vào cặp mắt xanh lục của Alexandra và nàng thấy vẻ thèm khát hiện lên trong đó- Chà, cô đã biết điều hơn một chút rồi đấy. Nhưng chính cô quấy dễ chống cự thế lại hay. Tôi thú như thế. Con Rosa lành quá đâm giảm khoái .

Đột nhiên tiếng chân bước chậm rãi vang đến. Tên Mehico chưa kịp đổi phó gì thì Jake đã bước vào, nói bằng giọng rành mạch, bình thản:

- Nếu tao là mày thì tao sẽ không động đây .

Gã đàn ông lạ đang ngồi bên trên Alexandra, mím cặp môi lại, nhưng không một bắp thịt nào của hấn cử động. Hấn ngược nhìn cặp mắt xanh biếc lạnh lùng của Jake và nòng khẩu súng bốn mươi lăm ly đang chĩa vào hấn. Hấn biết hấn chỉ cần nhúc nhích là đầu hấn sẽ nổ tung. Hấn biết tính Jake .

- Mày gạ gẫm người tình của tao. Nếu mày muốn chết thì làm tiếp đi . Chưa bao giờ Alexandra nghe thấy ai nói cái giọng lạnh lùng, bình thản nhưng chết người đến như Jake. Nàng cũng không nhúc nhích, sợ bị Jake bắn chết. Nàng nhận thấy vẻ uất hận trên khuôn mặt của gã Mehico. Gã không dám làm gì nhưng rõ ràng là gã đang nén cơn uất giận.

- Tao không muốn chết, Jake! Tao chỉ làm những gì chính đáng.

- Vậy thì làm đi. Bây giờ nghe tao nói. Mày hãy rất chậm, rất chậm thôi, ném súng ra đây. Làm thật chậm thôi .

Alexandra nhìn và không tin vào mắt mình nữa. Chẳng lẽ lại có chuyện như vậy sao? Liệu một gã đàn ông kia có thể dùng súng để giải quyết mọi bất hòa chẳng? Nhưng gã Mehico bằng động tác rất chậm, rút khẩu súng trong bao ra, ném xuống chân Jake .

- Tốt! Thế là tốt, Pecos! Bây giờ làm tiếp. Rất chậm chạp thôi. Tao nhìn thấy con dao găm mày cài ở ủng bên phải kia kia. Lấy ra, quăng lại đây. Làm đi và đừng quên nòng súng của ta sẵn sàng nhắm đạn đấy.

Alexandra kinh ngạc. Ra đàn ông trên miền đất này đi đâu cũng mang theo súng và dao găm? Chẳng trách người ta đồn miền đất Texas là miền đất dữ! Gã Mehico từ từ cúi xuống, thò tay lấy con dao găm cài trong ủng ra, suy nghĩ một chút rất nhanh rồi quăng đến bên cạnh khẩu súng của hắn.

- Tốt! Vậy thì tao có thể tha mạng cho mày được rồi, Pecos. Từ từ đứng lên. Thật chậm thôi. Cẩn thận đừng có đụng vào người tình của tao thêm nữa. Tao không muốn thằng nào đụng đến người tình của tao .

- Tao sẽ không bao giờ đụng đến- gã Mehico khẽ nói rồi từ từ đứng lên.

- Alex! Cô đừng động đây vội. Đừng đứng lên vội. Đợi bao giờ tôi bảo đã- Jake ra lệnh cho nàng .

Chàng biết gã Mehico kia rất nguy hiểm. Hắn rất khôn ngoan. Nếu Alexandra vội vã đứng lên, rất có thể gã sẽ ôm lấy nàng và dùng nàng làm lá chắn, nói cách khác là làm con tin để buộc Jake phải tuân theo lệnh gã. Và trong trường hợp đó tính mạng nàng rất dễ có nguy cơ bị thương tổn.

- Bây giờ tao nói để mày biết. Tao không cướp con Rosa của mày. Chính nó tự đến đây , xin việc và van nài tao ngủ với nó. Tao không thể từ chối nó được, mày rõ chưa nào, Pecos?

- Tao rõ rồi. Chỉ có điều mày bảo nó là ...

- Tao không bảo nó gì hết. Tao nói cho mày biết sự thật. Nó đã về nhà nó. Tao với mày coi chuyện đó là xong. Là kết thúc. Bây giờ tao đã kiếm được người tình khác. Rosa trở lại là của mày. Tao với mày vậy là hoà giải .

- Mày thì dễ lắm. Nhưng tao là đàn ông và Rosa là vợ chưa cưới của tao .

- Tùy mày thôi. chỉ có điều bây giờ mày cút khỏi nơi này. Tao muốn từ nay không nhìn thấy mặt bọn bạn mày trong cái trại Bar J này nữa. Tao muốn chấm dứt mọi chuyện bất hòa trước đây giữa tao và chúng mày. Con Rosa

không còn là gì với tao nữa. Nó là của mày. Nếu ta giết mày, thì mày không được hưởng thân xác ngon lành của nó nữa, đúng thế không, Pecos?

Gã Pecos uất ức lùi lùi ra khỏi nhà. Khẩu súng của Jake vẫn chĩa theo gã.

Đến cửa, tên Mehico quay lại nhìn Alexandra rồi nhìn Jake .

- Chưa phải thế này đã xong đâu, Jake. Mày đã làm Rosa bị thất tiết trong khi nó đang là vợ chưa cưới của tao. Tao sẽ không tha cho mày. Sẽ có lúc chúng tao hỏi tội mày, Jake!

Nói xong, gã chạy biến đi, cũng nhanh như lúc xuất hiện ban nãy .

Jake chạy nhanh ra cửa nhìn theo gã Mehico nhảy lên lưng ngựa phi đi mất. Trong khi đó Alexandra đứng dậy, vớ tấm khăn trải của thổ dân da đỏ màu sắc sặc sỡ quấn vội lên người. Jake nhét súng vào bao, quay gót, từ từ bước đến gần Alexandra cặp mắt xanh biếc của Jake lạnh như thép .

Jake đứng lại bên cạnh nàng , giặt tấm khăn sặc sỡ, quăng xuống đất. Trên người Alexandra chỉ còn tấm áo trong mỏng dính, rây đầy những vết bẩn do lúc này nàng quét dọn cọ rửa gian bếp. Nhưng nàng vênh mặt lên vẻ thách thức.

- Cô mặc như thế này hả?- Jake hỏi .

- Trời nóng bức quá và tôi lại phải quét dọn bếp- Alexandra nói, bây giờ cơn nguy hiểm đã qua, nàng lại bùng lên nổi căm giận- anh bảo ở nhà chỉ có một mình tôi. Gã lúc này bất ngờ đến, định hiếp tôi .

Jake bật lên tiếng cười gằn:

- Cô đã một lần làm gái điếm thì rồi cứ phải làm gái điếm mãi. Ở nhà chứa cô có thể không cần mặc thứ gì trên người. Nhưng ở đây, trong nhà tôi, cô phải ăn mặc cho thích hợp .

Alexandra thét lên:

- Vậy tôi xin nói là mặc thế này hoàn toàn thích hợp với công việc quét dọn nhà cửa. Hay anh muốn tôi phải mặc áo quần bằng gấm vóc lượt là? Anh quên rằng tôi đến đây không phải để thay thế cho con bé Rosa nào đó làm nệm cho anh! Tôi không phải điếm. Không phải như con Rosa, con điếm Mêhicô của anh.

Jake giáng một cái tát lên mặt Alexandra và cơn thịnh nộ của chàng bùng lên:

- Rosa không phải là điếm! Khắp vùng này chỉ có mỗi mình cô là điếm thôi. Alexandra! Và cô lại còn chuyện gây chuyện nữa. Lúc nào cô cũng gây chuyện.

Alexandra chồm lên định cào vào mặt Jake. Đầu óc nàng đã như bốc lửa và nàng không còn suy nghĩ gì được nữa. Nàng muốn băm vằm Jake, muốn làm anh ta thật đau như anh ta đã xúc phạm nàng. Nhưng Jake nhanh hơn, đã kịp thời nắm chặt cổ tay Alexandra, quật cánh tay nàng ra sau lưng và bắt người nàng áp chặt vào anh ta.

- Đừng có trái lệnh tôi, Alexandra. Cô là thuộc về tôi .

Giọng Jake nói như khàn lại, do tấm thân mềm mại của Alexandra áp chặt vào người chàng.

- Không! Tôi không phải thuộc về anh! Anh là kẻ man rợ!- Nàng thét lên, đạp Jake ra .

Jake văng tục một câu rồi nhắc bổng Alexandra lên, sải chân bước nhanh về phòng. Vào đến nơi, chàng lấy chân đạp cho cửa đóng sập lại rồi quăng nàng lên giường .

- Cô là của tôi, cô thừa biết là như thế, Alexandra! Còn nếu cô chóng quên đến như vậy thì tôi nhắc thêm một lần để cô nhớ cho kỹ .

- Đừng! Đừng, Jake!

Alexandra gào lên, giãy giụa trong lúc hai bàn tay lực lưỡng của Jake đã với tới đang xé toang tấm áo mỏng dính của nàng .

Sau đấy Jake nhanh chóng bước lên giường, xẹt 2 chân nàng ra. Con cẩu từ lúc tên Pecos ở đây lúc này bùng lên. Jake hành động rất nhanh chóng không cần vuốt ve gì Alexandra nữa .

Nhìn thấy Jake chuẩn bị đi vào nàng. Alexandra lại thét lên:

- Không! Không được, Jake!

Nàng chống cự mãnh liệt, nhưng Jake đã mau chóng quật hai tay nàng ra sau lưng, ôm hai hông nàng chuẩn bị đi vào nàng. Phải chăng Jake vẫn chưa thấy Alexandra là của chàng? Lần duy nhất nàng có vẻ thuộc về Jake là lúc trước, trên giường, khi Alexandra hưởng ứng cuồng nhiệt, sau khi được chàng đẩy nàng đến trạng thái vô thức.

Lần này Jake muốn làm theo cách khác. Không chuẩn bị gì cho nàng hết. Không đẩy nàng đến trạng thái điên cuồng, khao khát chàng. Jake muốn chiếm đoạt Alexandra theo cách như bao kẻ khác đã chiếm đoạt nàng. Jake muốn làm cho nàng đau! Chàng muốn chiếm đoạt nàng trong lúc nàng vẫn chưa sẵn sàng đáp ứng.

Jake cứ thô bạo đi vào. Jake hỏi hả như một gã đàn ông đói khát cần thỏa mãn bản thân cho thật nhanh, không cần đếm xỉa đến người phụ nữ có sung sướng hay không.

Nhưng lạ thay, khi Jake vừa đi vào thì anh thấy Alexandra quàng 2 tay ôm ghì lấy anh một cách say đắm, cuồng nhiệt. Hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn trong cơn hưng hân, Jake áp miệng chàng vào miệng nàng. Alexandra cũng hưởng ứng nhiệt tình. Vậy nàng đã thuộc về ta, Jake thầm nghĩ. Nàng là của ta rồi. Nàng chịu ta rồi.

Cặp trai gái nhịp nhàng niềm hoan lạc lên đến đỉnh cao. và thân xác họ quyện vào nhau thành một. Lúc Jake đi ra, Alexandra rên rỉ ôm chặt chàng. Đúng lúc đó Jake bỗng hồi tưởng lại mọi thứ. Vừa nguyên rủa Alexandra vừa nguyên rủa bản thân là đã quá thèm khát nàng. Jake cố tự kiềm chế

đứng dậy, không nhìn nàng.

Jake vội vã, biết nếu ngoái đầu nhìn vào tấm thân tuyệt mỹ kia, chàng lại không nhìn được. Jake bực dọc nghĩ, mình định làm đau cô ta vậy mà khi chạm vào người cô ta mình đâm bị cuốn theo và không còn suy nghĩ được gì nữa. Mình như chết đuối trong thân xác cô ta. Sao mình lại đổ đốn như vậy? Xưa này ngủ với mọi đàn bà con gái khác, có bao giờ mình bị mê mẩn như thế này đâu?

-Dậy đi, Alex. Và mặc quần áo nghiêm chỉnh vào. Đã đến giờ ăn tối. Tôi muốn xem cô nấu nướng giỏi đến đâu. Nhưng tôi đoán rằng cô quen làm việc trên giường chứ đâu quen làm việc dưới bếp.

Jake phá lên cười khi thấy vẻ mặt giận dữ trên mặt Alexandra. Rồi Jake vội vã bước ra ngoài, không để nàng kịp đối đáp.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 19 (tt)

Alexandra bước nhanh ra khỏi giường. Được, nàng thầm nghĩ, mình sẽ cho anh ta thấy. Mình sẽ học cách nấu nướng thật giỏi. Chuyện ấy đâu có khó khăn gì lắm. Bao nhiêu phụ nữ vẫn thường làm. Nàng tự nhủ sẽ học nấu ăn và cho Jake thấy là anh ta lầm to. Tất nhiên là nếu trong lúc làm tình với Jake nàng kiềm chế được và không hưởng ứng cuồng nhiệt, anh ta sẽ bízit nghĩ rằng nàng là điếm. Khốn nỗi cứ mỗi lần Jake đụng vào da thịt nàng, Alexandra lại không còn biết gì nữa!

Nàng thở dài, đến bên tủ. May thay nàng lại xách vào đây một xô nước từ trước. Bây giờ thì nàng không thể ung dung tắm táp dưới nhà được nữa. Sẵn nước ở đây, nàng rửa ráy nhanh rồi lục vali tìm xem thứ gì thích hợp. Nhưng không có thứ gì hoàn toàn thích hợp. Cuối cùng, Alexandra đành chọn một chiếc váy bằng xoa màu xanh lục trông hơi hở hang vì quá ngắn, một sơ mi cùng màu cổ mở hơi rộng quá.

Mặc xong, Alexandra nhìn lại thấy bộ này làm rõ những ưu điểm trên thân thể nàng một cách đầy đủ. Nàng chải tóc xoa thoa mái lên vai và lưng. Váy là xong, Alexandra tự nhủ. Có lẽ đây là bộ thích hợp hơn cả với hoàn cảnh ở đây trong số tất cả những bộ nàng mang theo.

Alexandra xuống bếp. Nàng không biết nên cho họ ăn đồ ninh với gì. ở đây không có đủ nguyên liệu để làm bánh quy hay thứ bánh ngũ cốc duy nhất nàng biết được do học của bác da đen Ebba. Nàng biết pha café và nàng tính sẽ pha. Đồng thời lấy thịt bò sấy khô đem lên, thịt bò này nàng tìm thấy

trong lúc dọn tủ thức ăn. Trong lúc đợi café, Alexandra lên bày bàn ăn ở gian giữa nhà. Nàng đang làm thì ông Lamar vào. Ông mặc quần màu sẫm và sơ mi xanh bỏ ngoài trông đáng vẻ một địa chủ quý tộc miền Nam hơn đôi chút. Chỉ có điều gương mặt và hai bàn tay ông trông quá sương gió.

-Chào cô, Alexandra!... Ông nói và bước đến bên nàng. Nụ cười trên môi làm biến đổi hẳn bộ mặt ông.

-Chào ông, Lamar- nàng nói

Ông đứng nhìn nàng chăm chú. Quả cô gái này đẹp thật, chẳng trách Jake cháu ông phát điên lên vì cô ta. Hai má cô đỏ hồng và ông Lamar thấy được nét đặc biệt trong cặp mắt cô. Cặp mắt màu xanh lục sâu thẳm và mơ màng trông mệt mỏi. Chà, thằng Jake lại hành cô bé rồi. Nó cứ hành cô liên tục thế này thì cô gái non trẻ, mảnh dẻ kia chịu được mấy ngày?

Nhưng quan sát thêm chút nữa, ông già Lamar nhận thấy Alexandra có vẻ không khó chịu. Xem chừng cô ta còn có vẻ vui tươi là đằng khác. Ông tự hỏi, không hiểu cô gái này đánh giá cháu ông ra sao? Rất có thể cô ta được Jake thỏa mãn cô ta về mặt tình dục, bởi chỉ người phụ nữ nào cảm thấy được yêu và được mãn nguyện mới có nét mặt bình thản, tươi tỉnh đến thế kia. Ông thâm cười: Xưa nay chưa người đàn bà, con gái nào chê Jake là thiếu chất nam tính mãnh liệt.

-Tôi không biết bữa ăn nên thế nào?- Alexandra hỏi, cắt đứt dòng suy nghĩ của ông Lamar

-Cô nói sao, Alexandra?

-Jake bảo tôi nấu ăn, nhưng tôi thấy thiếu nhiều thứ quá. Với lại tôi cũng không giỏi nấu nướng, nhưng Jake cứ bắt tôi...

-Không sao đâu, Alexandra. Chúng tôi quen sống đơn giản rồi. Hồi trước có một cô nấu bếp người Mehico nhưng cô ta thôi không làm đã được một tháng rồi, từ ngày Jake ở New Orleans về. Chẳng hiểu sao nó cho cô ta thôi việc.

Ông Lamar định nói thêm nhưng lại thôi. Hồi Rosa làm ở đây, Jake thường xuyên ngủ với cô ta, nhưng sau khi đi vắng một thời gian về đột nhiên cháu ông không thích cô ta nữa và cho cô ta thôi việc. Ông còn nhớ hôm đó Rosa khóc như mưa như gió, năn nỉ xin ở lại nhưng tính Jake đã quyết định gì thì khó ai lay chuyển nổi. Từ ngày cô ta thôi việc, nhà cửa tanh bành, chẳng ai lo lắng và hai chú cháu ăn uống thất thường, được chăng hay chớ.

-Ông muốn nói đến Rosa phải không ạ?- Alexandra hỏi

Ông Lamar gật đầu:

-Chắc thằng Jake đã kể cô nghe về cô đầu bếp người Mêhicô ấy rồi chứ? Cô ta cũng là vợ chưa cưới của thằng Pecos lúc nãy đấy. Nhưng cô ta lại mê thằng Jake nhà tôi nên đến đây xin làm việc. Trong lúc buồn, nó ngủ với cô ta....

-Vâng tôi có biết. À lúc này gã Pecos đến đây, lỗi không phải do tôi.

-Tất nhiên rồi, Alexandra. Tôi cũng nói trước để cô biết mà đề phòng. Lâu nay vẫn có xích mích giữa đám chăn bò người Mỹ sang đây với đám trai tráng du côn người Mêhicô của thằng Pecos. Chúng chuyên ăn cướp gia súc, bò, ngựa của chúng tôi và cả phụ nữ nữa. Nhưng cô đừng lo chúng tôi đã trị chúng nên thân rồi và đám bạn của thằng Pecos không dám làm gì cô nữa đâu.

-Vậy thì tốt quá, thưa ông Lamar

-Cô cứ chuẩn bị đi. Jake sẽ vào đây bây giờ đây. Nó đang rửa ráy ngoài kia.

-Vâng – Alexandra nói rồi quay xuống bếp

Nàng múc đồ ninh ra một cái tô to, bung lên đặt giữa bàn. Nàng thái thịt bò sảy cho vào một cái đĩa lớn, mang café lên. Nàng vừa bày xong các thứ thì Jake vào.

Jake nắm Alexandra từ đầu đến chân, rồi nhe răng cười:

-Bộ này cô mặc giá ở một phòng khách ở New Orleans thì thích hợp hơn. Tại đó cô chuyên đàn piano để tiếp khách, phải không nhỉ?

Alexandra đỏ mặt, Jake nói tiếp:

-Nếu như trong các thứ cô mang theo đến đây chỉ có bộ này là thích hợp nhất thì tôi sẽ kiếm cho cô một bộ khác thích hợp với miền đất này hơn

Alexandra quay lưng lại Jake, cô cố kìm lại để khỏi nổi cáu với anh ta.

-Ăn đi Jake.- Ông Lamar nói – Tranh cãi lắm lắm ăn mất ngon đấy.

Họ xúc thìa đầu tiên lên miệng. Lập tức họ đưa mắt nhìn nhau rồi nhăn mặt. Alexandra nghe tiếng họ nhai lạo xạo. Nàng ngạc nhiên nhìn hai chú cháu. Đột nhiên cả hai cùng vùng đứng lên, chạy ra ngoài sân. Lát sau họ quay vào và cười như điên như dại. Alexandra vẫn chưa hiểu gì hết. Nàng ngơ ngác:

-Có chuyện gì vậy?

Ông Lamar uống một ngụm caphé lớn, xúc miệng thật kỹ rồi hỏi nàng:

-Ôi, cô không rửa đồ phải không Alexandra? Cô cứ để nguyên đất cát bám vào đồ như vậy mà ninh chứ gì ?

Alexandra ngạc nhiên nói:

-Jake không bảo tôi là phải rửa. Chỉ bảo cho vào nước ninh thật lâu cho như thôi.

-Tôi đâu ngờ cô lại ngốc đến thế kia chứ, Alex. Ra là cô chẳng hiểu gì hết. Jake nói rồi lại cười ngặt nghẽo. Ông Lamar cũng cười theo. Alexandra nhìn hai người đàn ông, cục tức dồn lên đến tận cổ, nàng đứng phắt dậy nói:

-Tôi có biết nấu nướng bao giờ đâu? Tất nhiên là tôi sẽ tập nhưng cũng phải có ai dạy tôi chứ. Còn nếu hai ông muốn ăn ngon thì tìm người biết nấu. Tôi, tôi....

Giọng nàng nghẹn lại nhưng nàng cố kìm chế, nói tiếp

-Tôi không biết cách nấu ăn. Tôi về phòng ngủ đây. Hai ông muốn làm thế

nào thì tùy.

Nói xong làm vụt chạy ra khỏi phòng

-Alexandra!- Jake gọi giọng ra lệnh

Nàng đứng dừng lại giữa cửa, ngập ngừng một lát rồi quay mặt vào. Cặp mắt xanh lục của Alexandra ánh lên vẻ giận dữ. Mắt Jake lạnh lùng y hệt như lúc này, khi anh ta nhìn tên Mêhicô. Đúng anh ta là loại người tàn bạo

-Anh bảo gì?- Nàng cố nói giọng bình thản.

-Cô đồ chỗ đồ ấy đi. Lấy ít đồ khác, rửa sạch rồi nấu xoong khác, để mai ăn. Còn tối nay, hai chú cháu tôi ăn tạm thịt bò sấy vậy. Ngày mai, lúc ninh đồ cô thái thịt bò sấy cho thêm vào xoong.

-Ôi, Jake. Tôi mệt lắm rồi. Tôi không cần ăn. Tôi cần đi nghỉ một mình.

Giọng Alexandra có vẻ khó chịu. Nàng bực lắm rồi. Jake là thứ người thô bạo, chỉ chuyên ra lệnh và không chịu nổi khi bị ai không tuân lệnh anh ta. Anh ta cậy khỏe bắt nạt người khác. Ôi, sao nàng ghét Jake đến thế

-Cô hãy làm theo lời tôi nói, Alex- giọng Jake lạnh lùng

Mắt không nhìn hai người đàn ông, Alexandra xếp bát đĩa lại bung xuống bếp. Nàng phải đi đi lại lại nhiều lần giữa bếp và nhà trên. Cuối cùng bàn ăn đã được thu dọn và lau chùi sạch sẽ. Trong lúc nàng làm thì hai người đàn ông ngồi vào hai chiếc ghế bành to, nhấp nhấp cà phê và rượu whisky. Thế này là không công bằng, trong lúc bắt nàng làm việc vất vả thì hai người kia ngồi chơi. Tuy vậy Alexandra vẫn rửa đồ cẩn thận rồi cho vào xoong đun.

Nàng tự nhủ, dù sao mình cũng học cách nấu ăn. Trên nhà, ông Lamar đang nói Jake về mối quan hệ với Alexandra. Nhưng Jake không chịu nói gì mất.

-Cháu có thô bạo với cô ấy quá không đấy, Jake?

-Chú đừng hỏi chuyện ấy. Chuyện ấy là việc riêng của cháu.

-cũng có thể như vậy, nhưng....

-Cháu không muốn bàn cãi chuyện ấy, thưa chú Lamar. Chú định bao giờ đưa đàn bò đi bán?

-Có lẽ khoảng 3 tuần nữa. Lúc đó chúng ta sẽ có tất cả 2000 con và lúc dắt đi sẽ kéo dài lắm đấy. Chưa bao giờ có đàn bò dài đến như vậy

Jake cau mặt hỏi:

-Liệu lão McCoy ở Abilene có lương thiện không đây? Lão bảo lão sẽ đón đàn bò của chúng ta tại một nơi trong vùng Kansas gọi là Abilene. Nhưng liệu thằng cha đại diện của lão nói thế có nghiêm túc không đây?

-Lão làm ăn đúng đắn đấy Jake. Dù sao thì chính lão cũng là người thuyết phục được công ty hỏa xa Thái Bình Dương ở bang Kansas kéo dài thêm đường sắt tới Abilene. Và nếu chúng ta đưa được đàn bò đến ga Chisholm thì bán được giá cao, trong năm nay và cả những năm sau này nữa.

-Nếu vậy thì tốt, chú ạ. Loại bò sừng dài của chúng ta là loại quý. Dem bán ở San Antonio được có 3 đô la một con. Vậy sao ta không dẫn đến Abilene

bán với giá 40 đô la một con.

-Cháu nói đúng. Thời điểm này đang thuận lợi. Miền Bắc đang rất thiếu thịt bò. và nếu hệ thống đường sắt ở Chisholm hoạt động tốt thì chúng ta sẽ kiếm được ồi tiền. Đủ tiền để mở rộng cái trang trại này cho thật khang trang.

-Cháu đã dụ được một loạt dân chăn bò làm cho ta. Chỉ có điều phải dạy chúng cách dắt bò đi xa thôi

-Chú tính thế này. Có thể dắt bò đi mỗi ngày mười đến mười lăm dặm. Nếu chúng ta lên đường vào nửa đầu tháng sáu. Chúng ta có thể đến đó vào tháng chín.

-Kịp thôi. Cháu tin là kịp

-Còn cô Alexandra thì sao, Jake? Cô ta có thể đi cùng với chúng ta được không? Nếu để cô ta ở lại đây thì nguy hiểm. Nhưng cho cô ta đi cũng không phải là an toàn. Dọc đường còn bao nhiêu gian nan nguy hiểm. Bọn thổ dân da đỏ rồi bọn lưu manh. Sẽ phải chiến đấu ra trò đấy.

-Việc đó chú để mặc cháu, chú Lamar. Cháu sẽ tính xem nên thế nào. Cũng phải gần đến lúc đấy ta mới có thể quyết định được.

Jake có vẻ bồn chồn. Anh đứng dậy nói:

-Hôm nay cháu mệt lắm rồi. Cháu đi ngủ đây.

-Khoan đã, Jake

-Chú bảo gì ạ?

-Về thằng Pecos ấy mà. Cháu có nghĩ nó còn gây thêm chuyện nữa không?

-Nếu nó khôn ra thì sẽ không dám gây chuyện thêm với chúng ta.

-Nhưng chú nghĩ ta cũng nên quan tâm tới bé Alexandra hơn nữa.

-Có lẽ chú nói đúng. Jake gật đầu rồi đi xuống.

Lúc này bao ý nghĩ của Jake đều hướng về Alexandra. Nàng là người duy nhất giải tỏa được cho Jake quên đi những bản khoán về trang trại, về chuyện đưa đàn bò đi bán. Jake nhìn vào trong bếp và nét mặt chàng dịu xuống.

Alexandra đang ngồi trên một chiếc ghế đẩu thấp, đầu gục xuống đầu gối, thiu thiu ngủ, trước mặt là xoong đồ. Chắc đang làm thì mệt quá ngủ thiếp đi. Trên người nàng vẫn là bộ đồ quái đản và ngộ nghĩnh kia. Nàng đã dụ bót lửa và trong xoong đồ nàng đã đổ khá nhiều nước.

Jake từ từ cúi xuống, dùng hai cánh tay nhắc bổng nàng lên. Alexandra vẫn ngủ say không biết gì hết. Trên tay Jake, sao nàng nhỏ bé và nhẹ đến thế. Jake bỗng thấy mình chẳng nên đối xử thô lỗ với cô gái tội nghiệp này. Cô ta đâu có quen với cuộc sống nghiệt ngã miền đất này. Vậy mà lúc này mình quá cứng rắn với cô ta. Jake ân hận là mình đã quá căm giận quá khứ của cô. Jake bế Alexandra vào phòng, khép cửa lại rồi nhẹ nhàng đặt nàng lên giường. Chàng cởi áo quần cho nàng, định bụng kiếm thứ gì đó bình thường hơn và thích hợp hơn mặc vào cho nàng. Nhưng khi Jake cởi gần xong thì

Alexandra thức giấc. Nàng hé mở mắt, miệng hơi mỉm cười rồi co quắp người lại. Jake bèn lấy chăn đắp cho nàng.

Jake vội vã cởi quần áo, chui vào nằm cạnh, ôm tấm thân nhỏ bé, mềm mại và ấm áp vào sát mình. Chàng cảm thấy một nỗi thèm khát nhưng không đánh thức nàng dậy. Chàng chỉ quặp chặt nàng và mùi hương dễ chịu từ thân thể nàng tỏa ra làm đầu óc chàng lâng lâng. Jake chìm vào một giấc ngủ dễ chịu.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 20

Khi Jake thức dậy thì mặt trời cũng vừa mọc. Chàng tự mắng thầm mình là đã ngủ quá giấc. Ngày hôm nay có bao nhiêu việc. Phải chuẩn bị để đưa đàn bò đi. Chàng ra khỏi giường vội vã mặc quần áo. Ông Lamar đã ăn mặc đầy đủ, đợi cháu ngoài phòng chính của ngôi nhà.

-Chào cháu, Jake- ông Lamar nói, nhìn thấy bộ quần áo mặc vội vã và nét mặt ngái ngủ trên người cháu. Lâu lắm rồi Jake không bao giờ dậy muộn. Ông Lamar nhìn đứa cháu thầm nghĩ: nghĩa là sự có mặt của cô gái đã rất rõ ràng, mặc dù lúc này cô ta đang ngủ. Vậy là tốt. Chưa bao giờ ông thấy cháu ông đam mê một cô gái nào. Đây là lần đầu tiên. Có nghĩa là cô gái

Alexandra kia đã thay đổi tính nết của cháu ông

Jake vừa thắt bao súng vào lưng, vừa với chiều mũi nói:

-Hai chú cháu mình sẽ ăn ở xe ăn lưu động.

-Còn Alexandra thì sao?- Ông Lamar hỏi

-Cô ấy cũng đến đó để bác Cookie dạy cho đôi chút về cách nấu nướng

Ông Lamar gật đầu:

-Hay chú đợi cô ấy rồi đưa đi. Chú cũng đang phải làm nốt vài thứ. Chắc cô ấy cũng sắp dậy rồi.

-Vâng như thế cũng tiện cho cháu. À, Rosa đâu như vẫn để lại đồ mặc ở nhà mình. Cháu nghĩ có thể lấy vài thứ quần áo để Alexandra mặc tạm không?

-Được, để chú lo

-Thôi, cháu đi trước- Jake đội mũ lên đầu rồi đi ra

Khi Alexandra thức dậy, thì nắng đã dội vào phòng. Nàng chợt nhớ hoàn cảnh của mình và hơi hoảng sợ. Những chuyện xảy ra hôm qua vụt trở lại trong trí óc và nàng nhìn xung quanh. Jake đã đi rồi!. Bỗng nàng cảm thấy trống trải khi không có chàng. Alexandra ngồi nhồm dậy. Hay là Jake vẫn

còn ở trong nhà này và đang đợi nàng sẽ phải làm gì ở trong ngày hôm nay. Nàng phải mặc quần áo nhanh và ra ngoài xem sao.

Alexandra vội vã vốc nước lên mặt, rửa qua và mặc bộ đồ đi ngựa, ủng. Tuy trời nóng bức, nhưng mặc thế này thân thể nàng được che kín và nàng thấy có gặp Jake cũng an toàn hơn. Ngôi nhà im ắng lạ thường và Alexandra thăm thú các gian phòng xem xét mọi nơi. Nàng đi xuống bếp. Ai đó đã bắc xoong đồ ra khỏi bếp. Nàng mở vung ra, trông rất ngon lành. Đột nhiên nàng thấy đói cồn cào. Nàng lấy bát và muỗng, múc đầy đồ ninh và bắt đầu ăn. lạ thay, sao nàng thấy ngon miệng đến thế? Phải chăng vì quá đói nên ăn gì cũng thấy ngon.

Nghe tiếng động, Alexandra ngẩng đầu lên và thấy ông Lamar đang bước vào. Nàng giật mình bởi ông rất giống Gilé và nàng rùng mình. Nàng chợt nghĩ, lúc này chắc Giles đang tìm nàng và có lẽ tên Stanton Lewis nữa, bởi bây giờ qua nhà bằng ở New York hẳn đã biết nàng còn sống và hiện đang ở miền Nam. Nàng rất mong hai tên đó không tìm được nàng. Nhưng Alexandra lại nghĩ, một đằng làm tình nhân của Jake với tư cách gái điếm thế này, một đằng chịu lấy một trong hai tên kia và hưởng cuộc sống đầy đủ, bên nào hơn? Xem chừng thà làm gái điếm cho Jake còn hơn. Alexandra lắc đầu, cố gạt những hình ảnh khủng khiếp ra khỏi trí óc, nàng thấy sao mình bất hạnh đến thế.

-Trông cô tỉnh táo thế kia, chắc ngủ được một giấc ngon lành, cô Alexandra?- Ông già hỏi lúc đến cạnh nàng. Tay ông cầm thứ gì đó.

Nàng mỉm cười:

-Vâng tôi ngủ một giấc rất ngon. Ông cầm thứ gì kia đây ạ?

-Tôi nghĩ thứ này cô mặc được. Của Rosa để lại đây. Quần áo nông dân thôi, nhưng hợp với khí hậu nóng bức ở đây. Jake và tôi nghĩ cô mặc thứ này sẽ thoải mái hơn trong khi sống ở trại Bar J

-Thế ạ? – Alexandra hỏi và nhìn số quần áo trên tay ông Lamar

Ra là quần áo của Rosa. Nàng đỡ bọc quần áo, cởi dây buộc và chọn được 1 cái áo cánh trắng và một chiếc váy màu vàng nhạt. Tuyệt vời! Tốt quá, mặc dù loại quần áo này, nàng không quen mặc và lại là của Rosa nhưng mặc loại quần áo này, Alexandra có thể dọn dẹp, cọ rửa và nấu bếp thoải mái, không bị vướng víu. Nàng cũng đang tính sửa lại quần áo mang theo để mặc sao cho không bị gò bó và tiện lợi.

Alexandra ngược nhìn ông Lamar. Nàng mỉm cười sung sướng. Ông già cũng cười đáp lại.

-Cảm ơn, thưa ông Lamar. Tôi sẽ mặc ngay.

-Khoan đã, Alexandra. Cô đừng thay bây giờ- Ông Lamar đưa tay ngăn nàng lại.

-Tại sao Alexandra? Tôi đang tính sẽ tiếp tục dọn dẹp nhà cửa cho sạch sẽ.

Ông già lắc đầu:

-Jake muốn cô ra bãi chăn súc vật. Ngoài ấy có một bác chủ cỗ xe ăn lưu động gọi là Cookie. Bác ta sẽ dạy cô cách nấu vài món thông thường. Jake muốn thế.

-Bác ta tên là Cookie ă?- Alexandra hỏi

-Lúc đi đến đó tôi sẽ kể cho cô nghe thôi- ông Lamar nói- Cho nên cô đừng thay vội. Cô mặc bộ đồ đi ngựa kia là thích hợp bởi ta sẽ cưỡi ngựa ra đó. Ông đưa nàng ra ngoài cửa và Alexandra tò mò ngắm con ngựa của Lamar dành cho nàng, lộ vẻ e ngại:

Ông Lamar giải thích:

-Đây là giống ngựa hoang. Chúng sống rất nhiều khắp miền Texas nhưng con này đã được thuần hóa rất tốt. Tôi nghĩ cô cưỡi con này sẽ thích hợp bởi nó nhỏ và lành. Chỉ tiếc là chúng tôi không có loại yên phụ nữ dành cho cô.

-Tôi cưỡi không cần loại yên đó cũng được, nếu chỉ là đi gần.

-Vậy thì tốt

Lamar đỡ cho Alexandra lên yên rồi cả hai người cùng đi. Cảnh vật ở đây tuyệt đẹp. Cả một vùng đất rộng mênh mông, hùng vĩ, gợi lên cảm giác tự do và thoáng đãng vô cùng. Ngồi trên lưng ngựa, càng đi càng thấy phong cảnh càng đẹp. Ông Lamar có vẻ không vội và hai người sống đôi, cho ngựa chạy nước kiệu. Năng ngoài này không có vẻ gay gắt lắm. Gió thổi nhẹ nhàng và không khí trong lành. Alexandra cảm thấy đúng là sống nơi này thoải mái tự do biết bao. Chỉ riêng nàng vẫn còn bị gò bó.

-Cô Alexandra- ông Lamar nói- Tôi biết cô sống ở đây thấy nhiều thứ lạ lùng đối với cô, nhất là thái độ của Jake. Tôi cũng băn khoăn không kèm gì cô và tôi phải nói cô rằng tôi không tán thành cách Jake đối xử với cô như vậy. Nhưng Jake đã là người lớn rồi và tôi nghĩ không nên can thiệp vào việc riêng tư của nó.

Ông ngừng lại một chút rồi quay sang nhìn Alexandra như thăm dò:

-Nhưng cô Alexandra, tôi rất muốn biết hoàn cảnh của cô. Cô có thể tôi nghe được không? Làm sao cô đến được đây và cô với mẹ của Jake quan hệ như thế nào?

Alexandra thở dài nói:

- Hoàn cảnh của tôi hơi không bình thường, thưa ông Lamar. Nhưng tôi tin rằng tôi kể ra ông sẽ thông cảm được.

Sau đây nàng kể ông già nghe lai lịch của nàng, hoàn cảnh nào buộc nàng phải bỏ quê hương. Tất nhiên nàng không kể những sự kiện phức tạp làm rối trí thêm ông già và bản thân nàng cũng khó nói. Nghe nàng kể xong, ông Lamar hiểu rõ thêm được nhiều điều, nhưng vẫn còn nhiều điều ông chưa thật rõ. Nếu đúng như Alexandra kể thì nàng là con gái một gia đình giàu có. Vậy tại sao Jake lại đối xử với nàng như với một gái điếm vậy?

-Tôi rất mừng thấy cô đến đây với chúng tôi, Alexandra. Tôi tin rằng khi nào Jake bình tĩnh, nó sẽ chịu nghe chuyện cuộc đời cô

-Tôi cũng hy vọng như vậy. Mẹ anh ấy rất muốn anh ấy biết một điều mà bà nhờ tôi chuyển đến anh ấy. Thưa ông Lamar, cụ thân sinh ra ông, Eleanor cả hai đều được mai táng trong nghĩa địa của gia đình.

-Vậy là cuối cùng ông cụ đã bỏ cuộc- Lamar nói, hàm răng ông nghiêng lại- Hai cha con tôi thế là tốt, bởi từ sau cuộc nội chiến đến giờ lúc nào cụ cũng âm ỉ. Sống thêm được ngày nào cụ chỉ khổ ngày ấy.

-Giles đã đóng cửa đồn điền và chuyển các đồ đạc về ngôi nhà ông ta tậu được ngoài thành phố New Orleans.

Ông Lamar bật cười

-Chuyện ấy thì tôi hiểu được. Xưa nay nó vẫn chỉ thích sống ở thành thị. Cũng may, bây giờ tôi không còn vương vấn gì nó nữa.

-Đồn điền Jarmon bây giờ bỏ hoang và không còn gì giá trị tại đó nữa – Alexandra nói.

-Cô có thứ gì chứng tỏ những chuyện cô vừa kể là chính xác không, Alexandra?

Alexandra cau mày:

-Ông vẫn chưa tin nhưng điều tôi kể là có thật?

-Không phải như thế. Nhưng do chuyện của cô quá đặc biệt và tôi e rằng Jake không tin.

-Tôi vẫn giữ tấm lắc gia truyền của bà Eleanor cho tôi. Tấm lắc Thụy Điển, bà ấy muốn tôi giữ nó

Ông Lamar sững sốt:

-Bà Eleanor cho cô? Tôi biết tấm lắc ấy. Đó là thứ bà ấy quý hơn mọi thứ trên đời. Đây là kỷ vật của dòng họ bà ấy, do cụ thân sinh ra bà ấy trao lại.

-Tôi biết. Nhưng bà Eleanor coi tôi như con bà.

-Tôi hiểu. Tôi biết tại sao bà Eleanor lại quý cô như thế. Tôi rất mừng là trong những ngày cuối đời, bà ấy có cô bên cạnh làm bạn. Vậy khi nào cô kể chuyện lai lịch của cô, cô nên đưa Jake xem tấm lắc ấy.

-Vâng...nàng nói rồi dừng lại một chút, nàng nói tiếp – Thưa ông Lamar, ông có thể giúp tôi một việc được không? Làm thế nào để tôi đi khỏi đây được? Jake căm ghét tôi và sau khi tôi chuyển được lời của mẹ anh ấy nhắn lại cho con trai, tôi không còn lý do gì phải ở lại đây nữa. Tôi có thể đến thị trấn Brownsville trú tạm ít lâu. Tại đây tôi có vài người quen.

Lamar nhìn nàng trù mến:

-Tất nhiên việc đó tôi có thể giúp cô. Jake đối xử với cô quả là không đúng. Tôi cũng thấy thế nhưng không thể can nó được. Cho nên tôi sẽ giúp cô đi khỏi đây. Chỉ có điều, chúng tôi đang chuẩn bị đàn bò đi Kansas. Sau đây 3 tuần nữa, chúng tôi sẽ lên đường dẫn đàn bò đến thị trấn San Antonio. Nếu

cô chịu khó nán lại đây cho đến lúc đó, rồi cùng tôi và Jake đến thị trấn San Antonio, thì khi đến thị trấn ấy, tôi có thể nhờ mấy người bạn đưa cô đến thành phố đồn trú Brownsville an toàn.

-Ôi, nếu vậy thì tốt quá. Ba tuần lễ thì tôi có thể chờ được

Alexandra nói xong, chợt nghĩ, thật ra nàng ở lại Bar J này chính lại được an toàn, bởi Stanton và Giles không thể đến đây cướp nàng đi được.

-Nhưng liệu lúc đó Jake có chịu để tôi đi không? Tôi lo anh ấy sẽ không chịu.

-Tôi nghĩ từ nay đến đó tôi sẽ thuyết phục được nó. Còn nếu nó vẫn không chịu buông cô ra thì tôi sẽ có cách để cô ra đi an toàn.

-Ôi, thế thì tôi yên tâm rồi. Cảm ơn, thưa ông Lamar.

Hai người im lặng khá lâu. Hai con ngựa vẫn chạy nước kiệu trên thảo nguyên mênh mông. Lúc sau họ đến chỗ nhốt bò. Alexandra kêu lên mừng rỡ.

-Ôi, sao nhiều bò đến thế?

Lamar mỉm cười:

-Chúng tôi bắt chúng ngoài thảo nguyên và nhốt vào đây để đóng dấu, đem ra chợ bán. Ba tuần nữa, chúng tôi sẽ dắt đàn bò này đến San Antonio.

Lamar đưa Alexandra đến nơi có cỗ xe lưu động, nơi bán các thứ thực phẩm cho dân chăn bò. Cỗ xe đóng bằng gỗ như một cái tủ rất lớn có những ngăn đặt các thứ thực phẩm và các dụng cụ nhà bếp.

Chủ xe ngẩng lên nhìn họ. Đó là một người đàn ông đứng tuổi, vẻ mặt hiền lành. Bác ta cười cởi mở, chạy ra đón, lau tay vào tạp dề bằng vải trắng.

- Ôi, đây rồi, cô tiểu thư mà Jake đã nói với tôi. Nhưng cậu ta không cho tôi biết là cô rất xinh đẹp. Chào cô. Cô cứ gọi tôi là Cookie. Jake bảo tôi là cô muốn học nấu nướng thức ăn, đúng không? Tôi sẵn sàng dạy cô. Alexandra thấy mến ngay người đàn ông chất phác này. Bác ta có hai chòm râu má rậm rì và cặp mắt nâu linh lợi. Nàng mỉm cười chào và bác ta nhe răng cười rất tươi

-Cảm ơn bác Cookie- nàng nói- Và bác cứ gọi tôi là e là đủ.

-Học cũng chẳng khó đâu. Lúc đang trên đường dẫn súc vật đi thì thường chỉ đun café, ăn thịt bò sấy và bánh mì bột nở. Riêng hôm nay tôi làm món thịt bò ninh. Đây là món đặc biệt. Tôi sẽ dạy cô nấu. Không rắc rối gì đâu. Cô nhìn qua là làm được ngay ấy mà.

-Cảm ơn bác – Alexandra vui vẻ nói, bắt đầu xắn tay áo lên chuẩn bị làm cùng bác.

-Cô cứ ở đây nhé, Alexandra. Tôi đến chỗ Jake. Có bác Cookie là tôi yên tâm rồi- ông Lamar nói rồi đưa tay lên vành mũ chào nàng. Lát sau ông đã

phi ngựa xa tấp. Cả buổi sáng hôm đó, bác Cookie hướng dẫn Alexandra làm các món ăn. Nàng là cô học trò chăm chỉ, thông minh và thích thú nghe những câu chuyện của bác đầu bếp.

Bác Cookie cho biết, mọi thứ dân chăn bò mang trên mình đều là những thứ không thể thiếu được trong lúc đi đường. Ai không biết thì nghĩ họ ăn mặc kỳ quái. Nhưng không phải. Thứ mũ nan vành rất rộng gọi là sombrero kia là để che nắng, che mưa. Nắng trên thảo nguyên hoang dã này nhiều khi như đổ lửa trong khi mưa thì không to nhưng kéo dài có khi hàng tuần lễ. Khẩu súng họ đeo bên hông là để chiến đấu với thổ dân da đỏ, những đám ăn cướp súc vật và nhiều loại gian phi khác cũng như những tên chăn bò từ các nơi khác. Đôi ủng cao giúp họ tránh rấn chuông cấn. Loại rấn này rất độc. Tầm da bọc tay kia để tránh xây xát trong lúc đuổi súc vật. Sợi dây thông lòng kia dùng rất nhiều việc, bắt những con ngựa hoang thu lại những con bò định bỏ đàn và hàng trăm trường hợp khác.

Alexandra nghe không biết chán. Càng nghe nàng càng cảm thấy mình gần gũi hơn với những con người ở đây. Sau khi đã học xong cách pha chế và nấu nướng một số món thông thường, Alexandra bảo bác Cookie:

-Tôi muốn đến bãi chăn bò được không? Tôi muốn tập cho quen dần với công việc

-Được, tại sao lại không? bác Cookie đáp

Alexandra mỉm cười nói

-Cảm ơn bác Cookie về tất cả, về việc bác dạy nấu ăn và bao nhiêu chuyện bổ ích bác kể tôi nghe. Bác đúng là một kho kiến thức về thảo nguyên Texas và các súc vật ở đây. Sau đây tôi về trại Bar J làm thử vài món bác đã dạy xem sao.

Bác Cookie nở nụ cười phúc hậu với nàng rồi quay sang làm tiếp công việc của bác. Nàng đi đến chỗ con ngựa, sửa lại chiếc mũ nhỏ, thầm nghĩ, giá mình có được chiếc mũ rộng vành kia để che nắng. Nếu cứ đi chiếc mũ này thì cái nắng thiêu đốt ban trưa ở đây chẳng bao lâu sẽ làm da nàng đen cháy không khác gì mấy chàng chăn bò. Con ngựa nhỏ đang đứng vờn vờ chờ chủ. Nó có vẻ cũng mệt mỏi dưới cái nắng gay gắt. Nàng cố leo lên yên mãi không được. Nàng quen được người khác đỡ cho lên yên rồi. Nhưng cuối cùng, nàng cũng ngồi lên được yên. Yên rất tồi, nhưng nàng biết chỉ ít lâu nữa nàng sẽ ngồi quen.

Theo chỉ dẫn của bác Cookie, Alexandra đến một khu trại bò. Rất nhiều chàng trai chăn bò đứng xung quanh khu trại được rào bằng những thanh gỗ cao, ken lại với nhau. Nàng xuống ngựa, bước đến nhìn qua khe hở giữa hai tấm gỗ. Đám chăn bò ngừng làm việc, nhìn nàng. Alexandra quay sang hỏi một người chăn bò:

-Có chuyện gì trong ấy thế?

-Thuần hóa- người chăn bò đáp

Nàng vẫn chăm chú nhìn qua khe giữa hai tấm rào. Nàng nhận ra Jake đang cười trên lưng một con ngựa hoang to. Nàng không thể tưởng tượng được Jake chỉ cầm trong tay mỗi sợi dây thừng, quật lên con ngựa, trong lúc con ngựa hoang hung dữ nhảy lên chồm chồm và vặn vẹo các phía cổ hất chàng xuống đất. Alexandra lách vào gần thêm nữa để nhìn cho rõ. Hai bàn tay nàng nắm chặt vào tấm ván thô không bào rất nháp. Lưng nàng nóng lên dưới cái nắng đỏ lửa. Nàng không rời mắt khỏi người đang chinh phục ngựa, bắt nó phải ngoan ngoãn tuân theo mình. Ngựa thì hung hãn tìm mọi cách hất chàng ra khỏi lưng nó. Cảnh tượng trông thật dữ dằn. Mấy lần Jake đã bị bật khỏi lưng ngựa, tưởng sắp bị quật xuống đất, nhưng rồi chàng lại túm cổ lấy nó và leo lên được. Alexandra ngắm con ngựa. Con ngựa đẹp thật. Màu hung, cao, ngực nở, bốn chân thon, đuôi to và dài liên tiếp quật vào lưng người cưỡi. Nàng thấy lưng áo Jake đã ướt đầm, mặt chàng đỏ gay. Lát sau con ngựa xem chừng biết cưỡng lại cũng vô ích đã phải phục tùng người cưỡi. Jake giật dây cương cho nó chạy vòng quanh bãi. Thỉnh thoảng con ngựa vẫn còn chồm lên để hất chàng xuống, nhưng bàn tay chắc như thép của Jake đã túm chặt cổ nó và con ngựa đành phải theo lệnh chàng. Bây giờ thì Jake đã bình thản giật cương, cho nó chạy nước kiệu, những vòng cuối cùng. Bây giờ Jake mới nhìn thấy Alexandra. Con ngựa chàng thuần hóa đúng là một trong những con hung dữ nhất chàng đã gặp. Tất cả các tay chăn bò ở đây đều chịu, không sao chế ngự, bắt được nó vào vòng khuôn phép. Nhưng Jake đã làm được. Trong lúc thuần phục con ngựa hung dữ này, đã mấy lần Jake nhớ đến Alexandra. Chàng sức nghĩ, thuần phục con ngựa này cũng khó khăn không kém gì thuần phục cô gái bướng binh kia. Chàng nhớ lại hôm đầu tiên trên cabin tàu "The Flying" Alexandra đã vớ tất cả những thứ gì trong tầm tay để ném chàng. Và sau đấy mỗi lần chàng đến đều bị nàng hung hãn chống cự. Nhưng nàng cũng giống như con ngựa hoang này, sau khi đã bị thuần phục lại thì rất ngoan và trở thành con ngựa hay. Jake thầm nghĩ, Alexandra cũng vậy. Sau mỗi lần chống cự hung hãn, khi không thể chống cự được nữa, nàng đều trở thành một người tình tuyệt vời, hưởng ứng đầy đủ và nhịp nhàng mọi cử chỉ yêu đương của chàng. Bây giờ thấy nàng bám chặt hai thanh gỗ ở hàng rào, cặp mắt sáng rực theo dõi chàng, Jake bùng lên một nỗi khao khát. Jake cảm thấy chưa bao giờ chàng khao khát nàng như lúc này. Chàng đã thuần phục được nàng cũng như đã thuần phục được con ngựa hoang đại kia. Bây giờ Alexandra thuộc về chàng, là của chàng. Quăng sợi dây thừng cho một tay chăn bò gần đấy, Jake nhảy từ trên lưng ngựa xuống, chạy về phía Alexandra.

Lúc Jake bám hai thanh gỗ để chui qua, Alexandra thấy các bắp thịt hai cánh

tay chàng nổi lên cuồn cuộn trông cứng như thép. Mắt Jake không rời khỏi nàng cho đến lúc chàng đứng bên nàng, ngửi thấy mùi thơm tho từ da thịt nàng tỏa ra. Jake cầm tay Alexandra, bốn mắt nhìn nhau và chàng kéo nàng đi.

Ngồi trên lưng ngựa trở về trại Bar J, hai người lặng lẽ không nói một lời. Lời lẽ lúc này không cần thiết, Alexandra biết Jake đang cần gì và nàng cảm thấy sẵn sàng chấp nhận trao cho chàng. Đây là lần đầu tiên nàng cũng muốn điều Jake đang muốn. Jake xuống ngựa, đỡ cho Alexandra xuống. Lúc ôm ngang eo nàng, sau khi đã xuống đất, chàng vẫn không buông ra. Và cứ giữa eo nàng như thế, Jake đưa nàng vào thẳng phòng ngủ. Jake nhìn Alexandra. Nàng cũng nhìn chàng bằng cặp mắt xanh lục mở to, cặp mắt đắm đuối. Chưa bao giờ Jake nhìn thấy mắt nàng như thế. Chàng cảm thấy không tự kiềm chế được.

Jake cởi áo quần cho nàng. Nàng đứng yên để chàng làm. Cặp mắt nhìn Jake như thể lần đầu tiên nhìn thấy chàng. Cởi xong cho nàng, Jake nhanh nhẹn cởi cho bản thân mình. Khi Jake quay lại, chàng thấy Alexandra đã nằm sẵn trên giường chờ đợi. Cặp mắt xanh lục sâu thẳm của nàng âu yếm nhìn chàng. Cặp mắt mượt mà như lớp rêu xanh trên bờ sông.

Jake trườn lên giường, ôm ghì nàng, kéo lại. Lần này Alexandra không hề chống cự và ngọn lửa tình ngùn ngụt trong thân thể họ đang đốt cháy cả hai.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 21

Alexandra ném thêm vài thứ gia vị nữa vào nước đang sôi trong chiếc xoong bằng sắt. Nàng đang tự giận dữ với bản thân, tại sao mình lại yếu hèn như thế? Tại sao mình lại ngoan ngoãn vâng chiều hấn ta đến thế? Tại sao mình lại không nhận thấy rằng Jake nhìn mình có khác gì đâu, vẫn y nguyên coi mình là diêm!

Tất nhiên lần vừa rồi Jake có dịu dàng với nàng hơn, bởi nàng ngoan ngoãn vâng chiều. Nhưng chỉ vừa làm tình xong, hấn ta đã đứng dậy, mặc quần áo rồi bỏ mặc nàng đấy, coi nàng chỉ như gái diêm và anh ta là khách làng chơi. Alexandra tự sỉ vả mình là đã quá hạ mình.

Alexandra đang vò tấm khăn lau trong chậu nước để lau bếp thì nghe thấy tiếng ngựa hí bên ngoài. Nàng ngẩng đầu nhìn ra, thấy một con ngựa hoang được ai buộc ngoài cửa, nàng vội đi nhanh ra phòng ngoài. Một cô gái Mehico trẻ, xinh xắn đứng giữa gian phòng, hai tay chống hai bên sườn vênh

váo. Cô ta mặc một bộ váy nông dân giống bộ Alexandra đang mặc và cặp vú rất to của cô phồng lên trong lớp vải chiếc sơ mi trắng, hai núm vú màu sẫm hằn lên qua làn vải mỏng.

Cô ta vênh mặt nhìn Alexandra. Alexandra lúng túng, bước đến gần, đứng lại nói:

-Chị hỏi gì? Hay chị tìm ai?

Cô gái nhăn mặt, bĩu môi:

-Tìm một đứa, nó là con điểm miền Bắc- Cô ta khinh bỉ nói

-Ồ, tôi hiểu rồi – nàng mỉm cười dịu dàng nói: -Chắc chị là Rosa?

-Nghĩa là anh ấy đã kể về ta với chị?

-Đúng thế, Pecos đã nói đến chị.

-Pecos? Ta không nói đến gã thối tha ấy. Ta muốn nói đến Jake kia.

Alexandra tròn mắt ngạc nhiên:

-Jake?

-Đúng thế, con điểm kia! Jake là người tình của ta. Pecos bảo ta rằng chị ở đây.

-Tôi không lấy gì làm lạ. Pecos định cưỡng hiếp tôi, chị biết không? Tôi đoán rằng anh ta trả thù Jake về chuyện của chị.

-Hiếp à? Ha ha! Pecos đâu có thích loại con gái gầy nhom như là chị? Jake cũng vậy. Nhà chị đã bỏ thuốc mê cho Jake nên anh ấy mới chịu ngủ với chị, đúng thế không nào?

Rosa nói, hất đầu về gậy sự rồi nheo mắt sấn tới sát Alexandra.

-Bỏ thuốc mê? Chị nhầm rồi, Rosa. Đâu có chuyện đó được?

Thấy cô gái Mehico hùng hổ, Alexandra lại thích thú. Thấy vậy, cô gái lạ càng điên tiết:

-Vậy tại sao anh ấy lại chịu ngủ với chị

Alexandra nhún vai. Nàng không muốn cãi nhau với cô gái đang trong cơn nóng nảy. Mặt khác nàng cũng thích thú được gặp một trong số những người tình cũ của Jake. Rosa đẹp, một cái đẹp màu mỡ. Cô ta có khuôn mặt xinh xắn và thân hình mập mạp. Trông cô ta rất trẻ, khéo chỉ độ 16 tuổi.

Alexandra thầm nghĩ, Jake có đầu óc thâm mĩ đấy chứ, các người tình cũ của chàng đều xinh đẹp cả. Nàng nhớ đến Caroline và Bela Le Blanc

-Chị nghe đây!- Rosa nói, sấn đến sát mặt Alexandra- Jake là của ta, của Rosa, hai đứa một lần cãi nhau, tôi bèn bỏ đi và trở lại bắt nhân tình với Pecos để Jake ghen, chị hiểu chưa? Jake là người tình của ta. Nhà chị nghe thủng rồi chứ?

Alexandra nhún vai:

-Vậy thì sao

-Còn sao nữa. Chị cuốn xéo khỏi đây ngay. Cút đi ngay. Đi khỏi cái đất Texas này ngay kéo ra mà còn thấy chị nấn ná ở đây là ta móc mắt đấy.

Alexandra cười vang, cái cười độ lượng:

-Vậy chị cũng nghe tôi nói đây, Rosa- nàng nhỏ nhẹ nói – Tôi đang ở đây và tôi sẽ ở đây cho đến bao giờ tôi không muốn ở nữa. Chị cũng như bất kỳ ai khác đều không thể bắt tôi làm gì mà tôi không muốn. Thêm nữa, Jake không còn là người tình của chị nữa đâu.

Mắt Rosa long lên sòng sọc. Không nói năng gì hết, cô ta túm ngay tóc Alexandra vừa đánh vừa đá nàng túi bụi. Nhưng Alexandra đã có chút kinh nghiệm hôm ở ngõ Galatin tại New Orleans rồi. Nàng đã có một vài miếng vỡ.

Hai cô gái lăn lông lốc trên sàn nhà, đập vào chân bàn, chân ghế, vật nhau trên tấm thảm, xé áo quần của nhau. Rosa đánh nhau như một con mèo cái, uất hận trả thù, quyết định diệt Alexandra, ít nhất thì cũng cào rách cái mặt kia để người tình của cô không còn thèm ngõ Alexandra nữa. Rosa túm tóc nàng giật mạnh. Alexandra bèn giáng cho cô ta một cái tát dữ dội, khiến cô ta rú lên đau đớn, buông tay. Cô ta lồm cồm ngồi dậy, quỳ hai đầu gối trên sàn, hai mắt giận dữ chiếu thẳng vào mắt Alexandra:

-Con điếm miền Bắc hóa ra cũng biết đánh nhau đấy, ta khá khen. Nhưng ta báo trước, ta sẽ làm cho chị chết. Chết, hiểu chưa?

-Hiểu? Nhưng ta cũng nói trước, nếu như ta còn bắt gặp nhà chị còn lảng vảng quanh đây, Rosa, ta cũng sẽ giết chị. Alexandra cũng không vừa- Còn nếu chị định chài Jake thì ta sẽ làm cho bộ mặt kia của chị méo mó đến mức không thẳng đàn ông nào thèm nhìn nữa.

Alexandra nói và thấy đầu mình bốc lên ngùn ngụt. Rosa túm chỗ áo rách ở ngực, thở hỏn hển, rồi đột ngột cô ta buông tay, để lộ cặp vú tròn to với hai núm màu sẫm, cặp vú cô ta lừng lững và cô ta cứ để nguyên như thế chạy vụt ra cửa.

Alexandra ngạc nhiên nhìn ra. Nàng thấy Jake. Rosa đang ôm chặt chàng, áp cặp vú trần vào ngực chàng, thỏn thức khóc. Gặp luồng mắt của Alexandra nhìn mình, Jake tùm tùm cười. Ông Lamar đi sau đã đứng lại, cố tình không tham gia vào vụ rắc rối này.

-Những câu cô nói lúc nãy là có ý cô không muốn chia sẻ tôi với cô gái nào khác, đúng không, Alex?- Jake nhìn Alexandra hỏi, đồng thời đẩy Rosa ra.

-Không phải thế- Alexandra thét lên, tức giận thấy câu mình nói với Rosa ban nãy lọt vào tai Jake, đồng thời nàng cũng thấy xấu hổ với Jake.

Rosa kéo tay Jake lại, nép vào người chàng, ép cặp vú trần vào ngực chàng như lúc nãy, miệng năn nỉ

-Jake của em! Jake của em! Mụ điếm kia đánh em. Nó xé rách áo em đây này!- Cô ta nói rồi ưỡn ngực khoe cặp vú đồ sộ để trần.

-Thấy rồi – Jake ngượng ngùng nói, nhìn hai ngọn đồi mực lên trên ngực Rosa – Tội nghiệp, ai lại để ra như thế kia?- Jake nói.

Rosa lại cố nép vào ngực Jake bù lu bù loa:

-Anh tổng cổ con điếm gầy như que củi ấy đi! Anh đâu thích loại khăng khiu như nó, đúng không Jake? Em biết anh thích cô gái béo tốt như em. Em là của anh. Em thuộc về anh. Trước đây lúc nào anh cũng thêm làm tình với em, hãy nhận em về đây với anh đi.

Jake nhìn cô ta rồi nhìn Alexandra, như thể so sánh hai cô gái. Thấy vẻ giận dữ hiện trên nét mặt Alexandra, Jake thích thú. Chàng nhe hàm răng trắng bóng, tạo thành một nét tương phản với da mặt màu sẫm sương gió. Chàng nâng cằm Rosa lên, nhìn vào bộ mặt khăn khăn của cô ta.

-Về đi, Rosa. Tôi bao giờ cũng đi theo kẻ thắng. Mà trong trường hợp này thì Alexandra đã đánh thắng cô, đúng không nhỉ?

Rosa uất hận buông Jake, chạy khỏi gian phòng. Alexandra cũng cảm thấy uất ức và nhục nhã. Nàng chạy theo Rosa. Nhưng trong khi Rosa chạy ra đường thì nàng chạy vào phòng, đóng chặt cửa lại. Những ngày sau đấy, Jake không buông ta mà luôn thích thú nhắc lại cuộc ẩu đả giữa Alexandra với Rosa, nhấn mạnh để nàng thấy, như vậy là nàng đã yêu chàng. Jake bảo rằng, nàng đã dùng cảm giác giành được chàng khỏi lọt vào tay kẻ khác, rằng nàng đã đe dọa sẽ diệt kẻ nào dám bén mảng đến gần chàng. Alexandra không thể cãi lại. Nàng chỉ tự hỏi, sao lúc ấy mình lại điên đến nỗi nói ra miệng những câu như thế. Tuy nàng không hiểu tại sao, nhưng chuyện đó làm cho Jake và nàng đậm gần nhau hơn. Jake dạy nàng cả cách bắn súng, bởi chàng nói: Không phải lúc nào anh cũng có mặt bên cạnh em, cho nên em phải tập bắn súng để gặp chuyện gì còn tự vệ được.

Jake cũng thấy mình lo xa, nhưng sau lần gã Pecos đến nhà lúc cả chàng và ông Lamar đều đi vắng và suýt nữa hắn đã hiếp được Alexandra khi nàng chỉ có một mình ở nhà. Chàng luôn đem chuyện đó ra đùa và trêu nàng. Jake còn bảo với nàng rằng đám chăn bò rất mến nàng. Anh nào có việc đến trại Bar J đều chỉ muốn nán lại giúp nàng trong việc dọn dẹp nhà cửa, com nước. Thấy họ vất vả nhưng nhiệt tình, Alexandra thường để mặc họ kéo nước dưới giếng lên hay bồ củi là những việc nặng nhọc. Nàng để ý thấy Jake không có vẻ ghen với mấy người chăn bò, mặc dù chàng luôn theo dõi nàng cũng như thái độ của nàng đối xử với họ. Cuối cùng Jake phải thừa nhận nàng hoàn toàn vô tư và xử sự như một người phụ nữ lịch thiệp và đứng đắn. Thời gian trôi qua, ngày này sang ngày khác. ba tuần lễ kể từ khi nàng đến miền đất Texas này lướt nhanh như một giấc mộng. Alexandra gần đây rất quan tâm đến ngày tháng, bởi nàng không thể làm ngờ được một chuyện vô cùng quan trọng đối với nàng: Alexandra đã có thai. Nàng đã một lần mất kinh. Nàng biết cái thai là của Jake. Có nên bảo chàng biết không? Chàng sẽ xử sự ra sao? Nhưng sao lại vào giữa lúc này? Đâu phải lỗi tại nàng? Jake vẫn đều đặn ngủ với nàng tất cả các đêm và sự việc tất nhiên phải xảy ra

thời. Alexandra bắn khoăn đi đi, lại lại trong phòng, cô suy nghĩ xem nên làm thế nào? Đứa con nàng nhất thiết phải có bố. Nàng không nỡ để cho con thành đứa con bất hợp pháp. Làm như thế là bất công đối với đứa trẻ. Giá như Jake yêu nàng thì sự việc giải quyết hết sức dễ dàng. Nhưng nàng biết Jake không yêu nàng. Jake chỉ đối xử với nàng như một gái điếm. Tất nhiên gần đây, Jake không còn thái độ căm ghét Alexandra như trước kia. Thậm chí nhiều hôm, chàng còn hỏi về quá khứ của nàng, muốn biết mọi chuyện, nhất là những chuyện xảy ra tại thành phố New Orleans. Nhưng Alexandra bướng bỉnh không chịu kể gì hết. Từ hôm đầu tiên, nàng kể cho chàng nghe, Jake cứ khẳng khẳng không chịu tin, thì bây giờ nàng kiên quyết không kể nữa. Nàng có niềm kiêu hãnh của nàng chứ. Có tiếng động bên ngoài. Alexandra ngẩng đầu lên và thấy Jake đang bước đến gần nàng. Trán chàng nhăn lại. Nàng nín thở. Sao giờ này chàng đã về? Mới chưa đến gần trưa mà. Có chuyện gì đây?

-Jake đây à? Có chuyện gì vậy?

-Không có chuyện gì cả, Alex. Nhưng anh muốn nói chuyện với em. Anh ngồi với em một lát được không?

Nàng nhìn Jake, lo lắng. Chưa bao giờ nàng thấy vẻ mặt chàng nghiêm trang như hôm nay. Jake kéo ghế lại, ngồi gần nàng. Chàng hất chiếc mũ sombre rộng vành ra sau gáy, rồi nhìn thẳng vào mặt nàng bằng cặp mắt xanh biếc. Bỗng Alexandra thấy chàng giống hệt hôm họ ngồi trong cabin thuyền trưởng dưới tàu "The Flying". Hôm đó nàng đâu có ngờ số phận của họ lại gắn vào nhau như hiện giờ/

-Alex! Jake bắt đầu nói – Anh sẽ thu xếp cho em thế nào đây?

-Anh nói vậy nghĩa là sao, Jake?

-Anh sắp dẫn bò đi San Antonio. Chỉ còn hai ngày nữa là bọn anh lên đường.

-Em biết. Và em cũng biết anh đang lo điều gì? – Alexandra nói, cố giữ giọng nói và cặp mắt mình bình thản – Trước khi anh đi, em muốn nói với anh đôi điều.

Mắt Jake hướng thẳng vào mắt nàng

-Điều gì?

-Em thừa nhận là trước đây em đã cố chấp. Bây giờ em muốn kể anh nghe về em. Lẽ ra những lần trước anh hỏi em nên kể thì hơn. Nhưng thôi, bây giờ em xin kể.

-Đúng, em còn chưa kể anh nghe. Trong khi anh lại rất muốn biết. Anh thấy cách sống của em không có vẻ một gái điếm. Nhưng anh chưa biết em là người thế nào?

-Đúng thế, Jake. Em không phải là điếm. anh thấy đấy, em bị đàn ông cưỡng bức nhưng không lần nào do em nhử họ đến. Lần đầu em bị hiếp là do một

gã muốn bắt em phải lấy hắn. Chuyện ấy em đã kể với anh rồi. Lần thứ hai là gã Sully hôm em đi trên tàu của hắn.

-Alex! Anh muốn nghe em kể về em. Anh không muốn nghe kể về những người đàn ông khác.

-Ồi! Jake, nhưng anh cần phải nghe. Bởi ngay từ buổi đầu gặp nhau, anh đã thành kiến em là gái điếm. Bây giờ em sẽ kể những sự việc có thật. Tên em là Alexandra Clarke. Ông ngoại anh sống ở New York là người bảo trợ cho em sau khi cha mẹ em qua đời trong một tai nạn trên biển. Ông ngoại anh đã nuôi dạy em khi mẹ anh và anh bỏ cụ. Khi ông anh mất, cụ có dặn em là phải đến New Orleans tìm bà Eleanor và con bà là Jacob Jarmon. Trong tình thế hiểm nghèo, em phải thuê gã Sully để gã chở em trên con tàu của gã. Chuyện xảy ra trên tàu "Charlotte" đó ra sao thì anh biết rồi. Gã Sully đó định hiếp em rồi cho đám thủy thủ côn đồ của gã hiếp nhưng em bỏ chạy và vô tình em đã rơi xuống biển. May được anh cứu.

-Khoan đã! Lạy chúa tôi! Em đừng kể nữa, Alex!

-Không. Em muốn anh nghe hết câu chuyện của em. Anh đưa em đến New Orleans, nhưng dọc đường anh đã làm em sợ. Em đâu có kinh nghiệm gì trong quan hệ nam nữ. Thế là em bỏ trốn. Và em đã lạc đến ngõ Gallatin...

-Lạy chúa tôi, Alexandra! – Jake đứng phắt dậy, đi đi lại lại như con thú trong chuồng, tạy thọc vào làn tóc vàng óng.

-Đúng thế. Em lạc vào ngõ Gallatin. Em thật ngu ngốc nhưng khôn nổi em có biết gì đâu. Ba tên thủy thủ định cưỡng hiếp em và tuy không được nhưng chúng cũng quăng cho em 1 đồng tiền.

-Thôi, đừng kể nữa! Anh không muốn nghe thêm nữa, Alexandra!- Jake hét lên và ngồi phịch xuống

-Em đang hoang mang quá, chưa biết làm thế nào thì gặp một người đàn ông. Ông ta đưa em vào tiệm nhảy. Em lại bị tên chủ tiệm định hiếp.

-Lạy chúa tôi – Jake rên rỉ, hai tay ôm đầu- Thôi đừng kể nữa. Anh van em!

-Không! Anh phải nghe. Anh có bốn phận phải nghe cho hết câu chuyện. Hôm sau có cô bạn giới thiệu cho em đến gặp Madam Le blanc. Ở đó em chỉ phải đàn piano và hát. Jake, em không nói sai đâu. Cho đến đêm cuối cùng ở đó, mụ Le Blanc cho em uống rượu sâm banh có bỏ thuốc kích dục để hiếp em có Giles. Chính vì thứ thuốc đó mà hắn mới chiếm đoạt được em, tên Giles khôn kiếp ấy.

jake ôm đầu rên rỉ.

-Vậy ra anh hiểu lầm hết cả! Con mụ khôn kiếp đó thâm độc khủng khiếp.

Mụ ta có bao nhiêu thủ đoạn tàn bạo. Chính mụ đã âm mưu tạo ra chuyện đó. Rồi Giles nữa. Bây giờ anh mới hiểu – Jake nói, mặt méo xệch –

Alexandra, tha lỗi cho anh. Em có tha thứ cho anh không?- Giọng Jake đầy đau khổ.

Alexandra nhìn Jake và thấy chàng đã tin lời nàng. Nàng mỉm cười:

-Có chứ! Em rất hiểu và sẵn sàng tha thứ cho anh, Jake. Bọn chúng đã lừa anh, lừa chúng ta. Tại chúng ghen ghét và cũng tại chúng muốn có tiền nữa.

-Tiền?

-Đúng. Em rất giàu. Em được thừa kế một gia sản rất lớn.

Jake bật cười:

-Nếu em giàu, chẳng lẽ em lại bắt anh gò lưng làm lụng vất vả kiếm những con bò chết tiệt hay sao?

Alexandra nhắm mắt lại, khẽ hỏi:

-Anh muốn có số tiền của em sao, Jake?

-Ôi, em hiểu anh quá rõ rồi còn gì. Anh thiết gì tiền bạc của em? Đây là tiền của em, em cứ giữ lấy mà tiêu.

Alexandra mở mắt ra, nói tiếp:

-Nhưng Giles biết là em giàu. Hắn đưa em đến đồn điền Jarmon. Em ở lại đó chăm sóc mẹ anh cho đến khi bà mất. Bà bị bệnh phổi. Eleanor đã giấu anh vì không muốn anh ở lại đó với bà. Bà không muốn cản trở công việc của anh.

Jake đứng lên, đi đi lại lại.

-Anh biết. Anh biết mẹ anh ốm nhưng không biết mẹ lại ốm đến mức ấy. Nếu biết bệnh mẹ trầm trọng như vậy. Anh đã ở lại chăm sóc bà. Nhưng bà giấu anh. Thật ra công việc ở trại Bar J này đâu có quan trọng bằng sức khỏe và tính mạng của mẹ anh.

-Eleanor cũng biết như thế. Nhưng bà không muốn cản trở anh. Bà muốn để anh thoải mái đi theo con đường anh đã chọn. Bà rất yêu anh, Jake!

-Anh ân hận quá, Alexandra. Anh đâu biết mẹ lại ốm nặng đến vậy.

-Trước khi nhắm mắt, bà nhờ em đến gặp anh, nói rằng bà rất yêu anh và bà rất sung sướng có em bên cạnh trong những ngày cuối cùng của bà. Bà muốn nhắn anh rằng ông ngoại đã tha thứ cho bà, đồng thời xin và và anh tha thứ cho cụ. Cũng chính vì thế mà cụ đã bảo em đến New Orleans tìm mẹ và anh. Cụ rất ân hận là đã từ con gái và cháu ngoại của mình.

Jake mỉm cười:

-Anh rất tiếc là không được biết rõ về ông ngoại anh. Giá như mẹ anh không bỏ cụ mà đi....

-Jake! Mẹ anh cho em thứ này – Alexandra nói, rồi lấy chiếc lắc ra trao cho Jake – Nhưng em nghĩ thứ này đúng ra là của anh. Anh cầm lấy đi.

Jake sững sờ nhìn Alexandra rồi nhìn chiếc lắc. Chàng nói

-Mẹ cho em thứ này à?

-Vâng, Eleanor đã coi em như con gái bà.

-Vậy thì em hãy giữ lấy. Nếu mẹ anh muốn cho em thì tức là của em – Jake nói, trả lại chiếc lắc cho nàng.

Jake chăm chú nhìn cặp mắt xanh lục của Alexandra khi nàng kể tiếp:

-Sau khi chôn cất bà Eleanor xong, em đến đây tìm anh vì em đã hứa với bà. Nhưng thật ra em cũng muốn trốn Giles. Hắn đòi em phải lấy hắn. Em đến đây thì an toàn hơn. Bác Ebba cùng đi với em nhưng đến New Orleans thì chia tay. Bác ấy trở lại New York để về thăm gia đình bác ấy, còn em đến đây với ông Lamar và anh. Em không phải là gái điếm, Jake.

Jake nhìn nàng một lúc lâu rồi nói:

-Anh hiểu rồi, Alex. Em không phải là gái điếm. Nhưng quả thật lúc trên giường, em không tiêu thụ một chút nào hết.

Alexandra bật cười sảng khoái:

-Tại anh đấy! Mà lúc trên giường, anh cũng đâu quý phái gì?

Jake lắc đầu:

-Điều ấy chính anh cũng không hiểu. Anh chẳng biết tại sao khi nhìn thấy em, ôm em trong vòng tay, anh cứ như mê đi, không còn biết gì nữa. Những lúc đó anh bỗng trở thành một thằng điên. Bây giờ em định thế nào? Em có muốn trở về nhà không? Hay là muốn ở lại thị trấn San Antonio. Chuyến đi sẽ vất vả lắm, anh không thể đem em đi cùng được.

-Nếu vậy, khi anh đi, anh gửi em lại một nơi nào đó- nàng nói, giọng lạnh nhạt thử xem Jake sẽ trả lời ra sao.

-Nếu em muốn thế thì cũng được – Jake cũng lạnh nhạt đáp

Alexandra đứng lên. Nàng chua chát nghĩ thầm, nếu Jake muốn gửi mình lại một nơi nào đó trong khi chàng đi xa có nghĩa là Jake không yêu mình. Nếu vậy nàng không thể báo cho chàng biết về cái thai trong bụng.

Nàng giấu kín cảm xúc, lạnh lùng nói:

-Thế là tốt, Jake. Em đã hoàn thành lời hứa với cụ Olaf và bà Eleanor lúc lâm chung. Bây giờ không còn thứ gì giữ chân em ở đây thêm nữa. Em sẽ cùng anh đi tới thị trấn San Antonio rồi sau đấy chúng ta chia tay nhau.

Nói xong, nàng đi thẳng ra cửa

-Alex! – Jake gọi nhưng đã quá muộn, Alexandra đã cầm mũ và đi ra ngoài. Nàng nghe thấy tiếng Jake gọi nhưng làm như không nghe thấy. Nàng bước nhanh ra ngoài, lên lưng ngựa, giật cương cho nó phi đi xa. Càng xa càng tốt, đi khỏi cái trại Bar J này, cho khuất hẳn tầm mắt của Jake.

Jake! Jake! Nàng thét lên một mình lúc con ngựa phi nhanh trên thảo nguyên. Bây giờ đã chuẩn bị xong đàn gia súc để đem ra thành phố bán, Jake không cần gì nàng nữa và chàng đã bỏ mặc nàng muốn đi đâu thì đi. Vậy là nàng đã lầm to. Có lúc Alexandra tưởng mình đã chinh phục được trái tim Jake. Thì ra là không phải. Jake không hề yêu nàng. Anh ta chỉ cần nàng khi ở đây. Trên chặng đường sắp tới sẽ có bao cô gái khác. Nàng chỉ làm vương chân anh ta.

Alexandra quyết định sẽ đi khỏi đây thật xa và không bao giờ trở lại nữa.

Nàng sẽ không cho Jake biết đứa con của nàng là con của anh ta. Không bao giờ Jake biết được là anh ta có con với nàng. Không bao giờ! Sau khi chia tay ở San Antonio, nàng và Jake sẽ chia ly vĩnh viễn. Jake sẽ không bao giờ thấy lại nàng nữa.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 22

Alexandra vẫn tiếp tục ngồi trên lưng ngựa phi ra khỏi trại Bar J để dụ đi con uất ức, nổi thất vọng, sự đau lòng. Để quên đi trái tim nàng đang tan nát. Mỗi đến khi con ngựa mệt quá không phi được nữa, nàng mới để cho nó chạy chậm lại.

Mặt trời đang lặn. Gió buổi tối bắt đầu lạnh. Nàng vẫn cưỡi ngựa trên thảo nguyên mênh mông, lòng buồn rười rượi. Nàng bỗng chợt nghĩ, khi còn ở nhà với bố mẹ ở New York, nàng đâu có thể tưởng tượng mình lại ngồi trên lưng con ngựa hoang, giữa thảo nguyên bao la và gió đêm thổi vào làn tóc nàng như thế này. Vậy mà giờ đây Alexandra đã quen với miền Texas. Nàng đã trở thành gần như một phần của miền đất hoang dã này. Nàng thấy mình gắn bó với nơi đây. Mặc dù rất giận Jake nhưng nàng vẫn thấy mình vô cùng yêu quý trại Bar J và cuộc sống tại đó. Nàng không muốn rời đi đâu cả nhưng bây giờ tình thế buộc nàng phải đi. Jake đã không còn cần đến nàng nữa. Nàng phải xây dựng cuộc sống cho bản thân và cho đứa con sắp ra đời của nàng. Tự mình xây dựng lấy, không dựa vào ai, không nhờ vả ai.

Đột nhiên con ngựa nàng đang cưỡi bỗng hí lên, dừng lại, giậm chân tại chỗ. Nàng giật mình nhìn quanh. Nàng đã quen tiếp nhận mọi thứ theo linh tính của con ngựa và theo phản xạ tự nhiên của nó. Nàng thấy một tốp người cưỡi ngựa đang phi về phía khu trại bò của Bar J. Bọn trộm ngựa chăng? Chúng có nhìn thấy nàng không. Nàng vội dừng ngựa lại quan sát. Chắc bọn chúng không nhìn thấy nàng vì còn mãi phi về phía trước. Nàng thấy chúng bao vây trại bò của Jake. Không cần biết tâm trạng uất ức với chàng, Alexandra thấy không thể bỏ mặc trại Bar J cùng những tay chăn bò ở đó, những người lâu nay đã trở nên thân thiết với nàng.

Nàng phải báo tin ngay cho Lamar và Jake. Alexandra kéo dây cương cho ngựa quay đầu lại. Con ngựa xem chừng hiểu ý chủ, cất vó phi như bay về phía ngôi nhà của họ. Alexandra cúi rạp trên lưng ngựa, thúc nó chạy mau, quên cả những bụi cây bên đường đâm vào cánh tay nàng. Phải báo ngay cho những người trong trại biết.

Cuối cùng, nàng cũng nhìn thấy ngôi nhà, kéo dây cương cho ngựa dừng lại, hơi thở nàng dồn dập, tóc rối tung xõa xuống hai vai, hai cánh tay đầy vết xước và áo quần bị rách bao nhiêu chỗ. Chưa kịp nhảy xuống, Jake đã chạy ra, đỡ nàng.

-Jake! Chúng đến ăn trộm bò. Em thấy một toán đang phi về phía trại bò.

-Có chắc chắn không?

Alexandra gật đầu và nàng nhìn ngay thấy rất nhiều ngựa đã được đóng yên đứng trước cửa nhà, rất nhiều tay chăn bò đứng xung quanh. Cả ông Lamar cũng đang cau mày nhìn nàng.

-Chắc chắn. Nhưng ở đây có chuyện gì thế?

Jake ngượng ngịu nói:

-Bọn anh đang tính đi tìm em. Anh bàn với chú Lamar là nếu mặt trời lặn vẫn chưa thấy em về thì....

Ngay lúc Alexandra báo tin, ông Lamar đã báo hiệu cho mọi người tụ tập xung quanh ông để chờ lệnh.

Đột nhiên có tiếng chân người và giọng Jake vang lên nghe lạnh lùng, ghê rợn:

-Coi như mày đã chết, tên khốn.

Sự việc diễn ra nhanh như chớp. Tên cầm đầu vội nhảy xuống đất tìm súng, trong khi hai tên kia hoảng hốt buông nàng ra, chạy về phía bếp. Một tiếng nổ chát chúa và tên cầm đầu ngã quỵ xuống người Alexandra. Máu hắt tuôn như suối trên thân thể nàng. Alexandra kinh hoàng nhìn hấn trong lúc Jake và ông Lamar chạy vọt ra ngoài đuổi theo hai tên kia.

Alexandra vùng dậy nhưng nàng đã kiệt sức, không sao đẩy nổi tấm thân nặng nề của tên cầm đầu. Đúng lúc đó mấy tiếng súng nổ bên ngoài, tiếng ngựa hí rồi Jake và ông Lamar chạy vào. Jake kéo xác tên cầm đầu hất xuống đất, đỡ nàng dậy. Alexandra vội vớ một tấm vải gần đó che thân thể lỏa lồ của mình. Nàng chạy đến cởi trói cho bác Cookie. Bác mỉm cười nhìn nàng. Người nàng đầy máu, cả máu của nàng lẫn của tên cầm đầu. Nàng loay hoay mãi chưa cởi được nút dây thừng thắt quá chặt. Jake bước đến, mắt chàng danh lại. Mặt mũi chàng cũng lem luốc bùn đất và máu, áo quần rách mướp, máu chảy ròng ròng từ một vết dao trên mặt. Nhưng Jake không quan tâm đến tất cả những thứ đó. Chàng rất muốn giúp Alexandra nhưng cứ đứng ngây ra, không biết làm gì trước, làm gì sau. Ông Lamar đã chạy đến, gạt tay Alexandra ra, đích thân cởi trói cho bác Cookie. Jake cầm tay nàng kéo lại, cặp mắt xanh biếc của anh nhìn thẳng vào mắt nàng. Alexandra nhìn lên nhưng rồi lại quay vội đi.

Jake sững sờ hỏi:

- Sao thế, Alexandra? Bọn chúng đã bỏ chạy cả rồi. Thế là xong

- Cảm ơn – nàng lạnh nhạt nói rồi lảng ra.

Jake buông thông hai tay, nhìn nàng không hiểu ra sao.

-Thả bọn chúng đi, Jake! Chúng chưa làm gì được tôi mà.

-Không được

-Nhưng bọn chúng chưa kịp làm gì mà. Anh đến vừa kịp lúc.

Ông Lamar nói

-Hai chú cháu tôi cứ lo không về kịp

Alexandra hỏi:

-Đàn bò thì sao rồi?

-Chúng tôi đã chặn tay được bọn chúng. Vài tên bị chết, những tên khác bỏ chạy cả. Chúng chưa dám gây chuyện nữa đâu. Ít nhất là chúng cần phải chữa những vết thương cho lành đã.

-Tốt... nàng nói đơn giản, mỉm cười với ông Lamar và bác Cookie.

-Chắc mấy người chăn bò của chúng ta cũng có người bị thương. Đưa họ vào đây, tôi sẽ chăm sóc cho họ. Bác Cookie sẽ giúp tôi một tay.

-Cô yên tâm. Nhưng bây giờ cô thay quần áo đi, tôi xuống bếp làm thứ gì đó đã- bác đầu bếp già nói rồi đi xuống bếp.

Alexandra quay sang Jake:

-Có lẽ tôi đi với anh.

-Cô nên cẩn thận đấy, Alex – Jake nói, nhìn thẳng vào mắt nàng – cô cũng đang cần giúp đỡ nữa mà.

-có lẽ anh nói đúng. Nhà còn bông băng không nhỉ?

-Có ít vài, có thể xé ra mà dùng – ông Lamar nói – Để tôi đưa anh em về đây.

Ông Lamar nhận thấy không khí giữa Jake và Alexandra có vẻ căng thẳng nhưng không hiểu tại sao. Ông định ninh là khi về đến nhà và cứu được Alexandra, nàng sẽ ôm chầm lấy cháu ông, vậy mà trái lại, nàng lại có thái độ lạnh nhạt với Jake.

-Cháu đi với chú – Jake nói – Cháu cũng giúp đưa họ về đây.

Alexandra quay đi. Nàng cảm thấy ngực đau như tức thở. Nàng đi nhanh vào phòng ngủ, rửa những vết máu trên người. Những vết xây xát làm nàng đau đớn nhưng không vết thương nào sâu và nàng tin là chúng sẽ chóng lành thôi. Rửa ráy sạch sẽ xong, Alexandra mặc bộ đồ đi ngựa và xỏ chân vào ủng. Nàng mừng thấy bộ quần áo này che được gần hết các vết thương. Tuy đêm nay không lạnh nhưng nàng vẫn cảm thấy run rẩy, và bộ quần áo vải dày này giúp nàng dễ chịu hơn. Nàng bắt đầu chải tóc, gỡ hết những vết bẩn trong tóc. Nàng úp mặt vào chậu hi vọng cặp môi sưng vù sẽ bớt đau, nhưng không thấy tác dụng gì mấy. Nàng bèn quấn tóc lại, lau sạch mặt rồi vội vã bước ra ngoài.

Alexandra kiểm được vài tấm vải sạch sẽ, xé ra thành những dải nhỏ để làm

băng. Xong xuôi, nàng xuống bếp với bác Cookie. Bác đã đun 2 nồi nước sôi và đang nấu món thịt bò hầm. Cà phê cũng đã xong. Bác còn kiểm đầu được một chai rượu vàng.

Thấy Alexandra bước vào, bác cười nói:

-Trông cô đã tươm tất hơn nhiều rồi đấy. May mà họ đến kịp, Rất tiếc lúc đó tôi không có cách gì để cứu cô.

Nàng trêu mếu bảo bác:

-Lúc đó còn làm gì được hơn thế nữa, bác Cookie thân mến. May mà mọi thứ kết thúc tốt đẹp. Lát nữa ta băng bó cho mấy người chấn bò để chuyển đi sắp tới có thể tiến hành thuận lợi.

Tốp chấn bò đầu tiên đã tới. Thoạt đầu họ ngượng ngùng thấy phải phô những vết thương ra cho cô gái xinh đẹp thấy. Nhưng chỉ một lát sau, họ đã thấy thoải mái vì Alexandra nhẹ nhàng lau rửa, và băng bó vết thương chu đáo. Chưa bao giờ họ chiến đấu một trận dữ dội như thế và cũng chưa bao giờ họ bị thương tồi tệ đến vậy.

Họ vừa để Alexandra băng bó, vừa kể nàng nghe về cuộc chiến đấu vừa qua. Lát sau, họ đã được băng bó chu đáo, ăn uống no nê. Mãi đến gần sáng, Alexandra và bác Cookie mới xong mọi việc và ngồi ung dung nghỉ ngơi ăn uống. Đúng lúc đó, họ nghe thấy tiếng vó ngựa bên ngoài. Ông Lamar và Jake bước vào. Cả hai đều có vẻ mệt mỏi rồi.

Jake thử cười lấy lòng Alexandra. Chàng cảm mũ trong tay, dáng điệu như một câu học trò đứng trước cô gái đầu tiên trong cuộc đời. Jake cảm thấy Alexandra có gì đó không bằng lòng, nhưng chàng không biết đó là chuyện gì, nguyên nhân ở đâu. Jake rất muốn trước khi chia tay với Alexandra, giữa hai người không có chuyện gì giận hờn. Jake mến sự can đảm của Alexandra, nàng đã có công trong việc cứu trại Bar J đêm qua. Tất nhiên về một mặt nào đó, thì nàng cũng là một trong những nguyên nhân gây nên vụ vừa rồi. Jake thầm nghĩ, kể ra để nàng ra khỏi cuộc đời mình, chàng sẽ thành thoi hơn. Jake thấy giải pháp đó sẽ làm chàng thoải mái trong cuộc chia tay sắp tới với nàng khi họ đến San Antonio.

Nhìn Alexandra rồi nhìn bác Cookie, Jake nói:

-Đàn bò yên ổn rồi. Sáng mai, lúc mặt trời mọc chúng ta sẽ dẫn chúng lên đường đi San Antonio.

Bác Cookie cười nói:

-Hay lắm. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ. Bây giờ xong công việc ở đây, tôi muốn ra chỗ anh em. Chắc họ cũng đói lắm rồi. Phải cho họ ăn uống đôi chút.

Sau khi bác Cookie đi, Alexandra đứng dậy:

-Để tôi băng bó mấy vết thương cho anh, Jake.

Nàng bắt đầu lau mặt cho Jake. Nàng cố không chú ý đến đường nét đã quá

quen thuộc với nàng trên mặt Jake, mái tóc vàng của chàng. Nàng cố coi đây chỉ là một con người xa lạ mà nàng phải giúp đỡ. May mà những vết thương không sâu lắm. Alexandra tập trung vào công việc, cô không nghĩ gì hết.

Tuy nhiên trong óc nàng vẫn thoáng qua một ý nghĩ đau đớn: mình sẽ không được nhìn thấy những vết thương này khi chúng liền da.

-Anh cởi áo ra Jake!- nàng nhẹ nhàng nói, cố giữ vẻ thản nhiên để tìm mình khỏi đập mạnh. Nàng đụng vào làn da chàng trong lúc rửa vết thương.

Jake nín thở, cơ bắp căng lên. Nàng biết chàng đang cố hết sức chịu đau mà không kêu. Rửa xong, nàng quần dãi băng sạch ra ngoài.

-Xong rồi – nàng nói

Nhưng Alexandra chưa kịp đứng dậy thì Jake đã đặt bàn tay vạm vỡ lên vai nàng:

-cảm ơn em, Alex! Đêm nay em đã chứng tỏ em đúng là phụ nữ miền Texas!

Nàng gỡ tay Jake ra, đứng lên:

-Anh nghỉ đi!

Nói xong, nàng bước nhanh ra ngoài. Jake nhìn theo, hơi ngạc nhiên. Trong ánh đèn tù mù, chàng đã không nhìn thấy giọt nước mắt long lanh trên mặt nàng.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 23

Gần giữa trưa, Alexandra bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa bên ngoài. Rồi tiếng chân ngựa dừng lại trước cổng nhà. Nàng cảnh giác ngay. Bởi mọi người đã nhận ra trại bò, trong nhà lúc này chỉ có mỗi một mình nàng. Và giờ này Jake và ông Lamar cũng như mọi người khác đều phải gấp rút thuận bị để sáng sớm mai dẫn đàn bò đi San Antonio.

Alexandra chạy ra ngoài xem có chuyện gì, lúc đi ngang qua gian phòng giữa, nàng với khẩu súng sẵn, cầm sẵn trong tay. Ra đến cửa, nàng thấy một sĩ quan kỵ binh vẫn ngồi trên lưng ngựa. Nàng thoáng ngạc nhiên. Và khi ông ta quay mặt lại, nàng chợt nhận ra.

-Trung úy Blake!

-Chào tiểu thư Alexandra! Cô không định bắn tôi chứ?- Viên sĩ quan mỉm cười- Tôi đến để cứu cô đây mà.

-Tôi làm sao mà phải cứu?- nàng ngạc nhiên hỏi.

Blake xuống ngựa, bước đến bên nàng:

-Tiểu thư Alexandra! Hôm trước, lúc để cô lại đây, tôi vẫn lo. Cho nên hôm

nay tôi đã báo cáo đầy đủ với ông tư lệnh và được ông cho phép đến đây đón cô. Bởi tôi tin chắc những ngày qua, cô ở đây đã thấy hết tình hình và đã thấy không thể sống thêm với những kẻ thô lỗ kia thêm được nữa.

-Ồ, không đâu, ông trung úy. Tôi sống ở đây rất yên ổn.

-Nhưng cô vẫn có ý định rời khỏi đây chứ, tiểu thư Alexandra thân mến? Hay cô định ở đây mãi?- giọng nói của viên trung úy lịch sự trìu mến làm Alexandra cảm thấy như ông ta từ một thế giới thanh bình, sang trọng, thể giới mà nàng đã rời xa quá lâu và nhiều lúc ao ước được trở lại.

Nàng nhẹ nhàng nói:

-Đúng thế, tôi cũng đang muốn rời khỏi nơi đây.

Trung úy Blake tươi nét mặt:

-Nghĩa là tôi đoán không sai, thưa tiểu thư Alexandra thân mến. Cô rời khỏi đây là đúng. Nơi này đâu phải chỗ của cô? Mt tiểu thư yếu đuối, mảnh mai, quý phái, làm sao sống ở miền đất hoang dã với đám chăn bò thô lậu như thế này được? Tiểu thư Alexandra thân mến, xin phép được nói với cô thế này. Tôi hết sức kính trọng và yêu quý cô. Tôi hứa sẽ làm tất cả để giúp cô sống cuộc sống dễ chịu nhất. Tôi hứa với cô là sẽ đối xử với cô như một người quý tộc, có học thức.

Alexandra nhìn vẻ mặt quý phái của viên trung úy trẻ tuổi và nàng cảm động nói:

-Cảm ơn ông, thưa trung úy Blake! Tôi tin ở ông và tôi rất yên tâm khi được ông che chở.

-Vậy nếu cô đã quyết rời khỏi nơi đây thì xin cô đi ngay bây giờ. Tôi biết họ đang bận rộn ngoài trại bò, chưa về đâu. Ta nên đi ngay kéo đến lúc họ về sẽ lại xảy ra lắm chuyện phiền toái.

-Ồ, không đâu, thưa ông trung úy. Họ không phải những người như ông tưởng đâu. Và con lâu họ mới về. Họ đang gấp rút chuẩn bị để sáng sớm mai dẫn đàn bò đem đi bán tận bang Kansas. Ta có thể bình tĩnh...

-Dù sao tôi nghĩ tiểu thư cũng nên đi ngay bây giờ- viên trung úy khẩn khoản nói- Tất nhiên nếu cô tin cậy ở tôi.

-Tôi tin ông chứ, thưa ông trung úy. Nhưng thôi được, trong lúc ông cho ngựa uống nước, tôi vào nhà sửa soạn hành lý.

Nói xong, Alexandra quay vào nhà. Trung úy Blake nhìn theo. Một tiểu thư đáng người thanh tú thế kia, có học thức và quen sống cao sang làm sao chịu nổi cuộc sống khắc nghiệt nơi đây? Ôi, mình sẽ đưa cô ấy đi, giúp cô ấy trở về với xã hội văn minh. Và mình sẽ làm cô ấy hiểu tấm lòng chân thành của mình. Cô ấy sẽ yêu mình và một ngày nào đó sẽ bằng lòng lấy mình.

Alexandra vào phòng. Nàng đã quyết định và không phải suy nghĩ thêm gì nữa. Viên trung úy này đúng là con người đáng quý. Luôn lo lắng cho nàng. Tất nhiên ông ta chưa hiểu rõ hoàn cảnh của mình, nhưng Alexandra tin

rằng, về mặt phúc hậu chân thành kia, ông ta rõ ràng là con người nàng có thể tin cậy được. Thậm chí nếu cần, có thể lấy ông ta. Nếu như nàng muốn đưa con nàng sau này có cha.

Trong lúc mở va li lấy vài thứ mà nàng thấy cần thiết nhất. Alexandra vẫn miên man suy nghĩ. Blake không phải là mẫu đàn ông quả cảm, dữ dội, có bản lĩnh mà nàng mơ tưởng, nhưng ông ta là người tốt. Lấy một người chồng như ông ta cũng được, bởi nàng có thể chế ngự được ông ta. Lúc này nàng đã quá mệt mỏi và khao khát một cuộc sống phẳng lặng.

Nàng quyết định để lại đây mọi thứ, chỉ đem theo một bộ quần áo để thay đi, một ít tiền, và nhất là sợi dây chuyền có cái lắc bà Eleanor cho nàng.

Alexandra đeo nó lên cổ. Nàng chải lại đầu, vuốt lại bộ đồ đi ngựa trên người, xỏ chân vào ủng, đi chiếc mũ rộng vành chạy ra.

Nàng cố không nhìn sang hai bên. Nàng tự nhủ, ngôi nhà này không có gì đáng để nàng lưu lại đây chút kỷ niệm nào. Nàng sẽ đi khỏi đây vĩnh viễn, không để lại trong đầu óc một chút lưu luyến nào hết.

Ra đến cổng, nàng được trung úy Blake đỡ nàng lên yên ngựa của nàng.

Nàng nhận thấy khi đụng chạm vào người nàng, viên trung úy khá gìn giữ để không tỏ ra lợi dụng gì nàng. Alexandra thầm mỉm cười: Blake khác hẳn những kẻ thô lỗ mà nàng đã gặp phải, trong đó có cả Jake! tuy nhiên khi nghĩ đến chàng, Alexandra bỗng cảm thấy tim mình nhói đau. Nhưng nàng gạt đi ngay và giật dây cương cho ngựa chạy.

Hai người phi ngựa theo hướng Đông suốt cả buổi sáng. Con đường nàng đi, Alexandra có cảm giác giống như con đường nàng đã đi hôm đến đây. Và lại miền đất mênh mông này cảnh tượng đâu đâu cũng hao hao giống nhau. Vẫn những cánh đồng cỏ với những bụi cây rậm rạp, thỉnh thoảng lại có một cây du hoặc một nhóm du bên đường.

Alexandra thầm nghĩ, mình vui lòng sống ít lâu nữa ở miền Texas này. Về thành phố Brownsville cũng tốt. Sống trong doanh trại đồn trú của trung đoàn kỵ binh sẽ được yên ổn, không phải lo tên Giles hay tên Stanton Lewis đến gây chuyện rắc rối. Đã có chàng trung úy hiền lành và cả đơn vị kỵ binh của chàng ta che chở. Tất nhiên nàng sẽ về New Orleans nhưng chưa phải lúc này.

Dù sao Alexandra cũng nhận thấy đất Texas này có gì đó thân thuộc khiến nàng chưa muốn bỏ đi. Nàng ngạc nhiên tại sao khí hậu nóng bức ở đây lại làm nàng mến được như vậy?

Thời gian ngồi trên yên ngựa đã quá kéo dài. Alexandra thấy chân tay ê ẩm, lưng nhức nhối. Chưa bao giờ nàng cưỡi ngựa một chặng dài đến thế này.

Nàng hơi ngạc nhiên, lần trước đến đây, đâu có đi lâu như thế này

- Trung úy Blake! Ta nghỉ một chút được không? Tôi mệt quá rồi.

Viên trung úy quay sang nhìn nàng, hơi cau mặt:

-Cũng được, thưa cô Alexandra. Chúng ta phải đi con đường vòng để tránh chú cháu nhà Jarmon đuổi theo, nên hơi dài.

-Tôi đã bảo ông rồi, họ không đuổi theo chúng ta đâu. Họ đang lo sửa soạn chuyển đàn bò đi San Antonio. Mà đàn bò là toàn bộ cơ nghiệp của họ, họ không thể bỏ đấy mà đuổi theo chúng ta được.

Viên trung úy nhìn Alexandra một lúc rồi dừng ngựa bên một khóm cây du. Ông ta xuống ngựa rồi đỡ nàng xuống theo. Hai chân nàng tê dại, không đứng vững nữa. Trung úy Blake phải dìu nàng ngồi xuống. Vẻ mặt ông ta lo lắng:

-Ôi, sao cô không cho tôi biết sớm hơn? Tôi quen cưỡi ngựa rồi nên không thấy mệt, và không biết cô chưa quen ngồi lưng ngựa lâu.

-Không sao đâu, thưa ông trung úy.

-Cô ngồi nghỉ, để tôi đi kiếm chút nước uống và ta dùng thịt bò sấy tôi đã cẩn thận mang theo.

-Ôi, tốt quá- Alexandra nói và bóp chân.

Lát sau, ăn xong, trung úy Blake hỏi:

-Bây giờ cô đi tiếp được chưa?

Nàng mỉm cười với ông ta:

-Được rồi. Tôi đã thấy dễ chịu hơn nhiều.

Họ lên ngựa đi tiếp:

-Không còn xa nữa đâu, thưa cô Alexandra. Tôi biết cô rất mệt, nhưng tôi nay đến nơi ta sẽ được thả hồ nghỉ ngơi.

Alexandra nhìn viên trung úy, thấy vẻ mặt lo lắng của ông. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng nói:

-Tôi sẽ cố gắng. Nhưng tôi e đến nơi ông sẽ lại phải nhắc tôi xuống đấy.

Viên trung úy nở nụ cười lành hiền:

-Việc gì chứ việc ấy thì tôi xin sẵn sàng.

Mặt trời đã lặn và bóng đêm bắt đầu lan toả trên đồng cỏ hoang vu. Trung úy Blake chỉ một ánh lửa xa xa:

-Kia rồi. Đây là một doanh trại lưu động của tôi. Ta sẽ nghỉ lại đó để lấy sức mai về Brownville.

Alexandra hơi ngạc nhiên nhưng nàng không hỏi gì thêm. Có Blake bên cạnh nàng thấy tuyệt đối an toàn. Họ phi ngựa về phía ánh lửa. Bây giờ Alexandra đã thấy một đồng lửa trại bốc cao ngọn ngút giữa thảo nguyên và xung quanh là ba lều vải to trông ấm cúng biết bao.

Nhìn thấy lửa và mái lều, Alexandra nhẹ nhõm cả người. Hai chân nàng đã đau nhừ và lúc này nàng chỉ mong chóng được nằm xuống, ngủ một giấc say sưa. Trung úy Blake cho ngựa chạy chậm lại để đợi nàng đi lên sóng đôi, cùng vào khu đóng quân.

-Vậy là ta đã đến nơi, thưa tiểu thư Alexandra. Cô sắp được gặp vài người

quen của cô rồi và cô sẽ được ăn uống, nghỉ ngơi đàng hoàng. Họ dựng trại ở đây và rất mong được gặp cô, đón cô.

Alexandra rất ngạc nhiên:

-Tôi có quen ai ở miền Texas này đâu?

Nhưng vừa nói xong thì nàng thấy hai bóng người đàn ông tiến lại phía họ. Vì ánh lửa từ phía sau hắt vào lưng họ nên Alexandra không nhìn rõ mặt, chỉ thấy hai bóng đen đang bước tới. Nhưng nàng đột nhiên sững sốt. Dáng đi của hai người đàn ông đó có nét gì đó quen thuộc.

Nàng hoảng hốt, linh cảm thấy có chuyện chẳng lành. Nàng vội kéo dây cương ngựa định phi ngược lại, nhưng không kịp. Bốn cánh tay lực lưỡng đã đưa ra nắm chặt dây cương con ngựa của nàng.

-Cô lại định chạy trốn tôi nữa sao, Alexandra?- một giọng miền Bắc vang lên làm nàng lạnh gáy.

-Stanton!

-Vâng, chính tôi đây, thưa cô em.

-Và cô cũng định tránh mặt cả tôi nữa sao, cô em?- một giọng miền Nam du dương cất lên.

-Giles!

-Chính vì cô mà chúng tôi vất vả lặn lội đến tận đây đây, cô em thân mến ạ.

-Không! Không!- Alexandra thét lên hốt hoảng.

Viên trung úy Blake nói:

-Hai ông làm cô Alexandra hốt hoảng đấy. Thưa tiểu thư, tôi biết đây là điều bất ngờ đối với cô. Nhưng tôi nghĩ đây là một bất ngờ thú vị. Hai ông đều là những người thân với cô, rất quý cô và họ vất vả tìm đến tận đây để gặp cô, đón cô. Chính họ đã dặn tôi là dành cho cô sự bất ngờ này. Một bất ngờ vui vẻ.

-Vui vẻ ư, thưa ông trung úy?

-Chắc chắn là vui vẻ! Nhưng thưa hai ông, tiểu thư Alexandra của hai ông hôm nay rất mệt. Chặng đường quá dài và cô lại chưa quen cưỡi ngựa lắm.

-Tất nhiên rồi, thưa ông Blake- Stanton nói rồi bước sang một bên con ngựa của Alexandra.

Giles cũng bước đến bên kia. Trung úy Blake đã xuống ngựa, cũng bước đến bên cạnh Alexandra.

-Tôi sẽ nhắc cô xuống ngay bây giờ, thưa cô Alexandra. Sau đây cô sẽ...

Nhưng viên trung úy chưa kịp nói hết câu thì Stanton đã dí nòng súng vào lưng ông ta nổ một phát. Blake sững sốt ngược nhìn Alexandra một giây rồi nhả mặt, khụy chân, ngã sấp xuống đất, chết ngay lập tức.

-Ồ, không, Stanton!- Alexandra thét lên kinh hoàng, mắt đăm đăm nhìn Stanton đang nhét khẩu súng vào bao, trước khi dùng chân lật xác viên trung úy thử xem ông ta đã chết thật chưa.

Sau này nghĩ lại chuyện đó, Alexandra rất ân hận là mình đã không báo trước cho viên trung úy biết để đề phòng. Vì ngay khi nhìn thấy Stanton và Giles, nàng đã linh cảm thấy chúng sẽ thủ tiêu viên trung úy thơ ngây, cả tin kia. Nhưng lúc đó phần vì quá mệt mỏi nàng không kịp nghĩ được gì, thêm nữa sự xuất hiện đột ngột của hai tên tàn bạo kia khiến nàng đầu óc rối tung rối mù.

Nhưng bây giờ thì đã quá muộn. Viên trung úy làm sao biết được bản chất của hai tên kia bằng nàng? Alexandra nhìn xuống khuôn mặt khô ngò của viên trung úy lấp đầy đất cát mà đau đớn. Một vết máu rỉ ra giữa ngực ông, loang dần ra ngoài vải áo. Bây giờ thì ông ta không còn cưỡi ngựa bên cạnh nàng, không còn che chở cho nàng được nữa!

-Mặc hử, Alexandra!- Stanton nói, lúc hắn đỡ nàng xuống ngựa.

-Nhưng sao các anh nỡ giết ông ta?- Nàng nói lúc Stanton ôm ngang eo nàng để đưa nàng xuống.

-Hắn còn sống, hắn sẽ gây phiền cho bọn tôi. Hắn quý cô và hắn lại có đơn vị kỵ binh của hắn. Bọn tôi cần hắn để đưa cô đến đây, có vậy thôi. Bây giờ hắn là kẻ thừa.

Stanton nhắc bổng nàng lên vác vào lều vải. Nàng đã giẫy giụa nhưng quá mệt mỏi nên chỉ lát sau nàng nằm im mặc cho hắn đem đi. Hắn đặt nàng xuống bên cạnh đồng lửa trại trong khi Giles loay hoay sửa soạn một đĩa thức ăn đêm đến cho nàng. Hắn đưa nàng đĩa:

-Ăn đi, cô em yêu quý. Chắc ô em vừa mệt vừa đói lắm rồi.

Hắn đưa nàng thêm tách cà phê pha rượu nặng. Nàng muốn từ chối nhưng quá đói. Và lại nàng nghĩ, nàng cần phải ăn để lấy sức. Mọi chuyện sẽ tính sau. Nhất định nàng phải nghĩ cách trốn khỏi chúng. Nàng nhìn theo hắn và đột nhiên rú lên khi thấy hắn quát roi lên hai con ngựa cho chúng chạy biến mất ra thảo nguyên tối tăm.

Nàng vùng dậy thét lên:

-Sao lại đuổi con ngựa của tôi đi?- cặp mắt xanh lục của nàng ánh lên trong ánh lửa trại đang cháy to.

-Con ngựa có dấu của kỵ binh sẽ rất nguy hiểm. Còn con của cô thì chúng tôi không cần đến nó.

-Nhưng cả hai con đều là ngựa tốt- Alexandra vẫn căm giận nói.

-Đúng thế- Stanton thân nhiên đáp, mang một sợi thùng đến gần nàng- Bây giờ tôi phải trói cô lại.

-Anh nói sao?

-Tôi phải trói tay cô lại, Alexandra. Cô đừng nghĩ chúng tôi đã tin cô đâu. Alexandra lùi lại, định bỏ chạy, nhưng hai tên đàn ông đã túm lại và chỉ lát sau chúng đã trói quặt hai tay nàng ra sau lưng và trói cả chân nàng lại. Xong việc, chúng đứng lên thở phào nhẹ nhõm.

-Vậy là yên, cô hết đường chạy trốn- Stanton vui vẻ nói.

Alexandra cố nhích người để ngồi dậy. Nàng cảm thù nhìn thẳng vào mắt chúng, nhưng chúng quay mặt lảng đi. Nàng cố nghĩ xem nên làm thế nào bây giờ, nhưng đầu óc nàng quay cuồng, nàng không nghĩ được gì hết. Rồi một quá nàng thiếp ngủ lúc nào không biết.

Lát sau nàng mở choàng mắt. Hai tên Stanton và Giles đang đứng nhìn nàng. Thấy nàng đã thức dậy, tên Giles quỳ xuống, nhắc bổng nàng lên. Nàng giẫy giụa nhưng không ăn thua gì. Giles vác nàng ra ngoài, trong khi Stanton tắt đồng lửa

Mấy con ngựa đã có sẵn yên cương, chuẩn bị lên đường. Chúng đều là những con ngựa to, khoẻ và do cả một ngày được nghỉ ngơi nên trông tỉnh táo. Giles vác nàng đến một con ngựa có yên bên cạnh, loại yên dành cho phụ nữ, hai chân đưa sang một bên. Lúc hắn đặt Alexandra lên yên ngựa, nàng chột hiều. Vậy là chúng tỉnh đi suốt đêm nay.

Alexandra hoảng sợ, nghĩ đến lại phải ngồi trên lưng ngựa bao nhiêu tiếng đồng hồ nữa.

-Không, Giles! Tôi mệt lắm rồi, không thể đi được nữa đâu. Cho tôi nghỉ thêm chút nữa đã.

Stanton phá lên cười:

-Con gái dòng họ Clarke mà lại mệt à? làm gì có chuyện? Và lại lúc đi đường cô ngồi đó có thể ngủ thêm một giấc nữa. Tôi sẽ dắt ngựa của cô, tuy nó chạy chậm hơn. Tôi không để cho cô trốn được đâu.

Hắn nhắc dây cương con ngựa của nàng cầm tay, rồi lên lưng con ngựa của hắn. Alexandra không còn cách nào khác. Hai tay hai chân nàng đều bị trói và con ngựa nàng bị Stanton dắt, cầm dây cương trong tay hắn. Trung úy Blake thì chết rồi. Jake thì ở xa. Ai cứu nàng bây giờ?

Chúng phi ngựa về hướng Đông Bắc, để đến cảng Corpus Christi, kéo theo tù binh của chúng.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 24

Jake nhảy trên lưng ngựa xuống, cúi rạp đầu, chạy vào trong khu đóng trại của Giles và Stanton, nhưng chúng đã đi rồi, mang theo Alexandra. Chàng quan sát và nhận thấy chàng đến chậm mất hai tiếng đồng hồ. Đồng lửa trại vẫn còn nóng.

Jake đã giật mình lúc thấy hai con ngựa không người cưỡi chạy trên cánh

đồng. Một con ngựa hoang theo hướng trại Bar J, hai con theo hướng ra thị trấn Brownville. Chàng đã bắt hai con về kéo theo mình đến tận đây.

Trưa hôm nay, Jake đã quay về ngôi nhà để xem Alexandra có chuyện gì không, bởi tên Pecos không chết, hẳn rất có thể mò đến cướp nàng đi. Nhưng về đến nơi, thấy nhà bỏ không và Alexandra biến mất. Chàng vội kiểm tra thì không thấy có hiện tượng cưỡng bức nào. Mọi thứ trong nhà vẫn y nguyên, chỉ thiếu mỗi con ngựa Alexandra cưỡi đi.

Nghĩ không thể để tên Pecos hay một tên nào đó đồng bọn của hắn cướp nàng đi, Jake đã viết một lá thư để lại cho ông Lamar, báo ông biết là chàng đi tìm Alexandra và chàng sẽ đến San Antonio sau chút ít. Jake rất không muốn xa đàn bò giữa lúc tình hình gay go này nhưng chàng biết ông Lamar cùng đám chăn bò có thể thiếu chàng vẫn đi đến đó được.

Chàng lần theo vết chân ngựa. Đến gần tối thì Jake thấy vết chân đi theo hướng Đông Bắc chứ không phải đi theo hướng sang bên Mehico. Chàng rất lấy làm lạ. Nếu Pecos hoặc tên nào trong bọn của hắn thì tại sao chúng lại dẫn Alexandra đi theo hướng đó.

Trời tối được một lúc thì Jake nhìn thấy hai con ngựa không người cưỡi. Chàng bèn bắt lấy cả hai. Một con đúng là của Alexandra còn con kia có đóng dấu của trung đoàn kỵ binh đồn trú ở Brownville. Chàng đoán ngay kẻ dẫn Alexandra đi ắt phải là tên sĩ quan kỵ binh hôm trước đã đưa nàng đến trại Bar J. Đó là tên trung úy Blake. Vậy nghĩa là sao? Chúng đã làm gì Alexandra mà lại để cho ngựa của nàng chạy đi như vậy? Và còn con ngựa của tên sĩ quan kỵ binh? Tại sao cũng lại chạy không như thế này?

Jake tiếp tục dẫn cả hai con ngựa theo, đi lần dấu vết thì đến nơi đóng trại giữa đồng. Đống lửa trại vẫn còn bốc khói và còn rất nóng. Chàng vội chạy vào xem thì thấy xác viên sĩ quan Blake. Jake lập tức phán đoán. Tên sĩ quan đến đón Alexandra đến đây. Và hắn đã bị giết. Vậy bọn nào giết y và cướp Alexandra? Rõ ràng sau khi giết Blake và đưa Alexandra đi, chúng thả hai con ngựa của họ.

Jake xem xét kỹ thì thấy dấu vết của hai kẻ lạ đã nghỉ ngơi và ăn uống tại đây. Có cả vết móng chân hai con ngựa của chúng. Vậy là chúng có hai tên. Chàng nhớ lại, Alexandra đã kể chàng nghe về chuyện tên Stanton Lewis cưỡng hiếp nàng để buộc nàng phải lấy hắn. Rồi chuyện Giles cũng dùng thuốc kích dục, để nàng chịu ngủ với hắn sau đấy lại ép nàng phải lấy hắn. Cả hai tên này đều hy vọng cưới Alexandra để đoạt gia tài của nàng ở New York.

Jake thấy phán đoán của mình ăn khớp. Vậy thủ phạm của vụ này chính là Stanton và Giles, anh cùng cha khác mẹ của chàng. Còn viên trung úy kỵ binh Blake kia đã bị chúng đánh lừa để đi đón Alexandra về cho chúng. Cuối cùng, tên sĩ quan ngây thơ đó đã bị chúng thủ tiêu cho đỡ phiền hà!

Chà, hai tên khốn kiếp này thật là tàn bạo, tham lam và thâm độc!

Nỗi căm giận trào lên trong đầu Jake và chàng quyết phải tìm cho bằng được hai đứa ấy, giải thoát cho Alexandra. Đàn bò có thể nằm ở San Antonio chờ chàng thêm một vài ngày nữa cũng không sao. Chàng tính hai tên gian kia dứt khoát sẽ đưa Alexandra đến cảng Corpus Christi để về New York.

Jake bèn buộc xác viên trung úy lên lưng con ngựa của y, rồi chàng lôi cả hai con ngựa, một có xác Blake trên lưng, một của Alexandra, tiến về phía cảng Corpus Christi. Chàng tin rằng chúng không quen đường đất Texas nên không thể đi nhanh được, cho nên chàng nhất định sẽ đuổi kịp.

Trong lúc phi ngựa, Jake luôn thấy cặp mắt xanh lục của Alexandra trước mắt. Hình ảnh làn tóc đỏ rực, khuôn mặt kiều diễm và tấm thân tuyệt đẹp của nàng luôn ẩn hiện trước mắt chàng. Có lúc chàng như nghe thấy cả tiếng cười giòn giã của nàng bên tai. Lúc này Jake quên hết những tính khí nhiều lúc bướng bỉnh ngang ngạnh của nàng mà chỉ nhớ những lúc hai người ân ái cuồng nhiệt trên giường.

Muốn nói gì thì nói, Alexandra vẫn là người phụ nữ khiến chàng say mê nhất. Nàng có nét gì đó khiến chàng không thể nào quên. Phải chăng đó là tình yêu?

Trước kia Jake tin rằng không thể yêu ai. Chàng nghĩ mình sẽ không bao giờ lấy vợ, bởi chàng không thể là một người chồng. Chàng quá yêu tự do, không khi nào chịu gò mình vào bốn phận người chồng, cho dù chàng gặp cô gái đẹp đến đâu. Và chàng đã thực sự như thế. Tất cả những cô gái cha đã gặp và đã ân ái, chàng đều không gán bó tình cảm và xong chuyện ân ái là chàng quên ngay. Mà nào họ có xấu xí gì? Caroline có tấm thân tuyệt mỹ. Bella có khuôn mặt và vóc người mềm mại xinh xắn, rồi đến Rosa có cặp vú nở nang, cặp hông đồ sộ với bộ mặt mỹ miều.

Cớ sao từ khi gặp Alexandra, chàng lại không thể quên nàng được? Mà nàng đâu có yêu chàng? Trong khi những cô gái khác yêu chàng đến thế, sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ để theo chàng, thì Alexandra luôn chống đối chàng... Phải chăng chính vì vậy mà chàng yêu nàng? Hay tại tính nàng ương ngạnh, bướng bỉnh, không dễ chinh phục? Jake không biết nữa. Chàng chỉ biết trên đời chàng sẽ không thể kiếm được người con gái nào làm đầu óc chàng mê muội như Alexandra.

Suốt đêm, Jake vừa đi vừa tìm dấu vết. Đến khi phương Đông bắt đầu rạng, Jake mừng rỡ thầm nghĩ, chắc chắn bọn chúng sẽ phải dừng chân nghỉ ngơi. Chúng không thể cứ đi tiếp mãi được. Dứt khoát chúng phải nghỉ một nơi nào đó. Chúng không thể ngồi yên trên ngựa liên tiếp hàng chục tiếng đồng hồ như chàng. Và bây giờ thì chàng sẽ tìm ra được, sẽ tìm ra được chúng. Chàng có linh cảm đã sắp đến được chỗ chúng thì bỗng dấu vết bọn chúng biến mất. Vậy có nghĩa là chúng đã ghé vào chỗ nào gần đây. Nhưng là chỗ

nào? Jake nhìn xung quanh. Chàng đột nhiên phát hiện một nhóm cây du cao. Thôi đúng rồi. Chúng vào nghỉ dưới bóng những cây du kia. Hay lắm. Chàng sẽ dễ dàng tìm được chúng.

Jake cho ngựa tiến thêm một chút nữa và thấy hai cái lều vải căng bên dưới đám cây du. Chàng liền cho ngựa chạy theo hướng Bắc, ngoài tầm nhìn của những kẻ trong lều vải kia. Sau đấy chàng buộc cả 3 con ngựa vào một gốc cây du đơn độc giữa thảo nguyên, chàng cúi rạp người, len lén đi nhanh về phía chiếc lều vải. Khi nghe thấy tiếng người tại đó, Jake nằm rạp xuống. Không được để chúng nhìn thấy.

Chàng trườn dần về phía chiếc lều vải dưới gốc mấy cây du, giấu mình sau những bụi cây nhỏ. Nặng mỗi lúc một gay gắt. Chàng đã nhìn thấy Alexandra ngồi bên đồng lửa trại, hai tay bị trói. Tên anh cùng cha khác mẹ của chàng, Giles trong bộ đồ đi ngựa may cắt tuyệt đẹp đang đi đi lại lại về bên chôn. Một tên đàn ông nào nhiều tuổi hơn Giles một chút và gầy hơn, chàng đoán là Stanton Lewis, thì đang ngồi xồm, uống cà phê bên cạnh đồng lửa trại, mắt chăm chú nhìn Alexandra.

Jake rút súng cầm sẵn trên tay, đứng lên, từ từ và thận trọng đi đến.

Alexandra ngẩng lên, sững sờ nhìn thấy Jake, cao lớn, lạnh lùng và gân guốc. Giles thấy Alexandra cự quậy và ngoái đầu, bèn văng tục rồi rút súng ra đe nạt, bảo nàng ngồi yên. Hắn không nhìn thấy Jake. Jake bóp cò. Viên đạn xuyên qua lưng Giles, quật hắn ngã đổ xuống miền đất Texas. Nhưng trước khi tiếng vọng phát súng của Jake tan hết và chưa kịp lên viên đạn khác thì Stanton đã rút súng ra. Alexandra chưa kịp kêu lên thì Stanton đã bóp cò và sau một tiếng nổ đánh, máu vọt ra trên đầu Jake. Chàng loạng choạng. Khi đầu gối khuỵu xuống, chàng chăm chú nhìn Alexandra lần cuối rồi mới ngã vật xuống, khẩu súng vẫn nắm chặt trong tay

Alexandra thét lên. Nàng gào bằng hết lá phổi, gào mãi. Tiếng gào của nàng vang lên giữa không trung im ắng nơi thảo nguyên bao la. Tiếng kêu của một sinh vật đau đớn đến tận cùng.

Alexandra cố đứng lên nghiêng ngả, mắt không rời Jake, và nàng lại gào.

Tiếng gào của nàng nghe ghê rợn. Nước mắt giàn giụa trên mặt nàng.

Stanton bước đến giáng một cái tát và mặt nàng làm nàng ngã ngồi xuống, môi bật máu, nhưng mắt vẫn không rời khỏi Jake.

Tên tàn bạo xấu số nắm cổ tay súng vù của nàng, kéo nàng đứng lên. Hắn kéo mặt nàng vào sát mặt hắn. Hắn gằn giọng nói:

_ Đủ rồi! Khóc hai nhân tình của cô thế đã là quá đủ. Hai vị anh hùng của cô đã thất thế rồi. Vậy là vấn đề đã được giải quyết xong. Bây giờ cô là của tôi, chỉ của một mình tôi thôi, cô em ạ!

_ Không đâu, không đâu, Stanton! Ta căm thù người! Vĩnh viễn căm thù người!

Hắn phá lên cười rùng rợn. Rồi hắn kéo nàng đến chỗ buộc mấy con ngựa.

_ Chúng ta không còn lý do gì để nán lại đây thêm nữa. Cuộc sống khá khăm hơn đang chờ chúng ta tại New York. _ Không! Stanton, anh hãy chiếm lấy công ty. Anh hãy làm chủ cái hãng tàu của tôi. Tôi không cần. Nhưng anh để tôi ở lại đây_ Alexandra rên rỉ, khẩn khoản, mắt vẫn không rời Jake.

_ Tôi đã nói với cô từ rất lâu rồi, là tôi muốn lấy cô và sẽ lấy được. Chúng ta cùng về New York.

Hắn nhắc bổng nàng, đặt lên yên ngựa. Hắn nghĩ bụng, chỉ trong đêm nay hắn sẽ đến cảng Corpus Christi. Hắn sẽ thuê một chiếc tàu đánh cá đến New Orleans. Khi đã ra khỏi miền Texas, hắn không còn phải lo thứ gì nữa. Hai cái xác kia cứ để cho những con chó sói giải quyết. Hắn nhanh nhẹn tháo yên con ngựa của Giles, thả cho nó chạy ra cánh đồng. Vậy là không còn phải lo lắng gì nữa.

Ngồi lên yên, hắn quay lại nhìn Alexandra. Một nụ cười độc ác nở trên cặp môi hắn. Vậy là nàng đã thuộc về ta!

Alexandra rất vất vả nằm trên yên ngựa trong khi Stanton dắt con ngựa của nàng trên vùng đất nóng bỏng và gồ ghề này. Hắn lôi nàng thẳng một mạch đến cảng Corpus Christi. Thân thể nàng đau như giần nhưng không thể bằng nổi đau tinh thần. Lúc nhìn thấy Jake hiện ra bất ngờ tại nơi hai tên kia đóng trại vừa rồi, Alexandra đã chợt nhận ra rằng nàng yêu Jake biết chừng nào.

Lúc đó, nàng muốn được lao vào vòng tay chàng, được chàng ôm ấp, sưởi ấm. Và nàng muốn thăm thì với Jake là nàng yêu chàng, yêu chàng vô cùng. Là nàng sẵn sàng đi theo chàng đến bất cứ nơi đâu và sẽ mãi mãi yêu chàng.

Vậy mà bây giờ Jake không còn nữa. Trái tim nàng tan nát. Bây giờ

Alexandra mới chợt hiểu. Nàng đã yêu Jake ngay từ phút giây đầu tiên gặp mặt, nhưng lòng tự ái quá đáng đã cản trở nàng thú nhận yêu chàng. Ôi, ta đại dốt, ta ngu xuẩn biết chừng nào. Bây giờ hối hận thì đã muộn.

Vậy mà Jake đã đến với nàng! Chàng đã bỏ cả đàn bò để đi tìm nàng. Điều đó chỉ có thể giải thích là chàng yêu ta. Jake đã đến để cứu nàng về cùng với đàn bò. Alexandra thầm nghĩ nàng sẵn sàng chịu đựng mọi gian nan khổ ải, chỉ cốt để được sống bên chàng. Vậy mà bây giờ Jake không còn nữa.

Chàng đã chết! Alexandra cũng thấy mình không còn muốn sống nữa. Jake ra đi mà chẳng để lại thứ gì cho nàng. Không phải, chàng đã để lại cái thai trong bụng nàng. Đứa con của họ. Đứa con của Jake đang lớn dần lên trong

bụng nàng. Nàng thắm thì mỉm cười. Nếu như nó đã chịu đựng được bao gian nan trong những ngày vừa qua thì chắc chắn là nó muốn ra đời, muốn được sống. Nó sẽ khoẻ mạnh, dũng cảm như bố nó, như miền đất Texas. Nàng cần phải sống vì nó. Đây là di sản của Jake và nàng sẽ nhìn nó, để thấy rằng một phần của Jake vẫn còn tồn tại trên cõi đời này. Chàng chưa phải đã hoàn toàn chết.

Lại một lần nữa ngày tàn, bắt đầu ban đêm. Hai con ngựa đều đã quá mệt. Chúng bước đi chậm chạp. Alexandra bị bụt về phía sau. Nàng cố giữ để khỏi thiếp ngủ. Nàng sợ ngủ quên sẽ rơi xuống đất và ảnh hưởng đến cái thai. Bây giờ thì nàng phải gắng sức để chống lại sự mệt mỏi, chống lại cơn buồn ngủ và chống lại bao kỷ niệm về Jake liên tiếp hiện ra trong ký ức nàng.

Alexandra bắt đầu cảm thấy không khí đổi khác. Nàng nhận ra hơi gió biển mát mẻ. Đã sắp đến cảng Corpus Christi. Nàng ngửi thấy mùi muối mặn. Làn gió này sao khác gió trên thảo nguyên Texas hoang dã đến thế. Đến gần thành phố cảng, Stanton kéo ngựa nàng lên đi sóng đôi với ngựa của hắn.

_ Lát nữa tôi sẽ phải cỡi trời cho cô, Alexandra. Nhưng cô đừng có tính kế chạy trốn. Lần này mà tôi bắt lại được thì cô chết với tôi. Cô đừng có gây thêm khó khăn cho tôi lần nữa, cô nghe rõ chưa, Alexandra?

Nàng không đáp, chỉ gật đầu. Cổ họng nàng khô và rát.

Stanton nhanh nhẹn cắt dây trời, vút xuống đất.

_ Bây giờ cô ngồi thẳng người lên và cưỡi ngựa bên cạnh tôi, lúc ra thành phố. Tôi sẽ thuê một phòng trọ. Cô không được nói hớ ra một câu với bất cứ ai. nếu không thì liệu hồn đấy.

Họ lại giật cương đi tiếp vào những đường phố bản thủ của cảng Corpus Christi. Stanton đi thẳng đến một khách sạn sang trọng. Họ vào đấy. Bên trong khách sạn tối tăm. Một ngọn đèn nhỏ đặt trên quầy tiếp tân. Alexandra phải tựa người vào quầy mới đứng được vững. Stanton lắc chuông gọi. Không thấy ai ra. Hắn lắc chuông lần thứ hai, lần này hắn lắc mạnh vì giận dữ. Chủ khách sạn hấp tấp chạy trên cầu thang xuống, về mặt cầu kính.

_ Phu nhân đây đang rất mệt. Phu nhân đã cưỡi ngựa liên tục trong nhiều giờ. Chúng tôi cần một phòng để nghỉ đêm nay_ Stanton nói.

_ Ngài trả tiền trước và ký vào đây_ chủ khách sạn nói rồi ném cuốn sổ đăng ký dày cộm về phía Stanton.

Alexandra nhìn hắn ký: ông và bà Smith. Nàng thắm nghĩ tên này quá thận trọng bởi đây vẫn còn là đất Texas. Hắn vẫn sợ có bóng ma nào từ âm phủ hiện về bóp cổ hắn. Đúng là Stanton không sai một ly. Xưa nay bao giờ hắn cũng thận trọng, tử mỹ, thâm hiểm.

Khi tiền đã trao tay, viên chủ quán cười hề hã. Ông ta đưa chìa khóa cho

khách rồi đi trước lên thang gác. Stanton và nàng theo sau. Khi đã lên đến phòng, Stanton nói:

_ Tôi ra ngoài để lo công việc ngày mai. Tôi nghĩ cô đã quá mệt cần nghỉ ngơi.

Hắn bước ra, khoá cửa bên ngoài nhốt nàng. Alexandra lắng nghe thấy bước chân hắn xuống thang gác, ra đường. Nhưng lúc đó nàng đã nửa thức nửa ngủ và liền sau đấy nàng chìm vào giấc ngủ mê mẫn.

Trời vẫn chưa sáng, Stanton đã quay vào, tay cầm ngọn đèn soi vào mặt Alexandra xem nàng thức hay ngủ. Ánh đèn làm nàng choàng thức dậy và khi nhìn thấy bộ mặt khả ố của hắn, nàng rùng mình. Nàng quay đi định ngủ tiếp.

_ Dậy, Alexandra! Tôi đã bán xong ngựa và đã cược tiền để ngồi một con tàu chở chúng ta đến New Orleans. Dưới tàu cô sẽ ở chung cabin với rất nhiều phụ nữ và cô có thể nghĩ ngơi được. Dậy đi, kéo muộn mắt.

_ Ôi, Jake! Em...

Một cái tát trời giáng làm nàng nẩy dóm dóm mắt.

_ Đừng bao giờ cô quên mà gọi tôi bằng cái tên của thằng khốn kiếp kia! Cô nghe tôi nói gì chưa, Alexandra?

Stanton rút lên hung hắn.

Bây giờ nàng mới sức nhớ. Nàng đã mơ ngủ với Jake và vừa rồi đã lỡ gọi lầm tên.

_ Cô nghe thấy tôi nói gì chưa, Alexandra?_ Stanton quát lên, túm người nàng, lắc mạnh.

Khi hắn thôi lắc, nàng mới đáp khẽ:

_ Nghe thấy rồi, Stanton.

_ Vậy thì được. Dậy đi! Thuyền trưởng muốn tàu nhổ neo vào lúc mặt trời mọc. và chúng ta phải ra bến ngay bây giờ.

Alexandra nhồm dậy, nhưng nàng thấy toàn thân đau đớn và nàng đành phải nương nhẹ chân để dậy Stanton đứng bên giường cau mặt nhìn nàng. Hắn vớ chai rượu và chiếc ly ngồi xuống bên cạnh nàng. Hắn rót một ly đầy, đưa nàng.

_ Cô uống đi. Thứ whisky rẻ tiền này sẽ giúp cô tỉnh táo. Uống cạn đi, Alexandra.

Nàng ngoan ngoãn đỡ ly rượu, bàn tay run lẩy bẩy lúc nàng đưa ly rượu lên môi. Stanton bèn cầm ly dốc vào cổ họng nàng. Nàng bị sặc và rượu chảy ra cả ngoài, xuống cổ. Sau khi nàng uống xong, Stanton rót ly khác cho hắn và nốc một hơi cạn. Hắn đặt chai rượu và chiếc ly lên bàn.

Hắn bước đến nhắc Alexandra lên. Gian phòng vẫn quay cuồng, nhưng nàng đã thấy dễ chịu hơn phần nào. Nàng cũng bớt thấy đau đớn. Chát rượu đã tác động lên đầu óc nàng.

_ Tốt rồi_ Stanton nói, cầm cánh tay nàng dẫn ra cửa_ Cô nhớ là không được nói lộ điều gì với hành khách trên tàu đấy, Alexandra. Ai có hỏi thì bảo cô say sảng nghe không. Đừng có gây khó khăn thêm cho tôi. Rõ chưa nào!

_ Rõ, Stanton_ nàng điềm tĩnh nói, cảm thấy hai chân như hai cái máy bước theo hần.

Xuống đến tầng dưới, Stanton quăng chìa khoá lên mặt quầy tiếp tân rồi nắm chặt cánh tay Alexandra kéo nàng ra đường. Trong khi đi, hần không nhìn sang phải sang trái gì hết. Hần lôi nàng xềnh xệch thẳng ra bến. Nàng cố bước chân mà không theo kịp bước của hần, chỉ mong hần đi chậm cho một chút.

Cuối cùng họ đã ra đến cảng. Từ đó trở đi, mọi thứ diễn ra xung quanh nàng hết như trong một cơn ác mộng chứ không phải trong cảnh có thật.

Stanton dìu nàng lên tàu , đưa nàng vào cabin phụ nữ. Hầu hết đã đang nằm ngủ. Họ cầu nhàu lúc nàng đi ngang qua, đụng và người của họ. Rồi nàng ngồi phịch xuống tấm ván dùng làm giường của nàng. Vẫn để đầy đủ áo quần trên người như vậy, nàng nằm xuống và ngủ thiếp đi ngay. Chỉ đến bữa ăn, được đánh thức, nàng mới ngồi dậy ăn qua loa rồi lại nằm xuống ngủ tiếp.

Tàu đã đến New Orleans, Stanton lại phải vác nàng lên bờ, vì nàng mệt đến mức không nhấc đầu nổi. Họ vào một khách sạn cỡ lớn nhất thành phố.

Stanton lại vác nàng vào trong. Alexandra rất bối rối thấy gian tiền sảnh rộng nhưng bẩn thỉu. Stanton vác nàng lên gác, vào một phòng rộng và rất sang. Y đặt nàng nằm lên giường. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh và ngạc nhiên sao nàng đã quá xa lạ với kiểu cách sang trọng này.

_ Tôi phải đi công việc. Tôi có quá nhiều công việc phải thu xếp trước khi rời khỏi đây, Alexandra. Tôi đã bảo khách sạn chuẩn bị thức ăn và nước nóng đem lên cho cô dùng. Xong việc tôi mới về được. Cô đừng kiếm cách bỏ trốn đấy_ Stanton ngừng lại nhìn khuôn mặt xanh xao, mệt mỏi và thân hình gầy rộc đi của nàng, nói tiếp_ Thật ra tôi không tin là cô đã dám trốn. Alexandra chỉ thản nhiên nhìn bộ mặt thoả mãn của y. Lúc này nàng không suy nghĩ gì hết. Lòng nàng lạnh như băng. Nàng chỉ muốn được nằm yên tĩnh, hy vọng nổi nhức nhói trong lòng dịu xuống. Nàng chỉ cay đắng đôi chút khi thấy Stanton đi ra, khóa cửa lại rồi nhốt nàng bên trong. Sau đấy nàng chìm ngay vào một giấc ngủ say sưa.

Lát sau , nàng choàng thức dậy, khi cô hầu phòng bưng khay thức ăn vào, và đi theo cô là vài người đem nước nóng vào buồng tắm. Cô hầu đặt khay thức ăn lên bàn rồi đến bên Alexandra, ngập ngừng hỏi:

_ Thưa bà cần gì nữa không ạ?

Alexandra chậm chạp mở mắt nhìn cô gái trẻ một lúc rồi mới hiểu nàng đang ở đâu.

_Ồ, không. Cảm ơn cô. Thế này là đủ lắm rồi.

Cô hầu cúi chào kính cẩn rồi ra nhanh, những người đem nước nóng vào cũng ra theo. Alexandra ngạc nhiên thấy mình tỉnh táo hơn, không đến nỗi lệt bệt như trước. Nàng thấy nỗi đau xót dịu hẳn xuống. Và nàng nghĩ, ngâm nước nóng một lúc lâu, nàng sẽ hồi phục hoàn toàn.

Nàng thận trọng cởi dần bộ đồ đi ngựa đầy đất cát. Nàng phải vắt và tháo tháo đôi ủng rồi đứng dậy chậm chạp đi sang đầu kia gian phòng. Nhìn thấy bóng hình trong tấm gương lớn, nàng đứng lại ngạc nhiên. Nàng không nhận ra mình nữa.

Alexandra gầy rộc đi, hai mắt trở thành rất to lấn át cả khuôn mặt choắt lại. Tóc nàng bù rối và vương nhiều cọng cỏ, đất bùn. Trông lúc này nàng chỉ còn là hình bóng mờ ảo của nhan sắc nàng ngày xưa.

Nàng đẩy chiếc bàn trên có khay thức ăn vào buồng tắm, rồi vừa ngâm mình trong nước nóng, vừa ăn. Nàng nằm trong bồn cho đến khi nước đã nguội và khay thức ăn cũng hết nhẵn.

Alexandra gội đầu, trùm lên tóc ướt tấm khăn bông khô. Lau người khô ráo xong, nàng lại quay lên giường. Được nghỉ ngơi thoải mái, soi vào gương nàng thấy mình lấy lại được vẻ thơ ngây ngày trước.

Nàng ngủ thiếp một giấc nữa và khi thức dậy nàng thấy Stanton về, đang bật đèn.

Cô thấy dễ chịu rồi chứ, Alexandra? Y hỏi khi thấy nàng mở mắt.

_Rồi.

Stanton ngồi lên mép giường và nàng nhích vào sát tường, kéo chăn che kín lên đến tận cổ.

_Tôi đã mua vé tàu về New York sáng mai.

Mai à? nàng khẽ hỏi.

Mắt Stanton tối lại một chút khi y nói:

_Chẳng lần nữa ở đây làm gì, Alexandra. Nằm trên tàu cô sẽ được nghỉ ngơi và tôi cũng cần về. Tôi đi vắng quá lâu rồi. A, tôi đã mua áo quần cho cả hai chúng ta, tất nhiên lại tiền vừa phải thôi. Cô cứ mặc xem sao. Được không? Alexandra gật đầu.

_Tốt lắm. Tôi có phòng riêng của tôi. Bây giờ chúng ta dùng tên thật và tôi muốn giữ danh dự cho cô, bởi họ tên cô vẫn là họ tên con gái chưa chồng. đành phải thế thôi.

Stanton nói và đưa mắt nhìn cánh tay để trần của Alexandra.

_Do đây tôi không được phép ở cùng phòng với cô. Nhưng chúng ta vẫn có thể thu xếp được cách nào đó dọc đường đến New York.

Alexandra ngước nhìn vào mắt Stanton. Nụ cười trên môi y độc ác. Cặp mắt y thêm khát như mắt chó sói trong con đói khi y nhìn vào những đường cong của cơ thể nàng dưới lớp chăn. Y trườn lên phía trước, cặp mắt y rực sáng,

nhưng Alexandra đưa một bàn tay ra khỏi chăn, ngăn y lại. Nàng không muốn có người nào ngoài Jake đụng vào mình lúc này.

Stanton lùi lại, mắt y tối sầm. Thôi được, y tự nhủ, lúc này ta tha cho. Nhưng từ đây đến khi tàu cập bến New York nhất định cô phải trao thân cho ta một lần.

Alexandra không nói gì. Nàng đưa mắt lảng ra xa. Stanton rời khỏi phòng, vặn chìa khóa bên ngoài để nhốt nàng.

Alexandra đứng dậy, nhìn qua những thứ Stanton vừa mua về, để tìm xem có lược không. Nàng đang cần chải tóc.

Nàng phải mất khá lâu để khôi phục lại mái đầu lúc trước. Nhưng khi chải xong, nhìn vào trong gương nàng giật mình. Đây là một Alexandra hoàn toàn khác, không còn nhu mì yếu đuối như trước kia nữa. Cặp mắt xanh lục của nàng lúc này lạnh lùng, cương nghị và từng trải. Cô gái Alexandra trong gương là một phụ nữ có bản lĩnh, chủ động được cuộc đời mình. Nàng quyết định, có thể nàng sẽ lấy Stanton để đưa con nàng sinh ra là đứa con hợp pháp, có họ bố hãnh hoi. Sau đây nàng sẽ tính trả thù hấn.

Quyết định xong, Alexandra quay lên giường ngủ một giấc say sưa của một tâm hồn thanh thản.

Nàng hoàn toàn không biết gì hết cho đến sáng hôm sau, khi Stanton vào đánh thức nàng dậy. Y sững sốt thấy nàng vẫn chưa mặc quần áo. Trông y lúc này đã trở lại bình thường trong bộ y phục nhà kinh doanh, giản dị và lịch sự. Lên tiếng mắng Alexandra xong, hấn đi ra, để nàng mặc áo quần. Trong khi đó hấn xuống nhà gọi sẵn bữa điểm tâm.

Alexandra vội vã mặc áo quần Stanton đã mua. Bộ đồ màu thẫm, già nua. Nàng tết tóc giản dị rồi đi lên đầu chiếc mũ tầm thường. Nàng thấy trong bộ y phục này nàng không có gì hấp dẫn hết. Stanton đã cố tình chọn một bộ như thế này. Những thứ không dùng đến nàng cho vào vali, khoá lại, để sẵn trên giường, rồi xuống nhà ăn điểm tâm.

Stanton chọn chiếc bàn nhỏ bên cạnh cửa sổ che rèm trắng. Lúc nàng bước xuống thì hầu bàn cũng bắt đầu bung thức ăn đến. Stanton đỡ nàng ngồi xuống, nhìn nàng kiểm tra rồi gật đầu ưng ý.

Trong lúc ngồi ăn, Alexandra nhìn hấn thăm dò. Hấn cười với nàng, thái độ có vẻ thân thiện.

_ Không ai ngờ cô lại ăn khoẻ thế, bằng hai người bình thường_ y nói, nhún từng chữ như có ý để nàng thấy ý nghĩa của câu nói.

Alexandra đỏ mặt, nhìn lảng đi chỗ khác.

_ Hôm trên tàu ở cảng Corpus Christi đến New Orleans, tôi đã để ý thấy và rất ngạc nhiên. Các khách nữ trên tàu chỉ có cô say sưa. Có nghĩa cô bị quá mệt. Nhưng tôi lại có cách giải thích khác. Đây là cái thai của Jake. Đúng thế không, Alexandra?

Alexandra cúi xuống đang nâng tách socola và tay nàng run bần bật.

_ Đúng thế_ nàng nói khẽ.

Stanton gật đầu, nở một nụ cười gương gao:

_ Tôi rất mừng, Alexandra. Chắc cô ngạc nhiên lắm phải không? Bởi như vậy là cô buộc phải lấy tôi để đưa con cô sau này không phải con hoang. Cô thừa biết số phận những đứa con hoang là như thế nào rồi. Trong dòng họ Clarke, không ai chấp nhận một đứa con ngoài giá thú, đúng vậy không? Alexandra lạnh lùng nhìn. Thì ra Stanton đúng là xảo quyệt vô cùng. Y đã sử dụng chuyện này để làm cái bẫy, buộc nàng vào việc phải lấy hắn. Stanton khai thác cả đến cái thai trong bụng nàng.

_ Chưa hẳn.

_ Nghĩa là cô sẽ lấy tôi không phải chỉ để đưa con cô sinh ra có cha? Vậy có động cơ nào khác nữa chẳng?

_ Có thể_ nàng nói lững lờ.

_ Cô hãy nhớ, Alexandra, là sẽ không thằng nào chịu lấy cô khi biết trong bụng cô có cái thai của một đứa khác.

Alexandra cúi đầu rồi ngẩng lên nhìn Stanton, thầm nghĩ sẽ sung sướng biết bao lúc trả được mối thù với tên khốn kiếp này.

_ Vậy là cô sẽ lấy tôi chứ?

_ Tôi không yêu anh.

_ Chuyện cô yêu tôi hay không, tôi hoàn toàn không cần biết. Đây là thứ không quan trọng gì hết. Mà cô cần đến tôi. Thậm chí cô sẽ van nài tôi cưới cô ấy chứ. Nhưng tôi là người rộng lượng. Tôi cần hôn với cô. Vậy thế nào, cô nhận lời cầu hôn của tôi chứ, Alexandra?

Alexandra thở dài, rồi nói rành mạch, rõ ràng:

_ Vâng, tôi nhận lời, thưa ông Stanton Lewis.

Stanton nở nụ cười đắc thắng, rồi nhấc nĩa.

_ Cô ăn đi, Alexandra thân mến. New York đang chờ chúng ta.

Họ lặng lẽ kết thúc bữa điểm tâm, rồi Stanton đưa nàng lên cỗ xe ngựa đang đứng đợi ngoài cửa khách sạn. Nhân viên phục vụ ở khách sạn đã khuân hành lý của họ vào xe. Alexandra nhìn lại lần cuối cùng thành phố New Orleans trong ánh sáng ban mai. Lúc này thành phố có vẻ dịu hiền, thơ mng hơn mọi khi.

Lúc này, Alexandra không đói, cũng không bị ai săn đuổi, nhưng nàng không còn niềm lạc quan trước tương lai như lần trước nàng đến cũng thành phố này. Tuổi thanh xuân của nàng đã trôi qua vĩnh viễn.

Ra đến cảng, hai người được niềm nở chào đón và dẫn vào tận cabin.

Alexandra biết rằng chuyến vượt biển này hoàn toàn khác chuyến vượt biển lần trước, mặc dù cũng trên chặng đường New York_ New Orleans.

Stanton để nàng ở lại một mình trong ngăn cabin của nàng. Một căn phòng

nhỏ sạch sẽ, lịch sự. Nàng ngồi lên chiếc giường nhỏ. Nàng thầm nghĩ chuyến đi này sang trọng, đầy đủ đến đâu đi nữa thì cũng vẫn thiếu thứ vô cùng quan trọng: thiếu một niềm hy vọng sẽ gặp được Jacob Jarmon, gặp được Jake!

Lần đi trước nàng đã lần đầu tiên gặp chàng và bây giờ nàng sẽ không bao giờ quên chàng cũng như quên những kỷ niệm giữa hai người.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Phần 4 - Chương 24

NHỮNG NẸO ĐƯỜNG NEW YORK

Gió ban đêm mát mẻ từ ngoài biển thổi vào phòng ngủ của Alexandra trên tầng hai toà biệt thự của nàng, mang theo những âm thanh đường phố New York mùa hè. Nàng bước đến bên cửa sổ, kéo rèm nhìn xuống đường phố đã lên đèn. Gió mang hơi ấm và không làm nàng thấy trong lòng thanh thoát hơn, cũng như tiếng người ồn ào đông đúc bên dưới vọng lên không hề làm nàng thấy khuây khoả chút nào.

Nàng buông tay cho rèm thông xuống che kín cửa sổ rồi bước đến trước tấm gương soi lớn. Nàng nghĩ đến cái nóng gay gắt và cái nóng hanh khô của miền đất Texas, những thảo nguyên mênh mông, thoáng đãng và những âm thanh của thiên nhiên, những tiếng cây cối rì rào, tiếng bò kêu, tiếng những con ngựa hoang, sao mà khác xa với mọi thứ ở thành phố New York này đến thế.

Alexandra đã tưởng trở về đây, đắm mình trong cuộc sống náo nhiệt ở New York này, nàng sẽ quên đi tất cả. Thì ra nơi kia mới là nhà của nàng, hay nói cho đúng hơn, đã từng là nhà của nàng. Nàng không sao quên được ngôi nhà ở trại Bar J, những chàng chăn bò và cuộc sống đậm đà tại đó. Và nàng không quên được Jake. Lúc nào chàng cũng như đang ở bên nàng. Đêm đêm nàng khao khát được áp vào tấm thân chàng, khao khát được thấy chàng bên cạnh. Nhưng nàng có một niềm an ủi, đó là đứa con của chàng đang lớn dần lên trong bụng nàng.

Nàng nhìn vào bụng mình trong gương. Bụng vẫn chưa to rõ lắm. Từ lúc rời khỏi New Orleans cho đến nay nàng đã tăng lên ít cân, do trên tàu nàng được nghỉ ngơi và ăn uống đầy đủ. Cặp vú của nàng đã to ra nhiều và thân hình nàng cũng tròn trĩnh hơn. Nàng biết trông mình bây giờ khêu gợi hơn qua cách Stanton nhìn nàng. Cặp mắt y lộ vẻ thèm thuồng nàng, nhưng nàng không thấy nàng hấp dẫn. Jake đã làm cho nàng cảm thấy mình hấp dẫn,

sinh động, đẹp và nàng muốn mình đẹp hơn và hấp dẫn hơn đối với riêng chàng. Ôi, nhưng bây giờ Jake không còn nữa, nàng chẳng còn muốn xinh đẹp, kêu gọi với ai nữa.

Tấm áo liền váy nàng đang mặc trên người bằng xa tanh màu xanh lục nhạt, bó lấy thân thể với những đường cong tuyệt mỹ của nàng. Bụng nàng vẫn thon. Cổ áo mở rộng làm lộ ra phần trên của cặp vú nở to tròn trĩnh. Gấu váy dài quét xuống tận sàn tạo cho nàng dáng thướt tha. Đây là bộ đẹp và nàng quyết định khi mặc nó, đeo luôn chuỗi ngọc xanh của mẹ nàng để lại. Làn tóc đỏ tươi của nàng được uốn quăn rất đẹp xõa hai bên vai. Stanton nhìn thấy nàng như thế này chắc chắn phải hài lòng.

Y dặn nàng đêm nay phải trang điểm thật đẹp, bởi là tối y chính thức giới thiệu nàng ra mắt với giới thượng lưu New York. Tối nay Stanton sẽ đưa nàng đi xem buổi ra mắt một vở kịch mới tại nhà hát. Stanton sử dụng nàng như sử dụng một con ngựa mới, hoặc một cỗ xe mới, như một thứ trang trí để tăng thêm uy tín của hắn với xã hội thượng lưu New York. Nàng thâm nghĩ, mặc hắn, bởi hắn sẽ giúp nàng làm cho đứa con trong bụng nàng trở thành con hợp pháp và có được vị trí xứng đáng trong xã hội New York.

Cách đây hai tuần lễ, khi Alexandra cùng Stanton trở về đây, nàng thấy toà biệt thự của nàng hầu như không thay đổi gì cả. Cả gia đình nàng cũng vậy. Người đầy tớ trông nom nhà cửa cho nàng trong thời gian nàng đi vắng, bây giờ khi nàng trở về, vẫn lễ phép phục tùng nàng như xưa. Các ông chú họ cũng đến thăm nàng, dẫn theo mấy cậu con trai của họ. Các cậu đã đính hôn và dẫn theo vị hôn thê của họ, đều là những cô gái khá vô duyên.

Alexandra đã cố gắng lịch sự, duyên dáng tiếp họ. Và nàng chịu đựng cả thái độ của Stanton trong những cuộc viếng thăm ấy. Y tỏ ra y đã là chồng nàng và có quyền điều khiển nàng. Y đã công bố ngay lập tức là nàng và y đã đính hôn. Cả gia đình nàng đều lộ vẻ tán thành. Nàng giấu kín nỗi lòng thật, vẫn tỏ ra là đứa cháu ngoan ngoãn, nhu mì. Nhưng trong thâm tâm, điều nàng đã quyết định không hề thay đổi. Bao giờ đứa con nàng ra đời, khi đó Stanton sẽ thấy sự trả thù của nàng.

Từ nay đến khi đó, nàng vẫn sắm vai kịch của mình. Stanton thúc nàng tổ chức cưới mau, nhưng nàng vẫn lẩn lữa. Nàng rất sợ cái lúc y sẽ sống chung dưới một mái nhà với nàng, sẽ ngủ chung giường với nàng. Sau khi đã chung sống với Jake rồi, nàng làm sao chịu nổi bàn tay hắn đụng chạm vào da thịt nàng.

Nhưng Stanton luôn miệt thị thuyết phục nàng. Hắn bảo nếu không tổ chức cưới ngay, đến khi bụng nàng to lên lộ liễu thì hắn sẽ rất khó giải thích tại sao đứa con lại ra đời sớm như vậy. Tất nhiên hắn nói thế cũng đúng nhưng nàng vẫn rất sợ phải coi hắn là chồng.

Alexandra chưa thể quên được hình ảnh khủng khiếp, tàn bạo đã diễn ra

trước mắt nàng hôm đó, khi Stanton bắn và Jake của nàng ngã vật xuống chết. Nàng không thể quên được. Jake đã chết. Đây là sự thật. Nàng phải chấp nhận sự thật ấy nếu như nàng định tiếp tục sống.

Nàng nhìn vào gương thêm một lần nữa để kiểm tra lại trang điểm rồi chạy xuống thang gác, thầm tự nhủ, cố gắng bớt nghĩ đến Jake. Nếu không thế, có ngày nàng đến phát điên mất.

Stanton đã đợi nàng dưới phòng khách. Hắn nhìn nàng và cặp mắt xám của hắn tự nhiên dịu xuống. Hắn bước đến chân cầu thang, cầm tay nàng, nhẹ nhàng kéo nàng khẽ áp vào ngực hắn, Alexandra định đẩy hắn ra nhưng lập tức kiềm chế. Nàng thầm nhắc bản thân: nàng sẽ phải lấy hắn.

Hắn khẽ nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào cặp mắt xanh lục của nàng:

-Em đẹp lắm. Tôi nay em rất đẹp, Alexandra. Bộ váy áo xanh này tuyệt vời và chuỗi lam ngọc cũng rất ăn khớp. Sẽ không một phụ nữ nào địch nổi với em đêm nay.

-Cảm ơn- Alexandra hờ hững nói, nhẹ nhàng gỡ hắn ra khỏi nàng, rồi lảng ra xa.

Stanton cau mày, bực tức đi theo nàng. Alexandra bước vào phòng khách, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Stanton đứng sau lưng nhìn nàng. Nàng vẫn giữ nguyên thái độ như thế, suốt từ hôm về đến New York. Nàng vẫn lạnh lùng như vậy. Cặp mắt nàng vẫn đờ đẫn, không còn chút nào về linh lợi, vui tươi thuở nàng chưa đi xa. Stanton muốn được thấy nàng như ngày xưa. Cho dù nàng chống cự hắn quyết liệt, chửi rủa hắn, hắn còn thích hơn là nàng cứ lạnh tanh như thế này.

Stanton cảm thấy sẽ không bao giờ hắn chiếm lĩnh được tình cảm nàng, thậm chí hiểu được những diễn ra đằng sau vẻ ngoài ngoan ngoãn nhu mì kia. Hắn có cảm giác hắn làm bất cứ điều gì, nàng cũng vẫn thản nhiên như vậy, không một chút phản ứng. Không mừng, không giận, không gì hết. Đối với hắn, nàng chỉ còn là cái bóng.

Đã có lúc Stanton nghĩ, mặc kệ cặp mắt lạnh tanh, bất chấp vẻ ngoài bình thản kia, hắn thử quật nàng xuống sàn, cưỡng hiếp nàng như lần trước, xem thử nàng có phản nộ, có la hét, có giãy giụa không? Nhưng hắn không dám vì hắn sợ nàng không chịu cưới hắn nữa. Hắn đành nén chịu, tự an ủi, cũng sắp đến ngày cưới rồi. Cái thai trong bụng nàng cứ to dần và sắp đến lúc nàng không thể trì hoãn đám cưới được nữa. Và khi nàng đã là vợ hắn rồi, hắn sẽ có cách buộc nàng không thể cứ giữ thái độ lạnh tanh với hắn như thế kia được.

-Ta đi chứ, Stanton?- cuối cùng nàng nói.

-Tất nhiên rồi, em yêu. Anh đã tính toán thời gian tỷ mỉ. Ngày mai em sẽ là người phụ nữ được bàn tán đến nhiều nhất ở New York.

-Nghe sướng tai quá- nàng nói, nhưng giọng thản nhiên đến mức làm

Stanton bối rối.

Vậy là sao? Chẳng lẽ nàng biến thành tán đá rồi sao? Chẳng lẽ không còn thứ gì làm nàng xúc động được sao?

Stanton đỡ nàng lên cổ xe song mã sang trọng. Hắn định ninh cổ xe sẽ buộc nàng phải tán phục. Hắn đã chi một số tiền khổng lồ để thuê đóng. Nhưng hắn theo dõi và thấy nàng thân nhiên bước vào, thậm chí không thèm nhìn cổ xe. Vậy là cổ xe không hề làm Alexandra sững sốt hoặc hãnh diện. Cổ xe chạy trên đường phố, Stanton liếc sang nhìn Alexandra. Hắn thấy cặp mắt nàng nhìn thành phố này như nhìn một mớ nhà cửa hỗn độn, bần thiêu, những người đi đường như những kẻ xấu xa kệch cỡm. Tại sao vậy? Cô ta đã thấy những quang cảnh vắng vẻ, những nhà cửa lụp xụp ở miền Nam, những con người bần thiêu ở Texas, chẳng lẽ về đây cô ta không thấy New York sạch sẽ, sang trọng và văn minh vô cùng hay sao?

Stanton nghiêng người về phía nàng, nói khẽ:

-Alexandra! Anh sẽ tìm được một nhà thờ xinh xắn, đáng yêu ở New York này. Anh tin rằng em sẽ hài lòng tổ chức lễ cưới của chúng ta tại đó. Anh nghĩ đám cưới của chúng ta nên tiến hành lặng lẽ, nhanh chóng. Sau đây chúng ta sẽ tổ chức một dạ hội thật lớn để ra mắt những nhân vật chức cao quyền trọng, những nhà kinh doanh nổi tiếng, những nhà quý tộc và những nhân vật tiếng tăm của New York. Anh đã mạn phép em đặt trước với nhà thờ là sau đây một tuần chúng ta sẽ làm lễ cưới.

-Sao vội thế?- nàng nói rất khẽ, cảm thấy tim mình đập mạnh.

-Bởi em cứ lần lữa mãi mà bây giờ thì không thể nán nã thêm được nữa đâu. Bác sĩ bảo...

-Tôi biết, nhưng...

-Xin em đừng có nhưng gì nữa, Alexandra yêu quý. Chúng ta phải tiến hành lễ cưới thôi. Đã quyết định lấy nhau thì sớm muộn rồi cũng phải cưới. Mà bây giờ, thời gian đã quá gấp rồi. Liệu trong một tuần lễ em có chuẩn bị xong áo cưới của em không?

Alexandra nắm chặt bàn tay. Stanton nói đúng. Nàng phải cưới y và phải tiến hành lễ cưới ngay. Jake đã chết rồi. Còn hy vọng vào điều gì nữa mà con lần lữa?

-Alexandra?

-Anh bảo gì?- nàng khẽ đáp.

-Em bằng lòng sau đây một tuần lễ chứ?- Stanton hỏi với giọng năn nỉ.

-Vâng- nàng nói hơi to một chút- Vậy là sau đây một tuần lễ? Anh nói đúng. Không nên để chậm hơn nữa. Em phải lo cho đứa con của em.

Stanton nắm chặt bàn tay nàng:

-Lấy anh em sẽ không phải ân hận đâu. Alexandra yêu quý. Sẽ chỉ có tốt cho em thôi. Anh hứa sẽ là người chồng tuyệt vời nhất. Anh sẽ yêu em vô cùng,

sẽ làm mọi điều theo ý em muốn, Alexandra.

Cảm thấy cần phải làm Alexandra hiểu rằng y không chỉ yêu tài sản của nàng mà thôi, y yêu nàng là chính, Stanton nói thêm:

-Anh biết lúc này em chưa tin anh. Nhưng em thử nghĩ xem, làm sao anh có thể không yêu em được, Alexandra?

Alexandra vẫn im lặng, mắt chăm chú nhìn những toà nhà hai bên đường.

-Anh tin rằng một ngày nào đó em sẽ yêu anh, cũng như anh yêu em-

Stanton nói và trong óc y đồng thời cũng loé lên tia hy vọng.

Alexandra bây giờ mới quay sang Stanton. Nàng cố tạo ra giọng nói bình thản nhất, không một chút gay gắt hay giận dữ gì.

-Stanton thân mến. Chuyện đó là sau này. Trước mắt hãy làm lễ cưới đã.

Đừng vì nói trước điều gì hết.

Stanton gật đầu. Y đành phải tự bằng lòng về việc nàng đồng ý trao thân cho y, dù là trao thân một cách lạnh nhạt. Thì cũng được thôi. Miễn là được thoả mãn xác thịt, được ôm ấp tấm thân kiều diễm và khêu gợi có một không hai kia. Đã bao đêm y ao ước điều đó.

Họ im lặng, không nói với nhau câu gì từ lúc đó cho đến hết chặng đường.

Lát sau cỗ xe đỗ lại trước cửa một toà nhà lộng lẫy đồ sộ, đèn thấp sáng trưng. Alexandra trầm nghĩ và nàng suýt bật cười với ý nghĩ đột nhiên nảy sinh trong óc nàng khi nhìn thấy toà nhà vênh vao khoe mẽ này: giá như đem đặt toà nhà này giữa thảo nguyên hoang dã miền Texas thì trông nó sẽ ra sao nhỉ? Trông nó sẽ kệch cỡm biết bao giữa thiên nhiên xanh tươi! Và những con người mặc áo quần diêm dúa kia, nếu đặt họ đi lại bên trại bò thì trông họ mới điệu bộ khó nhìn biết chừng nào.

Stanton đỡ nàng ra khỏi cỗ xe sang trọng, dắt tiên, đi lẫn vào đám người thượng lưu cũng đang tấp nập kéo vào rạp hát.

Trong lúc Stanton dẫn nàng đi vào rạp, nàng nhận thấy y nắm chặt cánh tay nàng, như thể nàng là của y và y phải giữ cho thật chắc để khỏi lạc mất. Mỗi lần gặp người quen, y chỉ chào lịch sự, không hề đứng lại trò chuyện gì hết.

Thoạt đầu nàng ngạc nhiên, nhưng sau nàng mới hiểu, y cần cho tất cả những người quen biết có mặt ở đây đều nhìn thấy y tháp tùng người phụ nữ đẹp nhất New York. Do vậy y không thể dừng lại lâu với một vài người nào được.

Stanton muốn tất cả mọi người đều nhìn thấy nhan sắc của vợ chưa cưới của y. Sáng mai tất cả báo chí New York sẽ nói đến tiểu thư Clarke cùng vị hôn phu Stanton Lewis đến xem công diễn vở kịch mới ở rạp hát. Thế là đủ. Sau khi cưới, y sẽ tổ chức một đêm dạ hội để phát huy thắng lợi.

Stanton là kẻ ôm nhiều tham vọng. Bởi y xuất thân không cao sang gì, có lẽ thế. Tất nhiên ý cần tiền, nhưng y còn cần cả danh. Y cần có vị trí cao trong xã hội New York. Y hy vọng sẽ nhảy vào chính trường, sẽ có quyền thế.

Nhờ lấy Alexandra Clarke, y mới hy vọng đạt được những ước mơ của y. Ngồi trên buồng ban công, y nhìn xuống khách xem bên dưới, hãnh diện thấy bao nhiêu cặp mắt ngược lên nhìn y và vị hôn thê của y.

-Em vừa lòng với chỗ ngồi này chứ, Alexandra yêu quý?- Y âu yếm hỏi Alexandra.

-Chỗ ngồi rất tốt- nàng trả lời đơn giản.

Nàng nhìn xung quanh và cảm thấy mình cô đơn vô cùng. Nàng thấy như mình lạc lõng giữa những con người kia. Mọi người nhìn nàng bằng cặp mắt thán phục! Alexandra mặc bộ váy áo tuyệt đẹp do một thợ may cắt nổi tiếng nhất New York thực hiện, đeo chuỗi ngọc trị giá bằng cả một tài sản lớn. Nàng đẹp hơn bao giờ hết. Nhưng nàng lại không thích thú gì với nhan sắc, với của cải của mình.

Bởi Alexandra chỉ thấy của cải tạo cho con người thành tham lam, xấu xa, thủ đoạn. Những con người giàu có đang ngồi trong rạp kia chỉ là những kẻ giả dối, huênh hoang, sánh sao được với những con người chân thật, hồn nhiên, mặc dù nghèo khó miền Texas. Nàng cảm thấy nàng xa lạ biết bao với những người đang ngồi xung quanh nàng. Trái tim nàng đập không cùng nhịp với họ. Trái tim nàng chỉ đập cùng nhịp được với những con người ở Texas, những đàn ông và đàn bà đấu tranh quyết liệt để tồn tại. Cuộc sống ở Texas mới mãnh liệt bao nhiêu!

Khi Alexandra nghĩ đến cuộc đấu tranh của những con người ở miền Texas với thiên nhiên nghiệt ngã, với dân da đỏ, với bọn ăn cướp ngựa và súc vật, nàng bỗng thấy những con người ngồi trong rạp hát này sao nhạt nhẽo, tầm thường, yếu ớt đến thế.

Trên sân khấu tấm màn nhung kéo lên rồi hạ xuống, lại kéo lên và hạ xuống, Alexandra cố tập trung tư tưởng để theo dõi vở kịch nhưng không nổi. Nàng triền miên sống sánh cuộc sống ở đây với Texas, con người ở đây với Texas. Khi màn buông xuống lần cuối cùng, Stanton vội vã kéo nàng ra phòng tiền sảnh gần cửa rạp. Hắn muốn đứng đó với nàng để tất cả khách xem lúc ra về đều nhìn thấy họ.

Đến lúc cỗ xe chạy trong những đường phố ánh đèn tù mù, dưới ánh trăng đêm, Alexandra mới cảm thấy nhẹ nhõm trong người. Bóng tối làm nàng dễ chịu, bởi nàng thoát được cặp mắt chòng chọc của Stanton, thoát khỏi những thứ giả tạo, trang trí đầy ắp xung quanh. Nàng lại được thanh thoi trong cô đơn, được một mình với mình.

Cỗ xe phóng rất nhanh và đột nhiên một người đàn bà có tuổi bước trên hè xuống. Alexandra hét lên. Cỗ xe dừng lại, nhưng không kịp. Nó đã đâm vào người đàn bà và bà ta ngã vật vra, đầu đập vào hè phố.

-Stanton! Đỗ xe lại. Xe đâm phải ai rồi- Alexandra hét toáng lên, giọng hoảng hốt- Anh không nhìn thấy à? Quay xe lại đi, mau lên.

-Tuần tra ban đêm sẽ lo chuyện đó. Chúng ta không việc gì phải bận khoăn. Với lại đêm hôm khuya khoắt như thế này, những ai còn lang thang ngoài phố không phải người lương thiện. Rất có thể bà ta đang say rượu.

-Stanton! Chúng ta phải quay lại- Alexandra kiên quyết nói, nàng không lạ gì thói nhẵn tâm của Stanton.

-Nhưng, Alexandra...

-Anh quay lại đi, tôi van anh, Stanton- nàng nói tha thiết, nắm chặt cánh tay y lắc.

-Thôi được, Alexandra. Tôi bảo xe quay lại.

Hắn không thể từ chối. Lúc Alexandra nói, nàng nghiêng người về phía hắn và mùi hương trong thân thể nàng toát ra làm hắn ngây ngất, nhất là bàn tay mềm mại của nàng nắm vào cánh tay hắn gọi cho hắn những cảm xúc mê mẩn. Những lúc sát gần nàng, đụng chạm vào nàng kiểu như thế này rất hay làm hắn không thể tỉnh táo suy nghĩ gì được nữa.

Stanton gọi to bảo xà ích quay xe và lát sau cỗ xe đã đỗ bên cạnh người phụ nữ bị nạn. Bà ta vẫn nằm đúng chỗ lúc này ngã xuống. Một người đàn bà nghèo khổ, áo quần rách rưới. Alexandra định bước ra khỏi xe.

-Em làm gì thế, Alexandra?- Stanton hỏi, đặt bàn tay lên cánh tay nàng ngăn lại.

-Em muốn xuống xem bà ta còn sống không và có cần tìm bác sĩ không- Alexandra gỡ tay y ra.

Nhưng Stanton không buông. Y sai xà ích xuống. Xà ích xuống, nhắc người đàn bà bị nạn lên xe. Bác ta đặt bà nằm trên chiếc ghế đối diện với ghế Stanton và nàng, rồi trở về vị trí đánh xe.

-Cho xe chạy tiếp- Lát sau Stanton ra lệnh.

Khi xe chuyển bánh, Alexandra cúi nhìn người đàn bà. Nàng sờ mạch thấy vẫn đập. Nàng quay sang mừng rỡ bảo Stanton.

-Bà ta còn sống. Ta đem bà ta về nhà. Chỉ còn cách đó thôi. Sau đây ta cho mời thầy thuốc. Không thể để bà ta ở đâu khác được.

-Cũng được- Stanton thờ dãi nói- Nhưng nếu rắc rối là tại em đấy.

-Không sao.

Xe chạy về nhà. Dọc đường họ không nói với nhau thêm lời nào. Alexandra lo lắng nhìn người đàn bà trong lúc Stanton trầm nghĩ, tối nay vui vẻ thế vậy mà đến bây giờ lại đâm hỏng hết. Y đã tính nhân đà vui vẻ này đêm nay sẽ vào giường Alexandra. Và nếu như vậy thì tốt nhất là đừng làm điều gì trái ý

nàng.

Vào đến nhà, Stanton giật chuông gọi người hầu của Alexandra. Khi chị ta mở cửa, Alexandra bảo chị ta đưa bà bị nạn vào một gian phòng ở cuối hành lang rồi cởi áo quần cho bà ta, rửa ráy cho bà và lấy áo quần sạch của chị ta mặc cho bà.

Chị hầu bèn dìu bà ta vào nhà.

Lên đến cầu thang, Stanton nói Alexandra lại, nói:

-Em không phải lo lắng cho bà ta nhiều. Chị hầu là người hiểu việc sẽ lo chu đáo cho bà ta. Anh sai đi mời bác sĩ đến và em sẽ thấy bà ta không bị gì nặng đâu.

Alexandra gật đầu. Nàng chỉ muốn Stanton đi ngay lúc này.

-Bây giờ em hãy hôn anh một cái chứ, Alexandra thân yêu?

Alexandra hơi khó chịu. Nhưng nàng cũng nén lòng, ngửa mặt chìa môi ra cho hắn. Nàng muốn làm cho xong việc để hắn đi cho mau.

Nàng bỗng thấy hắn không hôn bình thường mà áp miệng chặt vào miệng nàng, lấy lưỡi tách hai môi nàng ra thọc vào. Nàng hoảng hốt cưỡng lại, nhưng hai cánh tay Stanton như hai gọng kìm ghì chặt khiến nàng không sao cựa quậy được. Rồi hắn một tay vẫn ôm chặt nàng, một tay lần xuống dưới, cặp môi hắn ngấu nghiến nàng.

Cuối cùng, cơn thèm khát của Stanton đã lên đến mức điên cuồng và hắn không còn suy nghĩ gì được nữa. Mắt hắn rực sáng. Alexandra cố tự kiềm chế. Vì con, nàng đành phải chịu đựng. Nàng cố không tỏ ra cử chỉ nào khiến hắn có thể giận dữ. Nàng cố không nghĩ đến cơn điên cuồng của hắn. Nhưng lát sau, Stanton đã tự kiềm chế được. Hắn buông nàng ra, nói khẽ:

-Em tha lỗi, Alexandra. Anh đã không tự kiềm chế được và có lỗi với em. Nàng lạnh nhạt nói:

-Em lên gác đi nghỉ. Anh đừng quên cho người đi mời thầy thuốc đấy nhé. Stanton hôn nhẹ vào má nàng rồi đi nhanh ra ngoài. Đợi hắn đi xong, Alexandra vội vã lên với người đàn bà bị nạn ban nãy.

-Bà cụ chỉ bị thương ở đầu đôi chút thôi- chị hầu nói.

-Tốt lắm!- Nàng nói rồi bước đến bên giường. Dưới làn ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn mù mờ, nàng thấy tóc bà hoa râm và làn da bà đen sẫm. Lúc trong xe nàng nhìn bà ta chưa rõ. Nàng quay sang bảo chị hầu:

-Chị có thể đi nghỉ được rồi. A, đợi dưới nhà, lúc nào thầy thuốc đến thì đưa ông ta lên đây ngay.

Alexandra lấy cây đèn đem đến gần bà già, soi để nhìn cho rõ vết thương. Nhưng nàng sững người lại, suýt làm rơi ngọn đèn.

-Bác Ebba!- nàng thì thào, vội đặt ngọn đèn xuống chiếc bàn bên cạnh.

-Ebba!- nàng lặp lại, vẫn chưa tin vào mắt mình.

Nhưng đúng rồi, làm sao nàng quên được bác da đen phúc hậu và tận tụy

này. Bao nhiêu kỷ niệm những ngày ở đồn điền Jarmon, bên bà Eleanor xanh xao gầy còm với những con ho khủng khiếp hiện lên trong trí nhớ của nàng.

-Bác Ebba! Tôi là Alexandra đây. Vậy là ta lại gặp nhau. Bác có thể yên tâm được rồi. Tôi là Alexandra đây mà, bác không nhận ra sao? Bác có nghe thấy tôi nói không?

Bác da đen lúc này mới chập chập mở cặp mắt dờ dẩn nhìn nàng. Cặp mắt đau đớn khôn cùng; và đột nhiên bà ta nhận ra nàng, cặp môi mấp máy:

-Cô... cô đây ư, tiểu thư Alexandra? Thật đúng là cô sao, cô Alexandra?

-Tôi đây! Alexandra đây! Bác Ebba, chính là tôi đây- nàng vừa cười vừa mếu và nước mắt lã chã trên hai gò má nàng- Sao lại có chuyện ngẫu nhiên kỳ diệu thế này, bác Ebba?

Vậy là Alexandra không đơn độc nữa. Nàng đã có một người thân. Ít nhất thì cũng có một người khiến nàng không thấy hoàn toàn cô đơn trên cõi đời này, giữa xã hội New York xa lạ và tất cả những con người tham lam, độc ác kia. Nước mắt cũng chảy rờn rờn trên khuôn mặt đen sẫm của bà.

-Ôi, gặp được cô tôi sung sướng biết bao- giọng bà dần dần tỉnh lại, bà đã nhớ những sự việc vừa xảy ra- Vừa rồi suýt nữa tôi đã chết...

-Không. Bây giờ thì bác sống rồi. Bác yên ổn rồi. Bác sẽ sắp đến đây xem cho bác. Bác không phải lo nghĩ gì nữa, Ebba.

-Cô nói gì vậy, tiểu thư Alexandra? Nhưng tôi sống để làm gì? Chết đi lại còn hơn.

-Bác nói gở. Bây giờ bác đã gặp tôi, tôi sẽ lo mọi chuyện cho bác. Tôi rất mừng được gặp bác. Bác có nghe tôi nói gì không, Ebba? Tôi rất cần đến bác. Bác phải sống và phải khoẻ mạnh, Ebba.

-Cô cần đến tôi, tiểu thư Alexandra? Bây giờ còn ai cần đến tôi nữa. Tôi là kẻ bỏ đi rồi. Tôi chẳng muốn sống ở đời nữa. Giá như chết được thì tốt.

-Không! Không! Bác không được chết!

-Tôi không còn gia đình, không còn bạn bè...

-Vậy lúc này bác cố tình lao ra đầu xe ngựa là vì thế chẳng? Ôi, bác nghĩ quẩn rồi- Alexandra xúc động nói.

Bác da đen nhìn nàng buồn rầu kể:

-Nhưng tôi cùng đường rồi. Sau lúc tôi với tiểu thư chia tay nhau ở New Orleans, tôi đã lên chiếc tàu ấy và yên ổn về đến New York. Nhưng lên bến tôi bị một đám côn đồ cướp sạch mọi thứ và tôi còn bị chúng đánh đập nữa chứ...

-Khoan đã- Alexandra vội vã nói- Bác phải nghỉ đi. Sau đây bác sẽ ở nhà tôi và còn nhiều thời gian để bác kể.

Bà da đen nhắm mắt lại mệt mỏi. Bà thở một hơi dài rồi lẩm bẩm như thể tự nói với mình.

-Thành phố này đúng là địa ngục, tiểu thư ạ. Con người ở đây nhẫn tâm chứ không như ở miền Nam. Cứ tưởng nói đây văn minh, nói đây giàu có, nhưng không phải. Ôi, tôi tiếc là đã không ở lại được miền Nam. Nhưng thôi, có như vậy mới hiểu đất này là thế nào. Sau bao nhiêu năm đi theo bà Eleanor vào New Orleans, bây giờ quay về, tôi tưởng sẽ tìm lại được cuộc sống bình thản ngày xưa. Nhưng không. Mọi thứ đã đổi thay. Đổi thay hết...

-Bác phải nghỉ, đừng nói nữa. Tôi đã bảo tôi sẽ giữ bác ở lại đây với tôi. Ta còn bao nhiêu chuyện tâm sự với nhau. Bác sẽ kể về cuộc sống của bác. Tôi cũng sẽ kể về cuộc sống của tôi.

Bà da đen im lặng một lúc nhưng rồi, dường như không thể nhịn được, bà lại nói, giọng trầm trầm mỗi mệ.

-Tôi tìm đến các bạn bè thân quen ngày trước thì ra họ cũng khốn khổ khốn nạn không kém gì tôi. Không kiếm ra việc làm, không ai giúp đỡ. Họ sống vất vả vất vưởng, cũng đang chết dần chết mòn. Mùa đông rét mướt họ chẳng có nơi nào tránh cái giá lạnh. Cả tôi cũng thế. Vậy mà tôi phải sống dựa vào họ, ăn miếng ăn của họ. Tôi không thể tiếp tục như thế này được nữa. Không thể bắt họ phải chia miếng ăn còm cõi cho tôi thêm nữa. Tôi tính chết đi cho đỡ khổ mà cũng đỡ cho họ một gánh nặng. Bản thân họ cũng đã khốn khổ quá rồi!

Alexandra vội vã lau nước mắt cho bà da đen thân thiết:

-Nghe tôi nói đây, bác Ebba. Tôi cũng cô đơn. Tôi cũng không còn ai. Bác và tôi sẽ dựa vào nhau mà sống. May mà tôi có tiền, tôi rất giàu. Bác sẽ ở đây với tôi, hàng ngày bên nhau. Bác là người thân duy nhất của tôi hiện nay trên cõi đời. Tôi nói bác biết nhé. Tôi đang mang trong bụng cái thai của Jake, của Jacob Jarmon. Bác sẽ trông nom nó cho tôi, cho anh ấy. Tôi rất cần đến bác. Tôi may mắn được gặp bác và nhờ có bác bên cạnh tôi sẽ đủ nghị lực để sống và để nuôi đứa con của Jake, đứa cháu của bà Eleanor...

-Cô nói gì vậy, tôi chưa hiểu. Sao lại con của cậu Jacob?- Bà da đen nhìn thẳng vào mắt nàng. Mắt bà lộ vẻ sững sờ.

-Tôi đang mang thai và cái thai đó là của Jake, của Jacob. Bà đã hiểu chưa nào?

-Ôi, tôi vẫn chưa hiểu- bà da đen vẫn còn ngờ ngác- Cô nói cô đang có thai và đó là cái thai của cậu Jacob? Ôi, nếu đúng như vậy thì tôi sung sướng biết chừng nào! Vậy là cô với cậu Jacob đã... Ôi, bà Eleanor nhiều lần nói với tôi, giá như cô và con trai bà hợp nhau và lấy nhau thì bà sung sướng biết chừng nào. Vậy là điều bà chủ tôi mong ước lúc sinh thời đã thành sự thật. Cô đã cưới cậu ấy!

-Ồ, không đâu. Chúng tôi chưa kịp cưới nhau thì anh ấy không may...

-Cậu Jacob làm sao? Cô nói mau đi!

-Jake chết rồi- nàng nghẹn lại, một lúc sau mới nói tiếp- Ôi, chuyện ấy tôi sẽ

kể bác nghe sau. Và còn bao nhiêu chuyện khác nữa. Nhưng thôi, bây giờ có bác, tôi yên tâm rồi.

-Ôi, con cậu Jacob, cháu nội bà Eleanor tôi! Vậy thì bây giờ tôi không còn muốn chết nữa. Tôi sẽ chăm nom con cậu ấy như ngày xưa tôi đã chăm nom cậu ấy. A, nhưng cô nói cậu Jacob đã...

-Không, bây giờ tôi chưa thể kể bác nghe được...

Có tiếng chân người. Chắc là ông bác sĩ. Cửa mở, chị hầu bước vào.

-Thưa cô chủ, ông bác sĩ chưa đến. Tôi chạy lên xem cô chủ cần gì không?

-Chị mang ít thức ăn lên đây cho bà Ebba dùng trong khi chờ thầy thuốc đến.

Chị người hầu quay ra, Alexandra quay sang bà da đen:

-Suýt nữa tôi quên mất. Chắc đã lâu bác chưa được ăn uống gì. Bác cần phải ăn một chút. Ôi, sung sướng quá. Vậy là thượng đế đã nhìn thấy nỗi thống khổ của tôi và dun dủi cho tôi được gặp bác.

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Chương 25

Một ngày tuyệt đẹp, đúng là thích hợp cho một cuộc hôn lễ, Alexandra thăm nghĩ như vậy lúc bà da đen Ebba giúp nàng mặc bộ áo cưới màu trắng tinh. Năng chiếu vào phòng vàng rực. Gió từ biển thổi vào mát mẻ. Nhưng trong lòng Alexandra không vui chút nào. Nàng muốn hôm nay trời mưa tầm tã, như thế thích hợp với tâm trạng nàng hơn.

-Tiểu thư Alexandra yêu quý, sao lại thế, thưa cô. Sắp làm phép cưới một người mà bụng dạ vẫn nghĩ đến người khác thì còn ra sao nữa.

-Tôi biết thế. Nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi yêu Jake nhưng lại buộc phải lấy Stanton, chỉ vì muốn cho con của Jake có bố, đúng hơn là bố trên danh nghĩa.

-Tôi nghĩ tiểu thư chẳng nên để chuyện đó dần vặt mãi. Cậu Jacob không còn nữa. Cô nhớ cậu ấy là tốt, nhưng cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá, ảnh hưởng sức khỏe và ảnh hưởng đến cái thai. Chúa sẽ hàn gắn mọi vết thương, nếu chúng ta biết suy nghĩ cách nào đúng đắn nhất. Cô phải sống vì cháu, vì con của cậu Jacob. Tất cả những chuyện khác phải quên đi.

-Tôi cũng đã cố gắng quên, nhưng không quên nổi, Ebba.

Bộ áo cưới đã mặc xong, bà da đen lùi lại ngắm nghía nàng:

-Hôm nay cô đẹp quá! Ông Stanton và khách khứa thế nào cũng phải trầm trồ khen ngợi.

Alexandra hít một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh. Nàng nhanh nhẹn bước ra ngoài, Ebba theo sau. Nàng dùng hết nghị lực để làm cái công việc rất đáng sợ này: cưới kẻ thù. Nhưng Alexandra đâu còn là cô gái nhút nhát, khờ khạo ngày xưa? Những thử thách nghiệt ngã đã tôi luyện trái tim nàng và bây giờ nàng đủ sức bình thân thực hiện những gì nàng đã cân nhắc và thấy là giải pháp tốt nhất.

Nàng bệ vệ bước xuống thang gác. Tấm áo cưới sột soạt quét lên các bậc thang.

Stanton đã đứng dưới chân cầu thang đón. Hắn ăn mặc lịch sự, đúng là một chú rể.

Hắn tươi cười đưa tay cho Alexandra. Nàng cầm lấy bàn tay đó. Về mặt Stanton tươi tỉnh nhưng thực ra trong lòng hắn rất căng thẳng. Hắn nhìn vào mặt Alexandra và cố đoán xem nàng đang nghĩ gì. Hắn rất lo trong đám cưới lỡ xảy ra chuyện gì đó trục trặc. Liệu Alexandra đến phút cuối cùng có đột nhiên đổi ý không.

Nhìn mặt nàng, Stanton không thể đoán được gì hết. Cặp mắt xanh lục của nàng vẫn điềm tĩnh thanh thản. Vậy là hắn yên tâm. Sẽ không có trục trặc gì xảy ra đâu. Đám cưới sẽ trôi chảy và ước mơ bao nhiêu năm nay của hắn sắp biến thành sự thật: lấy được cô gái đẹp nhất New York, đồng thời làm chủ một trong những doanh nghiệp phát đạt nhất.

Hôm nay Alexandra quá đẹp, có lẽ chưa bao giờ Stanton thấy nàng đẹp như hôm nay. Hắn đã suy nghĩ kỹ và quyết định, hôm nay sẽ chỉ toàn nói với nàng những lời dịu ngọt nhất, không nói câu nào gọi cho nàng những nỗi đau trong quá khứ. Và nhất là không làm nàng phật ý. Mọi chuyện giữa hắn với nàng tạm gác lại, toàn bộ sự chú ý của hắn đều dồn cho lễ cưới hôm nay thành công.

-Đã đến giờ rồi, ta đi thôi, Alexandra yêu quý.

Stanton đỡ nàng xuống bậc thang cuối cùng rồi tay cầm tay, họ sóng đôi đi ra cửa. Bà da đen Ebba theo sau họ.

Cỗ xe chạy chậm chậm trên đường phố, chở cặp cô dâu chú rể và bà gia nhân thân tín của nàng. Stanton rất ghét bà Ebba, nguyên nhân do đâu chính hắn cũng không rõ. Hắn chỉ lờ mờ linh cảm thấy bà ta không ưa hắn. Và nói chung, tất cả những ai thân thiết với Alexandra của hắn, hắn đều nghi ngại.

Alexandra ngồi điềm tĩnh như pho tượng đá. Nàng quyết định không suy nghĩ gì nữa. Không còn cách lựa chọn nào khác, nàng đành phải chấp nhận đề nghị của Stanton. Con nàng khi ra đời sẽ được làm lễ rửa tội đáng hoàng, có họ bố hắn hoi, thế là đủ. Mọi chuyện khác sẽ tính sau. Tuy nhiên nàng cũng có lúc thoáng nghĩ, giá như Jake còn sống và ngồi bên nàng bây giờ để đến nhà thờ cho mục sư làm phép cưới với nàng. Nhưng nàng vì gặt ngay ý nghĩ ấy đi.

Hôm nay nàng sắm một vai kịch và phải diễn sao cho hết sức đạt. Cổ xe chạy một mạch đến nhà thờ, Stanton mong cho chóng đến giờ làm lễ. Trong khi nàng chỉ muốn trì hoãn càng lâu càng tốt. Xe đã dừng lại trước một nhà thờ lớn, lộng lẫy.

Stanton mỉm cười với nàng.

Không chịu nổi nụ cười đắc thắng trên môi kẻ thù, Alexandra lảng nhìn ra con đường trước mặt. Tim nàng đập thình thịch. Giờ phút nàng sợ hãi nhất và cổ lằn lữa mãi bây giờ đã sắp đến. Nàng bất giác đưa tay lên miệng để chặn lại một tiếng thét uất hận chỉ chực thoát ra ngoài cổ họng.

-Ta ra chứ, Alexandra yêu quý- Stanton sốt ruột hỏi. Y cảm thấy thái độ của nàng chứa đựng một điềm gì đó không lành.

Nhưng Alexandra bình thản bước ra ngoài cổ xe song mã sang trọng.

Stanton thử đưa tay và thấy nàng thản nhiên khoác tay hấn. Chân chỉ chực khụy xuống, nhưng nàng lấy hết nghị lực để đi ngang hoàng, điềm tĩnh. Đây là một vai kịch, nàng liên tục tự nhủ. Vì con, mình phải đóng tốt vai kịch này.

Họ đi qua cánh cửa thép vàng, mở rộng vào bên trong. Ebba theo sau họ. Trong này không khí mát mẻ và thân tình. Cặp cô dâu chú rể đi men theo bên cánh, đến bàn thờ Chúa. Hai vợ chồng vị giáo sĩ mục sư tóc hoa râm đứng ở đó tươi cười đón tiếp. Hoa tươi khắp mọi chỗ, Alexandra ngửi thấy mùi hương thơm ngát.

Stanton cầm tay nàng. Bàn tay hấn nóng, bàn tay nàng lạnh. Nàng liếc nhìn Ebba đứng bên phải nàng. Nàng không muốn để Stanton đứng bên trái lọt vào mắt mình. Vị mục sư đã mở cuốn Sách Thánh. Ngài đang nói. Ngài nói những gì, đọc những gì, Alexandra không nghe thấy. Nàng còn đang bận tự nhắc đi nhắc lại: đây là một vở kịch. Vì con, nàng phải sắm một vai.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, nhưng nàng cố nhìn thẳng đằng trước lên ảnh Chúa. Tim nàng đập thình thịch. Nàng cố nén cho tim đập bình thường nhưng không nổi. Ngài mục sư đã đi ngang phía trước họ, vòng lên đứng trên bục giảng, tiếp tục đọc một đoạn trong Kinh Thánh. Rồi ngài ngẩng đầu lên, trịnh trọng hỏi:

-Nếu ai biết rõ động cơ nào khiến người đàn ông và người đàn bà kia không thể đến trước bàn thờ Chúa xin kết duyên, hãy cho biết để rồi sau này không bao giờ nói ra nữa.

Không ai trả lời.

Tim Alexandra lúc này đã đập loạn xạ đến mức không sao kiểm soát nổi.

Tôi không thể lấy người đàn ông này được. Y đã giết người tôi yêu. Làm sao tôi có thể lấy y được? Không ai nói lên hộ tôi điều đó ư?

Xung quanh im ắng đến kỳ lạ.

Vị mục sư hắng giọng, ngoái đầu nhìn lên bàn thờ Chúa rồi tiếp tục hỏi:

-Alexandra!

Ngài gọi tên nàng. Vị mục sư đã ngừng nói, chăm chú nhìn nàng.

-Con có bằng lòng lấy người đàn ông này không?

Nàng sẽ trả lời là bằng lòng. Chỉ hai chữ thôi: bằng lòng. Nhưng là hai chữ sẽ trói chặt nàng vào với Stanton, kẻ thù của nàng, vĩnh viễn. Hai chữ sẽ biến nàng từ cô gái tự do thành một người vợ, vợ của Stanton.

-Alexandra?

Vị mục sư vẫn chăm chú nhìn nàng. Stanton cũng nhìn nàng. Nàng hé môi. Nhưng sao không ra tiếng thế này.

-Con...con...

-Cô ấy không bằng lòng đâu!- Một giọng nói nghe rất quen thuộc vọng lên từ phía sau.

-Jake!- nàng thốt lên sung sướng, nhưng đúng lúc nàng ngoái đầu lại nhìn người nói thì Stanton đã thò tay vào túi.

Hắn đã chuẩn bị đề phòng. Nhưng hắn chưa kịp rút khẩu súng ra và ngoái đầu lại thì vị mục sư đã nhìn thấy và níu tay hắn lại. Cử chỉ đó làm khẩu súng cướp cò. Một tiếng nổ đình tai.

Viên đạn xuyên qua cánh tay vị mục sư, làm bắn máu đỏ lên tấm áo cưới trắng tinh của Alexandra. Bà vợ vị mục sư thét lên khủng khiếp và vội bước tới đỡ chồng.

Stanton không buồn để ý đến hai vợ chồng mục sư, vội giơ khẩu súng lên tìm Jake để nhắm bắn.

Nhưng Jake đã đề phòng.

Chàng đã kịp bóp cò. Một phát súng duy nhất cần thiết. Viên đạn trúng ngực trái Stanton khiến hắn bật ngửa người đập vào thành bàn thờ rồi ngã vật xuống đất, nằm bất động. Cặp mắt màu xanh của hắn trợn lên. Cặp mắt không còn sinh khí.

Alexandra lao đến với Jake, ngã vào vòng tay chàng, nước mắt đầm đìa trên mặt nàng.

Ta mê hay tỉnh? Chẳng lẽ đây lại là sự thật? Nàng hồ nghi nhưng sung sướng nhìn khuôn mặt điển trai của Jake. Một vết sẹo màu sẫm chạy dài trên thái dương chàng. Alexandra rút rìu lướt ngón tay trên đó. Vậy là không phải mình mơ.

Jake ôm ghì Alexandra.

-Anh yêu em, Alexandra. Anh yêu em!

Nàng vội vã áp cặp môi lên miệng chàng.

Bây giờ trở đi, sẽ không thứ gì chia rẽ được họ nữa

Biển tình sóng gió

Dịch giả: Vũ Đình Phòng
Đoạn kết

Alexandra và Jake đứng trên sườn đồi lộng gió. Mặt trời mùa hè sưởi ấm cho họ lúc họ cúi đầu trước ngôi mộ của ông Olaf Thorsen. Họ đã sửa sang lại ngôi mộ lần cuối cùng để tỏ lòng biết ơn người đã có công đưa họ đến với nhau.

-Em rất tiếc là anh lại chưa biết được mấy về ông ngoại – Alexandra trầm ngâm nói.

-Thưa phu nhân Jarmon yêu quý – Jake mỉm cười, nhìn nàng nói – Anh tin rằng anh sẽ biết rất rõ về ông ngoại anh qua vô số câu chuyện em sẽ kể cho anh và con trai anh về cụ.

Alexandra cũng cười nhìn chàng rồi nắm chặt cánh tay chàng.

-Có lẽ anh nói đúng, nếu như anh chịu rời đàn bò của anh và dành ra số thời gian đủ để nghe em kể.

-Đàn bò của chúng ta chứ, Alexandra, bởi em thừa biết rằng em sẽ cùng đi với anh.

Nàng cười vang:

-Em chưa biết em đã là vợ anh đây, khi em chưa biết....

Jake bỗng nhìn nàng bằng cặp mắt nghiêm nghị:

-Đừng bao giờ em nói vậy, Alex! Em chưa biết anh đau khổ biết chừng nào, trong khi chưa biết Stanton đã cưới em chưa và em có được yên ổn không. Lúc nào anh cũng như phát điên lên, cho đến lúc anh tới New York và tìm thấy em. Sau khi em đi rồi việc đem đàn bò đi bán cũng không còn quan trọng gì với anh nữa.

Jake ôm chặt nàng trong vòng tay. Chàng áp môi lên mái tóc đỏ của nàng.

-Em nói đùa thôi, Jake. Anh thừa biết là em yêu anh đến chừng nào rồi

-Anh cho rằng còn phải qua một thời gian dài nữa anh mới dám tin vào điều đó, Alex- Jake vừa nói vừa cười vang – Em giống như con ngựa hoang. Tuy đã bị thuần hóa rồi nhưng bất chợt lúc nào đó em vẫn muốn lại được tự do chạy nhảy giữa thảo nguyên.

-Jake! Đối với em, tự do có nghĩa là chia sẻ cuộc sống với anh và những đứa con của anh, chia sẻ trại Bar J và hàng tàu Clarke.

-Em biết không, Alexandra? Anh đang nghĩ về cách khai thác hăng tàu của em. Anh đang nghĩ miền Texas có rất nhiều bông, ta sẽ chở bông lên New York và cả bò nữa. New York đang rất thiếu bông và thiếu thịt bò.

Alexandra cười rũ rượi:

-Ôi, anh định lập một doanh nghiệp lớn đến thế kia ư, Jake?

Jake cũng cười theo, để lộ hai hàm răng trắng bóng:

-Chẳng còn cách nào khác đâu, Alexandra.
-Đối với em, miền Texas là đủ lắm rồi.
Trời đã về chiều, đến lúc họ phải tạm biệt ông Olaf. Và họ cũng cần về nhà để chuẩn bị đi Texas và lần này là đi mãi, vĩnh viễn.

HẾT

Nguồn: Nhà xuất bản hội nhà văn – 2001 -
Bacbaphi.com
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 28/11/2008 12:55:54 SA